De Europæiske Fællesskabers

Tidende

ISSN 0378-7001

C 337 E

43. årgang

28. november 2000

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer | Indhold | Side

I *Meddelelser*

. . . . . .

II *Forberedende retsakter*

Kommissionen

2000/C 337 E/01 Ændret forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EF) nr. 1628/96 om bistand til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, bl.a. ved oprettelse af Det Europæiske Genopbygningsagentur
(KOM(1999) 609 endelig udg. — 1999/0132(CNS)) 1

2000/C 337 E/02 Forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs holdning til forslag til regulativ fra FN's Økonomiske Kommission for Europa om godkendelse af airbagmoduler til udskiftningsairbagsystemer, udskiftningsrat, der er udstyret med et airbagmodul af godkendt type, og andre udskiftningsairbagsystemer end dem, der er monteret i rat
(KOM(2000) 25 endelig udg. — 2000/0029(AVC)) [1] 4

2000/C 337 E/03 Forslag til Rådets afgørelse om ekstraordinær finansiel bistand til Montenegro
(KOM(2000) 288 endelig udg. — 2000/0114(CNS)) 29

2000/C 337 E/04 Forslag til Rådets beslutning om vedtagelse af et flerårigt fællesskabsprogram til fremme af udvikling og brug af europæisk digitalt indhold på de globale net og fremme af sproglig mangfoldighed i informationssamfundet
(KOM(2000) 323 endelig udg. — 2000/0128(CNS)) [1] 31

2000/C 337 E/05 Forslag til Rådets forordning om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af asylansøgeres og visse andre udlændinges fingeraftryk
(KOM(1999) 260 endelig udg. — 1999/0116(CNS)) 37

DA

[1] EØS-relevant tekst

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 337 E/06	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 218/92 om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter (moms) *(KOM(2000) 349 endelig udg. — 2000/0147(COD))*	63
2000/C 337 E/07	Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/388/EØF hvad angår merværdiafgiftssystemet for visse tjenesteydelser, der leveres ad elektronisk vej *(KOM(2000) 349 endelig udg. — 2000/0148(CNS))*	65
2000/C 337 E/08	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2027/97 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker *(KOM(2000) 340 endelig udg. — 2000/0145(COD))* [1]	68
2000/C 337 E/09	Forslag til Rådets forordning om bistand til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien samt om ændring af forordning (EØF) nr. 3906/89 *(KOM(2000) 281 endelig udg. — 2000/0111(CNS))*	71
2000/C 337 E/10	Forslag til Rådets forordning om Det Europæiske Genopbygningsagentur *(KOM(2000) 281 endelig udg. — 2000/0112(CNS))*	74
2000/C 337 E/11	Forslag til Rådets forordning om tekniske bevarelsesforanstaltninger for visse bestande af stærkt vandrende fiskearter *(KOM(2000) 353 endelig udg. — 2000/0149(CNS))* [1]	78
2000/C 337 E/12	Forslag til Rådets forordning om indgåelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Republikken Guinea om fiskeri ud for Guineas kyst, for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001 *(KOM(2000) 304 endelig udg. — 2000/0154(CNS))*	89
2000/C 337 E/13	Forslag til Rådets afgørelse om Fællesskabets holdning i Associeringsrådet, der er oprettet ved Europaaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side til nedsættelsen af et rådgivende paritetisk udvalg, hvorom Associeringsrådet EU/Den Slovakiske Republik skal træffe afgørelse *(KOM(2000) 354 endelig udg. — 2000/0153(CNS))*	101
2000/C 337 E/14	Forslag til Rådets forordning om en dokumentationsordning for fangster af Dissostichus spp. *(KOM(2000) 383 endelig udg. — 2000/0171(CNS))* [1]	103
2000/C 337 E/15	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed *(KOM(2000) 139 endelig udg./2 — 2000/0073(COD))* [1]	109
2000/C 337 E/16	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om vedtagelse af et program for Fællesskabets indsats for folkesundheden (2001-2006) *(KOM(2000) 285 endelig udg. — 2000/0119(COD))* [1]	122
2000/C 337 E/17	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et fællesskabshandlingsprogram til fremme af medlemsstaternes samarbejde om bekæmpelse af social udstødelse *(KOM(2000) 368 endelig udg. — 2000/0157(COD))* [1]	130

[1] EØS-relevant tekst

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 337 E/18	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sommertid *(KOM(2000) 302 endelig udg. — 2000/0140(COD))* (1)	136
2000/C 337 E/19	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tyvende ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF vedrørende begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (korte chlorparaffiner) *(KOM(2000) 260 endelig udg. — 2000/0104(COD))* (1)	138
2000/C 337 E/20	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/24/EF om dele af og kendetegn ved to- og trehjulede motordrevne køretøjer *(KOM(2000) 314 endelig udg. — 2000/0136(COD))* (1)	140
2000/C 337 E/21	Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om forlængelse af gyldighedsperioden for forordning (EF) nr. 443/97 om foranstaltninger på området bistand til hjemstedsfordrevne i udviklingslandene i Asien og Latinamerika *(KOM(2000) 410 endelig udg. — 1999/0194(COD))*	147
2000/C 337 E/22	Forslag til Rådets direktiv vedrørende den europæiske aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted, som er indgået af Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA) *(KOM(2000) 382 endelig udg. — 2000/0164(CNS))* (1)	149
2000/C 337 E/23	Forslag til Rådets forordning om »gennemførelse af projekter til fremme af samarbejde og handelsmæssige forbindelser mellem EU og de industrialiserede lande i Nordamerika, Fjernøsten og Australasien« *(KOM(2000) 381 endelig udg. — 2000/0165(CNS))*	153
2000/C 337 E/24	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om offentlig adgang til miljøoplysninger *(KOM(2000) 402 endelig udg. — 2000/0169(COD))* (1)	156
2000/C 337 E/25	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 96/22/EF vedrørende forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug *(KOM(2000) 320 endelig udg. — 2000/0132(COD))* (1)	163
2000/C 337 E/26	Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af protokollen om udvidelse af samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og medlemslandene i Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien, Brunei-Darussalam, Indonesien, Malaysia, Filippinerne, Singapore, Thailand og Vietnam, til også at omfatte Cambodja *(KOM(2000) 423 endelig udg. — 2000/0172(CNS))*	167
2000/C 337 E/27	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. . . . /2000 (om stoffer, der nedbryder ozonlaget) for så vidt angår basisåret for tildeling af kvoter af hydrochlorfluorcarboner *(KOM(2000) 426 endelig udg. — 2000/0170(COD))* (1)	170
2000/C 337 E/28	Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. . . . /2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, for så vidt angår dosisinhalatorer og lægemiddelpumper *(KOM(2000) 427 endelig udg. — 2000/0175(COD))* (1)	171

(1) EØS-relevant tekst

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 337 E/29	Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale mellem Fællesskabet og Malta om vilkårene og betingelserne for Maltas deltagelse i Fællesskabets programmer på områderne erhvervsuddannelse, almen uddannelse og ungdomsanliggender *(KOM(2000) 416 endelig udg. — 2000/0176(CNS))*	172
2000/C 337 E/30	Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer (omarbejdet udgave) *(KOM(2000) 428 endelig udg. — 1999/0244(COD))* [1]	177
2000/C 337 E/31	Forslag til Rådets beslutning om støtteprogrammet til Fællesskabets rammeprogram for ligestilling mellem mænd og kvinder (2001-2005) *(KOM(2000) 335 endelig udg. — 2000/0143(CNS))* [1]	196
2000/C 337 E/32	Ændret forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 723/97 om gennemførelse af medlemsstaternes aktionsprogrammer inden for kontrol med udgifter der påhviler EUGFL, Garantisektionen *(KOM(2000) 411 endelig udg. — 1999/0091(CNS))*	202
2000/C 337 E/33	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 76/207/EØF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår *(KOM(2000) 334 endelig udg. — 2000/0142(COD))* [1]	204
2000/C 337 E/34	Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2200/96 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager, forordning (EF) nr. 2201/96 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager og forordning (EF) nr. 2202/96 om en støtteordning for producenter af visse citrusfrugter *(KOM(2000) 433 endelig udg. — 2000/0191(CNS))*	207
2000/C 337 E/35	Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om bestemmelser vedrørende bemanding af fartøjer i fast passager- og færgefart mellem medlemsstaterne *(KOM(2000) 437 endelig udg. — 1998/0159(COD))* [1]	214
2000/C 337 E/36	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/67/EF for så vidt angår yderligere åbning af Fællesskabets marked for posttjenester *(KOM(2000) 319 endelig udg. — 2000/0139(COD))* [1]	220
2000/C 337 E/37	Forslag til Rådets afgørelse om De Europæiske Fællesskabers godkendelse af konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring (Montrealkonventionen) *(KOM(2000) 446 endelig udg. — 2000/0193(CNS))* [1]	225
2000/C 337 E/38	Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 95/2/EF om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer *(KOM(2000) 451 endelig udg. — 1999/0158(COD))* [1]	238
2000/C 337 E/39	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om Fællesskabets tilskyndelsesforanstaltninger på beskæftigelsesområdet *(KOM(2000) 459 endelig udg. — 2000/0195(COD))* [1]	242

[1] EØS-relevant tekst

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 337 E/40	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om en række foranstaltninger vedrørende det transeuropæiske net til indsamling, udarbejdelse og udbredelse af statistikker over udveksling af goder inden for Fællesskabet og med tredjelande (Edicom) *(KOM(2000) 458 endelig udg. — 2000/0201(COD))* (1)	246
2000/C 337 E/41	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om vurdering og styring af ekstern støj *(KOM(2000) 468 endelig udg. — 2000/0194(COD))* (1)	251
2000/C 337 E/42	Forslag til Rådets forordning om beskyttelse af euroen mod falskmøntneri *(KOM(2000) 492 endelig udg. — 2000/0208(CNS))*	264
2000/C 337 E/43	Forslag til Rådets forordning om ydelse af bistand til Tyrkiet inden for rammerne af førtiltrædelsesstrategien, særlig om etablering af et tiltrædelsespartnerskab *(KOM(2000) 502 endelig udg. — 2000/0205(CNS))*	274
2000/C 337 E/44	Forslag Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1258/1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik og af forskellige andre forordninger om denne politik *(KOM(2000) 494 endelig udg. — 2000/0204(CNS))*	276
2000/C 337 E/45	Forslag til Rådets forordning om EF-patenter *(KOM(2000) 412 endelig udg. — 2000/0177(CNS))* (1)	278

(1) EØS-relevant tekst

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Ændret forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EF) nr. 1628/96 om bistand til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, bl.a. ved oprettelse af Det Europæiske Genopbygningsagentur [1]

(2000/C 337 E/01)

KOM(1999) 609 endelig udg. — 1999/0132(CNS)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 189 A, stk. 2 af 12. januar 2000)

[1] EFT C 21 E af 25.1.2000, s. 13.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
Betragtning 7	
OBNOVA-forordningen bør ændres for at tilpasse den til de særlige behov, der knytter sig til genopbygningen af Kosovo, som kræver en hurtig iværksættelse af et stort antal projekter af ringe størrelse, følgeforanstaltninger til flygtningenes tilbagevenden og indsættelse af et betydeligt antal eksperter på forskelligartede områder. Der bør derfor indføres bestemmelser om oprettelse af et fællesskabsagentur, der af Kommissionen kan få til opgave at gennemføre genopbygningsprogrammerne;	OBNOVA-forordningen bør ændres for at tilpasse den til de særlige behov, der knytter sig til genopbygningen af Kosovo, som kræver en hurtig iværksættelse af et stort antal projekter af ringe størrelse, følgeforanstaltninger til flygtningenes tilbagevenden og indsættelse af et betydeligt antal eksperter på forskelligartede områder. Disse projekter bør ledsages af følgeforanstaltninger til fordel for demokratiske institutioner og civilsamfundet, retssystemet, medier, uddannelse, samt socialsikrings- og sundhedsplejesystemet. Der bør derfor indføres bestemmelser om oprettelse af et fællesskabsagentur, der af Kommissionen kan få til opgave at gennemføre genopbygningsprogrammerne;
Betragtning 7 a	
	genopbygningsindsatsen skal sammenkobles med indsatsen fra befolkningen i Kosovo;
Betragtning 9	
der bør sikres koordination af bistanden til genopbygning med Den Europæiske Investeringsbank, de internationale finansielle institutioner, De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge;	der bør sikres koordination af bistanden til genopbygning med Den Europæiske Investeringsbank, de internationale finansielle institutioner, De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge og med berørte ikke-statslige organisationer;
Artikel 14, stk. 3	
Enhver afgørelse om udvidelse af agenturets aktiviteter til andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien end Kosovo, hvilket skal omfatte bestemmelser for udpegning af de i artikel 3 nævnte organer, træffes af Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen. På baggrund af en sådan afgørelse kan agenturet etablere andre operationscentre.	Enhver afgørelse om udvidelse af agenturets aktiviteter til andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien end Kosovo, hvilket skal omfatte bestemmelser for udpegning af de i artikel 3 nævnte organer, træffes af Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet. På baggrund af en sådan afgørelse kan agenturet etablere andre operationscentre.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
Artikel 15, stk. 1, litra c)	
c) Sikring af gennemførelsen af de programmer, der er nævnt i artikel 10, stk. 1, tredje afsnit, idet agenturet, når det er nødvendigt, støtter sig på operatører, der er udvalgt ved en udbudsprocedure. Med henblik herpå kan Kommissionen pålægge agenturet at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for programmernes gennemførelse, herunder:	c) Sikring af gennemførelsen af de programmer, der er nævnt i artikel 10, stk. 1, tredje afsnit, så vidt muligt i samarbejde med lokalbefolkningen, idet agenturet, når det er nødvendigt, støtter sig på operatører, der er udvalgt ved en udbudsprocedure. Med henblik herpå kan Kommissionen pålægge agenturet at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for programmernes gennemførelse, herunder:
(resten uændret)	
Artikel 17, stk. 11	
Direktionen opstiller de principper, der er nødvendige for gennemførelsen af genopbygningsprogrammerne. På forslag af direktøren træffer direktionen afgørelse om de vigtigste sprøgsmål i tilknytning til agenturets virke, bl.a.:	Uændret
— forslag til andre donorers programmer, som agenturet eventuelt kan gennemføre	
— fastlæggelse sammen med den midlertidige myndighed, der har ansvaret for administrationen af Kosovo, af de flerårige kontraktmæssige rammer for iværksættelsen af den bistand, der er vedtaget inden for rammerne af programmerne i artikel 10	
— tilstedeværelse i direktionen af repræsentanter med observatørstatus for de lande og organisationer, der overdrager agenturet at gennemføre deres programmer.	
	Direktionen høres om:
	— de programprojekter, som skal forelægges Kommissionen
	— metoder til evaluering og gennemførelse af projekter
	— færdiggørelse, eventuel tilpasning og iværksættelse af projekter.
Artikel 18	
1. Agenturets direktør for en periode på tredive måneder. Hans ansættelsesforhold kan bringes til afslutning efter samme procedure.	1. Agenturets direktør udpeges af Kommissionen for en periode på tredive måneder. Hans ansættelsesforhold kan bringes til afslutning efter samme procedure.
Artikel 20, stk. 4	
4. Når direktionen har modtaget Kommissionens udtalelse, vedtager den ved hvert regnskabsårs begyndelse agenturets budget samtidig med arbejdsprogrammet og tilpasser dette til de forskellige bidrag til agenturet og midlerne fra andre kilder. Budgettet indeholder endvidere nøjagtige oplysninger om antallet af medarbejdere ved agenturet i det pågældende regnskabsår og disses lønklasse og kategori.	Uændret

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
	For at gøre budgettet mere gennemskueligt opstilles midlerne fra andre kilder end fællesskabsbudgettet særskilt under indtægterne for agenturet. Under udgifterne skelnes der klart mellem på den ene side administrative udgifter og personaleudgifter og på den anden side driftsudgifter til programmet.
Artikel 25	
Kommissionen forelægger inden den 30.6.2000 Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning og kan i påkommende tilfælde fremsætte forslag, bl.a. med henblik på opstilling af en fælles lovgivningsramme for bistanden til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	Kommissionen forelægger inden den 30.6.2000 Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning og kan i påkommende tilfælde fremsætte forslag, bl.a. med henblik på opstilling af en fælles lovgivningsramme for bistanden til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og eventuelt udvidelse af agenturets aktiviteter til at omfatte andre regioner end dem, der er omhandlet i artikel 14.
Erklæring fra Rådet og Kommissionen vedrørende artikel 16	
Ved at placere agenturets hjemsted i Thessaloniki bliver det lettere at koordinere arbejdet med andre instanser, der har kompetence i Balkanlandene, især med koordinatoren af stabilitetspagten.	Uændret
Direktionsmøderne afholdes i agenturets hjemsted. Her findes bl.a. agenturets generelle tjenester, også dem, der tager sig af juridiske anliggender og retstvister, samt de centrale tjenester for administration, revision, regnskab, udgivelser og information til virksomheder.	

Forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs holdning til forslag til regulativ fra FN's Økonomiske Kommission for Europa om godkendelse af airbagmoduler til udskiftningsairbagsystemer, udskiftningsrat, der er udstyret med et airbagmodul af godkendt type, og andre udskiftningsairbagsystemer end dem, der er monteret i rat

(2000/C 337 E/02)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 25 endelig udg. — 2000/0029(AVC)

(Forelagt af Kommissionen den 27. januar 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets afgørelse 97/836/EF af 27. november 1997 om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af overenskomsten under FN's Økonomiske Kommission for Europa om indførelse af ensartede tekniske forskrifter for hjulkøretøjer samt udstyr og dele, som kan monteres og/eller benyttes på hjulkøretøjer, samt vilkårene for gensidig anerkendelse af godkendelser, der er meddelt på grundlag af sådanne forskrifter [1], særlig artikel 4, stk. 2, andet led, og,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til samstemmende udtalelse fra Europa-Parlamentet,

ud fra følgende betragtning(er):

(1) De ensartede forskrifter i forslaget til regulativ om godkendelse af airbagmoduler til udskiftningsairbagsystemer, udskiftningsrat, der er udstyret med et airbagmodul af godkendt type, og andre udskiftningsairbagsystemer end dem, der er monteret i rat, fjerner de tekniske hindringer for samhandelen med motorkøretøjer mellem de kontraherende parter, for så vidt angår de pågældende komponenter, samtidig med at der opnås en høj grad af sikkerhed og miljøbeskyttelse.

(2) Regulativet bliver integreret i systemet for typegodkendelse af køretøjer og supplerer således gældende fællesskabslovgivning —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Eneste artikel

Det Europæiske Fællesskab stemmer for det forslag til FN/ECE-regulativ om godkendelse af airbagmoduler til udskiftningsairbagsystemer, udskiftningsrat, der er udstyret med et airbagmodul af godkendt type, og andre udskiftningsairbagsystemer end dem, der er monteret i rat, som foreligger i dokument TRANS/WP.29/1999/40, ved afstemningen på det møde i administrationsudvalget, som afholdes den 8. marts 2000 i forbindelse med det 120. møde i arbejdsgruppen vedrørende køretøjers konstruktion under De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa, eller ved en afstemning på et senere møde.

[1] EFT L 346 af 17.12.1997, s. 78.

ANNEX

CONTENTS

REGULATION

1. SCOPE

2. DEFINITIONS

3. APPLICATION FOR APPROVAL

3.1. Application for approval of an airbag module for a replacement airbag system

3.2. Application for approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

3.3. Application for approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

4. APPROVAL

4.1. Approval of a replacement airbag module

4.2. Approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

4.3. Approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

5. REQUIREMENTS

5.1. General requirements for the approval of an airbag module for a replacement airbag system, a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type, or a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

5.2. Requirements for the approval of an airbag module for a replacement airbag system

5.3. Requirements for the approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

5.4. Requirements for the approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

6. TESTS

6.1. Tests of an airbag module for a replacement airbag system

6.2. Tests of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

6.2.1. Strength tests:

6.2.1.1. Heat test

6.2.1.2. Bending test

6.2.1.3. Torque test

6.2.1.4. Fatigue test

6.2.2. Installation requirement tests and driver's view to the instrument panel

6.2.3. Frontal impact test(s) with vehicle(s) for replacement steering wheel(s) equipped with an airbag module of an approved type

6.3. Tests of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

6.3.1. Tests of an airbag module for a replacement airbag system

6.3.2. Impact test(s) with vehicle(s) for airbag system(s) other than those installed in steering wheels

7. INSTRUCTIONS FOR USERS

8. CONFORMITY OF PRODUCTION

9. PENALTIES FOR NON-CONFORMITY OF PRODUCTION

10. MODIFICATIONS OF THE TYPE OF AIRBAG MODULE FOR A REPLACEMENT AIRBAG SYSTEM OR THE TYPE OF REPLACEMENT STEERING WHEEL WITH AN AIRBAG MODULE OF AN APPROVED TYPE OR THE TYPE OF REPLACEMENT AIRBAG SYSTEM, OTHER THAN THAT INSTALLED IN A STEERING WHEEL

11. PRODUCTION DEFINITELY DISCONTINUED

12. NAMES AND ADDRESSES OF TECHNICAL SERVICES RESPONSIBLE FOR APPROVAL TESTS, AND OF ADMINISTRATIVE DEPARTMENTS

ANNEXES

Annex 1: Communication concerning the approval or refusal or extension or withdrawal of approval or production definitely discontinued of a type of airbag module for a replacement airbag system

Annex 2: Communication concerning the approval or refusal or extension or withdrawal of approval or production definitely discontinued of a type of replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

Annex 3: Communication concerning the approval or refusal or extension or withdrawal of approval or production definitely discontinued of a type of replacement airbag system other than that installed in a replacement steering wheel

Annex 4: Example of an approval mark for an airbag module for a replacement airbag system

Annex 5: Example of an approval mark for a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

Annex 6: Example of an approval mark for a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

Annex 7: Fatigue test device

Annex 8: Procedure for determining the 'H'-point and the actual torso angle for seating positions in motor vehicles

1. SCOPE

This Regulation applies to the following aftermarket equipment:

1.1. to airbag modules for replacement airbag systems intended to be installed on motor vehicles;

1.2. to replacement steering wheels for vehicles of categories M_1 and N_1, equipped with an airbag module of an approved type and intended to be installed as an additional restraint system beside safety-belts and other restraint systems in power-driven vehicles, i.e. a system which, in the event of a severe impact, automatically deploys a flexible structure intended to reduce the severity of injuries of the occupants;

1.3. to replacement airbag systems other than those installed in steering wheels and equipped with airbag modules of an approved type as an additional restraint system beside safety-belts and other restraint systems in power-driven vehicles of categories M_1 and N_1, i.e. a system which, in the event of a severe impact, automatically deploys a flexible structure intended to reduce the severity of injuries of the occupants.

2. DEFINITIONS

2.1. 'Airbag system' means a group of components which, once installed in vehicle(s), perform all functions provided for by the manufacturer. This system comprises as a minimum a release unit activating one or more airbag modules and the electrical wiring harness, if present.

2.2. 'Airbag' means a flexible material, forming an enclosed volume that receives the gas from the inflator and restrains the occupant.

2.3. 'Airbag module' means the smallest sub-assembly comprising the energy source for its deployment and the airbag involved in the deployment.

2.4. 'Replacement steering wheel' (equipped with an airbag module) means an aftermarket steering wheel which is supplied to modify a motor vehicle and which may vary in its functional dimensions, form and/or material from the original steering wheel provided by the vehicle manufacturer.

2.5. 'Replacement airbag system' means an aftermarket airbag system which is supplied to modify a motor vehicle, and which may vary in its functional dimensions, form, materials or operation from any original airbag system provided by the vehicle manufacturer for that motor vehicle.

2.6. Categories of airbag modules for replacement airbag systems:

2.6.1. Category A: Device intended to protect the driver of a vehicle in the event of a frontal collision.

2.6.2. Category B: Device intended to protect front seat passenger(s) other than the driver in the event of a frontal collision.

2.6.3. Category C: Device intended to protect the passenger(s) in seats other than the front seats in the event of a frontal collision.

2.6.4. Category D: Device intended to protect the front seat occupant(s) in the event of a lateral collision.

2.7. 'Instant of release' means the moment at which, in the event of an impact causing deployment, the components producing that deployment are irreversibly actuated.

2.8. 'Control unit or release unit' means the sub-assembly comprising all components permitting the collision to be detected and producing release.

2.9. 'Wiring harness' means all the electrical conductors and connections linking the various parts of the complete airbag system to each other and possibly to the vehicle.

2.10. 'Unladen kerb weight' means the mass of the vehicle in running order, unoccupied and unladen but complete with fuel, coolant, lubricant, tools and spare wheel (if these are provided as a standard equipment by the vehicle manufacturer).

2.11. 'Type of an airbag module for a replacement airbag system' comprises airbag modules which do not differ in such aspects as:

(a) the category of an airbag module,

(b) the geometry of the airbag,

(c) the material of the airbag,

(d) the vents or equivalent devices,

(e) the gas generator,

(f) the envelope principle,

(g) the material, structure and dimension of the cover,

(h) the composition of the propellant,

(i) the method of fixation of the module.

2.12. 'Type of a replacement steering wheel equipped with an airbag module' means aftermarket steering wheels which do not differ in such essential respects as:

(a) presence of an airbag,

(b) the dimension and diameter of the steering wheel,

(c) the form, in so far as the safety performance and the strength performance is influenced,

(d) the material,

(e) the type definition of an airbag module for a replacement airbag system according to paragraph 2.11 above.

2.13. 'Type of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel' comprises replacement airbag systems which do not differ in such essential respects as:

(a) the category of airbag module,

(b) the geometry of the airbag,

(c) the material of the airbag,

(d) the vents or equivalent devices,

(e) the gas generator,

(f) the envelope principle,

(g) the material, structure and dimension of the cover,

(h) the composition of the propellant,

(i) the method of fixation of the module.

2.14. 'Vehicle type' means a category of power-driven vehicles which do not differ in such essential respects in so far as they have an effect on the results of the impact tests prescribed in this Regulation:

(a) the structure, dimension, body version and materials of the vehicle,

(b) the unladen kerb weight, as defined in paragraph 2.10 above,

(c) the steering control, the seat and the safety-belt system and other restraint systems,

(d) the siting and orientation of the engine,

(e) the parts and optional arrangements or fittings of the vehicle which influence the performance of the airbag.

3. APPLICATION FOR APPROVAL

3.1. *Application for approval of an airbag module for a replacement airbag system*

3.1.1. The application for approval of an airbag module shall be submitted by the holder of the trade mark of the airbag module manufacturer, the component manufacturer or by their duly accredited representatives.

3.1.2. For each category of an airbag module for a replacement airbag system, the application shall be accompanied by the following documents in triplicate and the following particulars:

3.1.2.1. a technical description, including mounting instructions and specifying the type(s) of vehicle for which the airbag module is intended,

3.1.2.2. sufficiently detailed drawings to permit the verification of the positions intended for the approval mark as required under paragraph 4.1.4 below.

3.1.2.3. A sufficient number of airbag modules shall be submitted to the technical service responsible for the tests and verification of the conformity with the relevant paragraphs 5 and 6 of this Regulation.

3.2. *Application for approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type*

3.2.1. The application for approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module shall be submitted by the holder of the trademark of the replacement steering wheel or by the manufacturer, or by their duly accredited representative.

3.2.2. For each type of a replacement steering wheel equipped with an airbag module, the application shall be accompanied by the following documents in triplicate and the following particulars:

3.2.2.1. a technical description, including mounting instructions,

3.2.2.2. sufficiently detailed drawings,

3.2.2.3. drawings showing the position of the airbag module(s) and its (their) attachment(s) on the steering wheel,

3.2.2.4. the position intended for the approval mark and required under paragraph 4.2.4 below,

3.2.2.5. a sufficient number of replacement steering wheels equipped with airbag modules and vehicles representative of the types for which the replacement steering wheel shall be approved for shall be submitted to the technical service responsible for conducting the approval tests so as to verify conformity with the relevant paragraphs 5 and 6 of this Regulation.

3.3. *Application for approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel*

3.3.1. The application for approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel shall be submitted by the holder of the trade mark of the replacement airbag system or by the manufacturer, or by their duly accredited representatives.

3.3.2. For each type of a replacement airbag system, the application shall be accompanied by the following documents in triplicate and the following particulars:

3.3.2.1. a technical description, including mounting instructions,

3.3.2.2. sufficiently detailed drawings,

3.3.2.3. drawings showing the position of the airbag system(s) and its (their) attachment(s) on the vehicle,

3.3.2.4. the position intended for the approval mark and required under paragraph 4.3.4 below,

3.3.2.5. a sufficient number of replacement airbag systems and vehicles representative of the types for which the replacement system shall be approved for, shall be submitted to the technical service responsible for conducting the approval tests so as to verify conformity with the relevant paragraphs 5 and 6 of this Regulation.

4. APPROVAL

4.1. *Approval of an airbag module for a replacement airbag system*

4.1.1. If the samples of the airbag module submitted for approval meet the requirements of the relevant paragraphs 5 and 6 below, approval for this type of airbag module for a replacement airbag system shall be granted.

4.1.2. An approval number shall be assigned to each type approved. Its first two digits (00 at present) shall indicate the series of amendments incorporating the most recent major technical amendments made to the Regulation at the time of issue of the approval. The same Contracting Party may not assign the same number to another type of airbag module for a replacement airbag system.

4.1.3. Notice of approval or of refusal or extension or withdrawal of approval or of definite discontinuation of production of a type of airbag module for a replacement airbag system, pursuant to this Regulation, shall be communicated to the Parties to the Agreement applying this Regulation, by means of a form conforming to the model in annex 1 to this Regulation.

4.1.4. The samples of airbag modules for a replacement airbag system shall be clearly and indelibly marked with the manufacturer's trade name or mark and an approval mark consisting of:

4.1.4.1. a circle surrounding the letter 'E' followed by the distinguishing number of the country which has granted approval [1],

4.1.4.2. an approval number,

4.1.4.3. an additional symbol, indicating the airbag module category (see paragraph 2.6 above).

4.1.5. The approval mark and the additional symbol shall be clearly legible and indelible.

---

[1] 1 for Germany, 2 for France, 3 for Italy, 4 for the Netherlands, 5 for Sweden, 6 for Belgium, 7 for Hungary, 8 for the Czech Republic, 9 for Spain, 10 for Yugoslavia, 11 for the United Kingdom, 12 for Austria, 13 for Luxembourg, 14 for Switzerland, 15 (vacant), 16 for Norway, 17 for Finland, 18 for Denmark, 19 for Romania, 20 for Poland, 21 for Portugal, 22 for the Russian Federation, 23 for Greece, 24 for Ireland, 25 for Croatia, 26 for Slovenia, 27 for Slovakia, 28 for Belarus, 29 for Estonia, 30 (vacant), 31 for Bosnia and Herzegovina, 32 for Latvia, 33-36 (vacant), 37 for Turkey, 38-39 (vacant), 40 for The former Yugoslav Republic of Macedonia, 41 (vacant), 42 for the European Community (Approvals are granted by its Member States using their respective ECE symbol) and 43 for Japan. Subsequent numbers shall be assigned to other countries in the chronological order in which they ratify or accede to the Agreement Concerning the Adoption of Uniform Technical Prescriptions for Wheeled Vehicles, Equipment and Parts which can be Fitted and/or be Used on Wheeled Vehicles and the Conditions for Reciprocal Recognition of Approvals Granted on the Basis of these Prescriptions, and the numbers thus assigned shall be communicated by the Secretary-General of the United Nations to the Contracting Parties to the Agreement.

4.1.6. Annex 4 to this Regulation gives an example of the approval mark and the additional symbol mentioned above.

4.2. *Approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type*

4.2.1. If a replacement steering wheel type equipped with an airbag module of an approved type submitted for approval meets the requirements of the relevant paragraphs 5 and 6 below, approval of that type of replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type shall be granted.

4.2.2. An approval number shall be assigned to each type approved. Its first two digits (00 at present) shall indicate the series of amendments incorporating the most recent major technical amendments made to the Regulation at the time of issue of the approval. The same Contracting Party may not assign the same number to another type of replacement steering wheel.

4.2.3. Notice of approval or refusal or extension or withdrawal of approval or of definite discontinuation of production of a type of replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type pursuant to this Regulation shall be communicated to the Parties to the Agreement applying this Regulation, by means of a form conforming to the model in annex 2 to this Regulation.

4.2.4. The samples of the replacement airbag steering wheel and the hub (adapters) shall be clearly and indelibly marked with the manufacturer's trade name or mark and an approval mark consisting of:

4.2.4.1. a circle surrounding the letter 'E' followed by the distinguishing number of the country which has granted approval [2],

4.2.4.2. an approval number,

4.2.4.3. an additional symbol, indicating the airbag module category (see paragraph 2.6 above).

4.2.5. The approval mark and the additional symbol shall be clearly legible and indelible.

4.2.6. The approval mark shall be placed on the replacement steering wheel and on the hub (adapter). If the replacement steering wheel and hub are in one piece, one approval mark and one mark with the manufacturer's trade name or mark is sufficient.

4.2.7. Annex 5 to this Regulation gives an example of the approval mark and the additional symbol mentioned above.

4.3. *Approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel*

4.3.1. If a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel submitted for approval meets the requirements of the relevant paragraphs 5 and 6 below, approval of that type of replacement airbag system shall be granted.

4.3.2. An approval number shall be assigned to each type approved. Its first two digits (00 at present) shall indicate the series of amendments incorporating the most recent major technical amendments made to the Regulation at the time of issue of the approval. The same Contracting Party may not assign the same number to another type of replacement airbag system.

4.3.3. Notice of approval or refusal or extension or withdrawal of approval or of definite discontinuation of production of a replacement airbag system pursuant to this Regulation shall be communicated to the Parties to the Agreement applying this Regulation, by means of a form conforming to the model in annex 3 to this Regulation.

4.3.4. The samples of the replacement airbag system shall be clearly and indelibly marked with the manufacturer's trade name or mark and an approval mark consisting of:

4.3.4.1. a circle surrounding the letter 'E' followed by the distinguishing number of the country which has granted approval [3],

4.3.4.2. an approval number,

4.3.4.3. an additional symbol, indicating the airbag module category (see paragraph 2.6 above).

4.3.5. The approval mark and the additional symbol shall be clearly legible and indelible.

4.3.6. Annex 6 to this Regulation gives an example of the approval mark and the additional symbol mentioned above.

5. REQUIREMENTS

5.1. *General requirements for the approval of an airbag module for a replacement airbag system, a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type, or a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel*

5.1.1. Before type approval is granted according to paragraphs 4.1, 4.2 and/or 4.3, the competent authority shall verify the existence of satisfactory arrangements for ensuring:

5.1.1.1. installation, maintenance, repair and dismantling of the system by trained technicians only according to a manual, which shall be prepared by the applicant of the approval.

5.1.1.2. substitution of a part or the complete system after guaranteed lifetime,

5.1.1.3. labelling and notices for rescue persons, labelling and information for the use of child restraint systems.

5.1.2. Interference from magnetic fields shall not disrupt the operation of the airbag system.

5.1.3. A complete system shall comprise a device alerting the user if the airbag system is not in working order as designed.

---

[2] See footnote No 1.
[3] See footnote No 1.

5.1.4. Airbag modules for replacement airbag system of category A shall be so designed that, when they are submitted to a test in accordance with the requirements of paragraph 5.2.2.7, static deployment test, the airbag may be pushed aside manually after full deployment.

5.1.5. Toxicity and burns

A certificate shall be presented stating that the nature, concentration and temperature of the gases and solid particles released on deployment of an airbag are not such as to be liable to injure seriously the occupants of the vehicle. The authorities responsible for issuing the approval shall reserve the right to verify the accuracy of the statement.

5.2. *Requirements for the approval of an airbag module for a replacement airbag system*

5.2.1. Each airbag module shall comply with the requirements of the 'International Standard ISO 12097-2 ROAD VEHICLES-AIRBAG COMPONENT TESTING-PART 2: Testing of Airbag Modules' version: 1996-08-00, to guarantee the operating safety of the airbag modules.

The module manufacturer shall state that the above-mentioned tests were carried out with positive test results. In case of doubts the approval authority responsible for issuing the approval shall reserve the right to verify the accuracy of this statement.

5.2.2. Instead of paragraph 5.2.1, a reduced test program is permitted which shows as a minimum the following test elements:

5.2.2.1. Drop test

5.2.2.2. Mechanical impact test

5.2.2.3. Simultaneous vibration temperature test

5.2.2.4. Thermal humidity cycling test

5.2.2.5. Solar radiation simulation test

5.2.2.6. Temperature shock test

5.2.2.7. Static deployment test

5.3. *Requirements for the approval of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type*

5.3.1. Before type approval is granted according to paragraph 4.2, the competent authority shall verify the existence of satisfactory arrangements for carrying:

5.3.1.1. a heat test of the replacement steering wheel (all parts except the airbag module), as described in paragraph 6.2.1.1, to guarantee a cohesion of all materials.

5.3.1.2. a bending test, as described in paragraph 6.2.1.2, to guarantee a minimum deformation of the steering wheel rim,

5.3.1.3. a torque test, as described in paragraph 6.2.1.3, to guarantee a sufficient stiffness when the replacement steering wheel is loaded tangentially to the steering wheel rim,

5.3.1.4. a fatigue test, as described in paragraph 6.2.1.4, to guarantee a sufficient lifetime.

5.3.2. For the replacement steering wheel, it must be guaranteed that the effective diameter is not substantially smaller than the effective diameter of the steering wheel installed by the manufacturer of the vehicle. This requirement is deemed fulfilled when the effective diameter of the replacement steering wheel is not less than 0,9 times the effective diameter of the steering wheel used by the vehicle manufacturer.

5.3.3. The size and fitting of the replacement steering wheel to the steering column must be within the dimensions and tolerances specified by the vehicle manufacturer. Otherwise the replacement manufacturer shall demonstrate to the Technical Service the proper function of any other chosen fixing method.

5.3.4. The replacement steering wheel shall allow the drivers a direct view to all important instruments and indicators such as

(a) the speedometer and

(b) the tell tales for:

— direction indicator

— main beam

— rear fog lamp

— hazard warning signal

— automatic antilock system

— brake system malfunctions

— airbag function indicator

The tests shall be carried out according to the prescription laid down in paragraph 6.2.2.

5.3.5. Replacement steering wheels equipped with airbag modules of an approved type shall be such that, when installed in a vehicle, this vehicle fulfils the requirements of paragraphs 5.2.1.1, 5.2.1.2, 5.2.1.3, 5.2.1.4 and 5.2.1.5 of Regulation No 94, 01 series of amendments.

If the technical service responsible for this test has doubts that the aftermarket airbag system works well, additional test results, proving the correct function of the system, shall be presented by the manufacturer of the aftermarket airbag system.

5.4. *Requirements for the approval of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel*

5.4.1. Replacement airbag systems shall be equipped with an approved airbag module or it shall be demonstrated to the satisfaction of the technical service, responsible for this test, that the system used complies with the requirements prescribed in paragraphs 5.1 and 5.2 above.

5.4.2. Replacement airbag systems other than those installed in steering wheels shall be such that, when installed in a vehicle, this vehicle fulfils the requirements of paragraphs 5.2.1.1, 5.2.1.2, 5.2.1.3, 5.2.1.4 and 5.2.1.5 of Regulation No 94, 01 series of amendments, and/or the requirements of paragraphs 5.2.1.1, 5.2.1.2, 5.2.1.3, and 5.2.1.4 of Regulation No 95, 01 series of amendments, depending on the category and location of the replacement airbag system(s).

In the case of airbag modules of category C, additional instrumented dummies shall be used for the verification of the performance of each airbag system.

6. TESTS

6.1. *Tests of an airbag module for a replacement airbag system*

The tests shall be carried out according to ISO/DIS 12097-Part 2, version 1996-08-00.

6.2. *Tests of a replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type*

6.2.1. Strength tests:

6.2.1.1. Heat test

The replacement steering wheel (except the airbag module) is exposed to the following temperature cycle with immediate repetition:

— 16 hours at – 15 °C ± 2 °C

— 30 minutes at + 22 °C ± 2 °C

— 3 hours at + 80 °C ± 2 °C

— 30 minutes at – 22 °C ± 2 °C

This test must leave no permanent deformation over and above the design tolerances, or any cracks or fractures.

6.2.1.2. Bending test

The replacement steering wheel is exposed to a temperature of at least – 15 °C ± 2 °C for 16 hours. The replacement steering wheel is then mounted with its hub on a rigid shaft and the steering wheel rim is subjected to a static loading of 70 daN ± 0,5 daN acting perpendicular to the plane of the rim. The test loading must be applied on the rim and between two spokes that confine the greatest angle.

This test may not leave any permanent deformation on the rim of the replacement steering wheel that would be greater than 8 per cent of the steering wheel diameter. There must be no signs of any cracks or fractures which will affect the operational safety of the steering wheel.

6.2.1.3. Torque test

The replacement steering wheel is mounted with its hub on a rigid shaft and subjected statically to a test load of 70 daN ± 0,5 daN applied tangentially to the steering wheel rim. The permanent deformation resulting from this test may not exceed 1 degree in the direction of rotation. The test may not leave any signs of cracks or fractures which might affect the operational safety of the steering wheel. The steering wheel rim is then subjected to a tangential load corresponding to a torque of 22 daNm ± 0,5 daNm. This must not affect the steering wheel's operational safety even if the permanent deformation is greater than 1 degree in the direction of rotation.

6.2.1.4. Fatigue test

The replacement steering wheel is mounted with its rim in a test jig, as shown in annex 7, figure of an example of a fatigue test device, and subjected to a approximate sinusoidal endurance load cycle test with a torque of 14 daNm ± 0,5 daNm at a frequency of 1,5 Hz ± 0,25 Hz.

The replacement steering wheel must withstand at least 1×10^5 load cycles without showing any signs of cracks or fractures which might affect its operational safety.

6.2.2. Installation requirement tests and driver's view to the instrument panel

6.2.2.1. The driver's view to:

(a) the speedometer

(b) the tell tales for:

— direction indicator

— main beam

— rear fog lamp

— hazard warning signal

— automatic antilock system

— brake system malfunctions

— airbag function indicator

shall be guaranteed. The visibility is assessed by means of a comparative evaluation of photographs taken of the instrument panel of the vehicle under test equipped with a replacement steering wheel. The H points are measured after the vehicle has been aligned on the three dimensional measuring device.

The relation between vehicle and coordinate system is established through reference points of the body.

If the coordinates of the R point are not known, the H point is determined using a 50 percentile manikin. The driver's seat is adjusted as follows:

(a) seat in rearmost position of the device for longitudinal adjustment;

(b) backrest inclined corresponding to 25° back angle of the manikin;

(c) other adjusting devices in central position.

A 35 mm camera inclined by 15° towards the horizontal plane is used to simulate binocular viewing and photos are taken from each of the eye points.

Position of the eye points related to the R or H point in the coordinate system in accordance with ISO 4130 (dimensions in mm):

x	y	z
0	– 32,5	+ 635,0

x	y	z
0	+ 32,5	+ 635,0

For the camera the eye points are determined 35 mm in front of the plane of representation (normally the film plane) and on the centre axis of the optical system.

6.2.2.2. Operation of control elements

An examination is made to find out whether the minimum and maximum distances indicated below between the control elements for instance for direction indicator and headlamp flasher and the steering wheel rim are maintained. Thus, satisfactory operation of the control elements and satisfactory handling of the replacement steering wheel are to be ensured:

(a) the measure 'a' with a limitation of a minimum 30 mm refers to the control element with the smallest distance to the replacement steering wheel. It denotes the shortest distance between the control element and the rearplane of the steering wheel rim facing the instrument panel.

(b) The measure 'b' with a limitation of a maximum value of 130 mm denotes the distance from the centre of the direction indicator control element and the front plane of the steering wheel rim facing the driver.

6.2.2.3. Testing of installation

The conditions of installation, the diameter of the replacement steering wheel as compared with the original version of the vehicle manufacturer, the repositioning of direction indicator control, the function of the audible warning device and the function of the airbag tell tale are considered in the examination. Also the function of sensors monitoring the driver's seat or the passenger seat(s) and providing a deployment status to the airbag controller shall be examined, if available.

6.2.2.4. Testing of adapters

The fitting dimensions (e.g. toothing of the steering shaft) are compared with the dimensions as provided by the manufacturer using a profile projector.

The strength of the replacement adapters is checked by tightening the fixing nut/screw applying twice the tightening torque specified by the vehicle manufacturer but not more than 85 Nm.

Adequate examinations are made to verify that the adapters for vehicle types with anti-theft systems integrated into the steering wheel conform to the corresponding features of the steering wheel produced by the vehicle manufacture in terms of strength, dimensions and the materials and function, or tests of the anti-theft system in accordance with Regulation No 18 shall be carried out to demonstrate that he replacement steering wheel system fulfils the above mentioned Regulation.

6.2.3. Frontal impact test(s) with vehicle(s) for replacement steering wheel(s) equipped with an airbag module of an approved type.

Replacement steering wheels equipped with airbag modules of an approved type shall be such that, when installed in a vehicle, this vehicle fulfils the requirements of paragraphs 5.2.1.1, 5.2.1.2, 5.2.1.3, 5.2.1.4 and 5.2.1.5 of Regulation No 94, 01 series of amendments.

If the technical service responsible for this test has doubts that the aftermarket airbag system works well, additional test results, proving the correct function of the system, shall be presented by the manufacturer of the aftermarket airbag system.

6.3. *Tests of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel*

6.3.1. Tests of an airbag module for a replacement airbag system

The replacement airbag system shall be equipped with an approved airbag module or the manufacturer of the replacement airbag system shall demonstrate to the satisfaction of the technical service, responsible for this test, that the system fulfils the requirements as prescribed in paragraphs 5.1 and 5.2 above.

6.3.2. Impact test(s) with vehicle(s) for airbag system(s) other than those installed in steering wheels

Replacement airbag systems other than those installed in steering wheels shall be such that, when installed in a vehicle, this vehicle fulfils the requirements of paragraphs 5.2.1.1, 5.2.1.2, 5.2.1.3, 5.2.1.4 and 5.2.1.5 of Regulation No 94, 01 series of amendments, and/or the requirements of paragraphs 5.2.1.1, 5.2.1.2, 5.2.1.3, and 5.2.1.4 of Regulation No 95, 01 series of amendments, depending on the category and location of the replacement airbag system(s).

In the case of airbag modules of category C, additional instrumented dummies shall be used for the verification of the performance of each airbag system.

7. INSTRUCTIONS FOR USERS

7.1. The manufacturer of the replacement airbag systems shall include in the operating instructions any recommendations or precautions to be taken during the use, maintenance or destruction of the system or of any of its components.

7.1.1. In particular:

7.1.1.1. If the system is fitted with a monitoring device intended to inform the user of its operating condition, it shall be clearly indicated how messages delivered by the system, of whatever kind, are to be interpreted. An indication shall be given of measures to be taken in the event of a message warning of malfunctioning, together with a description of any risk involved in using the vehicle in such a condition;

7.1.1.2. It shall be indicated whether maintenance or repair work is to be performed exclusively by specially trained personnel, and whether any risks are involved in disassembling the system;

7.1.1.3. The procedure to be followed in the event of deployment shall be explained. In particular, details shall be given of any precautions to be taken as regards products generated by deployment, in the form of gases, liquids or solids. Similarly, if there is any danger from the components of the system as a result of deployment, such as dangerous roughness or sharp edges, temperature, corrosion, etc., these dangers shall be described, as well as the ways of avoiding them;

7.1.1.4. If the scrapping of the replacement airbag system(s) can lead to situations which are dangerous either directly to humans or to the environment, an appropriate procedure for avoiding them shall be indicated. This may consist in a method for deliberately releasing the airbag if its released state does not lead to a dangerous situation, in an obligation to return the system or part of it to the constructor or manufacturer, or in any other appropriate measure.

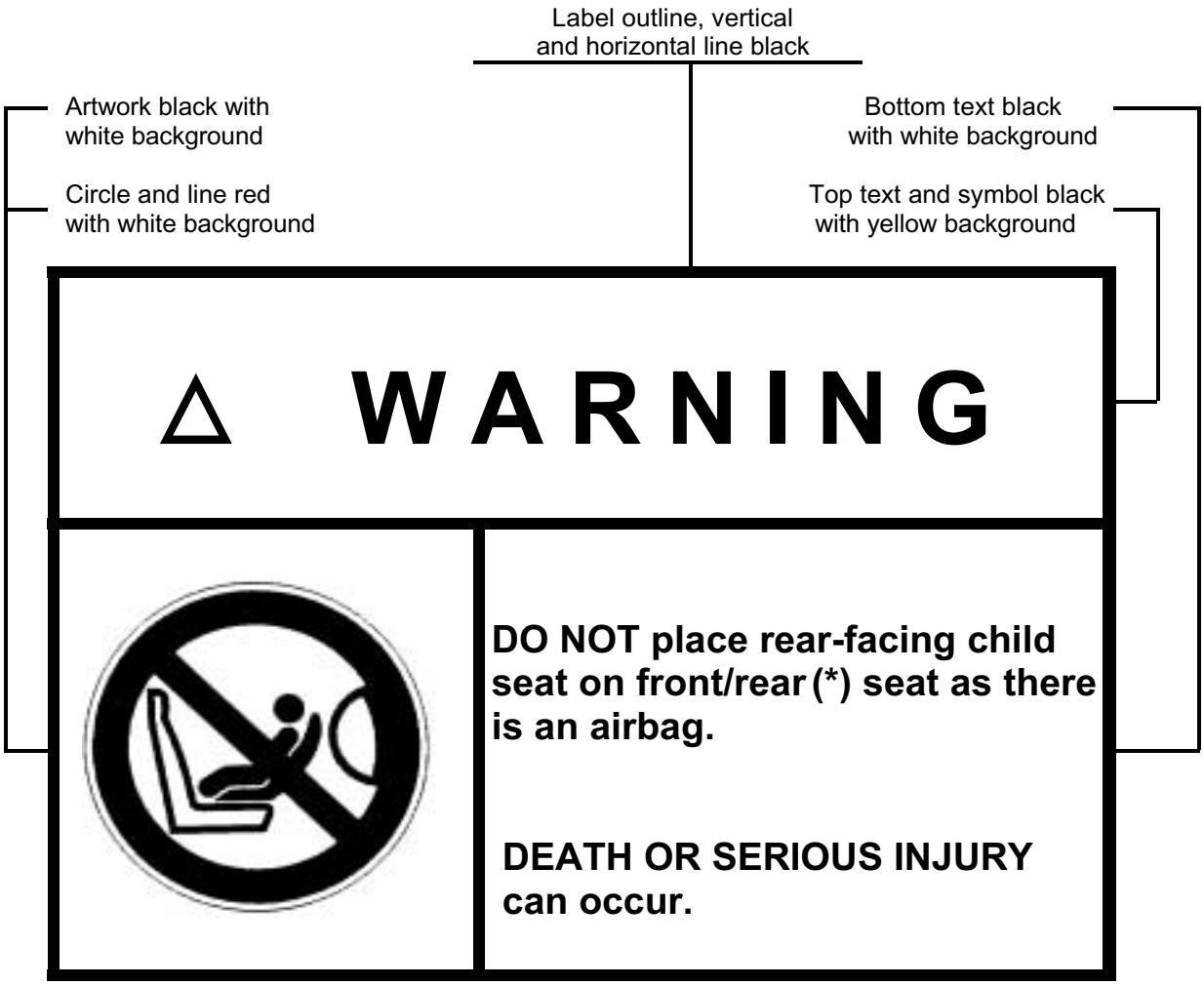
7.2. The replacement airbag system shall carry labelling and information for the use of child restraint systems according to Regulation No 94.

Airbag systems with airbag modules of category A, B, C or D shall carry the inscription 'AIRBAG' located in the interior of the circumference of the replacement steering wheel or on the cover of the airbag module; this inscription shall be durably affixed and easily visible.

In addition, in the case of a frontal protection airbag system intended for use in any passenger seating position, the following label shall be permanently attached to the visible surface of the cover of the airbag module (the text information shown is a minimum).

This label shall be provided in the language(s) of the country where the device is sold.

Label minimum size: 60 × 120 mm

(*) delete as appropriate.

8. CONFORMITY OF PRODUCTION

The conformity of production procedures shall comply with those set out in the Agreement, appendix 2 (E/ECE/324-E/ECE/TRANS/505/Rev.2) with the following requirements:

8.1. The authority which has granted type approval may at any time verify the conformity control methods applied in each production facility. The normal frequency of these verifications shall be once every two years. Where negative results are recorded during one of these verifications, their frequency may be increased.

8.2. Conformity of production of an airbag module for a replacement airbag system

Airbag modules approved under this Regulation shall be so manufactured as to conform to the type approved by meeting the requirements set forth in paragraphs 5.1 and 5.2 above.

8.3. Conformity of production of replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type

Replacement steering wheels equipped with an airbag module of an approved type and approved under this Regulation shall be so manufactured as to conform to the type approved by meeting the requirements set forth in paragraphs 5.1 and 5.3 above.

8.4. Conformity of production of a replacement airbag system other than that installed in a steering wheel

Replacement airbag systems other than those installed in steering wheels approved under this Regulation shall be so manufactured as to conform to the type approved by meeting the requirements set forth in paragraphs 5.1 and 5.4 above.

9. PENALTIES FOR NON-CONFORMITY OF PRODUCTION

The approval granted for a type of airbag module for a replacement airbag system, a type of replacement steering wheel equipped with an airbag of an approved type, or a type of replacement airbag system other than that installed in a steering wheel, pursuant to this Regulation, may be withdrawn if the requirements laid down in paragraph 8. above are not complied with.

10. MODIFICATIONS OF THE TYPE OF AIRBAG MODULE FOR A REPLACEMENT AIRBAG SYSTEM OR THE TYPE OF REPLACEMENT STEERING WHEEL WITH AN AIRBAG MODULE OF AN APPROVED TYPE OR THE TYPE OF REPLACEMENT AIRBAG SYSTEM, OTHER THAN THAT INSTALLED IN A STEERING WHEEL

10.1. Every modification of the type of the above-mentioned system shall be notified to the administrative department which approved the type. The department may then either:

10.1.1. decide that the modifications made are unlikely to have an appreciable adverse effect and that in any case the module or the system or the replacement steering wheel still meets the requirements,

10.1.2. require a further test report from the technical service responsible for conducting the tests.

10.2. Confirmation or refusal of approval, specifying the alterations, shall be communicated by the procedure specified in paragraphs 4.1 to 4.3 above to the other Parties to the Agreement applying this Regulation.

10.3. The competent authority which has issued the extension of approval shall assign a series number to that extension and so inform the other Parties to the 1958 Agreement applying this Regulation, by means of a communication form conforming to the models in annexes 1, 2 and 3 to this Regulation.

11. PRODUCTION DEFINITELY DISCONTINUED

If the holder of the approval ceases completely to manufacture a type of airbag module for a replacement airbag system or a type of replacement steering wheel equipped with an airbag of an approved type or a type of replacement airbag system other than that installed in a steering wheel under this Regulation, he shall inform the authority which granted the approval. Upon receiving the relevant communication, that authority shall inform thereof the other Parties to the 1958 Agreement applying this Regulation, by means of a communication form conforming to the models in annexes 1, 2 and 3 to this Regulation.

12. NAMES AND ADDRESSES OF TECHNICAL SERVICES RESPONSIBLE FOR APPROVAL TESTS, AND OF ADMINISTRATIVE DEPARTMENTS

The Parties to the 1958 Agreement applying this Regulation shall communicate to the United Nations secretariat the names and addresses of the technical services responsible for conducting approval tests and of the administrative departments which grant approval and to which forms certifying approval or extension, or refusal or withdrawal of approval, issued in other countries, are to be sent.

Annex 1

COMMUNICATION

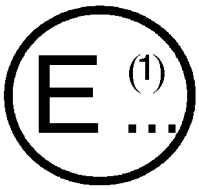
(maximum format: A4 (210 × 297 mm))

issued by: Name of administration:

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

concerning: (2) APPROVAL GRANTED
APPROVAL EXTENDED
APPROVAL REFUSED
APPROVAL WITHDRAWN
PRODUCTION DEFINITELY DISCONTINUED

of a type of airbag module for a replacement airbag system pursuant to Regulation No . . .

Approval No: . . . . . Extension No: . . . . . .

1. Replacement airbag module of categories A, B, C, D: . . . . . .
2. Trade name or mark:. . . . . .
3. Description of the type of airbag module for a replacement airbag system given by the manufacturer: . . . . . .
4. Manufacturer's name:. . . . . .
5. If applicable, name and address of manufacturer's representative: . . . . . .
   . . . . . .
6. Airbag module for a replacment airbag system system submitted for approval on: . . . . . .
7. Technical service responsible for conducting approval tests: . . . . . .
8. Date of test report issued by this service: . . . . . .
9. Number of test report issued by this service: . . . . . .
10. Approval granted/refused/extended/withdrawn for general use/for use in a specific vehicle or in specific types of vehicles (2)
11. Position of the approval mark: . . . . . .
12. Place: . . . . . .
13. Date: . . . . . .
14. Signature: . . . . . .
15. The list of documents deposited with the administrative service which has granted approval is annexed to this communication and may be obtained on request.

(1) Distinguishing number of the country which has granted/extended/withdrawn approval (see approval provisions in the Regulation).

(2) Strike out what does not apply.

Annex 2

COMMUNICATION

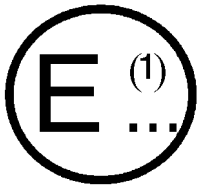
(maximum format: A4 (210 × 297 mm))

issued by: Name of administration:

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

concerning: (2) APPROVAL GRANTED
APPROVAL EXTENDED
APPROVAL REFUSED
APPROVAL WITHDRAWN
PRODUCTION DEFINITELY DISCONTINUED

of a type of replacement steering wheel equipped with an airbag module of an approved type pursuant to Regulation No: . . .

Approval No: . . . . . Extension No: . . . . . .

1. Trade name or mark of the replacement steering wheel:. . . . . .
2. Manufacturer's name and address: . . . . . .
3. If applicable, name and address of manufacturer's representative: . . . . . .
4. Trade name and mark of the type of the airbag module and approval No: . . . . . .
5. Extension of approval of the type of replacement steering wheel: . . . . . .

   . . . . . .
6. List of vehicles, where the replacement steering wheel can be installed (name of vehicle manufacturer/commercial name/vehicle code/replacement steering wheel type/adapter type and number):. . . . . .
7. Technical service responsible for conducting approval tests:. . . . . .
8. Date of test report issued by this service: . . . . . .
9. Number of test report issued by this service: . . . . . .
10. Approval granted/refused/extended/withdrawn for general use/for use in a specific vehicle or in specific types of vehicles (2)
11. If applicable, reasons for extension of approval: . . . . . .
12. Position of the approval mark: . . . . . .
13. Place: . . . . . .
14. Date: . . . . . .
15. Signature: . . . . . .
16. The list of documents deposited with the administrative service which has granted approval is annexed to this communication and may be obtained on request.

(1) Distinguishing number of the country which has granted/extended/withdrawn approval (see approval provisions in the Regulation).

(2) Strike out what does not apply.

Annex 3

COMMUNICATION

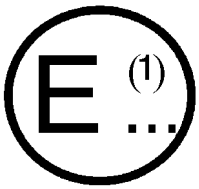
(maximum format: A4 (210 × 297 mm))

issued by: Name of administration:

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

concerning: (2) APPROVAL GRANTED
APPROVAL EXTENDED
APPROVAL REFUSED
APPROVAL WITHDRAWN
PRODUCTION DEFINITELY DISCONTINUED

of a type of replacement airbag system other than that installed in a replacement steering wheel pursuant to Regulation No . . .

Approval No: . . . . . Extension No: . . . . . .

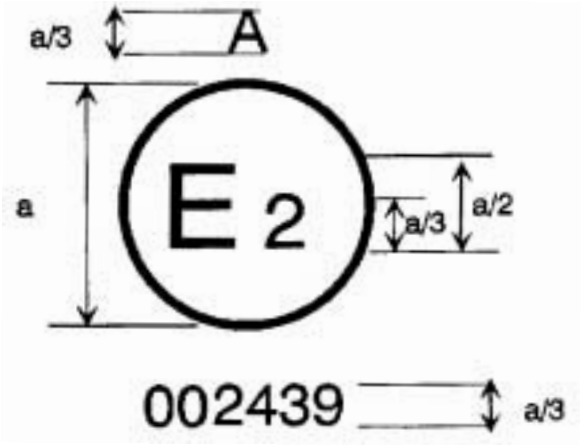
1. Trade name or mark of the replacement airbag system: . . . . . .
2. Trade name and mark of the replacement airbag system, category of the airbag system and approval No. of the airbag module: . . . . . .
3. Manufacturer's name and address: . . . . . .
4. If applicable, name and address of manufacturer's representative: . . . . . .
5. Replacement airbag system and vehicles submitted for approval on: . . . . . .
6. Extension of approval of the type of replacement airbag system: . . . . . .
7. List of vehicles, where the replacement airbag system can be installed: . . . . . .
8. Technical service responsible for conducting approval tests:. . . . . .
9. Date of test report issued by this service: . . . . . .
10. Number of test report issued by this service: . . . . . .
11. Approval granted/refused/extended/withdrawn for general use/for use in a specific vehicle or in specific types of vehicles (2)
12. If applicable, reasons for extension of approval: . . . . . .
13. Position of the approval mark: . . . . . .
14. Place: . . . . . .
15. Date: . . . . . .
16. Signature: . . . . . .
17. The list of documents deposited with the administrative service which has granted approval is annexed to this communication and may be obtained on request.

(1) Distinguishing number of the country which has granted/extended/withdrawn approval (see approval provisions in the Regulation).

(2) Strike out what does not apply.

Annex 4

EXAMPLE OF AN APPROVAL MARK FOR AN AIRBAG MODULE FOR A REPLACEMENT AIRBAG SYSTEM

a = 5 mm min

The airbag module bearing the above approval mark is a category A airbag module approved in France (E2) under the number 002439. The first two digits of the approval number indicate that the approval was granted in accordance with the requirements of the Regulation in its original form.

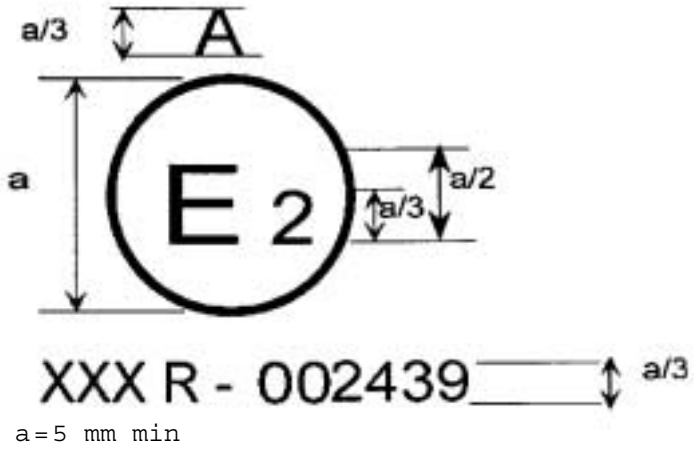
Note:

The approval number and additional symbol(s) must be placed close to the circle and either above or below the 'E' or to the left or right of that letter.

The digits of the approval number must be on the same side of the 'E' and oriented in the same direction. The additional symbol(s) must be diametrically opposite the approval number. The use of Roman numerals as approval numbers should be avoided so as to prevent any confusion with the other symbols.

Annex 5

EXAMPLE OF AN APPROVAL MARK FOR A REPLACEMENT STEERING WHEEL EQUIPPED WITH AN AIRBAG MODULE OF AN APPROVED TYPE

The replacement steering wheel bearing the above approval mark is a steering wheel with an airbag module of category A and approved in France (E2) under the number 002439. The first two digits of the approval number indicate that the approval was granted in accordance with the requirements of the Regulation in its original form.

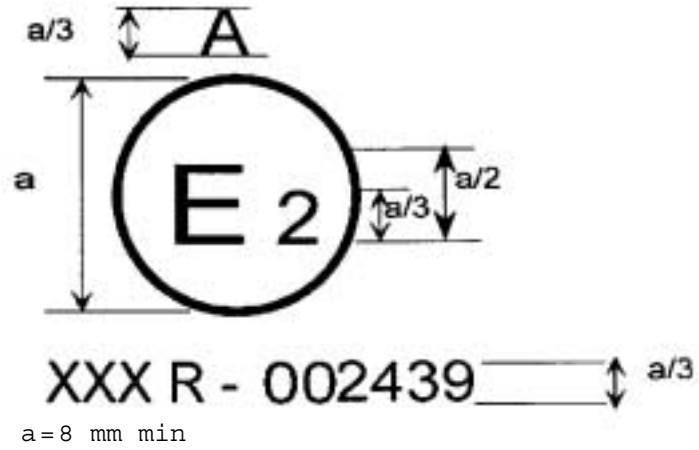
Note:

The approval number and additional symbol(s) must be placed close to the circle and either above or below the 'E' or to the left or right of that letter.

The digits of the approval number must be on the same side of the 'E' and oriented in the same direction. The additional symbol(s) must be diametrically opposite the approval number. The use of Roman numerals as approval numbers should be avoided so as to prevent any confusion with the other symbols.

Annex 6

EXAMPLE OF AN APPROVAL MARK FOR A REPLACEMENT AIRBAG SYSTEM OTHER THAN THAT INSTALLED IN A STEERING WHEEL

The replacement airbag system bearing the above approval mark is a category B airbag system approved in France (E2) under the number 002439. The first two digits of the approval number indicate that the approval was granted in accordance with the requirements of the Regulation in its original form.

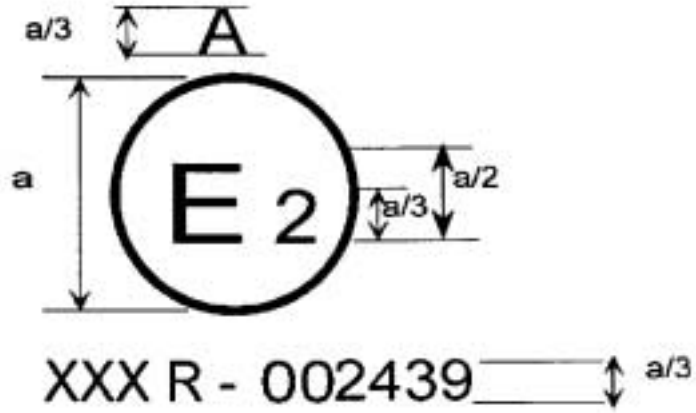
Note:

The approval number and additional symbol(s) must be placed close to the circle and either above or below the 'E' or to the left or right of that letter.

The digits of the approval number must be on the same side of the 'E' and oriented in the same direction. The additional symbol(s) must be diametrically opposite the approval number. The use of Roman numerals as approval numbers should be avoided so as to prevent any confusion with the other symbols.

Annex 7

FATIGUE TEST DEVICE

Example of a fatigue test device

Annex 8

PROCEDURE FOR DETERMINING THE 'H' POINT AND THE ACTUAL TORSO ANGLE FOR SEATING POSITIONS IN MOTOR VEHICLES

1. PURPOSE

The procedure described in this annex is used to establish the 'H' point location and the actual torso angle for one or several seating positions in a motor vehicle and to verify the relationship of measured data to design specifications given by the vehicle manufacturer ([1]).

2. DEFINITIONS

For the purposes of this annex:

2.1. 'Reference data' means one or several of the following characteristics of a seating position:

2.1.1. the 'H' point and the 'R' point and their relationship,

2.1.2. the actual torso angle and the design torso angle and their relationship.

2.2. 'Three-dimensional "H" point machine' (3-D H machine) means the device used for the determination of 'H' points and actual torso angles. This device is described in appendix 1 to this annex;

2.3. ' "H" point' means the pivot centre of the torso and the thigh of the 3-D H machine installed in the vehicle seat in accordance with paragraph 4 below. The 'H' point is located in the centre of the centreline of the device which is between the 'H' point sight buttons on either side of the 3-D H machine. The 'H' point corresponds theoretically to the 'R' point (for tolerances see paragraph 3.2.2 below). Once determined in accordance with the procedure described in paragraph 4, the 'H' point is considered fixed in relation to the seat-cushion structure and to move with it when the seat is adjusted;

2.4. ' "R" point' or 'seating reference point' means a design point defined by the vehicle manufacturer for each seating position and established with respect to the three-dimensional reference system;

2.5. 'Torso-line' means the centreline of the probe of the 3-D H machine with the probe in the fully rearward position;

2.6. 'Actual torso angle' means the angle measured between a vertical line through the 'H' point and the torso line using the back angle quadrant on the 3-D H machine. The actual torso angle corresponds theoretically to the design torso angle (for tolerances see paragraph 3.2.2 below):

2.7. 'Design torso angle' means the angle measures between a vertical line through the 'R' point and the torso line in a position which corresponds to the design position of the seat-back established by the vehicle manufacturer;

2.8. 'Centreplane of occupant' (C/LO) means the median plane of the 3-D H machine positioned in each designated seating position; it is represented by the co-ordinate of the 'H' point on the 'Y' axis. For individual seats, the centreplane of the seat coincides with the centreplane of the occupant. For other seats, the centreplane of the occupant is specified by the manufacturer;

2.9. 'Three-dimensional reference system' means a system as described in appendix 2 to this annex;

2.10. 'Fiducial marks' are physical points (holes, surfaces, marks or indentations) on the vehicle body as defined by the manufacturer;

2.11. 'Vehicle measuring attitude' means the position of the vehicle as defined by the co-ordinates of fiducial marks in the three-dimensional reference system.

3. REQUIREMENTS

3.1. *Data presentation*

For each seating position where reference data are required in order to demonstrate compliance with the provisions of the present Regulation, all or an appropriate selection of the following data shall be presented in the form indicated in appendix 3 to this annex:

3.1.1. the co-ordinates of the 'R' point relative to the three-dimensional reference system;

3.1.2. the design torso angle;

3.1.3. all indications necessary to adjust the seat (if it is adjustable) to the measuring position set out in paragraph 4.3 below.

3.2. *Relationship between measured data and design specifications*

3.2.1. The co-ordinates of the 'H' point and the value of the actual torso angle obtained by the procedure set out in paragraph 4. below shall be compared, respectively, with the co-ordinates of the 'R' point and the value of the design torso angle indicated by the vehicle manufacturer.

3.2.2. The relative positions of the 'R' point and the 'H' point and the relationship between the design torso angle and the actual torso angle shall be considered satisfactory for the seating position in question if the 'H' point, as defined by its co-ordinates, lies within a square of 50 mm side length with horizontal and vertical sides whose diagonals intersect at the 'R' point, and if the actual torso angle is within 5° of the design torso angle.

([1]) In any seating position other than front seats where the 'H' point cannot be determined using the 'Three-dimensional 'H' point machine' or procedures, the 'R' point indicated by the manufacturer may be taken as a reference at the discretion of the competent authority.

3.2.3. If these conditions are met, the 'R' point and the design torso angle, shall be used to demonstrate compliance with the provisions of this Regulation.

3.2.4. If the 'H' point or the actual torso angle does not satisfy the requirements of paragraph 3.2.2 above, the 'H' point and the actual torso angle shall be determined twice more (three times in all). If the results of two of these three operations satisfy the requirements, the conditions of paragraph 3.2.3 above shall apply.

3.2.5. If the results of at least two of the three operations described in paragraph 3.2.4 above do not satisfy the requirements of paragraph 3.2.2 above, or if the verification cannot take place because the vehicle manufacturer has failed to supply information regarding the position of the 'R' point or regarding the design torso angle, the centroid of the three measured points or the average of the three measured angles shall be used and be regarded as applicable in all cases where the 'R' point or the design torso angle is referred to in this Regulation.

4. PROCEDURE FOR 'H' POINT AND ACTUAL TORSO ANGLE DETERMINATION

4.1. The vehicle shall be preconditioned at the manufacturer's discretion, at a temperature of 20 ± 10 °C to ensure that the seat material reached room temperature. If the seat to be checked has never been sat upon, a 70 to 80 kg person or device shall sit on the seat twice for one minute to flex the cushion and back. At the manufacturer's request, all seat assemblies shall remain unloaded for a minimum period of 30 min prior to installation of the 3-D H machine.

4.2. The vehicle shall be at the measuring attitude defined in paragraph 2.11 above.

4.3. The seat, if it is adjustable, shall be adjusted first to the rearmost normal driving or riding position, as indicated by the vehicle manufacturer, taking into consideration only the longitudinal adjustment of the seat, excluding seat travel used for purposes other than normal driving or riding positions. Where other modes of seat adjustment exist (vertical, angular, seat-back, etc.) these will then be adjusted to the position specified by the vehicle manufacturer. For suspension seats, the vertical position shall be rigidly fixed corresponding to a normal driving position as specified by the manufacturer.

4.4. The area of the seating position contacted by the 3-D H machine shall be covered by a muslin cotton, of sufficient size and appropriate texture, described as a plain cotton fabric having 18,9 threads per cm^2 and weighing 0,228 kg/m^2 or knitted or non-woven fabric having equivalent characteristics. If the test is run on a seat outside the vehicle, the floor on which the seat is placed shall have the same essential characteristics ([1]) as the floor of the vehicle in which the seat is intended to be used.

4.5. Place the seat and back assembly of the 3-D H machine so that the centreplane of the occupant (C/LO) coincides with the centreplane of the 3-D H machine. At the manufacturer's request, the 3-D H machine may be moved inboard with respect to the C/LO if the 3-D H machine is located so far outboard that the seat edge will not permit levelling of the 3-D H machine.

4.6. Attach the foot and lower leg assemblies to the seat pan assembly, either individually or by using the T-bar and lower leg assembly. A line through the 'H' point sight buttons shall be parallel to the ground and perpendicular to the longitudinal centreplane of the seat.

4.7. Adjust the feet and leg positions of the 3-D H machine as follows:

4.7.1. Designated seating position: driver and outside front passenger

4.7.1.1. Both feet and leg assemblies shall be moved forward in such a way that the feet take up natural positions on the floor, between the operating pedals if necessary. Where possible the left foot shall be located approximately the same distance to the left of the centreplane of the 3-D H machine as the right foot is to the right. The spirit level verifying the transverse orientation of the 3-D H machine is brought to the horizontal by readjustment of the seat pan if necessary, or by adjusting the leg and foot assemblies towards the rear. The line passing through the 'H' point sight buttons shall be maintained perpendicular to the longitudinal centreplane of the seat.

4.7.1.2. If the left leg cannot be kept parallel to the right leg and the left foot cannot be supported by the structure, move the left foot until it is supported. The alignment of the sight buttons shall be maintained.

4.7.2. Designated seating position: outboard rear

For rear seats or auxiliary seats, the legs are located as specified by the manufacturer. If the feet then rest on parts of the floor which are at different levels, the foot which first comes into contact with the front seat shall serve as a reference and the other foot shall be so arranged that the spirit level giving the transverse orientation of the seat of the device indicates the horizontal.

4.7.3. Other designated seating positions:

The general procedure indicated in paragraph 4.7.1 above shall be followed except that the feet shall be placed as specified by the vehicle manufacturer.

4.8. Apply lower leg and thigh weights and level the 3-D H machine.

4.9. Tilt the back pan forward against the forward stop and draw the 3-D H machine away from the seat-back using the T-bar. Reposition the 3-D H machine on the seat by one of the following methods:

4.9.1. If the 3-D H machine tends to slide rearward, use the following procedure. Allow the 3-D H machine to slide rearward until a forward horizontal restraining load on the T-bar is no longer required i.e. until the seat pan contacts the seat-back. If necessary, reposition the lower leg.

([1]) Tilt angle, height difference with a seat mounting, surface texture, etc.

4.9.2. If the 3-D H machine does not tend to slide rearward, use the following procedure. Slide the 3-D H machine rearwards by applying a horizontal rearward load to the T-bar until the seat pan contacts the seat-back (see figure 2 of appendix 1 to this annex).

4.10. Apply a 100 ± 10 N load to the back and pan assembly of the 3-D H machine at the intersection of the hip angle quadrant and the T-bar housing. The direction of load application shall be maintained along a line passing by the above intersection to a point just above the thigh bar housing (see figure 2 of appendix 1 to this annex). Then carefully return the back pan to the seat-back. Care must be exercised throughout the remainder of the procedure to prevent the 3-D H machine from sliding forward.

4.11. Install the right and left buttock weights and then, alternately, the eight torso weights. Maintain the 3-D H machine level.

4.12. Tilt the back pan forward to release the tension on the seat-back. Rock the 3-D H machine from side to side through a 10° arc (5° to each side of the vertical centreplane) for three complete cycles to release any accumulated friction between the 3-D H machine and the seat.

During the rocking action, the T-bar of the 3-D H machine may tend to diverge from the specified horizontal and vertical alignment. The T-bar must therefore be restrained by applying an appropriate lateral load during the rocking motions. Care shall be exercised in holding the T-bar and rocking the 3-D H machine to ensure that no inadvertent exterior loads are applied in a vertical or fore and aft direction.

The feet of the 3-D H machine are not to be restrained or held during this step. If the feet change position, they should be allowed to remain in that attitude for the moment.

Carefully return the back pan to the seat-back and check the two spirits levels for zero position. If any movement of the feet has occurred during the rocking operation of the 3-D H machine, they must be repositioned as follows:

Alternately, lift each foot off the floor the minimum necessary amount until no additional foot movement is obtained. During this lifting, the feet are to be free to rotate; and no forward or lateral loads are to be applied. When each foot is placed back in the down position, the heel is to be in contact with the structure designed for this.

Check the lateral spirit level for zero position; if necessary, apply a lateral load to the top of the back pan sufficient to level the 3-D H machine's seat pan on the seat.

4.13. Holding the T-bar to prevent the 3-D H machine from sliding forward on the seat cushion, proceed as follows:

(a) return the back pan to the seat-back;

(b) alternately apply and release a horizontal rearward load, not to exceed 25 N, to the back angle bar at a height approximately at the centre of the torso weights until the hip angle quadrant indicates that a stable position has been reached after load release. Care shall be exercised to ensure that no exterior downward or lateral loads are applied to the 3-D H machine. If another level adjustment of the 3-D H machine is necessary, rotate the back pan forward, re-level, and repeat the procedure from paragraph 4.12.

4.14. Take all measurements:

4.14.1. The co-ordinates of the 'H' point are measured with respect to the three-dimensional reference system.

4.14.2. The actual torso angle is read at the back angle quadrant of the 3-D H machine with the probe in its fully rearward position.

4.15. If a re-run of the installation of the 3-D H machine is desired, the seat assembly should remain unloaded for a minimum period of 30 min prior to the re-run. The 3-D H machine should not be left loaded on the seat assembly longer than the time required to perform the test.

4.16. If the seats in the same row can be regarded as similar (bench seat, identical seats, etc.) only one 'H' point and one 'actual torso angle' shall be determined for each row of seats, the 3-D H machine described in appendix 1 to this annex being seated in a place regarded as representative for the row. This place shall be:

4.16.1. in the case of the front row, the driver's seat;

4.16.2. in the case of the rear row or rows, an outer seat.

Annex 8

Appendix 1

DESCRIPTION OF THE THREE-DIMENSIONAL 'H' POINT MACHINE [1]

(3-D H machine)

1. **Back and seat pans**

The back and seat pans are constructed of reinforced plastic and metal; they simulate the human torso and thigh and are mechanically hinged at the 'H' point. A quadrant is fastened to the probe hinged at the 'H' point to measure the actual torso angle. An adjustable thigh bar, attached to the seat pan, establishes the thigh centreline and serves as a baseline for the hip angle quadrant.

2. **Body and leg elements**

Lower leg segments are connected to the seat pan assembly at the T-bar joining the knees, which is a lateral extension of the adjustable thigh bar. Quadrants are incorporated in the lower leg segments to measure knee angles. Shoe and foot assemblies are calibrated to measure the foot angle. Two spirit levels orient the device in space. Body element weights are placed at the corresponding centres of gravity to provide seat penetration equivalent to a 76 kg male. All joints of the 3-D H machine should be checked for free movement without encountering noticeable friction.

(OFFSET)

Figure 1 — 3-D H machine elements designation

(OFFSET)

Figure 2 — Dimensions of the 3-D H machine elements and locad distribution

[1] For details of the construction of the 3-D H machine refer to Society of Automobile Engineers (SAE), 400 Commonwealth Drive, Warrendale, Pennsylvania 15096, United States of America.
The machine corresponds to that described in ISO Standard 6549-1980.

Annex 8

Appendix 2

THREE-DIMENSIONAL REFERENCE SYSTEM

1. The three-dimensional reference system is defined by three orthogonal planes established by the vehicle manufacturer (see figure) [1].
2. The vehicle measuring attitude is established by positioning the vehicle on the supporting surface such that the co-ordinates of the fiducial marks correspond to the values indicated by the manufacturer.
3. The co-ordinates of the 'R' point and the 'H' point are established in relation to the fiducial marks defined by the vehicle manufacturer.

(OFFSET)

Figure — Three-dimensional reference system

[1] The reference system corresponds to ISO standard 4130, 1978.

Annex 8

Appendix 3

REFERENCE DATA CONCERNING SEATING POSITIONS

1. **Coding of reference data**

Reference data are listed consecutively for each seating position. Seating positions are identified by a two-digit code. The first digit is an Arabic numeral and designates the row of seats, counting from the front to the rear of the vehicle. The second digit is a capital letter which designates the location of the seating position in a row, as viewed in the direction of forward motion of the vehicle; the following letters shall be used:

L = left

C = centre

R = right

2. **Description of vehicle measuring attitude**

2.1. Co-ordinates of fiducial marks

X . . . . . .

Y . . . . . .

Z . . . . . .

3. **List of reference data**

3.1. Seating position: . . . . . .

3.1.1. Co-ordinates of 'R' point

X . . . . . .

Y . . . . . .

Z . . . . . .

3.1.2. Design torso angle: . . . . . .

3.1.3. Specifications for seat adjustment [1]

horizontal: . . . . . .

vertical: . . . . . .

angular: . . . . . .

torso angle: . . . . . .

Note: List reference data for further seating positions under 3.2, 3.3, etc.

[1] Strike out what does not apply.

Forslag til Rådets afgørelse om ekstraordinær finansiel bistand til Montenegro

(2000/C 337 E/03)

KOM(2000) 288 endelig udg. — 2000/0114(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 11. maj 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kommissionen har hørt Det Økonomiske og Finansielle Udvalg inden fremlæggelsen af sit forslag.

(2) Den montenegrinske regering fører en politik med åbenhed over for EU og reformer i retning af en velfungerende markedsøkonomi.

(3) Montenegros generelle økonomiske situation er blevet forværret i de seneste år, og republikkens budget blev væsentligt forværret i 1999.

(4) I forståelse for Montenegros demokratiske regerings vanskelige situation og for den alvorlige økonomiske krise, som befolkningen lider under, har Fællesskabet ydet betydelig støtte til Montenegro i 1998-1999.

(5) Montenegro forventes fortsat at have behov for betydelige budgettilskud i 2000.

(6) Der forventes at være et betydeligt behov for støtte fra udlandet i år 2000, ikke mindst på grund af forpligtelsen til at betale akkumulerede fordringer, især inden for pensionsområdet.

(7) Republikken Montenegro er ikke i stand til at optage langfristede lån, hverken hjemme eller i udlandet.

(8) Republikken Montenegro kan ikke optages som medlem af Bretton Woods-institutionerne. Derfor kan Republikken Montenegro ikke benytte sig af gængse ordninger hos IMF eller Verdensbanken til støtte for økonomiske programmer.

(9) Den 23.-24. marts 2000 understregede Det Europæiske Råd i Lissabon »... det presserende behov for omfattende bistand til Montenegro for at sikre den demokratiske regerings overlevelse og for at undgå en ny alvorlig krise i regionen.« Herudover bad Det Europæiske Råd »... de kompetente institutioner til omgående (...) at træffe de nødvendige beslutninger om finansiering af projekter, programmer og andre former for bistand, der kan bidrage til at afhjælpe Montenegros øjeblikkelige økonomiske behov, om fornødent ved at ty til EU's budgetreserver, samt makroøkonomisk bistand.«

(10) Ekstraordinær finansiel bistand fra Fællesskabet i form af ren gavebistand til Republikken Montenegro vil mindske republikkens økonomiske problemer i de nuværende vanskelige omstændigheder.

(11) På grund af fraværet af makroøkonomisk overvågning af og finansiel støtte fra IMF og Verdensbanken til Republikken Montenegro skal der lægges særlig vægt på korrekt gennemførelse og overvågning af støtten; alle omkostninger i forbindelse med forberedelse, gennemførelse og overvågning dækkes af bistanden.

(12) Den ekstraordinære finansielle bistand bør forvaltes af Europa-Kommissionen.

(13) Traktaten indeholder ikke anden hjemmel til vedtagelse af denne afgørelse end artikel 308 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Fællesskabet yder en ekstraordinær finansiel bistand i form af ren gavebistand på op til 20 mio. EUR til Republikken Montenegro med henblik på at mindske republikkens eksterne finansieringsbehov.

2. Denne bistand forvaltes af Kommissionen i nært samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg.

Artikel 2

1. Kommissionen bemyndiges til, efter samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg, at aftale de økonomiske betingelser i tilknytning til bistanden med Republikken Montenegro.

2. Kommissionen kontrollerer med regelmæssige mellemrum i samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg, at den økonomiske politik i Republikken Montenegro er i overensstemmelse med formålene med bistanden, og at de økonomisk-politiske betingelser i tilknytning til bistanden overholdes.

Artikel 3

1. Bistanden stilles til rådighed for Republikken Montenegro i mindst to rater på grundlag af tilfredsstillende resultater med opfyldelsen af de økonomisk-politiske betingelser, der er nævnt i artikel 2, stk. 1. Anden rate frigives tidligst to måneder efter frigivelsen af første rate.

2. Alle omkostninger i forbindelse med forberedelse, gennemførelse og overvågning dækkes af bistanden.

3. Midlerne udbetales til budgettet for Republikken Montenegro.

Artikel 4

Kommissionen sender en årlig rapport til Europa-Parlamentet og Rådet, der skal indeholde en vurdering af gennemførelsen af denne afgørelse.

Forslag til Rådets beslutning om vedtagelse af et flerårigt fællesskabsprogram til fremme af udvikling og brug af europæisk digitalt indhold på de globale net og fremme af sproglig mangfoldighed i informationssamfundet

(2000/C 337 E/04)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 323 endelig udg. — 2000/0128(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 24. maj 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 157, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Udviklingen hen imod et informationssamfund vil påvirke hverdagen for næsten alle borgere i Den Europæiske Union.

(2) Digitalt indhold spiller en fremtrædende rolle i denne udvikling, yder et betydeligt bidrag til økonomisk vækst og beskæftigelse og styrker den faglige, sociale og kulturelle udvikling af Europas borgere.

(3) Strukturerne og forretningsmiljøet for indholdsindustrierne ændrer sig hurtigt.

(4) Der findes adskillige hindringer for den fulde udvikling af de europæiske indholdsindustrier og -markeder.

(5) I Bonn-ministererklæringen, som blev afgivet på konferencen den 6.-8. juli 1997 om de globale nets rolle i informationssamfundet, lægges der særlig vægt på den kommercielle udvikling på internettet, som danner grundlaget for de løbende diskussioner om indhold på internettet, administrative spørgsmål og elektronisk handel.

(6) Den 8. december 1999 vedtog Kommissionen eEurope-initiativet [1], som medlemsstaterne senere bifaldt ved Det Europæiske Råds møde i Helsinki af 10. og 11. december 1999.

(7) Den 23.-24. marts 2000 anerkendte Det Europæiske Råd i Lissabon særligt indholdsindustriernes rolle som skabere af værditilvækst gennem udnyttelse af Europas kulturelle mangfoldighed i netværk.

(8) Fællesskabet bør gennemføre sine aktioner vedrørende informationsindhold under hensyntagen til Unionens flersprogede og multikulturelle karakter og tilskynde til initiativer, der letter adgangen til digital information på de nuværende medlemsstaters og ansøgerlandenes sprog.

(9) I midtvejsevalueringerne af INFO 2000-programmet indført ved Rådets beslutning 96/339/EF [2] og programmet for sproglig mangfoldighed i informationssamfundet (MLIS-programmet) indført ved Rådets afgørelse 96/664/EF [3], opfordres der til en energisk opfølgning på aktionerne inden for digitalt indhold samt sproglig og kulturel mangfoldighed.

(10) Der bør indføres foranstaltninger med henblik på at tilskynde SMV'er til at deltage i udviklingen inden for informationssamfundet.

(11) Den forskellige udviklingstakt inden for levering og anvendelse af informationstjenester i de nuværende medlemsstater og i ansøgerlandene fortjener særlig opmærksomhed af hensyn til Fællesskabets interne samhørighed og den risiko, der er forbundet med et informationssamfund i to hastigheder.

(12) I januar 1999 vedtog Kommissionen en grønbog [4] om information i den offentlige sektor i informationssamfundet, som var startskuddet til en Europæisk debat om dette emne.

(13) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet, som det udtrykkes i artikel 5 i traktaten, kan målene for de påtænkte handlinger ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af spørgsmålenes grænseoverskridende karakter og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan. Denne beslutning begrænser sig til, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål og går ikke ud over hvad der er nødvendigt hertil.

(14) Enhver aktion vedrørende indholdspolitik skal udgøre et supplement til andre igangværende fællesskabsinitiativer og gennemføres i synergi med aktionerne under det femte rammeprogram for forskning og udvikling, rammeprogrammet for kultur, Media-programmerne, Fællesskabets aktioner på uddannelsesområdet, SMV-aktionerne og strukturfondene.

---

[1] KOM(1999) 687.

[2] EFT L 129 af 30.5.1996, s. 24.

[3] EFT L 306 af 28.11.1996, s. 40.

[4] KOM(1998) 585.

(15) Kommissionen sikrer komplementaritet og synergi med relevante fællesskabsinitiativer og -programmer gennem hensigtsmæssige koordineringsmekanismer.

(16) Fremskridtene inden for dette program bør overvåges løbende og systematisk med henblik på eventuelt at tilpasse det til udviklingen på markedet for digitalt indhold. På et passende tidspunkt bør der foretages en uafhængig evaluering af fremskridtene inden for programmet med henblik på at fremskaffe de nødvendige baggrundsoplysninger til brug ved fastlæggelsen af målsætningerne for efterfølgende aktioner vedrørende indholdspolitik. Ved afslutningen af dette program bør foretages en endelig vurdering af de opnåede resultater sammenholdt med de målsætninger, som opstilles i denne afgørelse.

(17) Det kan vise sig hensigtsmæssigt at indgå i et internationalt samarbejde med internationale organisationer og tredjelande med henblik på at gennemføre dette program.

(18) Det er nødvendigt at fastsætte programmets varighed.

(19) I medfør af artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 29. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der tillægges Kommissionen [1], bør der fastsættes gennemførelsesbestemmelser til nærværende beslutning efter rådgivningsproceduren i artikel 3 i nævnte afgørelse —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Med denne afgørelse opstilles et flerårigt program Europæisk digitalt indhold til de globale net (i det følgende benævnt »programmet«).

Programmet har følgende målsætninger:

a) at skabe gunstige betingelser for markedsføring, distribution og anvendelse af Europæisk digitalt indhold på de globale net og derved stimulere økonomisk aktivitet og forbedre beskæftigelsesudsigterne

b) at stimulere brugen af Europas indholdspotentiale, navnlig information i den offentlige sektor

c) at fremme flersprogethed i det digitale indhold på de globale net og forbedre eksportmulighederne for Europæiske indholdsvirksomheder og navnlig SMV'er gennem sproglig tilpasning

d) at bidrage til den faglige, sociale og kulturelle udvikling af EU's borgere og lette den økonomiske og sociale integration af ansøgerlandenes borgere i informationssamfundet.

[1] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Artikel 2

Med henblik at nå de i artikel 1 omtalte mål vil følgende aktioner blive gennemført under vejledning af Kommissionen og i overensstemmelse med aktionslinjerne i bilag I og midlerne til programmets gennemførelse i bilag III:

a) Fremme udnyttelsen af information i den offentlige sektor

b) fremme den sproglige og kulturelle tilpasning

c) Støtte til katalysatorer på markedet

d) sageforanstaltninger.

Artikel 3

Programmet iværksættes for en periode på fem år fra 1. januar 2001 til 31. december 2005.

De årlige bevillinger godkendes af budgetmyndigheden inden for rammerne af de finansielle overslag.

Bilag II indeholder en vejledende udgiftsoversigt.

Artikel 4

1. Kommissionen er ansvarlig for gennemførelsen af programmet og koordineringen med andre fællesskabsprogrammer. Kommissionen udarbejder hvert andet år et arbejdsprogram på grundlag af nærværende afgørelse:

2. Den i artikel 5, stk. 2, beskrevne procedure gælder for:

a) redtagelsen af arbejdsprogrammet

b) kriterier for og indholdet af indkaldelserne af forslag

c) vurderingen af de projekter, der foreslås under indkaldelserne af forslag til fællesskabsfinansiering med et anslået bidrag fra Fællesskabet på 1 000 000 EUR eller derover.

d) enhver fravigelse fra bestemmelserne i bilag III

e) juridiske enheder fra tredjelandes og internationale organisationers, ud over de i artikel 7, stk.1, og artikel 7, stk. 2, nævnte, deltagelse i projekter.

3. Er de i stk. 2, litra c), angivne beløb under 1 000 000 EUR skal Kommissionen blot informere udvalget om projekterne og om resultatet af vurderingen.

Kommissionen underretter regelmæssigt udvalget om fremskridtene med gennemførelsen af programmet som helhed.

Artikel 5

1. Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7.

Artikel 6

1. Med henblik på at sikre, at fællesskabsstøtten anvendes effektivt, sørger Kommissionen for, at aktionerne under denne afgørelse underkastes en forudgående godkendelse, overvåges og evalueres efterfølgende.

2. Under projekternes gennemførelse og efter deres afslutning evaluerer Kommissionen, hvorledes de er blevet gennemført samt virkningen af deres gennemførelse med henblik på at vurdere, hvorvidt de oprindelige målsætninger er nået.

3. De udvalgte modtagere indsender en årlig rapport til Kommissionen.

4. Efter tre år og ved programmets afslutning forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en evalueringsrapport om resultaterne af gennemførelsen af de i artikel 2 omtalte aktionslinjer. Kommissionen kan på grundlag af disse resultater fremsætte forslag til en justering af programmets sigte.

Artikel 7

1. Deltagelsen i programmet er åben for juridiske enheder hjemmehørende i EFTA-lande, der er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) i overensstemmelse med bestemmelserne i EØS-Aftalen.

2. Programmet åbnes for deltagelse fra ansøgerlandene på følgende grundlag:

a) de central- og østeuropæiske lande (CØE) i henhold til betingelserne i Europaaftalerne, tillægsprotokollerne til disse og i de afgørelser, der er truffet af de respektive Associeringsråd

b) Cypern, Malta og Tyrkiet i overensstemmelse med bilaterale aftaler, der skal indgås senere.

3. I overensstemmelse med proceduren i artikel 5, stk. 2, kan programmet åbnes for deltagelse uden økonomisk støtte fra Fællesskabet for juridiske enheder hjemmehørende i andre tredjelande og for internationale organisationer, når disses deltagelse bidrager effektivt til programmets gennemførelse samt under hensyntagen til princippet om gensidige fordele.

Artikel 8

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

AKTIONSLINJER

Aktionslinjerne er et middel til gennemførelse af en Europæisk metode til udvikling af de digitale indholdsindustrier. De vil bidrage til de strategiske mål for programmet Europæisk digitalt indhold på de globale net, der er defineret som følger:

— at skabe gunstige betingelser for markedsføring, distribution og anvendelse af Europæisk digitalt indhold på de globale net og derved stimulere økonomisk aktivitet og forbedre beskæftigelsesudsigterne;

— at stimulere brugen af Europas indholdspotentiale, navnlig information i den offentlige sektor;

— at fremme flersprogethed i det digitale indhold på de globale net og forbedre eksportmulighederne for Europæiske indholdsvirksomheder og navnlig SMV'er gennem sproglig tilpasning;

— at bidrage til den faglige, sociale og kulturelle udvikling af EU's borgere og lette den økonomiske og sociale integration af ansøgerlandenes borgere i informationssamfundet.

De forskellige aktionslinjer for det nye program har stærke indbyrdes sammenhænge: f.eks. er de sproglige aspekter væsentlige for den grænseoverskridende udnyttelse af information i den offentlige sektor, lettere adgang til kapital for nystartede Internetvirksomheder er af grundlæggende betydning for sprogindustrierne osv.

1. **Fremme brugen af information i den offentlige sektor**

Grønbogen om information i den offentlige sektor i informationssamfundet, som blev offentliggjort i januar 1999, medførte en diskussion på Europæisk plan om spørgsmålet om adgang til og udnyttelse af information i den offentlige sektor. Denne diskussion har bidraget til øget bevidsthed på dette område hos offentlige og private organisationer og kan have været et vigtigt udgangspunkt for en forbedring af betingelserne for udnyttelse i Europa. Samtidig bør eksperimenterne med offentlige/private partnerskaber, som indledtes under INFO 2000-programmet, fremskyndes og udvides. Ansøgerlandenes deltagelse i initiativerne under denne aktionslinje vil lette deres fremtidige integration. En bedre forvaltning af information (f.eks. matrikelregistre) i disse lande er af vital betydning for skabelsen af gennemsigtige juridiske rammer samt det indre markeds funktion efter tiltrædelsen.

Inden for denne aktionslinje vil brugen af sprogteknologiske applikationer blive fremmet hos medlemsstaternes myndigheder og EU-institutionerne.

Eksperimenter med konkrete projekter

Den offentlige sektor indsamler og producerer kolossale mængder af information, hvoraf det meste er interessant for borgere og virksomheder, og som kan være råstoffet til informationstjenester med værditilvækst, der leveres af indholdsindustrierne. Der findes imidlertid mange hindringer for omsætningen af dette enorme potentiale til salgbare produkter og tjenester. Demonstrationsprojekter kan bruges som eksempler på god praksis, og dette vil gøre det muligt at identificere praktiske problemer med offentlige/private partnerskaber og bidrage til at rette op på situationen. Disse projekter vil fungere som katalysatorer for den videre udvikling på dette område.

Der er indledt foreløbige aktioner under INFO 2000-programmet, hvor der blev ydet støtte til et begrænset antal pilot- og demonstrationsprojekter. I lyset af det enorme potentiale på dette område vil eksperimenterne med offentlige/private partnerskaber rettet mod udnyttelse af information af Europæisk interesse i den offentlige sektor blive videreført.

Inden for denne aktionslinje bliver der plads til projekter, der knytter forbindelser mellem indholdsindustrierne og instanser inden for den offentlige sektor i ansøgerlandene, hvorved man øger adgangen til relevant information for virksomheder og borgere.

Oprettelse af Europæiske digitale datasamlinger

Pilotprojekterne, der beskrives ovenfor, dækker normalt et begrænset geografisk område inden for Europa. Ikke desto mindre udgør manglen på komplette datasæt på Europæisk plan en af hindringerne for udnyttelse af indholdspotentialet. Derfor vil der ud over eksperimentalprojekterne blive ydet støtte til oprettelsen af Europæiske datasamlinger gennem økonomisk støtte til arbejdet med paneuropæiske metadata for information i den offentlige sektor samt gennem projekter, der dækker et betydeligt antal af EU's medlemsstater. De private parters interesse og engagement bliver afgørende for udvælgelsen af den datatype og de områder, der skal dækkes.

Gruppen på højt niveau

Uden at foregribe Kommissionens endelige beslutning om opfølgningen på grønbogen om information i den offentlige sektor er det planen at nedsætte en gruppe på højt niveau vedrørende information i den offentlige sektor bestående af medlemsstaternes repræsentanter, aktører fra informationsindustrierne, forbrugerorganisationer og andre repræsentanter for borgernes interesser. Den vil ikke kun yde rådgivning til de forskellige initiativer på dette område (opfølgningen på grønbogen om information i den offentlige sektor i informationssamfundet, KOM(1998) 585), men kan ligeledes blive en vigtig platform for identifikation og formidling af bedste praksis.

2. **Fremme af sproglig og kulturel tilpasning**

Tilstrækkelig støtte til adgangen til og udvekslingen af flersproget og tværkulturel information er en vigtig katalysator for udviklingen af et Europæisk massemarked for informationsprodukter og -tjenester. De rent teknologiske aspekter af denne proces dækkes udmærket inden for det femte rammeprogram. FTU-aktiviteterne vedrører imidlertid ikke det grundlæggende spørgsmål om at omsætte de teknologiske fremskridt til forbedrede forretningsmuligheder og markedspenetration. Under programmet vil der blive ydet støtte til oprettelse af et tættere samarbejde mellem de Europæiske indholds- og sprogindustrier, hvorved man løser problemet med den sproglige fragmentering af de Europæiske markeder og styrker begge sektorers globale konkurrenceevne. Disse aktioner udgør en naturlig opfølgning på de aktioner, der gennemføres inden for MLIS-programmet, tilpasset behovene i et stadig mere digitaliseret og netværksbaseret miljø. SMV'er og nystartede virksomheder vil få særlig opmærksomhed, og det samme gælder de mindre udbredte EU-sprog og sprogene i de potentielle nye medlemsstater.

Fremme af nye partnerskaber og indførelse af flersprogede strategier

Denne delaktionslinje drejer sig om udvikling af nye omkostningseffektive, flersprogede løsninger og processer ved at fremme nye former for partnerskaber mellem den digitale indholdsindustri og sprogindustrien. Private og offentlige indholdsleverandører og distributører vil blive stimuleret til at stille deres produkter og tjenester til rådighed på et større antal sprog i hele udformnings-, tekstforfatnings- og offentliggørelseskæden. IT-sælgere og teleoperatører vil blive tilskyndet til at tilbyde nye værktøjer og digitale leveringskanaler for adgang til og levering af flersproget information. Leverandørerne af sprogtjenester og værktøjer vil blive tilskyndet til at tilpasse deres tilbud for at opfylde behovene hos en stadig bredere kundebase inden for indholdsindustrierne.

Styrkelse af den sproglige infrastruktur

Adgangen til en hensigtsmæssig sproglig infrastruktur er en absolut forudsætning for en relevant og omkostningseffektiv udarbejdelse og udnyttelse af flersproget indhold. Den udgør det strukturelle grundlag for enhver længerevarende internationalisering og lokalisering, navnlig for de mindre udbredte sprog, hvor markedskræfterne ofte viser sig at være utilstrækkelige. En styrkelse af den sproglige infrastruktur indebærer etableringen af åbne rammer med standardiserede og interoperable flersprogede ressourcer, herunder f.eks. elektroniske leksika, korpusser, oversættelseshukommelser og terminologisamlinger. Disse ressourcer vil blive lagt sammen til samlinger, hvortil der er bred adgang, og som kan udnyttes af indholdsleverandører og -distributører samt af leverandører af sprogtjenester.

Arbejdet på dette område bygger videre på resultaterne af det tredje og fjerde rammeprogram for FTU, der omfattede den nødvendige ekspertise og de nødvendige teknologiske værktøjer.

3. **Støtte til katalysatorer på markedet**

Dynamikken på indholdsmarkedet og de deraf følgende usikkerhedsfaktorer for aktørerne på markedet kan føre til inerti og underinvestering. Støtte til adgangen til de tilgængelige typer af investeringskapital og et system for online-handel med rettigheder til multimedieproduktion vil sætte fart i de nye initiativer og investeringer. Nedenstående aktioner vil bidrage til skabelsen af disse grundlæggende forudsætninger.

Broslagning over finansieringskløften

Begrænsninger på adgangen til kapital for nystartede Europæiske Internetvirksomheder bremser markedsmulighederne inden for digitalt indhold. Dette har en negativ indvirkning på den økonomiske vækst og beskæftigelsen. Der vil blive gennemført aktioner, der fremmer kapitalstrømmen mod nystartede internetvirksomheder. Målet er at udnytte det fulde potentiale i Europæisk digitalt indhold med hensyn til kreativitet, udnyttelse af den Europæiske kulturarv, forretningsmodeller, e-handel, forskningsresultater, innovative anvendelser, mobile multimedier osv. Aktionerne vil supplere andre fællesskabsprogrammer samt nationale initiativer i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

Det er planen at rette op på misforholdet mellem de eksisterende økonomiske ressourcer og indholdssektorens udnyttelse af dem. EU vil handle for at slå bro mellem virksomheder inden for digitalt indhold og potentielle investorer. Aktionerne vil blive baseret på den ekspertise, der er til stede på handelshøjskoler og uddannelsescentre samt oprettelse af faciliteter til fjernundervisning, afholdelse af seminarer og fora til fremme af udvekslingen af information og bedste praksis.

Handel med rettigheder

Handel med rettigheder danner grundlaget for skabelse af produkter, der er en blanding af tekst, billeder og lyd. Effektiviteten i handelen med multimedierettigheder har en stærk og direkte indvirkning på indholdsindustriernes funktion. Integrationen af og samarbejdet mellem specialiserede, distribuerede handelstjenester på Europæisk plan blev fremmet under INFO 2000 gennem feasibilitystudier, prototyper samt udvikling af standarder og pilotsystemer. Der er behov for yderligere investeringer for at nå frem til en konsekvent metode for handel med Europæiske rettigheder. Fokus for fremtidige aktioner vil ligge på en udvidelse af pilotprojekter for handel med rettigheder og specifikke støtteforanstaltninger. Pilotprojekterne skal dække ansøgerlandene, mindre avancerede sektorer og specifikke anvendelsesområder inden for den offentlige sektor.

4. **Ledsageforanstaltninger**

Gennemførelsen af programmet vil blive støttet gennem aktioner, der sigter mod formidling af resultater (f.eks. publikationer, hjemmesider på internet, konferencer med fremvisning af projekter) samt strategiske operationer (f.eks. undersøgelser og fora), der samler forskellige dele af indholds- og sprogmarkederne.

En vision for den fremtidige udvikling, der deles af både private og offentlige parter, vil mindske usikkerheden og fremskynde konkrete initiativer og investeringer. Den fortsatte interaktion mellem markedsaktører og offentlige instanser vil få stadig større betydning som en nøglemekanisme til fremme af udviklingen af en visionsopbygningsproces. Den fortsatte overvågning af udviklingen på markedet i nært samarbejde med aktørerne inden for indholds- og sprogindustrien er et nøgleelement til støtte for visionsopbygningsprocessen og vil muliggøre en målestok for løbende sammenligninger med tredjelande. Der vil blive indsamlet grunddata om sektoren. Den regelmæssige og konsekvente observation af de sideløbende indholds- og sprogmarkeder er i øjeblikket temmelig opsplittet. Der bør iværksættes en dataindsamling, der administreres af industrien, med samfinansiering fra EU, og som omfatter de konvergerende indholdsindustrier. Inden for IKT-området er denne praksis udbredt i form af offentliggørelsen af den årlige EITO-rapport.

BILAG II

VEJLEDENDE UDGIFTSOVERSIGT

1. Fremme udnyttelsen af information i den offentlige sektor		48 %-52 %
2. Fremme sproglig og kulturel tilpasning		38 %-42 %
3. Støtte til katalysatorer på markedet		5 %-9 %
4. Ledsageforanstaltninger		3 %-4 %
	I alt	100 %

BILAG III

MIDLERNE TIL PROGRAMMETS GENNEMFØRELSE

1. Kommissionen gennemfører programmet i overensstemmelse med det tekniske indhold, der angives i bilag I.

2. Programmet gennemføres gennem indirekte aktioner, om muligt med omkostningsdeling.

3. Udvælgelsen af projekter med omkostningsdeling vil normalt ske på grundlag af proceduren for indkaldelse af forslag, som offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Indholdet af indkaldelserne af forslag vil blive fastlagt i tæt samarbejde med de relevante eksperter og i overensstemmelse med procedurerne i afgørelsens artikel 5. Hovedkriteriet for støttetildeling til projekter gennem indkaldelser af forslag vil være deres potentielle bidrag til gennemførelse af programmets målsætninger.

4. Ansøgninger om støtte fra Fællesskabet skal indeholde en finansieringsoversigt med en liste over alle finansieringskilderne til projektet, herunder den økonomiske støtte, der ønskes fra Fællesskabet, samt eventuelle andre ansøgninger eller tilsagn om støtte fra andre kilder.

5. Kommissionen kan også anvende mere fleksible finansieringsordninger end indkaldelsen af forslag med henblik på at tilskynde til oprettelse af partnerskaber, navnlig med deltagelse af SMV'er og organisationer i mindre begunstigede regioner, eller til andre forsøgsaktiviteter inden for forskellige segmenter af markedet for multimedieindhold. Disse ordninger kan anvendes løbende.

6. De nærmere bestemmelser vedrørende procedurerne i punkt 6 vil blive gennemført efter høring af udvalget, der omtales i artikel 4 i denne afgørelse, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 5 i denne afgørelse og i overensstemmelse med finansforordningen. De vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

7. Projekter, der finansieres fuldt ud af Kommissionen inden for rammerne af undersøgelses- og servicekontrakter, vil blive iværksat gennem indkaldelser af tilbud i overensstemmelse med de gældende finansielle bestemmelser. Gennemsigtigheden vil blive sikret ved offentliggørelse af arbejdsprogrammet og udsendelse af dette til interesserede instanser.

8. Med henblik på programmets gennemførelse vil Kommissionen også udføre forberedelses-, ledsage- og støtteaktiviteter, der har til formål at gennemføre programmets overordnede mål samt de specifikke mål med de enkelte aktionslinjer. Disse omfatter aktiviteter såsom: undersøgelser og rådgivning til støtte for programmet; foreløbige aktioner som forberedelse til fremtidige aktiviteter; foranstaltninger, der skal lette deltagelsen i programmet og lette adgangen til resultaterne af programmet; publikationer og aktiviteter til formidling, promovering og udnyttelse af resultater: brochurer, elektroniske publikationer (CD-ROM, DVD, hjemmesider osv.), deltagelse i udstillinger, udarbejdelse af pressemateriale osv.; analyse af mulige socioøkonomiske konsekvenser i forbindelse med programmet; og ledsageaktiviteter som udbredelse af brugen af digitale indholdsstandarder samt tilskyndelse til udvikling af kompetence på Europæisk plan.

9. Alle projekter, der modtager økonomisk støtte under programmet, skal forsyne produkterne med en anerkendelse af den modtagne støtte.

Forslag til Rådets forordning om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af asylansøgeres og visse andre udlændinges fingeraftryk

(2000/C 337 E/05)

KOM(1999) 260 endelig udg. — 1999/0116(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 26. maj 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, nr. 1, litra a),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Medlemsstaterne har indgået konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater [1], undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 (i det følgende benævnt »Dublin-konventionen«).

(2) Med henblik på anvendelsen af Dublin-konventionen er det nødvendigt at fastslå asylansøgernes identitet og identiteten af personer, der pågribes i forbindelse med ulovlig overskridelse af Fællesskabets ydre grænser; med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, særlig artikel l0, stk. 1, litra c) og e) er det ligeledes ønskeligt, at hver medlemsstat kan kontrollere, om en udlænding, der opholder sig ulovligt på dens område, har søgt asyl i en anden medlemsstat.

(3) Fingeraftryk er et vigtigt element, når de pågældendes nøjagtige identitet skal fastslås; det er derfor nødvendigt at oprette et system til sammenligning af deres fingeraftryk.

(4) Til det formål er det nødvendigt at oprette et system benævnt »Eurodac«, som består af en central enhed, der skal oprettes i Kommissionen, og som skal drive en central edb-database med fingeraftryk, samt de elektroniske midler til fremsendelse mellem medlemsstaterne og den centrale database.

(5) Det er også nødvendigt at pålægge medlemsstaterne straks at optage fingeraftrykkene af alle asylansøgere og alle udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig overskridelse af Fællesskabets ydre grænse, hvis de er fyldt 14 år.

(6) Det er nødvendigt at fastsatte præcise regler for fremsendelsen af disse fingeraftryksoplysninger til den centrale enhed, registreringen af disse fingeraftryksoplysninger og andre relevante oplysninger i den centrale database, opbevaring af oplysningerne, sammenligning af oplysningerne med andre fingeraftryksoplysninger, fremsendelse af resultaterne af sammenligningen og blokering og sletning af de registrerede oplysninger; disse regler kan være forskellige for og bør være specielt tilpasset til situationen for forskellige kategorier af udlændinge.

(7) Udlændinge, der har søgt asyl i en medlemsstat, kan i mange år have mulighed for at søge asyl i en anden medlemsstat; den maksimale periode, hvor den centrale enhed bør opbevare fingeraftryksoplysningerne, bør derfor være af en betydelig længde; da de fleste udlændinge, som har opholdt sig i Fællesskabet i adskillige år, vil have opnået fast status eller endog unionsborgerskab efter denne periode, bør en periode på ti år anses for en rimelig periode for opbevaring af fingeraftryksoplysninger.

(8) Opbevaringsperioden bør være kortere i visse situationer, hvor der ikke er behov for at opbevare fingeraftryksoplysningerne så længe; fingeraftryksoplysningerne bør slettes øjeblikkeligt, når en udlænding opnår unionsborgerskab.

(9) Det er nødvendigt klart at fastlægge det ansvar, der påhviler henholdsvis Kommissionen, hvad angår den centrale enhed, og medlemsstaterne, med hensyn til anvendelsen af oplysninger, datasikkerhed samt indsigt i og berigtigelse af de registrerede oplysninger.

(10) Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med anvendelsen af Eurodac-systemet vil være underlagt de relevante bestemmelser i traktaten; det er nødvendigt at fastsætte specifikke regler for medlemsstaternes ansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med anvendelsen af systemet.

(11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger [2] bør finde anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger inden for rammerne af Eurodac-systemet.

(12) Målet for de påtænkte foranstaltninger, oprettelse inden for Kommissionen af et system til sammenligning af fingeraftryk til hjælp ved gennemførelsen af Fællesskabets asylpolitik kan ifølge selve dets natur ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritets-princippet, jf. traktatens artikel 5, bedre gennemføres på fællesskabsplan; denne forordning er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, begrænset til det minimum, der er nødvendigt for at nå ovennævnte mål.

[1] EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.

[2] EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

(13) Efter traktatens artikel 286 finder direktiv 95/46/EF også anvendelse på Fællesskabets institutioner og organer; da den centrale enhed oprettes i Kommissionen, finder dette direktiv anvendelse på denne enheds behandling af personoplysninger.

(14) Principperne i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger bør suppleres eller præciseres, specielt med hensyn til visse sektorer.

(15) Eurodac's funktion bør overvåges og evalueres.

(16) Medlemsstaterne bør indføre et sanktionssystem for overtrædelser af denne forordning.

(17) Denne forordnings territoriale anvendelsesområde bør begrænses, således at det svarer til det territoriale anvendelsesområde for Dublin-konventionen.

(18) Denne forordning bør træde i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, således at den kan tjene som retsgrundlag for de gennemførelsesbestemmelser, som med henblik på forordningens hurtige anvendelse er påkrævede for at medlemsstaterne og Kommissionen kan indføre de nødvendige tekniske arrangementer; det bør derfor pålægges Kommissionen at verificere, at disse betingelser er opfyldt —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formålet med »Eurodac«

1. Der oprettes et system, benævnt »Eurodac«, hvis formål er at lette fastsættelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold til Dublin-konventionen er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en medlemsstat, samt på anden måde lette anvendelsen af Dublin-konventionen på de betingelser, der er fastsat i denne forordning.

2. Eurodac omfatter:

a) den centrale enhed, der er omhandlet i artikel 3

b) en central elektronisk database, hvori de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, behandles med henblik på sammenligning af asylansøgeres og visse andre udlændinges fingeraftryk

c) midler til fremsendelse af oplysninger mellem medlemsstaterne og den centrale database.

De regler, der gælder for Eurodac, finder ligeledes anvendelse på de operationer, som medlemsstaterne foretager lige fra fremsendelsen af oplysninger til den centrale enhed indtil anvendelsen at resultaterne af sammenligningen.

3. Uden at dette i øvrigt berører oprindelsesmedlemsstatens anvendelse af oplysninger, som er bestemt til Eurodac, i databaser oprettet i henhold til dens nationale ret, må fingeraftryk og andre personoplysninger kun behandles i Eurodac til de i Dublin-konventionens artikel 15, stk. 1, omhandlede formål.

Artikel 2

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

a) »Dublin-konventionen«: konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, undertegnet i Dublin den 15. juni 1990.

b) »asylansøger«: en udlænding, der har indgivet en asylansøgning, eller på hvis vegne en sådan asylansøgning er indgivet.

c) »personoplysninger«: enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»registreret«); ved identificerbar person forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, bl.a. ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for denne persons fysiske, fysiologiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

d) »behandling af personoplysninger« (»behandling«): enhver operation eller række af operationer — med eller uden brug af elektronisk databehandling — som personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, selektion, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring samt blokering, sletning eller tilintetgørelse.

e) »fremsendelse af oplysninger«:

i) meddelelse af personoplysninger fra medlemsstaterne til den centrale enhed med henblik på registrering i den centrale database og meddelelse af resultaterne af den sammenligning, som den centrale enhed foretager, til medlemsstaterne, og

ii) registrering af personoplysninger, som medlemsstaterne foretager direkte i den centrale database, og direkte meddelelse af resultaterne af sammenligningen til medlemsstaterne.

f) »oprindelsesmedlemsstat«:

i) med hensyn til en asylansøger eller en person, som er omfattet af artikel 11 i denne forordning, den medlemsstat, der fremsender personoplysningerne til den centrale enhed og modtager resultaterne af sammenligningen

ii) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 8 i denne forordning, den medlemsstat, der fremsender personoplysningerne til den centrale enhed.

g) »flygtning«: en person, der er anerkendt som flygtning i overensstemmelse med Geneve-konventionen om flygtninge af 28. juli 1951, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967.

2. Medmindre andet er fastsat, anvendes de udtryk, der er defineret i artikel 1 i Dublin-konventionen, i den samme betydning i nærværende forordning.

Artikel 3

Den centrale enhed

1. Der oprettes en central enhed i Kommissionen, der på medlemsstaternes vegne er ansvarlig for driften af den centrale database med fingeraftryk. Den centrale enhed udstyres med et edb-system til identifikation af fingeraftryk.

2. Behandlingen af oplysninger om asylansøgere, personer, der er omfattet af artikel 8, og personer, der er omfattet af artikel 11, i den centrale enhed, sker på oprindelsesmedlemsstatens vegne.

3. Den centrale enhed kan efter proceduren i artikel 22 pålægges at udføre visse statistiske opgaver på grundlag af de oplysninger, som enheden behandler.

KAPITEL II

ASYLANSØGERE

Artikel 4

Optagelse, fremsendelse og sammenligning af fingeraftryk

1. Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af alle asylansøgere, der er fyldt 14 år, og fremsender straks de i artikel 5, stk. 1, litra a)-f), omhandlede oplysninger til den centrale enhed. Proceduren for optagelse af fingeraftryk fastsættes efter den pågældende medlemsstats nationale praksis.

2. De i artikel 5, stk. 1, omhandlede oplysninger registreres omgående i den centrale database: af den centrale enhed, eller hvis de tekniske betingelser herfor er opfyldt, direkte af oprindelses-medlemsstaten.

3. De i artikel 5, stk. 1, litra b), omhandlede fingeraftryksoplysninger, som fremsendes af en medlemsstat, sammenlignes i den centrale enhed med de fingeraftryksoplysninger, der er fremsendt af andre medlemsstater, og som allerede opbevares i den centrale database.

4. Den centrale enhed sørger på anmodning af en medlemsstat for, at den i stk. 3 omhandlede sammenligning ud over fingeraftryksoplysninger fra andre medlemsstater også omfatter oplysninger, som den pågældende medlemsstat selv tidligere har fremsendt.

5. Den centrale enhed meddeler straks oprindelsesmedlemsstaten resultaterne af sammenligningen sammen med de i artikel 5, stk. 1, omhandlede oplysninger om de fingeraftryk, der efter den centrale enheds opfattelse ligner så meget, at de må anses for at svare til de fingeraftryk, som medlemsstaten har fremsendt.

Resultaterne af sammenligningen kan fremsendes direkte til oprindelsesmedlemsstaten, hvis de tekniske betingelser herfor er opfyldt.

6. Resultaterne af sammenligningen kontrolleres omgående i oprindelsesmedlemsstaten. Den endelige identifikation foretages af oprindelsesmedlemsstaten i samarbejde med de berørte medlemsstater i overensstemmelse med Dublin-konventionens artikel 15.

Oplysninger fra den centrale enhed vedrørende uoverensstemmelse mellem oplysningerne eller andre oplysninger, der har vist sig at være upålidelige, slettes af oprindelsesmedlemsstaten, så snart uoverensstemmelsen eller upålideligheden er fastslået.

7. Gennemførelsesbestemmelserne om fastsættelse af de procedurer, der er nødvendige for anvendelsen af stk. 1-6, vedtages efter proceduren i artikel 22.

Artikel 5

Registrering af oplysninger

1. I den centrale database registreres kun følgende oplysninger:

a) Oprindelsesmedlemsstat og sted og dato for indgivelsen af asylansøgningen

b) fingeraftryk

c) køn

d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger

e) dato for optagelse af fingeraftrykkene

f) dato for fremsendelse af oplysningerne til den centrale enhed

g) dato for indlæsning af oplysningerne i den centrale database

h) nærmere oplysninger om modtageren/modtagerne af de fremsendte oplysninger og dato(er) for fremsendelse.

2. Når oplysningerne er blevet registreret i den centrale database, tilintetgør den centrale enhed de databærere, der blev anvendt til at fremsende oplysningerne, medmindre oprindelsesmedlemsstaten anmoder om at få dem tilbage.

Artikel 6

Opbevaring af oplysninger

Alle datasæt som omhandlet i artikel 5, stk. 1, opbevares i den centrale database i ti år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk blev optaget.

Efter udløbet af denne periode sletter den centrale enhed automatisk de pågældende oplysninger fra den centrale database.

Artikel 7

Sletning af oplysninger før tiden

Oplysninger om en person, som har opnået unionsborgerskab inden udløbet af den i artikel 6 omhandlede periode, slettes fra den centrale database i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, så snart oprindelsesmedlemsstaten bliver klar over, at den pågældende har opnået unionsborgerskab.

KAPITEL III

UDLÆNDINGE, DER PÅGRIBES I FORBINDELSE MED ULOVLIG OVERSKRIDELSE AF EN YDRE GRÆNSE

Artikel 8

Indsamling og meddelelse af fingeraftryksoplysninger

1. Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af alle udlændinge, der er fyldt 14 år, og som pågribes af de kompetente kontrolmyndigheder i forbindelse med ulovlig overskridelse af grænsen til den pågældende medlemsstat ad land-, søeller luftvejen efter at være kommet fra et tredjeland, og som ikke vises tilbage.

2. Den pågældende medlemsstat meddeler straks den centrale enhed følgende oplysninger vedrørende udlændinge som omhandlet i stk. 1:

a) Oprindelsesmedlemsstat

b) fingeraftryk

c) køn

d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger

e) dato for optagelse af fingeraftrykkene

f) dato for meddelelse af oplysningerne til den centrale enhed.

Artikel 9

Registrering af oplysninger

1. De i artikel 5, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, omhandlede oplysninger registreres i den centrale database.

Uden at dette i øvrigt berører artikel 3, stk. 3, registreres oplysninger, der meddeles den centrale enhed i henhold til artikel 8, stk. 2, udelukkende med henblik på sammenligning med oplysninger om asylansøgere, som senere fremsendes til den centrale enhed.

Den centrale enhed sammenligner ikke oplysninger, der meddeles den i henhold til artikel 8, stk. 2, med oplysninger, der tidligere er registreret i den centrale database, eller med oplysninger, der senere meddeles den centrale enhed i henhold til artikel 8.

2. Procedurerne i artikel 4, stk. 1-6, og artikel 5, stk. 2, samt de bestemmelser, der fastsættes i henhold til artikel 4, stk. 7, finder anvendelse.

Artikel 10

Opbevaring af oplysninger

1. Alle datasæt vedrørende en udlænding som omhandlet i artikel 8, stk. 1, opbevares i den centrale database i to år fra den dato, hvor udlændingens fingeraftryk blev optaget. Efter udløbet af denne periode sletter den centrale enhed automatisk de pågældende oplysninger fra den centrale database.

2. Oplysninger om en udlænding som omhandlet i artikel 8 slettes i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, omgående fra den centrale databank når oprindelsesmedlemsstaten inden udløbet af den toårige periode, der er omhandlet i stk. 1, bliver klar over et af følgende forhold:

a) udlændingen har fået opholdstilladelse

b) udlændingen har forladt medlemsstaternes område

c) udlændingen har opnået unionsborgerskab.

KAPITEL IV

UDLÆNDINGE, DER OPHOLDER SIG ULOVLIGT I EN MEDLEMSSTAT

Artikel 11

Sammenligning af fingeraftryk

1. Enhver medlemsstat kan for at kontrollere, om en udlænding, der opholder sig ulovligt på dens område, tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, meddele den centrale enhed fingeraftryk, den har optaget af en sådan udlænding, der er fyldt 14 år, sammen med det referencenummer, den pågældende medlemsstat bruger.

Generelt er der grund til at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, når:

a) udlændingen erklærer, at han/hun har indgivet en asylansøgning, men ikke oplyser, i hvilken medlemsstat ansøgningen er indgivet

b) udlændingen ikke anmoder om asyl, men nægter at lade sig sende tilbage til sit hjemland med den begrundelse, at det ville bringe ham/hende i fare, eller

c) udlændingen på anden måde forsøger at forhindre udsendelse ved at nægte at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer.

2. Fingeraftrykkene af en udlænding som omhandlet i stk. 1 må udelukkende meddeles den centrale enhed med henblik på sammenligning med fingeraftryk af asylansøgere, som andre medlemsstater har fremsendt, og som allerede er registreret i den centrale database.

Fingeraftrykkene af sådanne udlændinge må ikke opbevares i den centrale database eller sammenlignes med de oplysninger, der meddeles den centrale enhed i henhold til artikel 8, stk. 2.

3. Procedurerne i artikel 4, stk. 1-6, samt de bestemmelser, der fastsættes i henhold til artikel 4, stk. 7, finder anvendelse.

4. Den centrale enhed tilintetgør de fingeraftryk, der meddeles den i henhold til stk. 1, så snart resultaterne af sammenligningen er meddelt oprindelsesmedlemsstaten.

KAPITEL V

ANERKENDTE FLYGTNINGE

Artikel 12

Blokering af oplysninger

1. Oplysninger om en person, der er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning i en medlemsstat, skal blokeres i den centrale database. Blokeringen foretages af den centrale enhed efter instruks fra oprindelsesmedlemsstaten.

2. Fem år efter, at Eurodac har indledt sin virksomhed træffes der efter den procedure, der er omhandlet i traktatens artikel 67, på grundlag af pålidelige statistikker, som er udarbejdet af den centrale enhed, om personer, der har indgivet asylansøgning i en medlemsstat, efter at de i en anden medlemsstat er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge, afgørelse om, hvorvidt oplysningerne om personer, der er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge i en medlemsstat, enten:

a) skal opbevares i overensstemmelse med artikel 6 med henblik på den sammenligning, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3

b) skal slettes før tiden, så snart den pågældende er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning.

I det første afsnit, litra a), nævnte tilfælde ophæves blokeringen af de i henhold til stk. 1 blokerede oplysninger, og den i nævnte stykke omhandlede procedure finder ikke længere anvendelse.

I det i første afsnit, litra b), nævnte tilfælde:

a) skal oplysninger, som er blevet blokeret i henhold til stk. 1, straks slettes af den centrale enhed, og

b) skal oplysninger om personer, som senere anerkendes og får indrejsetilladelse som flygtninge, slettes i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, så snart oprindelsesmedlemsstaten bliver klar over, at den pågældende er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning i en medlemsstat.

3. Gennemførelsesbestemmelserne for udarbejdelsen af de statistikker, der er omhandlet i stk. 2, vedtages efter proceduren i artikel 22.

KAPITEL VI

ANVENDELSEN AF OPLYSNINGER, DATABESKYTTELSE, SIKKERHED OG ANSVAR

Artikel 13

Ansvar i forbindelse med anvendelse af oplysninger

1. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for:

a) at optagelsen af fingeraftryk foregår på lovlig vis

b) at fremsendelsen af fingeraftryk og andre oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, til den centrale enhed foregår på lovlig vis

c) at oplysningerne er korrekte og ajourførte ved fremsendelsen til den centrale enhed

d) at registreringen, opbevaringen, berigtigelsen og sletningen af oplysningerne i den centrale database foregår på lovlig vis, uden at dette i øvrigt berører det ansvar, der påhviler Kommissionen

e) at anvendelsen af de resultater af sammenligningen af fingeraftryk, der er fremsendt af den centrale enhed, sker på lovlig vis.

2. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for oplysningernes sikkerhed før og under fremsendelsen til den centrale enhed samt for sikkerheden af de oplysninger, den modtager fra den centrale enhed, jf. artikel 14.

3. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for den endelige identifikation af oplysningerne, jf. artikel 4, stk. 6.

4. Kommissionen sikrer, at den centrale enhed drives i overensstemmelse med denne forordnings bestemmelser og dens gennemførelsesbestemmelser. Kommissionen skal især:

a) træffe foranstaltninger, der sikrer, at personer, som arbejder i den centrale enhed, kun anvender de oplysninger, der er registreret i den centrale database, i overensstemmelse med formålet med Eurodac, jf. artikel 1, stk. 1

b) sikre, at personer, der arbejder i den centrale enhed, imødekommer alle de anmodninger, som medlemsstaterne i overensstemmelse med denne forordning fremsætter vedrørende registrering, sammenligning, berigtigelse og sletning af oplysninger, som de er ansvarlige for

c) træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at garantere den centrale enheds sikkerhed, jf. artikel 14

d) sikre, at kun personer, der er autoriseret til at arbejde i den centrale enhed, har adgang til de oplysninger, der er registreret i den centrale database, uden at dette i øvrigt berører artikel 20 og de beføjelser, der tillægges den uafhængige kontrolinstans, som skal oprettes i henhold til traktatens artikel 286, stk. 2.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om de foranstaltninger, den træffer i henhold til første afsnit.

Artikel 14

Sikkerhed

1. Oprindelsesmedlemsstaten træffer de nødvendige foranstaltninger til at:

a) forhindre, at uautoriserede personer får adgang til de nationale anlæg, hvor medlemsstaten udfører operationer i overensstemmelse med Eurodas formål

b) forhindre, at oplysninger og databærere i Eurodac læses, kopieres, ændres eller slettes af uautoriserede personer

c) sikre, at det er muligt efterfølgende at efterprøve og fastslå, hvilke oplysninger der er registreret i Eurodac, hvornår og af hvem

d) forhindre uautoriseret registrering, af oplysninger i Eurodac samt uautoriseret ændring eller sletning af oplysninger, der er registreret i Eurodac

e) sikre, at autoriserede personer for så vidt angår brugen af oplysninger i Eurodac kun får adgang til de oplysninger, der henhører under deres kompetence

f) sikre, at det er muligt at efterprøve og fastslå, til hvilke myndigheder de oplysninger, der er registreret i Eurodac, kan fremsendes via datatransmissionsudstyr

g) forhindre uautoriseret læsning, kopiering, ændring eller sletning af oplysninger i forbindelse med såvel direkte fremsendelse af oplysninger til og fra den centrale enhed som transport af databærere til og fra den centrale enhed.

2. For så vidt angår driften af den centrale enhed er det Kommissionen, der er ansvarlig for gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 15

Adgang til og berigtigelse eller sletning af de oplysninger, der er registreret i Eurodac

1. Oprindelsesmedlemsstaten skal have adgang til de oplysninger, som den har fremsendt eller meddelt, og som er registreret i den centrale database i overensstemmelse med denne forordnings bestemmelser.

Ingen medlemsstat kan søge i oplysninger, der er fremsendt af en anden medlemsstat, eller modtage sådanne oplysninger, bortset fra oplysninger, der er resultatet af den sammenligning, der er omhandlet i artikel 4, stk. 5.

2. Hver medlemsstat udpeger de myndigheder, der i henhold til stk. 1 har adgang til oplysninger, der er registreret i den centrale database. Hver medlemsstat sender Kommissionen en liste over disse myndigheder.

3. Kun oprindelsesmedlemsstaten har ret til at ændre de oplysninger, som den har fremsendt til den centrale enhed, ved at berigtige, supplere eller slette dem, bortset fra sletning i henhold til artikel 6, artikel 10, stk. 1, eller artikel 12, stk. 2, litra b), tredje afsnit, litra a).

Hvis oprindelsesmedlemsstaten registrerer oplysninger direkte i den centrale database, kan den ændre eller slette dem direkte.

Hvis oprindelsesmedlemsstaten ikke registrerer oplysningerne direkte i den centrale database, ændrer eller sletter den centrale enhed dem på denne medlemsstats anmodning.

4. Hvis en medlemsstat eller den centrale enhed har grund til at formode, at oplysninger, som er registreret i den cenrale database, er ukorrekte, meddeler den hurtigst muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten.

Hvis en medlemsstat har grund til at formode, at oplysninger er registreret i den centrale database i strid med denne forordning, meddeler den ligeledes hurtigst muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten. Oprindelsesmedlemsstaten kontrollerer de pågældende oplysninger og ændrer eller sletter dem om nødvendigt omgående.

Artikel 16

Den centrale enheds registre

1. Den centrale enhed fører registre over alle behandlinger af oplysninger i den centrale enhed. Disse registre skal vise formålet med adgangen, datoen og tidspunktet, de fremsendte oplysninger, de oplysninger, der er anvendt til selektionen, og navnet på både den enhed, der har indlæst oplysningerne eller foretaget selektioner, og de ansvarlige personer.

2. Disse registre må kun bruges til kontrol med lovligheden af behandlingen af oplysningerne i databeskyttelsesøjemed samt til at garantere oplysningernes sikkerhed i overensstemmelse med artikel 14. Registrene skal med de nødvendige foranstaltninger beskyttes mod uautoriseret adgang og skal slettes efter en periode på et år, hvis de ikke er nødvendige for kontrolprocedurer, som allerede er indledt.

Artikel 17

Erstatningsansvar

1. Enhver person eller medlemsstat, der har lidt skade — hvad enten denne er af fysisk eller moralsk art — som følge af en ulovlig behandling eller enhver anden handling, der er i strid med bestemmelserne i denne forordning, har ret til erstatning fra den medlemsstat, der er ansvarlig for skaden. Den pågældende medlemsstat kan helt eller delvis fritages for erstatningsansvar for skade, hvis den beviser, at den ikke er skyld i den begivenhed, der medførte skaden.

2. Hvis en medlemsstats manglende overholdelse af sine forpligtelser i henhold til denne forordning volder skade på den centrale database, holdes den pågældende medlemsstat ansvarlig for skaden, medmindre Kommissionen ikke har taget rimelige skridt til at forhindre skaden i at ske, eller til at begrænse dens omfang.

3. Skadeserstatningskrav mod en medlemsstat, der fremsættes efter stk. 1 og 2, behandles efter den pågældende medlemsstats nationale ret.

Artikel 18

Den registreredes rettigheder

1. En person, der er omfattet af denne forordning, skal af oprindelsesmedlemsstaten orienteres om følgende, når hans/hendes fingeraftryk optages:

a) formålet med optagelsen af hans/hendes fingeraftryk

b) fremsendelsen eller meddelelsen af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8, stk. 2, eller 11, stk. 2, til den centrale enhed

c) i givet fald pligten til at lade sine fingeraftryk optage

d) hvorvidt der gives ret til at få indsigt i og foretage berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

2. I hver medlemsstat kan enhver registreret udøve de rettigheder, der er omhandlet i artikel 12 i direktiv 95/46/EF, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

Uden at dette i øvrigt berører forpligtelsen til at give andre oplysninger i overensstemmelse med artikel 12, litra a), i direktiv 95/46/EF, vil den pågældende få meddelelse om, hvilke oplysninger der er registreret i den centrale database om vedkommende, og om hvilken medlemsstat der har fremsendt dem til den centrale enhed. En sådan indsigt i oplysningerne kan kun gives af en medlemsstat.

3. I hver medlemsstat kan enhver anmode om, at ukorrekte oplysninger berigtiges, eller at oplysninger, der er registreret ulovligt, slettes. Berigtigelsen og sletningen foretages af den medlemsstat, der har fremsendt oplysningerne, i overensstemmelse med medlemsstatens love, administrative bestemmelser og procedurer.

4. Hvis retten til berigtigelse og sletning udøves i en anden medlemsstat end den (dem), der har fremsendt oplysningerne, kontakter denne medlemsstats myndigheder myndighederne i de(n) pågældende medlemsstat(er), så disse kan kontrollere, at oplysningerne er korrekte, samt at fremsendelsen og registreringen af dem i den centrale database er lovlig.

5. Hvis det viser sig, at oplysninger, der er registreret i den centrale database, er ukorrekte eller ulovligt registreret, berigtiger eller sletter den medlemsstat, der har fremsendt dem, disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3. Den pågældende medlemsstat skal inden for en rimelig frist skriftligt bekræfte over for den registrerede, at den har taget skridt til at berigtige eller slette oplysningerne om vedkommende.

6. Hvis den medlemsstat, der har fremsendt oplysningerne, ikke anerkender, at oplysninger, der er registreret i den centrale database, er ukorrekte eller ulovligt registreret, skal den skriftligt forklare over for den registrerede, hvorfor den ikke er villig til at berigtige eller slette oplysningerne.

Den pågældende medlemsstat skal også orientere den registrerede om, hvilke skridt han/hun kan tage, hvis han/hun ikke kan acceptere den forklaring, der er givet. Denne orientering skal indeholde oplysninger om, hvordan den registrerede kan anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, og hvilken økonomisk eller anden bistand der kan ydes i henhold til den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

7. Anmodninger efter stk. 2 og 3 skal indeholde alle de nødvendige oplysninger til identifikation af den registrerede, herunder fingeraftryk. Oplysningerne anvendes udelukkende i forbindelse med udøvelsen af de rettigheder, der er omhandlet i stk. 2 og 3, og tilintetgøres straks derefter.

8. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal samarbejde aktivt med henblik på straks at imødekomme de i stk. 3, 4 og 5 omhandlede rettigheder.

9. Den nationale tilsynsmyndighed i hver medlemsstater skal i overensstemmelse med artikel 28, stk. 4, i direktiv 95/46/EF bistå den registrerede med at udøve sine rettigheder.

10. Den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, der har fremsendt oplysningerne, og den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor den registrerede opholder sig, skal bistå og på anmodning rådgive den pågældende ved udøvelsen af denne ret til at få berigtiget eller slettet oplysninger. Begge de nationale tilsynsmyndigheder skal samarbejde om dette. Anmodninger om en sådan bistand kan rettes til den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor den registrerede opholder sig, som videresender anmodningen til myndigheden i den medlemsstat, som har fremsendt oplysningerne. Den registrerede kan også anmode den fælles tilsynsmyndighed, der er omhandlet i artikel 20, om bistand og rådgivning.

11. I hver medlemsstat kan enhver i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, hvis han/hun nægtes den indsigt, der er omhandlet i stk. 2.

12. Enhver kan i overensstemmelse med de love, administrative bestemmelser og procedurer, der gælder i den medlemsstat, der har fremsendt oplysningerne, anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole vedrørende de oplysninger om ham/hende, der er registreret i den centrale database, med henblik på at udøve sine rettigheder i henhold til stk. 3. De nationale tilsynsmyndigheders pligt til at bistå og på anmodning rådgive den registrerede i overensstemmelse med stk. 10 gælder under hele denne proces.

Artikel 19

Den nationale tilsynsmyndighed

1. Hver medlemsstat drager omsorg for, at den eller de nationale tilsynsmyndigheder, der udpeges i henhold til artikel 28, stk. I, i direktiv 95/46/EF, i fuld uafhængighed og i overensstemmelse med det pågældende medlemsstats nationale ret overvåger, at den pågældende medlemsstats behandling af personoplysninger i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, herunder fremsendelsen af oplysningerne til den centrale enhed, foregår på lovlig vis.

2. Hver medlemsstat sørger for, at den nationale tilsynsmyndighed har adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger.

Artikel 20

Den fælles tilsynsmyndighed

1. Der oprettes en uafhængig fælles tilsynsmyndighed bestående af højst to repræsentanter fra tilsynsmyndighederne i hver medlemsstat. Hver delegation har én stemme.

2. Den fælles tilsynsmyndighed har til opgave at overvåge den centrale enheds virksomhed for at sikre, at de registreredes rettigheder ikke krænkes ved behandling eller brug af oplysninger, som den centrale enhed er i besiddelse af. Den overvåger endvidere lovligheden af den centrale enheds fremsendelse af personoplysninger til medlemsstaterne.

3. Den fælles tilsynsmyndighed er ligeledes beføjet til at undersøge gennemførelsesproblemer i forbindelse med driften af Eurodac, til at behandle problemer, der måtte opstå i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders kontrol, samt til at udarbejde anbefalinger med henblik på fælles løsninger på de foreliggende problemer.

4. Ved udførelsen af sine opgaver bistås den fælles tilsynsmyndighed om nødvendigt aktivt af de nationale tilsynsmyndigheder.

5. Den fælles tilsynsmyndighed skal have adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger.

6. Kommissionen bistår den fælles tilsynsmyndighed med udførelsen af dennes opgaver. Den skal navnlig give den fælles tilsynsmyndighed alle de oplysninger, den anmoder om, og til enhver tid give den adgang til alle dokumenter og sagsakter samt adgang til de oplysninger, der opbevares i systemet, og give den adgang til alle sine lokaler.

7. Den fælles tilsynsmyndighed fastsætter sin forretningsorden med enstemmighed.

8. Den fælles tilsynsmyndigheds rapporter offentliggøres og tilsendes de myndigheder, som de nationale tilsynsmyndigheder aflægger rapport til, og tilsendes Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen til orientering. Endvidere kan den fælles tilsynsmyndighed når som helst forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bemærkninger eller forslag til forbedringer vedrørende sin virksomhed.

9. Medlemmerne af den fælles tilsynsmyndighed må ved udførelsen af, deres pligter ikke modtage instruktioner fra nogen regering eller noget organ.

10. Den fælles tilsynsmyndighed høres om den del af budgetforslaget for driftsudgifterne for Eurodacs centrale enhed, der vedrører den. Dens udtalelse vedlægges det pågældende budgetforslag.

11. Den fælles tilsynsmyndighed nedlægges ved oprettelsen af den uafhængige kontrolinstans, der er omhandlet i traktatens artikel 286, stk. 2. Den uafhængige kontrolinstans afløser den fælles tilsynsmyndighed og udøver alle de beføjelser, som tillægges den ved en retsakt, hvorved denne instans oprettes.

KAPITEL VII

AFSLUTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Udgifter

1. Udgifterne til de nationale enheder og udgifterne til deres tilslutning til den centrale database afholdes af hver medlemsstat.

2. Udgifterne til fremsendelse eller meddelelse af oplysninger fra oprindelsesmedlemsstaten og udgifterne til fremsendelse eller meddelelse af resultaterne af sammenligningen til samme stat afholdes af den pågældende medlemsstat.

Artikel 22

Udvalg

Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget spørgsmålet haster. Udvalget udtaler sig med det flertal, som er fastsat i traktatens artikel 205, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal vedtage på forslag af Kommissionen. Under afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger; når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ikke truffet afgørelse senest tre måneder efter den dato, på hvilken der er rettet henvendelse til Rådet, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 23

Årlig beretning, kontrol og evaluering

1. Kommissionen forelægger en gang om året Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om den centrale enheds virksomhed. Den årlige beretning skal omfatte oplysninger om forvaltningen af systemet og dets resultater sammenholdt med på forhånd fastlagte kvantitative indikatorer for de i stk. 2 omhandlede mål.

2. Kommissionen sørger for, at der oprettes systemer til overvågning af, hvorledes den centrale enhed fungerer set i forhold til de fastsatte mål for resultater, omkostningseffektivitet og tjenesternes kvalitet.

3. Kommissionen evaluerer regelmæssigt den centrale enheds virksomhed for at fastslå, om dens mål er nået på en omkostningseffektiv måde, og for at tilvejebringe retningslinjer for effektivisering af den fremtidige virksomhed.

4. Et år efter, at Eurodac har indledt sin virksomhed fremlægger Kommissionen en evalueringsrapport om den centrale enhed med særlig vægt på omfanget af efterspørgslen sammenlignet med det forventede og på operationelle og forvaltningsmæssige spørgsmål på baggrund af erfaringerne med henblik på at finde frem til mulige forbedringer af virksomheden på kort sigt.

5. Tre år efter, at Eurodac har indledt sin virksomhed og hvert sjette år derefter fremlægger Kommissionen en samlet vurdering af Eurodac, hvori den gennemgår de opnåede resultater set i forhold til målene og vurderer de grundlæggende princippers fortsatte gyldighed og eventuelle konsekvenser for den fremtidige virksomhed.

Artikel 24

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, som skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af nærværende forordning samt af eventuelle nationale foranstaltninger til dens gennemførelse; sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den ... Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser, og enhver senere ændring meddeles omgående.

Artikel 25

Territorialt anvendelsesområde

For så vidt angår Den Franske Republik, gælder bestemmelserne i denne forordning kun for Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 26

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Denne forordning anvendes og Eurodac indleder sin virksomhed fra den dag, der er anført i en meddelelse, som Kommissionen offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, når følgende betingelser er opfyldt:

a) hver af medlemsstaterne har meddelt Kommissionen, at den har truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger til at fremsende eller meddele oplysninger til den centrale enhed i overensstemmelse med de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 7, og

b) Kommissionen har truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger til, at den centrale enhed kan indlede sin virksomhed i overensstemmelse med de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 7.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udkast til Rådets retsakt om udarbejdelse af en protokol om udvidelse af anvendelsesområdet for konventionen om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk med hensyn til omfattede personer

1. På samlingen den 3.-4. december 1998 gav Rådet (retlige og indre anliggender) med forbehold af parlamentariske undersøgelsesforbehold fra den danske, italienske og Det Forenede Kongeriges delegation sin tilslutning til indholdet af udkastet til Eurodac-konventionen, der skulle »fastfryses« i afventen af Amsterdam-traktatens ikrafttræden. Rådet noterede sig, at Kommissionen, så snart Amsterdam-traktaten træder i kraft, vil fremsætte forslag til en EF-retsakt, hvori den vil indarbejde indholdet af konventionsudkastet.

2. Med hensyn til udkastet til protokol til Eurodac-konventionen (om udvidelse af konventionsudkastets anvendelsesområde med hensyn til omfattede personer), besluttede Rådet af forelægge teksten, som den foreligger i dok. 12298/98, til udtalelse for Europa-Parlamentet, og anmodede endvidere De Faste Repræsentantes Komité om at fortsætte gennemgangen af de udestående spørsmål i teksten, således at Rådet på dets næste samling vil kunne give sin tilslutning til protokoludkastet under hensyntagen til Europa-Parlamentets udtalelse.

3. Eurodac-Gruppen har gennemgået protokoludkastet på flere møder og nåede på møder den 16.-17. februar til bred enighed om teksten, som den foreligger i bilaget.

4. Den 23. februar bekræftede K.4-Udvalget den enighed [1] der var opnået i gruppen.

5. De Faste Repræsentanters Komité opfordres til at henstille til Rådet,

   — at det giver sin tilslutning til indholdet af udkastet til protokol til Eurodac-konventionen, som det foreligger i bilaget;

   — »fastfryser« teksten til protokoludkaset i afventen af Amsterdam-traktatens ikrafttræden;

   — noterer sig, at Kommissionen efter traktatens ikrafttræden vil fremsætte forslag til fællesskabsretsakt, hvori den indarbejder indholdet af protokoludkastet under hensyntagen til den udtalelse, som Europa-Parlamentet forventes at afgive inden længe.

---

[1] Den italienske og Det Forenede Kongeriges delegation opholdt deres parlamentariske undersøgelsesforbehold. Flere delegationer opretholdt sproglige forbehold.

Udkast til Rådets retsakt om udarbejdelse af en protokol om udvidelse af anvendelsesområdet for konventionen om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk med hensyn til omfattede personer

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c), og

som tager følgende i betragtning:

I henhold til traktatens artikel K.1, nr. 1, betragtes asylpolitikken som et spørgsmål af fælles interesse for medlemsstaterne,

Rådet har udarbejdet en konvention om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk (Eurodac-konventionen) med henblik på anvendelse af konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 ([1]), særlig artikel 15,

af hensyn til en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, særlig artikel 6, er det også nødvendigt at meddele Eurodac fingeraftryk af personer, der pågribes under ulovlig passage af en medlemsstats yde grænser,

af hensyn til en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, særlig artikel 10, stk. 1, litra c) og e), er det endvidere ønskeligt, at de enkelte medlemsstater får mulighed for at undersøge, om en udlænding, der ulovligt opholder sig på dens område, har ansøgt om asyl i en anden medlemsstat,

som fastslår, at den i bilaget indeholdte protokol, som skal supplere Eurodac-konventionen i denne henseende, og som dags dato er blevet undertegnet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, hermed er udarbejdet,

som har behandlet Europa-Parlamentets synspunkter i forbindelse med en høring, der er foretaget af formandskabet i overensstemmelse med artikel K.6 i traktaten om Den Europæiske Union,

anbefaler medlemsstaterne at vedtage denne protokol i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser og på en sådan måde, at den træder i kraft samtidig med Eurodac-konventionen.

([1]) EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.

PROTOKOL

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om udvidelse af anvendelsesområdet for konventionen om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk med hensyn til omfattede personer

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne protokol, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER TIL Rådets retsakt af . . .,

SOM ERKENDER, at Dublin-konventionen af 15. juni 1990 om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, vedrører fri bevægelighed for personer i overensstemmelse med målsætningen i artikel 7 A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

SOM MINDER OM, at Rådet med henblik på anvendelsen af Dublin-konventionen, særlig artikel 15, har udarbejdet en konvention om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk, og

SOM TAGER I BETRAGTNING, at det af hensyn til en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, særlig artikel 6, også er nødvendigt at meddele Eurodac fingeraftryk af personer, der pågribes i forbindelse med ulovlig overskridelse af en medlemsstats ydre grænser,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at det af hensyn til en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, særlig artikel 10, stk. 1, litra c) og e), endvidere er ønskeligt, at de enkelte medlemsstater får mulighed for at undersøge, om en udlænding, der ulovligt opholder sig på dens område, har ansøgt om asyl i en anden medlemsstat,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1

Udvidelse af Eurodac-systemet

Anvendelsesområdet for bestemmelserne i konventionen om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk, i det følgende benævnt »Eurodac-konventionen«, udvides i henhold til bestemmelserne i denne protokol til også at omfatte oplysninger om fingeraftryk af visse andre udlændinge for at bidrage til at fastslå, hvilken medlemsstat der i henhold til Dublin-konventionen af 15. juni 1990 er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i en medlemsstat, og som på anden måde kan medvirke til at lette anvendelsen af sidstnævnte konvention.

Artikel 2

Definitioner

Medmindre andet er bestemt, anvendes de udtryk, der er defineret i artikel 2 i Eurodac-konventionen og i artikel 1 i Dublin-konventionen af 15. juni 1990, i samme betydning i denne protokol.

Artikel 3

Indsamling og videregivelse af oplysninger om fingeraftryk af udlændinge, der ulovligt overskrider en ydre grænse

1. Medlemsstaterne tager omgående fingeraftryk af alle udlændinge, der er fyldt 14 år, og som pågribes af de kompetente kontrolmyndigheder i forbindelse med ulovlig overskridelse af grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen fra et tredjeland, og som ikke udsendes umiddelbart herefter.

2. Den berørte medlemsstat videregiver omgående fingeraftryk af udlændinge, som omhandlet i stk. 1, til Eurodacs centrale enhed tillige med de øvrige relevante oplysninger, der er nævnt i Eurodac-konventionens artikel 5, stk. 1.

Artikel 4

Registrering af oplysninger om udlændinge, der ulovligt overskrider en ydre grænse

1. Oplysninger, som videregives til den centrale enhed i medfør af artikel 3 i denne protokol, registreres udelukkende i den centrale database med henblik på sammenligning med oplysninger om asylansøgere, som efterfølgende videregives til den centrale enhed. Den centrale enhed foretager derfor ingen sammenligning af oplysninger, som er videregivet til den i henhold til artikel 3, med oplysninger, der tidligere er registreret i den centrale database, eller med oplysninger, som efterfølgende videregives til den centrale enhed i henhold til artikel 3.

2. For så vidt som Eurodac-konventionens bestemmelser finder anvendelse på oplysninger om en udlænding, som omhandlet i artikel 3 i denne protokol, skal der ved »oprindelsesmedlemsstat« forstås den medlemsstat, der videregiver sådanne oplysninger til den centrale enhed.

Artikel 5

Lagring af oplysninger om udlændinge, der ulovligt overskrider en ydre grænse

1. Hvert datasæt vedrørende en udlænding, som omhandlet i artikel 3 i denne protokol, lagres i Eurodacs centrale database i to år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk blev taget. Efter udløbet af denne periode slettes oplysningerne automatisk fra den centrale database.

2. Uanset stk. 1 slettes oplysningerne vedrørende en udlænding, som omhandlet i artikel 3, fra den centrale database øjeblikkeligt, hvis oprindelsesmedlemsstaten får kendskab til et af følgende forhold inden udløbet af den i stk. 1 nævnte toårige periode:

a) der er blevet udstedt en opholdstilladelse til den pågældende udlænding; eller

b) den pågældende udlænding har forladt medlemsstaternes område.

Artikel 6

Den registreredes rettigheder

En udlænding, som omhandlet i artikel 3, har egenacces til oplysninger i den centrale database i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende påberåber sig denne ret. Hvis den nationale lovgivning kræver det, skal den nationale tilsynsmyndighed, der er omhandlet i artikel 14 i Eurodac-konventionen, tage stilling til, om oplysningerne kan udleveres og hvordan. I det i foregående punktum nævnte tilfælde må en medlemsstat, som ikke har ladet oplysningerne registrere, kun informere om sådanne oplysninger, hvis den forinden har givet oprindelsesmedlemsstaten lejlighed til at tilkendegive sin stilling til spørgsmålet.

Artikel 7

Sammenligning af fingeraftryk af udlændinge, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat

1. Enhver medlemsstat kan for at kontrollere, om en udlænding, der opholder sig ulovligt på dens område, tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, videregive fingeraftryk, som den har taget af en sådan udlænding, der er fyldt 14 år, til den centrale enhed. Generelt er der grund til at undersøge, om en udlænding tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, hvis:

— udlændingen erklærer at have indgivet en asylansøgning, men ikke oplyser, i hvilken medlemsstat ansøgningen blev indgivet

— udlændingen ikke anmoder om asyl, men nægter at lade sig sende tilbage til oprindelseslandet med den begrundelse, at vedkommende ville være i fare, eller

— udlændingen på anden måde forsøger at forhindre udsendelse ved at nægte at samarbejde med henblik på at få fastslået sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller vise falske papirer.

2. Fingeraftryk af en udlænding, som omhandlet i stk. 1, må udelukkende meddeles den centrale enhed med henblik på sammenligning med fingeraftryk af asylansøgere, der indgives af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i den centrale database. Fingeraftryk af sådanne udlændinge må ikke lagres i den centrale database eller sammenlignes med oplysninger, der er videregivet til den centrale enhed i henhold til artikel 3 i denne protokol.

3. Den centrale enhed skal straks tilintetgøre de fingeraftryk, som er videregivet til den i henhold til stk. 1, så snart resultaterne af sammenligningen er blevet videregivet til oprindelsesmedlemsstaten.

Artikel 8

Anvendelse af Eurodac-konventionens bestemmelser

Medmindre andet er fastsat i denne protokol, eller medmindre en anden hensigt fremgår af sammenhængen, finder samtlige bestemmelser i Eurodac-konventionen tilsvarende anvendelse på denne protokol.

Artikel 9

Forbehold

Der kan ikke tages forbehold med hensyn til denne protokol.

Artikel 10

Ikrafttræden

1. Medlemsstaterne vedtager denne protokol i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage denne protokol.

3. Denne protokol træder i kraft den første dag i den tredje måned efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er foretaget af den stat, der som den sidste gennemfører denne formalitet, og som er medlem af Den Europæiske Union på dagen for Rådets vedtagelse af den retsakt, hvorved denne protokol udarbejdes, forudsat at Eurodac-konventionen træder i kraft den samme dag som denne protokol.

Artikel 11

Tiltrædelse

1. Denne protokol er åben for tiltrædelse af stater, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til protokollen på den tiltrædende medlemsstats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, har gyldighed.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Denne protokol træder i kraft for den tiltrædende medlemsstat på den første dag i den tredje måned efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesinstrument eller på den dato, hvor protokollen træder i kraft, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af ovennævnte periode, forudsat at Eurodac-konventionen træder i kraft for den tiltrædende medlemsstat den samme dag som denne protokol.

Artikel 12

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne protokol.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en oversigt over vedtagelser, tiltrædelser og erklæringer samt enhver anden meddelelse vedrørende denne protokol.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Protocolo.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Protokoll gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι υπέγραψαν το παρόν Πρωτόκολλο.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent protocole.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce al presente protocollo.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit protocol hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no final do presente Protocolo.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän pöytäkirjan.

Till bevis härpå har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Hecho en . . . el . . . de . . ., en un ejemplar único en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i . . ., den . . . i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu . . . am . . . in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στ . . . στις . . . σε ένα μόνο αντίτυπο στη δανική, ολλανδική, αγγλική, φινλανδική, γαλλική, γερμανική, ελληνική, ιρλανδική, ιταλική, πορτογαλική, ισπανική και σουηδική γλώσσα. Όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Το αντίτυπο κατετέθη στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at . . . this . . . day of . . . in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à . . ., le . . . en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chacun de ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Fatto a . . ., il . . ., in un unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, tedesca e svedese, tutti i testi facenti ugualmente fede, esemplare depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Gedaan te . . ., . . ., opgesteld in één exemplaar in de Duitse, de Engelse, de Deense, de Spaanse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em . . ., em . . ., em exemplar único redigido nas línguas espanhola, dinamarquesa, alemã, grega, inglesa, francesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa, finlandesa e sueca, cujas versões fazem igualmente fé, o qual fica depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

Tehty . . . ssa/ssä . . . päivänä . . . kuuta vuonna . . . yhtenä ainoana englannin-, espanjan-, hollannin-, iirin-, italian-, kreikan-, portugalin-, ranskan-, ruotsin-, saksan-, suomen- ja tanskankielisenä alkuperäiskappaleena, jonka kullakin kielellä laadittu teksti on yhtä todistusvoimainen ja joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon.

Utfärdat i . . . den . . . i ett enda original på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid alla texter är lika giltiga, och deponerat i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

Por el Gobierno del Reino de Bélgica

For regeringen for Kongeriget Belgien

Für die Regierung des Königreichs Belgien

Για την κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου

For the Government of the Kingdom of Belgium

Pour le gouvernement du royaume de Belgique

Per il Governo del Regno del Belgio

Voor de Regering van het Koninkrijk België

Pelo Governo do Reino da Bélgica

Belgian kuningaskunnan hallituksen puolesta

För Konungariket Belgiens regering

Udkast til Rådets retsakt om udarbejdelse af konventionen om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c),

som tager i betragtning, at medlemsstaterne betragter asylpolitikken som et spørgsmål af fælles interesse i medfør af traktatens artikel K.1, nr. 1, og at det er nødvendigt at indføre et edb-system til sammenligning af fingeraftryk af personer, der søger asyl i en medlemsstat, med henblik på en effektiv anvendelse af konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en de De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 [1]), særlig artikel 15, og

som fastslår, at den i bilaget indeholdte konvention, som repræsentanterne for unionsmedlemsstaternes regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet,

som har behandlet Europa-Parlamentets synspunkter i forbindelse med en høring, der er foretaget af formandskabet i overensstemmelse med artikel K.6 i traktaten om Den Europæiske Union,

anbefaler medlemsstaterne at vedtage den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser og på en sådan måde, at den træder i kraft samtidig med protokollen om udvidelse af anvendelsesområdet for den personkreds, konventionen omfatter, for at gøre det lettere at anvende Dublin-konventionen.

---

[1] EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.

KONVENTION

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om oprettelse af Eurodac til sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER TIL Rådets retsakt af . . .,

SOM ERINDRER OM, at Det Europæiske Råd den 8.-9. december 1989 i Strasbourg opstillede målsætningen om harmonisering af medlemsstaternes asylpolitik, en målsætning, der blev videreudviklet af Det Europæiske Råd i Maastricht den 9.-10. december 1991 og i Bruxelles den 10.-11. december 1993 samt af Kommissionen i dens meddelelse af 23. februar 1994 om indvandrings- og asylpolitikker,

SOM ER FAST BESLUTTET PÅ i overensstemmelse med deres fælles humanitære tradition at yde flygtninge en passende beskyttelse i overensstemmelse med Genève-konventionen af 28. juli 1951, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, om flygtninges retsstilling, og at fortsætte dialogen med De Forenede Nationers flygtningehøjkommissær om alle spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at det er et fælles mål at etablere et område uden indre grænser, hvor fri bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med artikel 7 A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

SOM ER SIG BEVIDST, at det er nødvendigt at træffe foranstaltninger for at undgå, at virkeliggørelsen af dette mål skaber situationer, hvor en asylansøger i for lang tid lever i uvished om, hvilket udfald behandlingen af hans asylansøgning vil få, og som tilstræber at give alle asylansøgere sikkerhed for, at deres ansøgning vil blive behandlet af en af medlemsstaterne, og for at undgå, at asylansøgere sendes fra den ene medlemsstat til den anden, uden at nogen af disse stater erklærer sig kompetent til at behandle asylansøgningen,

som tager i betragtning, at Dublin-konventionen af 15. juni 1990 om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater ([1]), netop har til formål at løse dette problem,

som tager i betragtning, at det med henblik på anvendelsen af Dublin-konventionen er nødvendigt at fastslå asylansøgeres identitet,

som tager i betragtning, at fingeraftryk er et vigtigt element, når man skal fastslå sådanne personers nøjagtige identitet, og at det er nødvendigt at oprette et system til sammenligning af deres fingerattryk,

som tager i betragtning, at denne konventions bestemmelser skal anvendes under overholdelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som blev undertegnet den 4. november 1950 i Rom,

som tager i betragtning, at behandling af disse oplysninger skal ske under overholdelse af de strengeste normer for fortrolighed, og at denne behandling kun må ske under overholdelse af Europarådets konvention om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, udfærdiget i Strasbourg den 28. januar 1981,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

([1]) EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.

Artikel 1

Formålet med Eurodac

1. Der oprettes hermed et system, som kaldes Eurodac, og hvis eneste formål er at bidrage til fastsættelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold til Dublin-konventionen er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en medlemsstat.

2. Med henblik herpå omfatter Eurodac:

— den centrale enhed, der er omhandlet i artikel 3

— en central elektronisk database, hvori de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, registreres og lagres med henblik på sammenligning af asylansøgeres fingeraftryk

— metoder til videregivelse af oplysninger mellem medlemsstaterne og den centrale database.

De regler, der gælder for Eurodac, finder ligeledes anvendelse på de operationer, som medlemsstaterne foretager lige fra videregivelsen af oplysninger til den centrale enhed til anvendelsen af resultaterne af sammenligningen.

3. Uden at dette i øvrigt berører oprindelsesmedlemsstatens anvendelse af oplysninger, som er bestemt til Eurodac, i databaser oprettet i henhold til dens nationale ret, må fingeraftryk og andre personoplysninger kun behandles i Eurodac til de i Dublin-konventionens artikel 15, stk. 1, omhandlede formål.

Artikel 2

Definitioner

I denne konvention forstås ved:

1. »Dublin-konventionen«: konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, undertegnet i Dublin den 15. juni 1990.

2. Medmindre andet er fastsat, anvendes de udtryk, der er defineret i artikel 1 i Dublin-konventionen, i den samme betydning i nærværende konvention.

3. »Asylansøger«: en udlænding, der har indgivet en asylansøgning, eller på hvis vegne en sådan ansøgning er indgivet.

4. »Videregivelse af oplysninger«:

— meddelelse af personoplysninger fra medlemsstaterne til den centrale enhed med henblik på registrering i den centrale database og meddelelse til medlemsstaterne af resultaterne af den sammenligning, som den centrale enhed foretager og

— registrering af personoplysninger, som medlemsstaterne foretager direkte i den centrale database, og direkte meddelelse af resultaterne af sammenligningen til medlemsstaterne.

5. »Personoplysninger«: alle oplysninger om en identificeret eller identificerbar fysisk person; ved en identificerbar person forstås en person, der kan identificeres direkte eller indirekte, bl.a. ved et identifikationsnummer eller et eller flere specifikke kendetegn med hensyn til den pågældendes fysiske identitet;

6. »Oprindelsesmedlemsstat«: den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til den centrale enhed og modtager resultaterne af sammenligningen.

Artikel 3

Den centrale enhed

1. Der oprettes en central enhed i Kommissionen, der på medlemsstaternes vegne er ansvarlig for driften af den centrale database med asylansøgeres fingeraftryk. Den centrale enhed udstyres med et edb-system til identifikation af fingeraftryk.

2. Den centrale enheds behandling af oplysninger vedrørende asylansøgere sker på oprindelsesmedlemsstatens vegne.

3. Kommissionen forelægger en gang om året Rådet og Europa-Parlamentet en beretning om den centrale enheds virksomhed.

Artikel 4

Procedure

1. Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af alle asylansøgere, der er fyldt 14 år, og videregiver straks de i artikel 5, stk. 1, nr. 1-6, omhandlede oplysninger til den centrale enhed. Proceduren for optagelse af fingeraftryk fastsættes efter den pågældende medlemsstats nationale praksis. Asylansøgeren skal orienteres om formålet med optagelsen af fingeraftryk, jf. artikel 13, stk. 1.

2. De i artikel 5, stk. 1, omhandlede oplysninger registreres omgående i den centrale database:

i) af den centrale enhed selv eller

ii) hvis de tekniske betingelse herfor er til stede, direkte af oprindelsesmedlemsstaten.

3. De i artikel 5, stk. 1, nr. 2, omhandlede oplysninger om fingeraftryk, som videregives af en medlemsstat, sammenlignes i den centrale enhed med de oplysninger om fingeraftryk, der er videregivet af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i den centrale database.

4. En medlemsstat kan anmode om, at den i stk. 3 omhandlede sammenligning ikke blot skal omfatte oplysninger om fingeraftryk fra andre medlemsstater, men også oplysninger, som den selv tidligere har videregivet.

5. Den centrale enhed meddeler straks resultaterne af sammenligningen til oprindelsesmedlemsstaten sammen med de i artikel 5, stk. l, omhandlede oplysninger om de fingeraftryk, der efter den centrale enheds opfattelse ligner så meget, at de må anses for at svare til de fingeraftryk, som medlemsstaten har videregivet. Hvis det er teknisk muligt, kan resultaterne af sammenligningen sendes direkte tilbage til oprindelsesmedlemsstaten.

6. Resultaterne af sammenligningen kontrolleres omgående i oprindelsesmedlemsstaten. Den endelige identifikation foretages af oprindelsesmedlemsstaten i samarbejde med de berørte medlemsstater og i overensstemmelse med Dublin-konventionens artikel 15. Oplysninger fra den centrale enhed vedrørende uoverensstemmelse mellem oplysningerne eller andre oplysninger, der har vist sig at være upålidelige, slettes af oprindelsesmedlemsstaten, så snart uoverensstemmelsen eller upålideligheden er fastslået.

7. Rådet vedtager de gennemførelsesbestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af procedurerne i denne artikel.

Artikel 5

Registrering af oplysninger

1. I den centrale database registreres kun følgende oplysninger:

1) Oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for indgivelse af asylansøgning.

2) Fingeraftryk ([1]) i overensstemmelse med de af Rådet vedtagne gennemførelsesbestemmelser til denne konvention.

3) Køn.

4) Det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger.

5) Dato for optagelse af fingeraftrykkene.

6) Dato for videregivelse af oplysningerne til den centrale enhed.

7) Dato for indlæsningen af oplysningerne i den centrale database.

8) Nærmere oplysninger om modtageren/modtagerne af oplysningerne og dato(er) for videregivelse.

([1]) »Fingeraftryk« omfatter her både selve aftrykkene og de oplysninger, der knytter sig hertil.

2. Når oplysningerne er blevet registreret i den centrale database, tilintetgør den centrale enhed de databærere, der blev anvendt til at videregive oplysningerne, medmindre oprindelsesmedlemsstaten anmoder om at få dem tilbage.

Artikel 6

Lagring af oplysninger

Alle datasæt i artikel 5, stk. 1, lagres i den centrale database i ti år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk sidst blev optaget. Efter udløbet af denne periode sletter den centrale enhed automatisk de pågældende data fra den centrale database.

Artikel 7

Sletning af oplysninger før tiden

Uanset artikel 6 slettes oplysninger om en person, som har fået statsborgerskab i en medlemsstat, fra den centrale database. I overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, foretages sletningen af oprindelsesmedlemsstaten, enten direkte eller af den centrale enhed på anmodning af oprindelsesmedlemsstaten, så snart denne bliver klar over, at den pågældende har fået statsborgerskab i en medlemsstat.

Artikel 8

Spærring af oplysninger

1. Uanset artikel 6 skal oplysninger om en person, der i overensstemmelse med Genève-konventionen af 28. juli 1951, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning i en medlemsstat, spærres i den centrale database. Spærringen foretages af den centrale enhed efter instruks fra oprindelsesmedlemsstaten.

2. Fem år efter at Eurodac har indledt sit virke, vedtager Rådet på grundlag af pålidelige statistikker, som den centrale enhed har udarbejdet om de personer, der har indgivet en asylansøgning i en medlemsstat efter at være blevet anerkendt og have fået indrejsetilladelse som flygtninge, som defineret i stk. 1, i en anden medlemsstat, med enstemmighed en procedure, der gør det muligt at afgøre, om oplysningerne om personer, der er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge i en medlemsstat enten

a) skal opbevares i overensstemmelse med artikel 6 med henblik på den sammenligning, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3. I så fald finder proceduren i stk. 1 ikke længere anvendelse, eller

b) om oplysningerne skal slettes forinden, så snart den pågældende er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning. I så fald skal:

— oplysninger, som er blevet spærret i henhold til stk. 1, straks slettes af den centrale enhed, og

— hvad angår oplysninger om personer, som senere anerkendes og får indrejsetilladelse som flygtninge, finder sidste punktum i artikel 7 tilsvarende anvendelse.

3. Rådet vedtager gennemførelsesbestemmelserne for udarbejdelsen af de statistikker, der er omhandlet i stk. 2.

Artikel 9

Ansvar i forbindelse med anvendelse af oplysninger

1. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for:

a) at optagelsen af fingeraftryk foregår på lovlig vis

b) at videregivelsen ([1]) af fingeraftryk og andre oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, til den centrale enhed foregår på lovlig vis

c) at oplysningerne er korrekte og ajourførte ved videregivelsen til den centrale enhed

d) at registreringen ([1])

e) at anvendelsen af resultaterne af sammenligningen af fingeraftryk, der er videregivet af den centrale enhed, sker på lovlig vis.

2. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for oplysningernes sikkerhed før og under videregivelsen til den centrale enhed samt for sikkerheden af de oplysninger, den modtager fra den centrale enhed, jf. artikel 10.

3. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for den endelige identifikation af oplysningerne, jf. artikel 4, stk. 6.

4. Kommissionen sikrer, at den centrale enhed drives efter konventionens bestemmelser og de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget af Rådet. Kommissionen skal især:

a) træffe foranstaltninger, der sikrer, at personer, som arbejder i den centrale enhed, ikke anvender de oplysninger, der er registreret i den centrale database, på en måde, der er i modstrid med formålet med Eurodac, jf. artikel 1, stk. 1

b) sikre, at personer, der arbejder i den centrale enhed, imødekommer alle de anmodninger, som medlemsstaterne i overensstemmelse med konventionen fremsætter vedrørende registrering, sammenligning, rettelse og sletning af oplysninger, som de er ansvarlige for

c) træffe de nødvendige foranstaltninger for at garantere den centrale enheds sikkerhed, jf. artikel 10

d) sikre, at kun personer, der er autoriseret til at arbejde i den centrale enhed, har adgang til de oplysninger, der er registreret i den centrale database, jf. dog artikel 15.

5. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelse af oplysninger registreret i den centrale database på en måde, der er i modstrid med formålet med Eurodac, jf. artikel 1, stk. 1, straffes på passende måde.

Artikel 10

Sikkerhed

1. Oprindelsesmedlemsstaten træffer de nødvendige foranstaltninger for at:

a) forhindre, at uautoriserede personer får adgang til de nationale anlæg, hvor medlemsstaten udfører operationer i overensstemmelse med Eurodacs formål (kontrol ved indgangen til installationen)

b) forhindre, at oplysninger og databærere i Eurodac læses, kopieres, ændres eller slettes af uautoriserede personer (kontrol med databærere)

c) sikre, at det er muligt efterfølgende at efterprøve og fastslå, hvilke oplysninger der er registreret i Eurodac, hvornår og af hvem (kontrol med registrering af oplysninger)

d) forhindre uautoriseret registrering af oplysninger i Eurodac samt uautoriseret ændring eller sletning af oplysninger, der er registreret i Eurodac (kontrol med indlæsning af oplysninger)

e) sikre, at autoriserede personer for så vidt angår brugen af Eurodac kun får adgang til de opysninger, der henhører under deres kompetence (kontrol med adgang) ([2])

f) sikre, at det er muligt at efterprøve og fastslå, til hvilke myndigheder de oplysninger, der er registreret i Eurodac, kan videregives via datatransmissionsudstyr (kontrol med videregivelse)

g) forhindre uautoriseret læsning, kopiering, ændring eller sletning af oplysninger i forbindelse med henholdsvis direkte videregivelse af oplysninger til den centrale database og tilbage og transport af databærere til den centrale enhed og tilbage (kontrol med transport).

2. For så vidt angår driften af den centrale enhed er det Kommissionen, der er ansvarlig for, at ovennævnte regler følges.

([1]) Videregivelse i henhold til artikel 2, stk. 4, andet led, omfatter allerede registrering af oplysninger.

([2]) Muligheden for at registrere uautoriserede forsøg på at få adgang til oplysninger bør præciseres enten i gennemførelsesbestemmelserne eller i forbindelse med udarbejdelsen af udbudsbetingelserne.

Artikel 11

Adgang til oplysninger i Eurodac og rettelse eller sletning heraf

1. Oprindelsesmedlemsstaten har adgang til de oplysninger, som den har videregivet, og som er registreret i den centrale database i overensstemmelse med denne konventions bestemmelser. Ingen medlemsstat kan søge i oplysninger fra en anden medlemsstat eller modtage sådanne oplysninger, bortset fra dem, der fremkommer ved sammenligning, jf. artikel 4, stk. 5.

2. Kun myndigheder, der er udpeget af den enkelte medlemsstat, har i henhold til stk. 1 adgang til de oplysninger, der er registreret i den centrale database. Hver enkelt medlemsstat sender depositaren en liste over disse myndigheder.

3. Kun oprindelsesmedlemsstaten har ret til at ændre de oplysninger, som den har videregivet til den centrale enhed ved at rette, supplere eller slette dem, bortset fra sletning i henhold til artikel 6. Hvis oprindelsesmedlemsstaten registrerer oplysninger direkte i den centrale database, ændrer eller sletter den dem direkte efter behov. Hvis oprindelsesmedlemsstaten ikke registrerer oplysningerne direkte i den centrale database, ændrer eller sletter den centrale enhed dem på denne medlemsstats anmodning.

4. Hvis en medlemsstat eller den centrale enhed har grund til at formode, at oplysninger, som er registreret i den centrale database, er ukorrekte, meddeler den hurtigst muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten. Hvis en medlemsstat endvidere har grund til at formode, at oplysninger er registreret i den centrale database i strid med denne konvention, meddeler den ligeledes hurtigst muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten. Denne medlemsstat kontrollerer de pågældende oplysninger og ændrer eller sletter dem omgående efter behov.

Artikel 12

Erstatning

1. Oprindelsesmedlemsstaten er efter sin nationale ret ansvarlig for enhver skade, som påføres personer eller andre medlemsstater som følge af ulovlig anvendelse af resultaterne af sammenligningen af fingeraftryk, som er videregivet af den centrale enhed.

2. Det Europæiske Fællesskab er i overensstemmelse med artikel 215, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab ansvarlig for enhver skade, som påføres personer og medlemsstater som følge af fejl begået af ansatte i den centrale enhed i modstrid med de pligter, der påhviler dem i medfør af denne konvention. Artikel 178 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab finder anvendelse.

3. Det Europæiske Fællesskab er på samme måde.ansvarligt for skade på den centrale database. Hvis skaden imidlertid skyldes, at en medlemsstat ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til denne konvention, er medlemsstaten ansvarlig, medmindre Kommissionen ikke har taget rimelige skridt til at forhindre, at skaden sker, eller har søgt at begrænse dens omfang.

4. Skadeserstatningskrav mod en medlemsstat, der fremsættes efter stk. 1 og 3, behandles efter den pågældende medlemsstats nationale ret.

Artikel 13

Den registreredes rettigheder

1. Ved optagelse af en asylansøgers fingeraftryk orienterer medlemsstaterne vedkommende om det i artikel 1, stk. 1, fastlagte formål med optagelsen samt om vedkommendes rettigheder i medfør af denne artikel og den praktiske udøvelse heraf.

2. En registreret person har i alle medlemsstater i overensstemmelse med hver enkelt medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer ret til adgang til de oplysninger om vedkommende selv, der er registreret i den centrale database. En sådan adgang til oplysningerne kan kun gives af en medlemsstat. Den registrerede person orienteres om, hvilke oplysninger der er registreret i den centrale database om vedkommende, og hvilken medlemsstat der har videregivet dem til den centrale enhed.

3. Hvis den registrerede mener, at oplysningerne er ukorrekte, eller at registreringen er ulovlig, kan vedkommende anmode om, at ukorrekte oplysninger rettes, eller at oplysninger, der er registreret ulovligt, slettes. Den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, retter og sletter dem i overensstemmelse med landets love, administrative bestemmelser og procedurer.

4. Hvis en registreret gør brug af retten til at få oplysninger rettet eller slettet i en anden medlemsstat end den (dem), der har videregivet oplysningerne, kontakter denne medlemsstats myndigheder myndighederne i de(n) pågældende medlemsstat(er), så disse kan kontrollere, at oplysningerne er korrekte, og at videregivelsen og registreringen af dem i den centrale database er lovlig.

5. Hvis de oplysninger, der er registreret i den centrale database, viser sig at være ukorrekte eller ulovligt registreret, retter eller sletter den medlemsstat, der har videregivet dem, disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3. Denne medlemsstat skal skriftligt bekræfte over for den registrerede, at den har taget skridt til at rette eller slette oplysningerne om vedkommende.

6. Hvis den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, ikke accepterer, at oplysninger registreret i den centrale database, er ukorrekte eller ulovligt registreret, skal den skriftligt forklare over for den registrerede, hvorfor den ikke er villig til at rette eller slette oplysningerne. Denne medlemsstat skal også orientere den registrerede om, hvilke skridt han/hun kan tage, hvis han/hun ikke kan acceptere den forklaring, der er givet. Denne orientering skal indeholde oplysninger om, hvordan den registrerede kan anlægge sag ved eller indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, og hvilken økonomisk eller anden bistand der kan ydes i henhold til denne medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

7. Anmodninger efter stk. 2 og 3 skal indeholde alle nødvendige oplysninger til identifikation af den registrerede person, herunder fingeraftryk. Oplysningerne anvendes udelukkende, når en registreret gør rettigheder efter stk. 2 og 3 gældende, og tilintetgøres straks derefter.

8. Medlemsstaterne forpligter sig til at etablere et aktivt samarbejde mellem deres respektive kompetente myndigheder, så at retten til at få oplysninger rettet eller slettet efter stk. 3-5 straks imødekommes.

9. Den nationale tilsynsmyndighed i de enkelte medlemsstater skal i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, bistå den registrerede med at udøve sin ret til adgang til oplysninger.

10. Den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, der har fremsendt oplysningerne, og den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor personen opholder sig skal bistå og på begæring rådgive den pågældende med at udøve vedkommendes ret til at få rettet eller slettet oplysninger. Begge nationale tilsynsmyndigheder skal samarbejde i den forbindelse. Denne bistand ydes i henhold til den berørte medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer til gennemførelse af Europarådets konvention om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, der blev undertegnet i Strasbourg den 28. januar 1981. Anmodninger om bistand kan rettes til den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor personen opholder sig, hvorefter denne skal sende anmodningerne videre til myndigheden i den medlemsstat, der har fremsendt oplysningerne. Den registrerede kan også rette en anmodning om bistand og rådgivning direkte til den fælles tilsynsmyndighed, der er omhandlet i artikel 15.

11. I hver medlemsstat kan en registreret i overensstemmelse med denne medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer anlægge sag ved eller indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, hvis han har fået afslag på en anmodning om indsigt i medfør af stk. 2.

12. I overensstemmelse med de love, administrative bestemmelser og procedurer, der gælder i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, kan en registreret for så vidt angår personoplysninger om den pågældende selv, der er registreret i den centrale database, anlægge sag ved eller indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole for at påberåbe sig sine rettigheder i overensstemmelse med stk. 3. De nationale tilsynsmyndigheders pligt til at bistå og på begæring rådgive den pågældende i henhold til stk. 10 består under hele forløbet af disse procedurer.

Artikel 14

Den nationale tilsynsmyndighed

1. Hver medlemsstat udpeger en eller flere nationale tilsynsmyndigheder, der er ansvarlige for beskyttelsen af personoplysninger i den pågældende medlemsstat. Den nationale tilsynsmyndighed har til opgave uafhængigt og i overensstemmelse med national lovgivning at overvåge, at den pågældende medlemsstats behandling af personoplysninger i overensstemmelse med denne konvention samt videregivelsen deraf til den centrale enhed er lovlig, ligesom den skal føre tilsyn med, at de registreredes rettigheder ikke krænkes. Til det formål har tilsynsmyndigheden adgang til de oplysninger, medlemsstaten har behandlet. Medlemsstaten sørger desuden for, at den nationale tilsynsmyndighed modtager alle de oplysninger, den anmoder om, og til enhver tid får adgang til alle dokumenter og sagsakter samt alle lokaler.

2. Hver medlemsstat skal sørge for, at den nationale tilsynsmyndighed har adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksdata.

3. Enhver kan anmode den nationale tilsynsmyndighed om at kontrollere lovligheden af registreringen og videregivelsen til den centrale enhed af oplysninger om vedkommende selv samt af den pågældende medlemsstats fremfinding og brug af sådanne oplysninger. Denne ret udøves i overensstemmelse med den nationale ret, der gælder for den nationale tilsynsmyndighed, som modtager anmodningen.

Artikel 15

Den fælles tilsynsmyndighed

1. Der oprettes en uafhængig fælles tilsynsmyndighed bestående af højst to repræsentanter fra tilsynsmyndighederne i hver enkelt medlemsstat. Hver medlemsstat har én stemme.

2. Den fælles tilsynsmyndighed har til opgave at overvåge den centrale enheds virksomhed for at sikre, at registrerede personers rettigheder ikke krænkes ved behandling eller brug af oplysninger, som den centrale enhed er i besiddelse af. Den overvåger endvidere lovligheden af den centrale enheds videregivelse af personoplysninger til medlemsstaterne.

3. Den fælles tilsynsmyndighed har ligeledes kompetence til at undersøge anvendelses- og fortolkningsproblemer i forbindelse med driften af Eurodac, til at behandle problemer, der måtte opstå i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders kontrol, samt til at udarbejde forslag med henblik på fælles løsning af de foreliggende problemer.

4. Ved udførelsen af sine opgaver bistås den fælles tilsynsmyndighed om nødvendigt aktivt af de nationale tilsynsmyndigheder.

5. Den fælles tilsynsmyndighed skal have adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksdata.

6. Kommissionen bistår den fælles tilsynsmyndighed med udførelsen af dennes opgaver. Den skal navnlig give den fælles tilsynsmyndighed alle de oplysninger, den anmoder om, og til enhver tid give den adgang til alle dokumenter og sagsakter samt adgang til lagrede oplysninger og alle lokaler.

7. Den fælles tilsynsmyndighed fastsætter sin forretningsorden med enstemmighed.

8. Den fælles tilsynsmyndigheds rapporter tilsendes de myndigheder, som de nationale tilsynsmyndigheder aflægger rapport til, og tilstilles Rådet til orientering. Endvidere kan den fælles tilsynsmyndighed når som helst forelægge Rådet bemærkninger eller forslag til forbedringer vedrørende sit arbejde.

9. Medlemmerne af den fælles tilsynsmyndighed må under udførelsen af deres opgaver ikke medtage instruktioner fra nogen regering eller myndighed.

10. Den fælles tilsynsmyndighed høres om den del af budgetforslaget for driftsudgifterne for den centrale enhed i Eurodac, der vedrører den. Dens udtalelse vedlægges det pågældende budgetforslag.

11. Den fælles tilsynsmyndighed nedlægges ved oprettelsen af den i artikel 286, stk. 2, i EF-traktaten, som indsat ved Amsterdam-traktaten, omhandlede uafhængige tilsynsmyndighed for den centrale enhed. Den uafhængige tilsynsmyndighed skal overtage de opgaver, som den fælles tilsynsmyndighed hidtil har påtaget sig, og skal med henblik på tilsynet med den centrale enhed udøve alle de beføjelser, som den tillægges med den retsakt, hvormed den uafhængige tilsynsmyndighed oprettes. I denne konvention kaldes den uafhængige tilsynsmyndighed »Tilsynsmyndigheden for den centrale enhed«.

12. Rådet kan vedtage de supplerende foranstaltninger, som det måtte finde nødvendige for at sætte tilsynsmyndigheden for den centrale enhed i stand til at udføre sine opgaver.

Artikel 16

Udgifter

1. Udgifterne i forbindelse med oprettelse og drift af den centrale enhed afholdes over De Europæiske Fællesskabers budget.

2. Udgifterne i forbindelse med de nationale enheder og deres forbindelse med den centrale database afholdes af hver enkelt medlemsstat.

3. De enkelte medlemsstater afholder selv udgifterne i forbindelse med videregivelse af oplysninger, de har indhentet, og tilbagemelding om resultaterne af sammenligningen.

Artikel 17

Domstolens kompetence

1. Domstolen har kompetence til at afgøre alle tvister mellem medlemsstaterne vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, hvis sådanne tvister ikke kan bilægges af Rådet inden seks måneder efter, at et medlem af Rådet har forelagt det sagen.

2. Domstolen har kompetence til at afgøre alle tvister mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, hvis sådanne tvister ikke kan bilægges ved forhandling.

3. En domstol i en medlemsstat kan anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse om et spørgsmål vedrørende fortolkningen af denne konvention.

4. Domstolens beføjelser i henhold til stk. 3, er betinget af, at den pågældende medlemsstat accepterer dem i en erklæring herom, der afgives i forbindelse med den notifikation, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2, eller på et senere tidspunkt.

5. En medlemsstat, der afgiver en erklæring i henhold til stk. 4, kan begrænse muligheden for at anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse til kun at omfatte de domstole, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres.

6. a) Statutten for Det Europæiske Fællesskabs Domstol og dens procesreglement finder anvendelse.

   b) I henhold til statutten skal alle medlemsstater, uanset om de har afgivet en erklæring i henhold til stk. 4, have ret til at indgive processkrifter eller skriftlige indlæg til Domstolen i sager, der behandles i henhold til stk. 3.

7. Efter ikrafttrædelsen af Amsterdam-traktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter:

— ophæves stk. 1-5 og stk. 6, litra b), i denne artikel; og

— finder alle relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab som ændret ved Amsterdam-traktaten vedrørende Domstolens kompetence, herunder artikel 68, tilsvarende anvendelse, og skal i den forbindelse henvise til »denne traktat« i de omtalte bestemmelser eller til de bestemmelser, som de henviser til, og hvad artikel 68 angår henvisninger til »dette afsnit« forstås som henvisninger til »denne konvention«.

Artikel 18

Tilsyn med gennemførelsen

Rådet fører tilsyn med gennemførelsen og anvendelsen af bestemmelserne i denne konvention for at sikre, at Eurodac fungerer effektivt. Til det formål skal Kommissionen underrette Rådet om de foranstaltninger, der træffes efter denne konventions artikel 9, stk. 4, og om de praktiske ordninger, der vedtages for den tekniske drift af den centrale enhed.

Rådet vedtager de nødvendige gennemførelsesbestemmelser med to tredjedeles flertal af de høje kontraherende parter.

Artikel 19

Forbehold

Der kan ikke tages forbehold med hensyn til denne konvention.

Artikel 20

Ikrafttræden

1. Medlemsstaterne vedtager denne konvention i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage konventionen.

3. Artikel 4, stk. 7, og artikel 8, stk. 3, i denne konvention træder i kraft dagen efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er foretaget af den stat, der som den sidste gennemfører denne formalitet, og som er medlem af Den Europæiske Union på dagen for Rådets vedtagelse af den retsakt, hvormed denne konvention udarbejdes. Konventionens øvrige bestemmelser træder i kraft den første dag i den tredje måned efter denne notifikation forudsat, at protokollen om udvidelse af anvendelsesområdet for den personkreds, konventionen omfatter med henblik på at lette anvendelsen af Dublin-konventionen, træder i kraft samme dato.

4. Eurodac indleder først sit virke i henhold til denne konvention, når de i artikel 4, stk. 7, og artikel 8, stk. 3, nævnte gennemførelsesbestemmelser er vedtaget, jf. dog stk. 3.

Artikel 21

Territorialt anvendelsesområde

For så vidt angår Det Forenede Kongerige finder bestemmelserne i denne konvention kun anvendelse på Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Artikel 22

Tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse af stater, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til konventionen på den tiltrædende medlemsstats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, er autentisk.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Konventionen træder i kraft for den tiltrædende medlemsstat på den første dag i den tredje måned efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesinstrument eller på den dato, hvor konventionen træder i kraft, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af ovennævnte periode forudsat, at protokollen om udvidelse af anvendelsesområdet for den personkreds, konventionen omfatter med henblik på at lette anvendelsen af Dublinkonventionen, træder i kraft samme dato.

Artikel 23

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne konvention.

2. Depositaren offentliggør i De Europæiske Fællesskabers Tidende en oversigt over vedtagelser, tiltrædelser og erklæringer samt enhver anden meddelelse vedrørende denne konvention.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Protocolo.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι υπέγραψαν το παρόν Πρωτόκολλο.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent protocole.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce al presente protocollo.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit protocol hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no final do presente Protocolo.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Till bevis härpå har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Hecho en . . . el . . . de . . ., en un ejemplar único en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i . . ., den . . . i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu . . . am . . . in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στ . . . στις . . . σε ένα μόνο αντίτυπο στη δανική, ολλανδική, αγγλική, φινλανδική, γαλλική, γερμανική, ελληνική, ιρλανδική, ιταλική, πορτογαλική, ισπανική και σουηδική γλώσσα. Όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Το αντίτυπο κατετέθη στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at . . . this . . . day of . . . in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à . . ., le . . . en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chacun de ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Fatto a . . ., il . . ., in un unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, tedesca e svedese, tutti i testi facenti ugualmente fede, esemplare depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Gedaan te . . ., . . ., opgesteld in één exemplaar in de Duitse, de Engelse, de Deense, de Spaanse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em . . ., em . . ., em exemplar único redigido nas línguas espanhola, dinamarquesa, alemã, grega, inglesa, francesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa, finlandesa e sueca, cujas versões fazem igualmente fé, o qual fica depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

Tehty . . . ssa/ssä . . . päivänä . . . kuuta vuonna . . . yhtenä ainoana englannin-, espanjan-, hollannin-, iirin-, italian-, kreikan-, portugalin-, ranskan-, ruotsin-, saksan-, suomen- ja tanskankielisenä alkuperäiskappaleena, jonka kullakin kielellä laadittu teksti on yhtä todistusvoimainen ja joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon.

Utfärdat i . . . den . . . i ett enda original på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid alla texter är lika giltiga, och deponerat i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

Por el Gobierno del Reino de Bélgica

For regeringen for Kongeriget Belgien

Für die Regierung des Königreichs Belgien

Για την κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου

For the Government of the Kingdom of Belgium

Pour le gouvernement du royaume de Belgique

Per il Governo del Regno del Belgio

Voor de Regering van het Koninkrijk België

Pelo Governo do Reino da Bélgica

Belgian kuningaskunnan hallituksen puolesta

För Konungariket Belgiens regering

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 218/92 om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter (moms)

(2000/C 337 E/06)

KOM(2000) 349 endelig udg. — 2000/0147(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 7. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) For at sikre en korrekt anvendelse af artikel 9, stk. 2, litra f), i Rådets direktiv 77/388/EØF [1] skal leverandøren sørge for gennem relevante data fra en uafhængig kilde at verificere, at hans kunde er en afgiftspligtig person, der er etableret i Fællesskabet.

(2) Sådanne relevante data er tilgængelige i medlemsstaterne i form af elektroniske databaser med et register over personer, der har fået et momsregistreringsnummer i den pågældende medlemsstat.

(3) Det er nødvendigt, at de procedurer til bekræftelse af gyldigheden af momsregistreringsnummeret for en bestemt person, også omfatter dem, der er involveret i levering af visse ydelser ad elektronisk vej.

(4) Det er derfor nødvendigt at udvide det fælles system til udveksling af visse oplysninger om transaktioner inden for Fællesskabet, der er omhandlet i artikel 6 i forordning (EØF) nr. 218/92.

(5) Formålet med forordning (EØF) nr. 218/92 er ikke at harmonisere afgiftsbestemmelserne, men at sikre, at det indre marked kan fungere ved at fremme det administrative samarbejde mellem nationale administrationer inden for området indirekte skatter. Nærværende ændringsforslag har samme formål.

(6) Bestemmelsen om udvalgsproceduren bør ændres for at tage hensyn til Rådets afgørelse 1999/468/EF [2] af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

(7) Forordning (EØF) nr. 218/92 bør følgelig ændres —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I Rådets forordning (EØF) nr. 218/92 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, niende led, affattes således:

»— levering af tjenesteydelser inden for Fællesskabet: levering af tjenesteydelser, der er omfattet af bestemmelserne i artikel 9, stk. 2, litra e) og f), eller artikel 28b, punkt C, D, E og F, i direktiv 77/388/EØF«

2) I artikel 4, stk. 1, fjerde punktum, ændres ordene »Efter fremgangsmåden i artikel 10« til ordene »Efter den fremgangsmåde, der henvises til i artikel 10, stk. 2,«

3) Artikel 6, stk. 4, affattes således:

»4. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat skal sikre, at personer, der er involveret i leveringer af goder eller tjenesteydelser inden for Fællesskabet, har mulighed for at få bekræftet gyldigheden af et momsregistreringsnummer for en bestemt person. Under iagttagelse af betingelser, som udvalget fastlægger, skal Kommissionen i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, tillade, at en sådan bekræftelse leveres ad elektronisk vej.«

4) I andet afsnit i artikel 7, stk. 1, ændres ordene »I overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 10« med ordene »I overensstemmelse med den fremgangsmåde, der henvises til i artikel 10, stk. 2,«

[1] EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1, senest ændret ved Rådets direktiv 1999/85/EF.

[2] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

5) Artikel 10 affattes således:

»*Artikel 10*

1. Kommissionen bistås af et stående udvalg vedrørende administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter (i det følgende benævnt »udvalget«), der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til denne artikel, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse under overholdelse af bestemmelserne i artikel 7, stk. 3, i samme afgørelse.

3. Det tidsrum, der er omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til 3 måneder.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/388/EØF hvad angår merværdiafgiftssystemet for visse tjenesteydelser, der leveres ad elektronisk vej

(2000/C 337 E/07)

KOM(2000) 349 endelig udg. — 2000/0148(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 7. Juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) De nuværende momsregler for visse tjenesteydelser, der leveres ad elektronisk vej, i artikel 9 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ([1]) er ikke tilstrækkelige til at omfatte sådanne tjenester, der forbruges i Fællesskabet, og de kan heller ikke hindre konkurrenceforvridning på dette område.

(2) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende, bør en sådan konkurrenceforvridning fjernes, og der bør indføres nye, harmoniserede regler for denne type aktiviteter. På området for elektronisk handel bør der navnlig ske beskatning af disse tjenester i Fællesskabet, når de leveres mod vederlag og anvendes af kunder, som er etableret her, og de bør ikke beskattes, hvis de anvendes uden for Fællesskabet.

(3) Med henblik herpå skal visse tjenesteydelser, der leveres ad elektronisk vej til personer etableret i Fællesskabet eller til aftagere etableret i tredjelande, principielt beskattes på aftagerens sted. Indførelse af en særregel for bestemmelse af stedet for leveringen, kræver, at der fastsættes en definition af, hvornår tjenester leveres »ad elektronisk vej«.

(4) For at gøre det lettere at overholde de afgiftsmæssige forpligtelser bør erhvervsdrivende, der er etableret uden for Fællesskabet, have mulighed for at vælge en enkelt momsregistrering i Fællesskabet.

(5) Når en leverandør uden for EU bliver momsregistreret på denne måde i en af EU's medlemsstater, vil det kun gælde i forhold til dette direktiv, og der er ikke tale om etablering i henhold til artikel 43 eller 48 i EF-traktaten eller til andre fællesskabsdirektiver, og en leverandør uden for EU vil ikke kunne nyde godt af frihederne i det indre marked, som er fastsat i EF-traktaten eller i fællesskabsdirektiver blot ved at blive momsregistreret.

(6) Under iagttagelse af de betingelser medlemsstaterne fastsætter, bør de tillade, at momsopgørelser og -angivelser kan sendes ad elektronisk vej.

(7) Af hensyn til administrativ forenkling bør leverancer af tjenester ad elektronisk vej inden for en øvre grænse, der viser en ubetydelig økonomisk aktivitet i Fællesskabet, falde ind under en særlig ordning for små virksomheder, og denne grænse bør om nødvendigt revideres og ændres.

(8) Hvis stedet for leveringen ændres, må der ske en tilpasning på dette område af direktiv 77/388 med hensyn til vilkårene for definitionen af, hvem der er ansvarlig for momsen og de heraf følgende forpligtelser.

(9) Det forekommer hensigtsmæssigt at gøre det klart, hvilken afgiftssats der skal anvendes på tjenesteydelser, der leveres ad elektronisk vej, hvilket i princippet vil være den normale momssats.

(10) Direktiv 77/388/EØF bør derfor ændres tilsvarende —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 77/388/EØF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 9, stk. 2, indsættes som litra f):

»f) ved stedet for levering ad elektronisk vej af tjenesteydelser, som er anført i stk. 2, litra c), første led, samt af software, edb, edb-ydelser, herunder web-hosting, web-design eller lignende ydelser, og information forstås det sted, hvor kunden har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted, hvortil ydelsen leveres, eller i mangel af et sådant sted det sted, hvor han har sin permanente adresse eller normale bopæl, når disse tjenesteydelser leveres af en afgiftspligtig person, som er

([1]) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1, senest ændret ved Rådets direktiv 1999/85/EF.

— etableret i Fællesskabet, til kunder, der er etableret uden for Fællesskabet, eller

— etableret i Fællesskabet, til afgiftspligtige personer, der er etableret i Fællesskabet, men ikke i samme land som leverandøren, eller

— etableret i Fællesskabet, til personer, der er etableret i Fællesskabet.

Men når disse tjenesteydelser leveres af en afgiftspligtig person, der er registreret i henhold til gældende bestemmelser for ikke-afgiftspligtige personer, der er etableret i Fællesskabet, forstås ved leveringsstedet for disse ydelser det sted, hvor leverandøren har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted, hvorfra ydelsen leveres. I denne bestemmelse anses en afgiftspligtig person, der er etableret uden for Fællesskabet, for at have et fast forretningssted i registreringsmedlemsstaten for ydelser, der er omfattet af denne bestemmelse og leveret under den registrering.

I denne bestemmelse forstås ved »levering ad elektronisk vej« en transmission, der er sendt og modtaget på bestemmelsesstedet ved hjælp af edb-udstyr (herunder digital kompression) og lagring af data, og udelukkende transmitteret og modtaget med kabel, radio eller optiske eller andre elektroniske midler, herunder tv-spredning som defineret i direktiv EØF/89/552 og radiospredning.«

2) I artikel 12, stk. 3, litra a), indsættes følgende fjerde afsnit:

»Med undtagelse af radio- og tv-modtagelse, som er omhandlet i kategori 7 i bilag H, finder tredje afsnit ikke anvendelse på de ydelser, der henvises til i artikel 9, stk. 2, litra f).«

3) I artikel 24 indsættes følgende som stk. 2a):

»2a) Medlemsstaterne fritager personer, der leverer tjenesteydelser omhandlet under artikel 9, stk. 2, litra f), tredje led, for afgifter, når disse tjenesteydelser er deres eneste leveringer til Fællesskabet, og deres årlige omsætning ikke overstiger 100 000 EUR.

Dette loft beregnes som fastsat i stk. 4.«

4) I artikel 28g ændres artikel 21, stk. 1, således:

a) I litra a) indsættes følgende afsnit:

»Når en leverandør af tjenesteydelser anført under artikel 9, stk. 2, litra f), har handlet i god tro og af sig selv ved hjælp af relevante data fra en uafhængig kilde, blandt andet gennem det individuelle nummer omhandlet i artikel 22, stk. 1, litra c), har verificeret, at hans kunde er en afgiftspligtig person, der er etableret i Fællesskabet, skal medlemsstaterne sørge for, at leverandøren bliver fritaget for afgiftspligten, og at afgiften skal betales af den person, til hvem tjenesteydelsen er leveret.«

b) Litra b) affattes således:

»b) aftageren af en i artikel 9, stk. 2, litra e) og f), første afsnit, andet og tredje led, omhandlet tjenesteydelse eller aftageren, der er momsregistreret i indlandet, af en ydelse i henhold til artikel 28b, punkt C, D, E og F, omhandlet tjenesteydelse, når tjenesteydelsen leveres af en afgiftspligtig person, der er etableret i udlandet; med forbehold af artikel 21, stk. 1, litra a), tredje afsnit, kan medlemsstaterne dog bestemme, at den, der leverer tjenesteydelsen, hæfter solidarisk for afgiftens erlæggelse«

5) I artikel 28h foretages følgende ændringer i artikel 22, stk. 1:

a) Litra a), affattes således:

»a) Enhver afgiftspligtig person skal anmelde påbegyndelse, ændring og ophør af sin virksomhed som afgiftspligtig. Med forbehold af betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, kan de tillade, at sådanne anmeldelser foretages ad elektronisk vej.«

b) I stk. 1 indsættes følgende som litra f):

»f) En afgiftspligtig person, der er etableret uden for Fællesskabet, og som leverer tjenesteydelser ad elektronisk vej som defineret i artikel 9, stk. 2, litra f), tredje led, til ikke-afgiftspligtige personer, der er etableret i Fællesskabet, ud over den øvre grænse, der er fastsat i artikel 24, stk. 2a), skal lade sig momsregistrere i en medlemsstat, hvortil han leverer tjenesteydelser.

På grundlag af en rapport fra Kommissionen skal Rådet senest den 31. december 2003 tage denne bestemmelse op til fornyet overvejelse. Rådet træffer på forslag af Kommissionen med enstemmighed afgørelse om, hvilke ændringer det er nødvendigt at foretage.«

c) Stk. 4, litra a), affattes således:

»a) Enhver afgiftspligtig person skal indgive en angivelse inden for en af medlemsstaterne nærmere fastsat frist. Denne frist må højst være på to måneder regnet fra udløbet af hver afgiftsperiode. Afgiftsperioden fastsættes af medlemsstaterne til en, to eller tre måneder. Medlemsstaterne kan dog fastsætte andre perioder, der imidlertid ikke må overstige et år. Med forbehold af betingelser, som medlemsstaterne selv fastsætter, kan de tillade, at sådanne angivelser indgives ad elektronisk vej.«

d) Stk. 6, litra a), affattes således:

»a) Medlemsstaterne kan kræve, at den afgiftspligtige person indgiver en angivelse indeholdende alle de i stk. 4 nævnte oplysninger vedrørende samtlige transaktioner i det foregående år. Denne angivelse skal ligeledes indeholde alle nødvendige oplysninger til brug for eventuelle berigtigelser. Med forbehold af betingelser, som medlemsstaterne selv fastsætter, kan de tillade, at sådanne angivelser indgives ad elektronisk vej.«

6) I bilag H, kategori 7, ændres ordene »Radio- og tv-modtagelse.« til ordene: »Radio- og tv-modtagelse, herunder tv-radiospredningsvirksomhed i henhold til direktiv 89/552/EØF.«.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 1. januar 2001. De underretter Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2027/97 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker

(2000/C 337 E/08)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 340 endelig udg. — 2000/0145(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 7. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

Under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 80, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i overensstemmelse med proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det er ønskeligt, at den fælles transportpolitik sikrer passagerer, der udsættes for flyveulykker, et rimeligt erstatningsniveau.

(2) Den 28. maj 1999 blev en ny konvention om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring vedtaget i Montreal, og denne konvention opstiller nye, globale regler for erstatningsansvaret i forbindelse med ulykker ved international lufttransport, som skal afløse reglerne i Warszawa-konventionen af 1929 med senere ændringer.

(3) Den nye Montreal-konvention indfører en ordning med ubegrænset erstatningsansvar ved flypassagerers død eller tilskadekomst.

(4) Fællesskabet har underskrevet Montreal-konventionen som tegn på sit ønske om at blive part i aftalen.

(5) Rådets forordning (EF) nr. 2027/97 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker [1] må ændres for at bringe den i overensstemmelse med Montreal-konventionens bestemmelser, så der skabes en ensartet ordning for erstatningsansvar i forbindelse med international lufttransport.

(6) På det indre marked for luftfart skelnes der ikke længere mellem national og international transport, og det vil derfor være hensigtsmæssigt, hvis erstatningsansvaret er det samme i både international og national transport i Det Europæiske Fællesskab.

(7) Ud fra nærhedsprincippet er det hensigtsmæssigt at gøre en indsats på fællesskabsplan for at skabe ensartede regler for alle Fællesskabets luftfartsselskaber.

(8) En ordning med ubegrænset erstatningsansvar i tilfælde af passagernes død eller tilskadekomst er rimelig inden for et sikkert og moderne luftfartssystem.

(9) Ensartede grænser for erstatning ved tab, beskadigelse eller ødelæggelse af bagage og ved tab, som skyldes forsinkelse, vil, hvis de gælder alle rejser med Fællesskabets luftfartsselskaber, sikre både passagerne og luftfartsselskaberne enkle regler og sætte passagerne i stand til at vide, hvornår yderligere forsikring er nødvendig.

(10) Det ville være upraktisk for Fællesskabets luftfartsselskaber og forvirrende for deres passagerer, hvis de var underkastet forskellige erstatningsordninger på de forskellige ruter i deres rutenet.

(11) Det vil være praktisk at afhjælpe ulykkeofrenes og deres forsørgelsesafhængige pårørendes øjeblikkelige økonomiske behov i tidsrummet umiddelbart efter ulykken.

(12) Ifølge Montreal-konventionens artikel 50 skal parterne sikre, at luftfartsselskaberne er tilstrækkeligt forsikrede, og der må tages hensyn til artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 2407/92 af 23. juli 1992 [2], når denne bestemmelse skal opfyldes.

(13) De gældende regler for erstatningsansvar i tilfælde af ulykker bør indgå i alle luftfartsselskabers transportbetingelser, og oplysninger herom bør være let tilgængelige for passagererne.

(14) Det er ønskeligt at alle passagerer får elementære oplysninger om erstatningsreglerne, så de kan sørge for yderligere forsikring inden rejsen, hvis det er nødvendigt.

[1] EFT L 285 af 17.10.1997, s. 1.

[2] EFT L 240 af 24.8.1992, s. 1.

(15) Det er nødvendigt at ændre de pengebeløb, der er fastsat i denne forordning, af hensyn til inflationen og til eventuelle ændringer af erstatningsgrænserne i Montreal-konventionen —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 2027/97 ændres således:

1. Titlen affattes således:

»Forordning (EF) nr. 2027/97 om luftfartsselskabers erstatningsansvar«

2. Artikel 1 affattes således:

»*Artikel 1*

1. Denne forordning fastsætter Fællesskabets luftfartsselskabers erstatningsforpligtelser ved passagerernes død eller tilskadekomst, når den ulykke, der har forvoldt dødsfaldet eller skaden, er sket i flyvemaskinen eller under ombord- eller frabordestigningen.

2. Denne forordning udvider nogle af bestemmelserne i Montreal-konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, så de kommer til at omfatte al transport af personer og bagage, som mod betaling udføres af Fællesskabets luftfartsselskaber, herunder transport mellem punkter i den samme medlemsstat. Den gælder også al gratis lufttransport af personer og bagage, som udføres af Fællesskabets luftfartsselskaber.«

3. Artikel 2 ændres således:

i) litra c) affattes således:

»c) erstatningsberettiget: en passager eller en anden fysisk person, som efter gældende lov har ret til at rejse krav på passagerernes vegne;«

ii) litra d), udgår.

iii) litra f), affattes således:

»f) Warszawa-konventionen: konventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring, underskrevet i Warszawa den 12. oktober 1929, Warszawa-konventionen, som ændret i Haag den 28. september 1955, og tillægskonventionen til Warszawa-konventionen, udfærdiget i Guadalajara den 18. september 1961.«

iv) Følgende indsættes som litra g):

»g) Montreal-konventionen: konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, underskrevet i Montreal den 28. maj 1999.«

v) stk. 2, affattes således:

»2. Udtryk, som anvendes i denne forordning, men ikke er defineret i stk. 1, har samme betydning som i Montreal-konventionen.«

4. Artikel 3, affattes således:

»*Artikel 3*

1. Fællesskabets luftfartsselskabers erstatningsansvar ved passagerernes død eller tilskadekomst er underlagt bestemmelserne i Montreal-konventionens artikel 17, 20, og 21.

2. Forsikringsforpligtelsen i artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2407/92 skal forstås sådan, at Fællesskabets luftfartsselskaber skal være forsikret for et beløb, som er tilstrækkeligt til at sikre, at alle erstatningsberettigede fysiske personer ubeskåret får udbetalt det beløb, de er berettigede til ifølge denne forordning.«

5. Følgende indsættes som artikel 3a:

»*Artikel 3a*

1. Fællesskabets luftfartsselskabers erstatningsansvar ved tab, som skyldes forsinkelse, og ved ødelæggelse, tab, beskadigelse eller forsinkelse under transport af bagage er underlagt bestemmelserne i Montreal-konventionens artikel 19, artikel 20, artikel 22 (kun stk. 1, 2, 5 og 6) og artikel 31.

2. Det supplerende beløb, som Fællesskabets luftfartsselskaber ifølge Montreal-konventionens artikel 22, stk. 2, kan opkræve, når en passager afgiver en erklæring om særlig interesse i at få bagagen leveret på bestemmelsesstedet, fastsættes efter en sats, som bygger på forholdet mellem de øgede omkostninger ved transport og forsikring af den pågældende bagage og omkostningerne ved bagage, hvis værdi ligger på eller under erstatningsgrænsen. Passagerne skal efter anmodning underrettes om denne sats.

3. Senest 14 dage efter at have modtaget en klage i forbindelse med denne artikels bestemmelser, meddeler luftfartsselskabet den pågældende passager, at det har modtaget klagen og er i færd med at behandle den.«

6. Artikel 4 affattes således:

»*Artikel 4*

Intet i denne forordning

— indebærer, at kun Fællesskabets luftfartsselskaber er erstatningspligtige

— har betydning for, om en person, som er erstatningsberettiget efter dens bestemmelser, har regresret over for andre personer.«

7. Artikel 5, stk. 2, affattes således:

»2. Under hensyntagen til stk. 1, må en forskudsudbetaling ved dødsfald ikke være under 16 000 særlige trækningsrettigheder udtrykt i Euro for hver passager.«

8. Artikel 6 affattes således:

»*Artikel 6*

1. Bestemmelserne i artikel 3, 3a og 5 skal indgå i luftfartsselskabernes transportbetingelser.

2. Luftfartsselskaberne sikrer, at passagererne efter anmodning får fyldestgørende oplysninger om bestemmelserne i artikel 3, 3a og 5 hos Fællesskabets luftfartsselskabers agenturer og rejsebureauer, ved deres check in-diske og på deres salgssteder.

3. Ud over Warszawa- og Montreal-konventionens oplysningskrav skal luftfartsselskaberne give alle forbrugere i Fællesskabet, som køber lufttransport, en enkel og let forståelig skriftlig redegørelse for:

— grænsen for luftfartsselskabets erstatningsansvar ved død eller tilskadekomst på den pågældende flyvning, hvis en sådan grænse findes

— grænsen for luftfartsselskabets erstatningsansvar ved ødelæggelse, tab eller beskadigelse af bagage på den pågældende flyvning og et varsko om, at bagage, hvis værdi overskrider dette beløb, bør angives til luftfartsselskabet ved indcheckningen eller forsikres dækkende af passageren inden rejsen

— grænsen for luftfartsselskabets erstatningsansvar ved tab, som skyldes forsinkelse.

4. Hvis hele transporten udføres af luftfartsselskaber fra Fællesskabet, skal den skriftlige redegørelse angive de erstatningsgrænser, som er fastsat i denne forordning.

5. Manglende overholdelse af stk. 3, er uden betydning for transportkontraktens eksistens eller gyldighed, og kontrakten er under alle omstændigheder underkastet denne forordnings bestemmelser.«

9. Artikel 7 affattes således:

»*Artikel 7*

Senest seks år efter denne forordnings ikrafttrædelse udarbejder Kommissionen en rapport om dens anvendelse. Kommissionen skal især undersøge behovet for at ændre de beløb, som angives i Montreal-konventionens relevante artikler, af hensyn til den økonomiske udvikling.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter sin offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Den gælder fra sit eget eller fra Montreal-konventionens ikrafttrædelsestidspunkt, idet det seneste af dem betragtes som afgørende.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets forordning om bistand til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien samt om ændring af forordning (EØF) nr. 3906/89

(2000/C 337 E/09)

KOM(2000) 281 endelig udg. — 2000/0111(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 8. juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Fællesskabet yder bistand til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien.

(2) Bistanden til disse lande ydes i øjeblikket i alt væsentligt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1628/96 af 25. juli 1996 om bistand til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Den Føderative Republik Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien ([1]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 2454/1999 ([2]), og Rådets forordning (EØF) nr. 3906/89 af 18. december 1989 om økonomisk bistand til visse lande i Central- og Østeuropa ([3]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1266/1999 ([4]). Den er således underkastet forskellige procedurer, hvilket besværliggør forvaltningen deraf. Der bør derfor af hensyn til effektiviteten fastlægges en fælles retlig ramme for denne bistand. Forordning (EF) nr. 1628/96 bør derfor ophæves og forordning (EØF) nr. 3906/89 bør ændres. For at undgå en afbrydelse af Det Europæiske Genopbygningsagenturs aktiviteter bør de bestemmelser i forordning (EF) 1628/96, der vedrører oprettelsen af agenturet, videreføres i en anden forordning, der bør træde i kraft på dagen for nævnte ophævelse.

(3) Det Europæiske Råd bekræftede på mødet den 23.-24. marts 2000 i Lissabon, at dets overordnede mål fortsat er at integrere landene i regionen mest muligt i Europas generelle politiske og økonomiske udvikling, samt at stabiliserings- og associeringsprocessen er kernen i dets politik på Balkan.

(4) Den eksisterende finansielle bistand bør udbygges og omlægges for at tilpasse den efter Den Europæiske Unions politiske mål for regionen og navnlig for at sikre, at den bidrager til at forstærke stabiliserings- og associeringsprocessen.

(5) Med dette for øje skal bistanden navnlig tage sigte på at udbygge den institutionelle, lovgivningsmæssige og økonomiske ramme i overensstemmelse med de værdier og modeller, der danner grundlag for Den Europæiske Union.

(6) Respekten for de demokratiske principper, menneskerettighederne, mindretallenes rettigheder og de grundlæggende frihedsrettigheder udgør en forhåndsbetingelse for at kunne modtage bistand.

(7) Der bør lægges særlig vægt på bistandens regionale dimension, bl.a. for at støtte Den Europæiske Unions rolle inden for stabilitetspagtens regi og et tæt regionalt samarbejde.

(8) Som følge af den politiske situation i visse regioner og de forskellige instanser, der udøver kompetence i forbindelse med gennemførelsen af bistanden, bør det fastsættes, at bistanden i visse tilfælde kan ydes direkte til andre støttemodtagere end staten.

(9) For at gøre bistanden mere effektiv og skabe bedre betingelser for dens iværksættelse bør Kommissionen vedtage overordnede retningslinjer efter den forvaltningsprocedure, der er fastsat i denne forordning.

(10) Det bør for at fremme samarbejdet inden for regionen fastsættes, at kandidatlandene og modtagerlandene under TACIS- og MEDA-programmerne kan deltage i udbud og kontrakter.

(11) Der bør indføres mekanismer til kontrol og beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser, bl.a. ved indgriben fra Kommissionens, Revisionsrettens og OLAF's side som led i udøvelsen af deres kompetence i henhold til Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder ([5]) og Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ([6]).

([1]) EFT L 204 af 14.8.1996, s. 1.

([2]) EFT L 299 af 20.11.1999, s. 1.

([3]) EFT L 375 af 23.12.1989, s. 11.

([4]) EFT L 161 af 26.6.1999, s. 68.

([5]) EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2.

([6]) EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1.

(12) Da de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelse af denne forordning, er forvaltningsforanstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [1], bør disse foranstaltninger træffes efter forvaltningsproceduren i artikel 4 i nævnte afgørelse. For at fremskynde foranstaltningernes gennemførelse bør det beløb, der kræver høring af Forvaltningsudvalget, fastsættes til 10 mio. EUR.

(13) Traktaten indeholder ikke anden hjemmel for vedtagelsen af denne forordning end artikel 308 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Fællesskabet yder finansiel bistand, i det følgende benævnt »fællesskabsbistand«, til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Forbundsrepublikken Jugoslavien.

2. Der kan direkte ydes fællesskabsbistand til staten, føderative, regionale og lokale instanser, offentlige og halvoffentlige organer, organisationer for virksomhedsstøtte, kooperativer, gensidige selskaber, sammenslutninger, fonde og ikke-statslige organisationer.

3. De instanser, der er oprettet af verdenssamfundet for at forestå den civile forvaltning af visse regioner, herunder Den Høje Repræsentant i Bosnien og De Forenede Nationers Interimsmission for Kosovo, konsulteres behørigt om iværksættelsen af fællesskabsbistanden til disse regioner. Der kan inden for rammerne af denne forordning ydes fællesskabsbistand til de programmer og projekter, der iværksættes af disse instanser.

Artikel 2

1. Hovedformålet med fællesskabsbistanden er at støtte modtagerlandenes deltagelse i stabiliserings- og associeringsprocessen.

2. Fællesskabsbistanden tager bl.a. sigte på:

a) genopbygning og stabilisering af regionen

b) indførelse af en institutionel og lovgivningsmæssig ramme til støtte for demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne og mindretallenes rettigheder

c) økonomisk og social udvikling og økonomiske reformer, der tager sigte på indførelse af markedsøkonomi

d) skabelse af tættere forbindelser mellem modtagerlandene indbyrdes og mellem disse lande og Den Europæiske Union samt mellem disse lande og de lande, der er kandidater til medlemskab af Den Europæiske Union

e) tilskyndelse til transnationalt, grænseoverskridende og mellemregionalt samarbejde mellem modtagerlandene og mellem disse lande og Den Europæiske Union.

3. Der udvikles principielt en strategi for hvert land, om muligt i et flerårigt perspektiv.

4. Fællesskabsbistanden ydes i videst mulig udstrækning som led i nationale programmer eller programmer med flere støttemodtagere.

5. Fællesskabsbistanden har form af finansiering af projekter og programmer for investeringer og institutionsopbygning efter de planlægningsprincipper, som er fastsat i de generelle retningslinjer, der vedtages efter proceduren i artikel 8, stk. 2.

Artikel 3

1. Respekten for de demokratiske principper og retsstaten samt respekten for menneskerettighederne, mindretallenes rettigheder og de grundlæggende frihedsrettigheder udgør et vigtigt element i anvendelsen af denne forordning og en forhåndsbetingelse for at kunne modtage fællesskabsbistand. Hvis disse principper tilsidesættes, kan Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen træffe passende foranstaltninger.

2. Bistanden er ligeledes underlagt de betingelser Rådet har fastlagt i sine konklusioner af 29. april 1997 [2], bl.a. hvad angår modtagernes pligt til at gennemføre demokratiske, økonomiske og institutionelle reformer.

Artikel 4

1. Fællesskabsbistanden ydes i form af gavebistand.

2. Fællesskabets finansiering kan dække udgifter til forberedelse, iværksættelse, overvågning, kontrol og evaluering af projekter og programmer samt udgifter til oplysningsvirksomhed.

3. Fællesskabets finansiering kan omfatte samfinansieringer. Hvis der er tale om samfinansiering af investeringsprojekter finansieret ved hjælp af lån ydet af Den Europæiske Investeringsbank eller andre internationale finansielle institutioner, kan Fællesskabets finansiering tage form af rentegodtgørelse.

4. Hvis der opstår en alvorlig politisk og økonomisk krise eller fare for en sådan krise i et modtagerland og/eller hos en modtagerinstans, kan Fællesskabet yde ekstraordinær budgetstøtte, der målrettes mod klart identificerede udgifter.

[1] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

[2] Bulletin 4-1997, punkt 2.2.1.

5. Fællesskabets finansiering må ikke anvendes til betaling af skatter, afgifter og gebyrer eller til erhvervelse af fast ejendom.

Artikel 5

1. Kommissionen iværksætter fællesskabsbistanden i overensstemmelse med finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.

2. Deltagelse i udbud og kontrakter er på samme betingelser åben for alle fysiske og juridiske personer i medlemsstaterne og modtagerstaterne ifølge denne forordning samt fysiske og juridiske personer i kandidatlandene og de lande, der er omfattet af TACIS- og MEDA-programmerne.

3. Hvis der er tale om samfinansiering, kan Kommissionen i konkrete tilfælde tillade, at statsborgere fra andre lande deltager i udbud og kontrakter.

Artikel 6

1. Finansieringsafgørelserne og de deraf følgende aftaler og kontrakter skal udtrykkelig indeholde en bestemmelse om, at Kommissionen eller de af denne bemyndigede organer samt Revisionsretten og OLAF om fornødent kan foretage kontrol på stedet.

2. Kommissionen kan ligeledes foretage kontrol på stedet og inspektion i henhold til forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96. De foranstaltninger, som Kommissionen træffer efter proceduren i artikel 8, stk. 2, skal omfatte en passende beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser i overensstemmelse med forordning (Euratom, EF) nr. 2988/95.

Artikel 7

1. Finansieringsafgørelser til et beløb på mere end 10 mio. EUR vedtages efter proceduren i artikel 8, stk. 2. Udvalget underrettes om alle andre finansieringsafgørelser.

2. Afgørelser om ændring af afgørelser, der er truffet efter proceduren i artikel 8, stk. 2, vedtages af Kommissionen uden høring af Udvalget, dersom de ikke omfatter væsentlige ændringer med hensyn til projekternes art og de oprindelige aktioner, og, for så vidt angår det finansielle element, dersom de ikke beløber sig til mere end 20 % af det oprindelige forpligtelsesbeløb uden dog at overstige 8 mio. EUR. Udvalget underrettes om alle reviderede afgørelser.

Artikel 8

1. Kommissionen bistås af et forvaltningsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, finder forvaltningsproceduren i artikel 4 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse jf. samme afgørelses artikel 7, stk. 3.

3. Den i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede periode fastsættes til en måned.

4. Udvalget kan undersøge alle andre spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning, som formanden måtte forelægge det, eventuelt på begæring af repræsentanten for en medlemsstat, bl.a. alle spørgsmål vedrørende planlægningen og den generelle iværksættelse af foranstaltningerne samt samfinansieringerne.

Artikel 9

Hvert år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en situationsrapport vedrørende fællesskabsbistandens iværksættelse.

Artikel 10

1. Forordning (EF) nr. 1628/96 ophæves.

2. I bilaget til forordning (EF) nr. 3906/89 udgår »Bosnien-Hercegovina«, »Albanien«, »Kroatien«, »Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien« og »Jugoslavien«.

Artikel 11

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets forordning om Det Europæiske Genopbygningsagentur

(2000/C 337 E/10)

KOM(2000) 281 endelig udg. — 2000/0112(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 8. juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Bistanden til Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien er i alt væsentligt blevet iværksat i henhold til Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 2454/1999 [2] og Rådets forordning (EF) nr. 3906/89 [3], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1266/1999 [4].

(2) Ved forordning (EF) nr. 1628/96, som ændret ved forordning (EF) nr. 2454/1999, blev Det Europæiske Genopbygningsagentur oprettet, og samme forordning udgør retsgrundlaget derfor.

(3) Rådet udstedte den [datoen for udstedelsen af CARDS] [CARDS] forordningen, som udgør et fælles retsgrundlag for bistanden til disse lande, og ved hvilken forordning (EF) nr. 1628/96 ophæves.

(4) Bestemmelserne om oprettelse og drift af Det Europæiske Genopbygningsagentur bør derfor optages i en ny forordning og tilpasses efter forordning [CARDS].

(5) Traktaten indeholder ikke anden hjemmel for vedtagelsen af denne forordning end artikel 308 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. For så vidt angår bistanden i henhold til artikel 1 i forordning [CARDS], kan Kommissionen i første omgang i Kosovo og derefter, når forholdene gør det muligt, i andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien delegere gennemførelsen deraf til et agentur.

I dette øjemed oprettes Det Europæiske Genopbygningsagentur, i det følgende benævnt »Agenturet«, med den opgave at gennemføre den bistand, der er omhandlet i første afsnit.

2. Afgørelserne om udvidelse af Agenturets aktiviteter til andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien end Kosovo, herunder fastlæggelsen af de instanser, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, i forordning [CARDS], vedtages af Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen. På grundlag af denne afgørelse kan Agenturet oprette andre operative centre.

Artikel 2

1. For at nå det i artikel 1 omhandlede mål udfører Agenturet inden for rammerne af den kompetence, der er tillagt det, og i overensstemmelse med de af Kommissionen trufne afgørelser følgende arbejdsopgaver:

a) Indsamling, analyse og oversendelse til Kommissionen af oplysninger om:

   i) skader, behov med tilknytning til genopbygning og flygtninges tilbagevenden og foranstaltninger, der er truffet på dette område af regeringer, lokale og regionale myndigheder og verdenssamfundet

   ii) påtrængende behov i de berørte befolkninger under hensyn til de stedfundne fordrivelser og mulighederne for, at disse befolkninger kan vende tilbage

   iii) højtprioriterede sektorer og geografiske zoner, som kræver hastebistand fra verdenssamfundet.

b) Udarbejdelse og fremlæggelse for Kommissionen til vedtagelse i henhold til artikel 8, stk. 2, i [CARDS]-forordningen af projekter og programmer for genopbygning af og flygtninges tilbagevenden til Kosovo.

c) Sikring af iværksættelsen af den i artikel 1 omhandlede bistand, i videst mulig udstrækning i samarbejde med lokalbefolkningen og i hvert enkelt tilfælde, hvor det er nødvendigt, med deltagelse af operatører udvalgt efter afholdelse af udbud. Med henblik herpå kan Kommissionen pålægge Agenturet at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for programmernes gennemførelse, herunder:

---

[1] EFT L 204 af 14.8.1996, s. 1.

[2] EFT L 299 af 20.11.1999, s. 1.

[3] EFT L 375 af 23.12.1989, s. 11.

[4] EFT L 161 af 26.6.1999, s. 68.

i) udarbejdelse af opgavebeskrivelser

ii) forberedelse og vurdering af udbud

iii) undertegnelse af kontrakter

iv) indgåelse af finansieringsaftaler

v) tildeling af ordrer i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning

vi) vurdering af projekter

vii) kontrol med projekternes gennemførelse

viii) betalinger.

2. Uden at det berører de foranstaltninger, der eventuelt samfinansieres i henhold til den kompetence, som ved artikel 1 er tillagt Agenturet, kan Agenturet forestå gennemførelsen af programmer for genopbygning og flygtninges tilbagevenden, som medlemsstaterne og andre donorer pålægger det at gennemføre, bl.a. som led i det samarbejde, der er indført mellem Kommissionen og Verdensbanken, de internationale finansielle institutioner og EIB.

Følgende betingelser skal være overholdt i forbindelse med denne gennemførelse:

a) de pågældende finansieringer skal fuldt ud sikres af disse andre donorer

b) de pågældende finansieringer skal omfatte dækning af de deraf følgende driftsomkostninger

c) de pågældende opgavers varighed skal være forenelig med den tidsplan, der i artikel 13 er fastsat for Agenturets nedlæggelse.

Artikel 3

Agenturet er en juridisk person. Det har i samtlige medlemsstater den videstgående rets- og handleevne, som indrømmes juridiske personer i den nationale lovgivning; det kan blandt andet erhverve eller afhænde fast ejendom og løsøre og optræde i retten som part i en sag. Det er en ikke-udbyttegivende institution.

Agenturets operative center, der nyder udbredt forvaltningsmæssig autonomi, etableres i første omgang i Pristina med henblik på indledning af genopbygningsarbejdet i Kosovo med støtte fra Agenturets generelle tjenester, der etableres i dets hovedsæde i Thessaloniki.

Artikel 4

1. Agenturet ledes af en direktion bestående af en repræsentant for hver medlemsstat og to repræsentanter for Kommissionen.

2. Medlemsstaternes repræsentanter udpeges af de berørte medlemsstater. Disse udpeger dem på grundlag af kvalifikationer og erfaringer, der er relevante for Agenturets virksomhed.

En af Kommissionens to repræsentanter er medlem af Kommissionen.

3. Repræsentanternes mandat gælder i tredive måneder.

4. Kommissionen varetager formandskabet for direktionen. I almindelighed er et medlem af Kommissionen formand. Formanden deltager ikke i afstemningerne.

5. EIB udpeger en observatør uden stemmeret.

6. Direktionen fastsætter selv sin forretningsorden.

7. Medlemsstaternes repræsentanter og Kommissionen har hver én stemme i direktionen.

Direktionen træffer sine afgørelser med et flertal på to tredjedele af sine medlemmer.

8. Direktionen fastsætter med enstemmighed Agenturets sprogordning.

9. Formanden indkalder direktionen til møde én gang om måneden. Han indkalder den også til møde, hvis Agenturets direktør eller mindst et simpelt flertal af dets medlemmer anmoder derom.

10. På grundlag af et udkast fremlagt af Agenturets direktør undersøger direktionen i samråd med Kommissionen senest den 30. november hvert år det foreløbige udkast til arbejdsprogram for det efterfølgende år. Arbejdsprogrammet vedtages i begyndelsen af det enkelte regnskabsår. Programmet kan efter samme procedure tilpasses i løbet af regnskabsåret, hvis der er behov derfor, bl.a. for at tage hensyn til de programmer, som Kommissionen har vedtaget.

Foranstaltningerne i det årlige arbejdsprogram ledsages af et overslag over de nødvendige udgifter.

11. Direktionen fastsætter de principper, der er nødvendige af hensyn til genopbygningsprogrammernes gennemførelse. På forslag af direktøren træffer direktionen afgørelse om de vigtigste spørgsmål med tilknytning til Agenturets virke, bl.a.:

a) udkast til programmer, som skal forelægges Kommissionen

b) bestemmelser om vurdering og tilfredsstillende gennemførelse af projekter

c) forslag til andre donorers programmer, som Agenturet eventuelt kan gennemføre

d) fastlæggelse sammen med den midlertidige myndighed, der har ansvaret for administrationen af Kosovo, af den flerårige aftalemæssige ramme for iværksættelsen af den bistand, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3, i forordning [CARDS] og vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 2, i samme forordning

e) finpudsning, eventuel tilpasning og iværksættelse af projekter

f) tilstedeværelse i direktionen af repræsentanter med observatørstatus for de lande og organisationer, som betror Agenturet at gennemføre deres programmer.

12. Direktionen fastlægger principperne for indgåelse af kontrakter efter afholdelse af udbud.

13. Direktionen forelægger senest den 31. marts hvert år Kommissionen et udkast til rapport om Agenturets virksomhed i det foregående år og finansieringen deraf.

Kommissionen vedtager årsrapporten og fremlægger den for Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 5

1. Agenturets direktør udpeges af direktionen på forslag af Kommissionen for en periode på tredive måneder. Hans ansættelsesforhold kan bringes til afslutning efter samme procedure.

Direktøren har følgende arbejdsopgaver:

a) forberedelse og tilrettelæggelse af direktionens arbejde, herunder forberedelse af udkastet til Agenturets arbejdsprogram

b) den daglige administration af Agenturet

c) udarbejdelse af indtægts- og udgiftsoversigten og gennemførelse af Agenturets budget

d) udarbejdelse og offentliggørelse af de rapporter, der er fastsat i denne forordning

e) alle anliggender med tilknytning til personalet

f) udarbejdelse af det årlige arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 4, stk. 10,

g) gennemførelse af direktionens afgørelser og de retningslinjer, der er fastsat for Agenturets virksomhed.

2. Direktøren aflægger rapport for sin forvaltning til direktionen og deltager i dennes møder.

3. Direktøren repræsenterer Agenturet i retlige anliggender.

4. Direktøren udøver de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden.

5. Direktøren forelægger hvert kvartal Europa-Parlamentet en aktivitetsrapport.

Artikel 6

1. Alle Agenturets indtægter og udgifter fastlægges i overslag for hvert regnskabsår, der er sammenfaldende med kalenderåret, og opføres på Agenturets budget, der indeholder en stillingsoversigt.

2. Indtægterne og udgifterne på Agenturets budget skal balancere.

3. Agenturets indtægter omfatter, uden at dette foregriber andre eventuelle indtægter, et tilskud, som opføres på Den Europæiske Unions almindelige budget, betalinger for leverede tjenesteydelser og midler fra andre kilder.

4. Budgettet indeholder desuden nøjagtige oplysninger om midler, som modtagerlandene selv afsætter til projekter, hvortil Agenturet yder finansiel bistand.

Artikel 7

1. Direktøren opstiller hvert år et udkast til budget for Agenturet med angivelse af driftsudgifterne og det aktionsprogram, der er fastsat for det efterfølgende regnskabsår; han fremlægger dette forslag for direktionen.

2. På dette grundlag vedtager direktionen senest den 15. februar hvert år et budgetforslag for Agenturet og forelægger det for Kommissionen.

3. Kommissionen undersøger budgetforslaget for Agenturet under hensyn til den prioritering, den har foretaget, og de overordnede finansielle retningslinjer for bistanden til genopbygningen af Kosovo.

Den fastsætter på dette grundlag og inden for det samlede foreslåede beløb, der er nødvendigt til bistand til Kosovo, det årlige bidrag til Agenturets budget, som skal opføres i det foreløbige forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget.

4. Efter at direktionen har modtaget Kommissionens udtalelse, vedtager den ved hvert regnskabsårs begyndelse Agenturets budget samtidig med arbejdsprogrammet, idet den korrigerer det for de forskellige bidrag, der er ydet til Agenturet, og midlerne fra andre kilder. Desuden indeholder budgettet nøjagtige oplysninger om antallet af medarbejdere ved Agenturet i det pågældende regnskabsår og disses lønklasse og kategori.

Artikel 8

1. Direktøren gennemfører Agenturets budget.

2. Finanskontrollen varetages af Kommissionens finansinspektør.

3. Senest den 31. marts hvert år forelægger direktøren Kommissionen, direktionen og Revisionsretten detaljerede regnskaber for samtlige indtægter og udgifter i det foregående regnskabsår.

Revisionsretten undersøger disse regnskaber i henhold til artikel 248 i traktaten. Den offentliggør hvert år en beretning om Agenturets virksomhed.

4. Europa-Parlamentet meddeler efter henstilling fra Rådet direktøren decharge for gennemførelsen af Agenturets budget.

Artikel 9

Direktionen vedtager i samråd med Kommissionen og efter udtalelse fra Revisionsretten finansforordningen vedrørende Agenturet, med angivelse af navnlig den procedure, der skal følges ved opstilling og gennemførelse af Agenturets budget, jf. artikel 142 i finansforordningen vedrørende Den Europæiske Unions almindelige budget.

Artikel 10

Agenturets personale er omfattet af de regler og forskrifter, der gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber. Direktionen fastsætter i samråd med Kommissionen de fornødne gennemførelsesbestemmelser.

Agenturets personale består af et strengt begrænset antal tjenestemænd, som overflyttes eller udstationeres af Kommissionen eller medlemsstaterne med det formål at udføre ledende opgaver. Resten af personalet består af øvrige ansatte, som Agenturet ansætter i en periode, der strengt begrænses til Agenturets behov.

Artikel 11

Direktionen træffer afgørelse om Agenturets tilslutning til den interinstitutionelle aftale om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF). Den træffer de foranstaltninger, der er nødvendige af hensyn til gennemførelsen af OLAF's interne undersøgelser.

Finansieringsafgørelserne og alle kontrakter eller gennemførelsesinstrumenter, som følger deraf, indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at Revisionsretten og OLAF, dersom der er behov derfor, kan foretage kontrol på stedet hos modtagerne af Agenturets midler og de formidlere, der fordeler dem.

Artikel 12

1. Agenturets ansvar i kontraktforhold reguleres af den lov, som gælder for den pågældende kontrakt.

2. Med hensyn til ansvar uden for kontraktforhold skal Agenturet i overensstemmelse med de generelle fælles principper i medlemsstaternes lovgivning yde erstatning for skader, der er forvoldt af Agenturet eller af dets ansatte som led i udøvelsen af deres arbejdsopgaver.

Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i retstvister om erstatning for sådanne skader.

3. De ansattes personlige ansvar over for Agenturet reguleres af de relevante bestemmelser vedrørende Agenturets personale.

Artikel 13

Kommissionen forelægger Rådet forslag til nedlæggelse af Agenturet, når den finder, at Agenturets mandat i henhold til artikel 1 er opfyldt. Under alle omstændigheder og senest seks måneder inden udløbet af denne forordning forelægger Kommissionen Rådet et forslag vedrørende status for Agenturet.

Artikel 14

De oversættelsesydelser, der er nødvendige af hensyn til Agenturets drift, leveres principielt af Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

Artikel 15

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes indtil den 31. december 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets forordning om tekniske bevarelsesforanstaltninger for visse bestande af stærkt vandrende fiskearter

(2000/C 337 E/11)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 353 endelig udg. — 2000/0149(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 8. juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) EF har godkendt De Forenede Nationers havretskonvention [1], der indeholder visse principper og regler for bevarelse og forvaltning af levende akvatiske ressourcer. Som led i EF's bredere internationale forpligtelser deltager EF i bestræbelserne for at bevare fiskebestandene i de internationale farvande.

(2) EF har siden den 14. november 1997, som følge af Rådets beslutning af 9. juni 1986 [2], været kontraherende part i Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet, i det følgende benævnt »ICCAT-konventionen«.

(3) CCAT-konventionen afstikker rammer for det regionale samarbejde om bevarelse og forvaltning af bestandene af tunfisk og beslægtede arter i Atlanterhavet og tilstødende have gennem oprettelsen af en international kommission for bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet, i det følgende benævnt »ICCAT«, og gennem vedtagelsen af henstillinger om bevarelse og forvaltning i konventionsområdet, som bliver bindende for de kontraherende parter.

(4) ICCAT har anbefalet en række tekniske foranstaltninger for visse bestande af stærkt vandrende arter i Atlanterhavet og Middelhavet, bl.a. hvad angår mindstemål og -vægt, fangstbegrænsninger for visse områder, visse perioder eller visse redskaber og kapacitetsbegrænsninger. Sådanne henstillinger er bindende for EF, og de bør derfor gennemføres.

(5) Visse tekniske foranstaltninger vedtaget af ICCAT er blevet gennemført ved Rådets forordning (EF) nr. 1626/94 af 27. juni 1994 om tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne i Middelhavet [3] og Rådets forordning (EF) nr. 850/98 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer [4]. Af hensyn til klarheden bør disse tekniske foranstaltninger samles i denne forordning, og følgelig bør de relevante artikler i de nævnte forordninger udgå.

(6) For at tage hensyn til traditionel fiskepraksis i bestemte områder bør der fastsættes specifikke bestemmelser om fangst og opbevaring om bord af visse tunfiskearter.

(7) EF har godkendt aftalen om oprettelse af en Tunkommissionen for Det Indiske Ocean [5]. Denne aftale fastsætter en ramme for styrkelse af det internationale samarbejde med henblik på bevarelse og rationel udnyttelse af tunfisk og tilknyttede arter i Det Indiske Ocean gennem oprettelse af Tunkommissionen for Det Indiske Ocean, i det følgende benævnt »IOTC«, og gennem vedtagelse af henstillinger om bevarelse og forvaltning i IOTC's kompetenceområde, der bliver bindende for de kontraherende parter.

(8) IOTC har vedtaget en henstilling om tekniske foranstaltninger for visse bestande af stærkt vandrende arter i Det Indiske Ocean. Denne henstilling er bindende for EF, og den bør derfor gennemføres.

(9) EF har undertegnet aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner [6] og har besluttet at anvende den midlertidigt [7], indtil den er godkendt. EF bør derfor anvende bestemmelserne i denne aftale.

(10) Formålet med aftalen er bl.a. gradvis at nedbringe den utilsigtede delfindødelighed som følge af fiskeri med snurpenot efter tun i den østlige del af Stillehavet til næsten nul ved at indføre årlige begrænsninger og på lang sigt at opnå bæredygtige tunfiskebestande i det område, som aftalen omfatter.

(11) Visse bestemmelser i denne aftale er blevet indarbejdet i forordning (EF) nr. 850/98. De bør samles i denne forordning.

---

[1] EFT L 179 af 23.6.1998, s. 1.

[2] EFT L 162 af 18.6.1986, s. 33.

[3] EFT L 171 af 6.7.1994, s. 1.

[4] EFT L 125 af 27.04.1998, s. 1.

[5] EFT L 236 af 5.10.1995, s. 24.

[6] EFT L 132 af 27.5.1999, s. 1.

[7] EFT L 147 af 12.6.1999, s. 23.

(12) EF har fiskeriinteresser i den østlige del af Stillehavet og har indledt proceduren for tiltrædelse af Den Interamerikanske Kommission for Tropisk Tunfisk, i det følgende benævnt »IATTC«. Indtil tiltrædelsen og i overensstemmelse med EF's forpligtelse til at samarbejde med de øvrige parter, der er involveret i forvaltningen og bevarelsen af ressourcerne i denne region, jf. De Forenede Nationers havretskonvention, bør EF anvende de tekniske foranstaltninger, som IATTC har vedtaget. Disse foranstaltninger bør derfor indarbejdes i EF-bestemmelserne.

(13) Af hensyn til klarheden og overskueligheden bør alle nuværende og kommende tekniske foranstaltninger for fiskeri efter visse bestande af stærkt vandrende arter samles i én forordning. Derfor kan forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1239/98, ophæves, og visse artikler i forordning (EF) nr. 850/98 kan udgå.

(14) Fiskeri med drivgarn efter tunfisk, sværdfisk og visse andre arter medfører bifangster og truer bestandene af andre arter end målarterne.

(15) Da der er fare for en ukontrolleret forøgelse af fiskeriindsatsen, og drivgarnene ikke er tilstrækkeligt selektive, er det nødvendigt at forbyde disse garn til fiskeri efter tun, sværdfisk og visse andre arter. For at undgå enhver miljørisiko bør der hurtigt indføres et sådant forbud.

(16) EF-fartøjer, som har fisket efter disse arter med drivgarn, har økonomiske forpligtelser, og derfor må disse fartøjer have en vis tid til at tilpasse sig de nye begrænsninger. Forbuddet mod disse fartøjers fiskeri med drivgarn, bør derfor indføres gradvis over en relativt kort periode.

(17) Kommissionens forordning (EØF) nr. 2807/83 af 22. september 1983 om nærmere bestemmelser for registrering af oplysninger om medlemsstaternes fangster [2] omfatter ikke alt fiskeri med drivgarn. De generelle bestemmelser om logbøger og landingsopgørelser i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik [3] gælder ikke for Middelhavet før den 1. januar 1999.

(18) Kontrollen med fiskeri med drivgarn er derfor særdeles vanskelig. Der bør derfor fastsættes særlige bestemmelser for sådant fiskeri.

(19) Der bør løbende foretages en evaluering af, hvilke følger fiskeri med drivgarn har. Der må derfor indsamles fornødne oplysninger.

(20) Eventuelle gennemførelsesbestemmelser til denne forordning bør vedtages efter Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [4] —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Ved denne forordning fastsættes der tekniske bevarelsesforanstaltninger for fartøjer, der fører en medlemsstats flag, og som er registreret i EF, i det følgende benævnt »EF-fiskerfartøjer«, for så vidt angår fangst og landing af visse bestande af stærkt vandrende arter som omhandlet i bilag I til denne forordning i farvande i et af de områder, der er nævnt i artikel 2.

AFSNIT I

DEFINITIONER

Artikel 2

Ved anvendelse af denne forordning gælder følgende farvandsdefinitioner:

a) Område 1

Hele Atlanterhavet og alle tilstødende have i ICCAT-konventionsområdet som afgrænset i konventionens artikel 1.

b) Område 2

Alle farvande i Det Indiske Ocean i kompetenceområdet i aftalen om oprettelse af IOTC som afgrænset i aftalens artikel 2.

c) Område 3

Alle farvande i den østlige del af Stillehavet i det område, der er afgrænset i artikel 3 i aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner.

d) Område 4

Alle have og oceaner.

[1] EFT L 132 af 23.5.1997, s. 1. Forordningen er ændret ved forordning (EF) nr. 1239/98.

[2] EFT L 261 af 20.10.1993. Forordningen er ændret ved forordning (EF) nr. 2846/98 (EFT L 358 af 31.12.1998, s. 5).

[3] EFT L 276 af 10.10.1983, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 2945/95 (EFT L 308 af 21.12.1995, s. 18).

[4] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

AFSNIT II

TEKNISKE FORANSTALTNINGER I OMRÅDE 1

Kapitel 1

Begrænsninger i anvendelsen af bestemte fartøjs- og redskabstyper

Artikel 3

1. I perioden 1. november—31. januar er det i området i stk. 2 forbudt:

— at udsætte flydende objekter

— at fiske under kunstige objekter

— at fiske under naturlige objekter

— at fiske med hjælpefartøjer

— at udsætte flydende kunstige objekter med eller uden bøjer

— at fastgøre bøjer til flydende objekter fundet på havet

— at hale flydende objekter ind og afvente, at de fisk, der holder til ved objekterne, samler sig under fartøjet

— at slæbe flydende objekter ud ad området.

2. Det område, der er nævnt i stk. 1, er afgrænset som følger:

— sydlig grænse ved breddegrad 4°S

— nordlig grænse ved breddegrad 5°N

— vestlig grænse ved længdegrad 20°V

— østlig grænse ved den afrikanske kyst.

3. Det er forbudt at påbegynde eller fortsætte fiskeri i det område og den periode, der er omhandlet i henholdsvis stk. 1 og 2, hvis der ikke er en observatør om bord på fartøjet.

4. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at udpege observatører og sørger for, at der tages en observatør om bord på alle de fartøjer, der fører deres flag eller er registreret på deres område, og som netop skal i gang med at fiske i det område, der er omhandlet i stk. 2.

5. Medlemsstaten træffer de fornødne foranstaltninger til, at de behørigt udpegede observatører bliver om bord på de fiskerfartøjer, hvortil de er udpeget, indtil de afløses af andre observatører.

6. Føreren af et EF-fartøj, som fisker i det område og den periode, som er omhandlet i henholdsvis stk. 1 og 2, modtager observatøren og samarbejder med ham i udførelsen af opgaverne under hans ophold om bord på fartøjet.

Føreren af et fartøj, der er udpeget til at tage en observatør om bord, tager alle fornødne skridt til at lette hans ankomst og afrejse. Observatøren skal under sit ophold om bord han have passende indkvarterings- og arbejdsforhold.

7. Medlemsstaterne sender hvert år senest den 1. maj en samlet evalueringsrapport til Kommissionen over indholdet og konklusionerne i de rapporter, som er udarbejdet af observatørerne på de fartøjer, der fører deres flag.

8. Perioden i stk. 1, området i stk. 2, og de nærmere bestemmelser om udpegningen af observatører i bilag II kan ændres af Kommissionen efter proceduren i artikel 24.

Artikel 4

Uanset artikel 19 er det forbudt:

— at beholde bugstribet bonit, storøjet tun og gulfinnet tun, der er taget med snurpenot i farvande under Portugals højhedsområde eller jurisdiktion, i ICES-underområde X nord for 36°30'N eller i CECAF-området nord for 31°N og øst for 17°30'V, om bord, uanset mængde, eller at fiske efter disse arter i de nævnte områder med sådanne redskaber.

— i farvande under Portugals og Spaniens højhedsområde eller jurisdiktion, i ICES-underområde VIII, IX og X, og i CECAF-området omkring De Kanariske Øer og Madeira at fange stærkt vandrende arter med drivgarn, at omlade dem eller at beholde dem om bord eller at fiske efter disse arter i de nævnte områder med sådanne redskaber.

Artikel 5

1. Fiskeri efter tun med not er forbudt:

— fra den 1. maj til den 31. maj i hele Middelhavet og fra den 16. juli til den 15. august i Middelhavet, bortset fra Adriaterhavet, for fartøjer, der udelukkende eller overvejende fisker i Adriaterhavet.

— fra den 16. juli til den 15. august i hele Middelhavet og fra den 1. maj til den 31. maj i Adriaterhavet for fartøjer, der udelukkende eller overvejende fisker i Middelhavet, bortset fra Adriaterhavet.

Medlemsstaterne sørger for, at alle fartøjer, der fører deres flag eller er registreret på deres område, omfattes af ovennævnte bestemmelser.

Ved anvendelsen af denne forordning afgrænses Adriaterhavet mod syd af en linje, der går fra den albansk-græske grænse til Capo Santa Maria di Leuca.

2. Det er forbudt at bruge flyvemaskiner eller helikoptere til støtte for fiskeri efter almindelig tun i Middelhavet i perioden 1.—30. juni.

3. Det er i Middelhavet forbudt at fiske efter almindelig tun med flydeline uden forankring fra fartøjer af en længde på over 24 m hvert år i perioden 1. juni—31. juli. Fartøjernes længde bestemmes efter ICCAT-definitionen i bilag III.

4. Fartøjernes længde som defineret i bilag III kan ændres af Kommissionen efter proceduren i artikel 24.

Kapitel 2

Mindstemål

Artikel 6

1. Fisk af stærkt vandrende arter betragtes som undermålere, hvis de ikke opfylder mindstemålene i bilag IV.

2. Fartøjernes længde som defineret i bilag IV kan ændres af Kommissionen efter proceduren i artikel 24.

Artikel 7

Stærkt vandrende arter, der ikke opfylder mindstemålene, må ikke beholdes om bord, omlades, landes, transporteres, oplagres, frembydes til salg, udbydes til salg sælges eller markedsføres. Sådanne arter skal straks genudsættes.

Stærkt vandrende arter, der har oprindelse i tredjelande, og som ikke opfylder mindstemålene, må ikke bringes i fri omsætning eller markedsføres i EF.

Artikel 8

Stærkt vandrende arters størrelse måles efter artikel 18 i forordning (EF) nr. 850/98.

Kapitel 3

Begrænsning af antallet af fartøjer

Artikel 9

1. Kommissionen fastsætter efter proceduren i artikel 24, hvor mange EF-fartøjer med en længde overalt på over 24 m og hvor stor en samlet bruttoregistertonnage (BRT) der må fiske efter storøjet tun som målart. Kommissionens fastsættelse er lig med det gennemsnitlige antal af EF-fiskerfartøjer, der har fisket efter den pågældende art i området i perioden 1991—1992, og disses kapacitet udtrykt i bruttoregistertons (BRT).

2. Medlemsstaterne meddeler hvert år senest den 31. januar Kommissionen en liste over alle fartøjer, der fører deres flag og er registreret på deres område, og som agter at fiske efter storøjet tun som målart i område 1 i løbet af året.

3. I listerne anføres det interne nummer i »flådefortegnelsen«, som fartøjet har fået tildelt, jf. artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98 af 30. september 1998 om Fællesskabets fortegnelse over fiskerfartøjer [1].

4. Rådet kan ud fra de oplysninger, som medlemsstaterne skal indsende efter stk. 2 og 3, efter proceduren i artikel 8, stk. 4, litra ii), i forordning (EØF) nr. 3760/92 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur [2] fordele antallet af fartøjer og kapaciteten, udtrykt i bruttoregistertons (BRT) og som fastsat efter stk. 1, mellem medlemsstaterne.

5. De enkelte medlemsstater sender hvert år inden den 15. august Kommissionen en liste over de fiskerfartøjer med en længde overalt på over 24 m, der fører deres flag, og som fisker efter storøjet tun som målart. Kommissionen videresender hvert år inden den 31. august disse oplysninger til ICCAT's sekretariat.

6. Listen i stk. 5 skal indeholde følgende oplysninger:

— fartøjets navn og registreringsnummer

— eventuelt tidligere flag

— eventuelt internationalt radiokaldesignal

— fartøjstype, længde og bruttoregistertonnage (BRT)

— rederens eller redernes navn og adresse.

Artikel 10

1. Kommissionen fastsætter efter proceduren i artikel 24, hvor mange EF-fiskerfartøjer der må fiske efter hvid tun som målart. Antallet af fartøjer fastsættes til det gennemsnitlige antal EF-fiskerfartøjer, der har fisket efter hvid tun som målart i perioden 1993—1995.

2. Medlemsstaterne meddeler hvert år senest den 31. januar Kommissionen en liste over alle fartøjer, der fører deres flag og er registreret på deres område, og som agter at fiske efter hvid tun som målart i område 1 i løbet af året.

3. I listerne anføres det interne nummer i »flådefortegnelsen«, som fartøjet har fået tildelt, jf. artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98.

4. Rådet kan ud de oplysninger, som medlemsstaterne skal indsende efter stk. 2 og 3, efter proceduren i artikel 8, stk. 4, litra ii), i forordning (EØF) nr. 3760/92 fordele antallet af fartøjer som fastsat efter stk. 1 mellem medlemsstaterne.

---

[1] EFT L 266 af 1.10.1998, s. 27.

[2] EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 1181/98 (EFT L 164 af 9.6.1998, s. 1).

5. De enkelte medlemsstater sender hvert år inden den 15. maj Kommissionen en liste over de fiskerfartøjer, der fører deres flag, og som fisker efter hvid tun som målart. På denne liste anføres ikke fiskerfartøjer, der driver alternativt forsøgsfiskeri med drivgarn. Kommissionen videresender hvert år inden den 30. maj disse oplysninger til ICCAT's sekretariat.

Kapitel 4

Andre foranstaltninger

Artikel 11

Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at fremme brugen af monofilamentforfang på drejeleddene for at lette genudsætningen af levende blå og hvid marlin.

Artikel 12

Uanset artikel 31 i forordning (EF) nr. 850/98 er det tilladt at anvende elektrisk strøm eller harpunskydevåben til at fange tun og brugde (*Cetorhinus maximus*) i Skagerrak og Kattegat.

AFSNIT III

TEKNISKE FORANSTALTNINGER I OMRÅDE 2

Artikel 13

Liste over fiskerfartøjer

1. De enkelte medlemsstater sender hvert år inden den 15. juni Kommissionen en liste over de fiskerfartøjer med en længde overalt på over 24 m, der fører deres flag, og som har fisket efter storøjet tun, gulfinnet tun og bugstribet bonit i det foregående år i område 2. Kommissionen videresender hvert år inden den 30. juni disse oplysninger til IOTC's sekretariat.

2. Listen i stk. 1 skal indeholde følgende oplysninger:

— fartøjets navn og registreringsnummer

— eventuelt tidligere flag

— eventuelt internationalt radiokaldesignal

— fartøjstype, længde og bruttoregistertonnage (BRT)

— reders, brugers eller befragters navn og adresse.

AFSNIT IV

TEKNISKE FORANSTALTNINGER I OMRÅDE 3

Artikel 14

Lofter for delfindødelighed (DML)

1. Kun EF-fiskerfartøjer, der fisker på betingelserne i aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner, og som har fået tildelt en DML, må indkredse flokke eller grupper af delfiner med snurpenot ved fiskeri efter gulfinnet tun i område 3.

2. Ved »DML« forstås loftet for delfindødelighed som fastsat i artikel 5 i aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner.

Artikel 15

Tildeling af DML

1. Medlemsstaterne meddeler hvert år inden den 15. september Kommissionen følgende:

— en liste over de fartøjer, der fører deres flag og har en lastekapacitet på over 363 tons (400 tons net), og som har anmodet om en DML for første eller anden halvdel af det følgende år

— en liste over de fartøjer, der fører deres flag, og som må forventes at drive fiskeri i området i det følgende år

— en liste over de fartøjer, der fører deres flag, og som har anmodet om en DML for første eller anden halvdel af det følgende år

— for hvert fartøj, der anmoder om en DML, en erklæring, hvori det bekræftes, at fartøjet råder over alle fornødne delfinsikkerhedsredskaber og -udstyr, og at fartøjsføreren har gennemgået en godkendt uddannelse i metoder til at redde og sætte delfiner fri.

2. Medlemsstaterne skal sikre sig, at anmodningerne om DML opfylder betingelserne i aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner og IATTC's bevarelsesforanstaltninger.

3. Kommissionen gennemgår listerne og undersøger, om de opfylder betingelserne i aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner og IATTC's bevarelsesforanstaltninger, hvorefter den videresender dem til direktøren for IATTC.

Hvis Kommissionens gennemgang af en anmodning viser, at anmodningen ikke opfylder betingelserne i dette stykke, underretter den straks den pågældende medlemsstat om, at den ikke kan videresende hele eller en del af anmodningen til direktøren for IATTC, idet den så angiver årsagerne hertil.

4. Kommissionen sender alle DML, som den enkelte medlemsstat har fået tildelt, til den pågældende medlemsstat, som så fordeler dem mellem de fartøjer, der fører den pågældende medlemsstats flag.

5. Medlemsstaterne giver hvert år inden den 15. januar Kommissionen meddelelse om, hvordan de har fordelt de tildelte DML mellem de fartøjer, der fører deres flag.

6. Kommissionen sender hvert år inden den 1. februar en liste over, hvordan DML er blevet fordelt mellem EF-fartøjerne, til direktøren for IATTC.

Artikel 16

Kapacitetsbegrænsning

1. Den samlede kapacitet for de EF-fiskerfartøjer, der har tilladelse til at fiske efter gulfinnet tun (*Thunnus albacares*) med snurpenot, fastsættes til 7 885 t.

2. Medlemsstaterne meddeler hvert år senest den 31. januar Kommissionen en liste over alle fartøjer, der fører deres flag og er registreret på deres område, og som agter at fiske efter gulfinnet tun (*Thunnus albacares*) med snurpenot i område 3 i løbet af året.

3. I listerne anføres det interne nummer i »flådefortegnelsen«, som fartøjet har fået tildelt, jf. artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98.

4. Rådet kan på grundlag af de oplysninger, som medlemsstaterne skal indsende efter stk. 2 og 3, efter proceduren i artikel 8, stk. 4, litra ii), i forordning (EØF) nr. 3760/92 fordele kapaciteten som fastsat i stk. 1.

Artikel 17

Øvrige foranstaltninger

1. Fartøjer, der fisker ved hjælp af anordninger, der tiltrækker fisk, må ikke anvende hjælpefartøjer.

2. Det er forbudt at omlade fisk på havet.

AFSNIT V

TEKNISKE FORANSTALTNINGER I OMRÅDE 4

Artikel 18

Uanset artikel 2 anvendes artikel 19, 20, 21 og 22 ikke for farvande, der er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 88/98 af 18. december 1997 om fastsættelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne i Østersøen, Bælterne og Øresund [1].

Artikel 19

Drivgarns længde

Intet fartøj må opbevare om bord eller drive fiskeri med ét eller flere drivgarn, hvis individuelle eller samlede længde er større end 2,5 km.

Artikel 20

1. Fiskerfartøjer, der anvender ét eller flere drivgarn med henblik på fangst af arter, der er opført i bilag V, skal fiske på følgende betingelser:

— under fiskeriet skal nettet holdes under konstant visuelt opsyn fra fartøjet

— i garnenderne skal der fastgøres flydebøjer med radarreflektorer, så garnene hele tiden kan lokaliseres bøjerne skal til stadighed være mærket med havnekendingsbogstaver og -nummer på det fartøj, de tilhører.

2. Føreren af et fiskerfartøj, der anvender ét eller flere drivgarn som omhandlet i stk. 1, skal føre logbog og deri dagligt anføre følgende oplysninger:

— den samlede længde af de garn, der er om bord

— den samlede længde af de garn, der anvendes ved hvert træk

— mængden af hver art, der fanges ved hvert træk, herunder bifangster og genudsætninger, specielt af hvaler, krybdyr og havfugle

— mængden af hver art, der beholdes om bord

— fangstdato og -sted.

3. De fartøjsførere, der er omhandlet i stk. 2, skal til myndighederne i den medlemsstat, hvor landing finder sted, indgive en erklæring, som mindst indeholder oplysninger om, hvor store mængder der er landet pr. art, og hvornår og i hvilke områder fangsterne er taget.

4. Fartøjsførere, der anvender ét eller flere drivgarn som omhandlet i stk. 1, og som ønsker at benytte et landingssted i en medlemsstat, skal mindst to timer inden ankomst i havn give den pågældende medlemsstats myndigheder meddelelse om forventet landingssted og ankomsttidspunkt.

5. Alle fiskerfartøjer, der anvender ét eller flere drivgarn som omhandlet i stk. 1, skal om bord medføre den forudgående fiskeritilladelse, der er udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvis flag de fører.

Artikel 21

Forbud mod drivgarn

1. Fra den 1. januar 2002 må intet fartøj opbevare om bord eller drive fiskeri med ét eller flere drivgarn til fangst af arter opført i bilag V.

2. Fra den 1. januar 2002 er det forbudt at lande arter opført i bilag V, når de er fanget med drivgarn.

[1] EFT L 9 af 15.1.1998, s. 1. Forordningen er ændret ved forordning (EF) nr. 1520/98 (EFT L 201 af 17.7.1998, s. 1).

3. Indtil den 31. december 2001 må fiskerfartøjer kun opbevare om bord eller drive fiskeri med ét eller flere drivgarn som omhandlet i stk. 1, hvis de har en tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvis flag det fører. I 1998 må det højeste antal fiskerfartøjer, der af en medlemsstat kan få tilladelse til at opbevare om bord eller drive fiskeri med ét eller flere drivgarn, ikke overstige 60 % af det antal fiskerfartøjer, der anvendte ét eller flere drivgarn i perioden 1995—1997.

4. Medlemsstaterne meddeler hvert år senest den 30. april for hver målart Kommissionen en liste over de fartøjer, der har tilladelse til at fiske med drivgarn som omhandlet i stk. 3.

Artikel 22

Hvis betingelserne i artikel 19, 20 og 21 ikke er opfyldt, træffer myndighederne passende foranstaltninger over for de pågældende fartøjer, jf. artikel 31 i forordning (EF) nr. 2847/93.

Artikel 23

Begrænsninger i anvendelsen af snurpenot

Det er forbudt at indkredse flokke eller grupper af havpattedyr ved hjælp af snurpenot, undtagen for de fartøjer, der er omhandlet i artikel 14.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

1. Kommissionen bistås af en komité for fiskeri og akvakultur, i det følgende benævnt »Komitéen«.

2. Når der henvises til denne artikel anvendes forvaltningsproceduren i artikel 4 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til én måned.

3. Komitéen fastsætter selv sin forretningsorden.

Artikel 25

1. Forordning (EF) nr. 894/97 ophæves.

2. Artikel 24, 33 og 41 i forordning (EF) nr. 850/98 udgår, og det samme gør angivelserne vedrørende almindelig tun og sværdfisk i bilag XII til samme forordning.

3. Artikel 3a og 5a i forordning (EF) nr. 1626/94 udgår, og det samme gør angivelserne vedrørende almindelig tun og sværdfisk i bilag IV til samme forordning og hele bilag V.

4. Henvisninger til nævnte forordning betragtes som henvisninger til denne forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag VI.

Artikel 26

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I

LISTE OVER ARTERNE OMHANDLET I DENNE FORORDNING

— Hvid tun: Thunnus alalunga

— Almindelig tun: Thunnus thynnus

— Storøjet tun: Thunnus obesus

— Bugstribet bonit: Katsuwonus pelamis

— Rygstribet pelamide: Sarda sarda

— Gulfinnet tun: Thunnus albacares

— Sortfinnet tun: Thunnus atlanticus

— Thunnin: Euthynnus spp.

— Blåfinnet tun: Thunnus maccoyii

— Auxide: Auxis spp.

— Havbrasen: Brama rayi

— Spydfisk: Tetrapturus spp.; Makaira spp.

— Sejlfisk: Istiophorus spp.

— Sværdfisk: Xiphias gladius

— Makrelgedde: Scomberesox spp., Cololabis spp.

— Haj: Hexanchus griseus, Cetorhinus maximus, Alopiidae, Carcharhinidae, Sphymidae, Isuridae, Lamnidae

— Blæksprutter: alle arter

— Hvaler (hvaler og marsvin): Physeteridae; Belaenopteridae; Balenidae; Eschrichtiidae; Monodontidae; Ziphiidae; Delphinidae.

BILAG II

NÆRMERE BESTEMMELSER SOM OMHANDLET I ARTIKEL 3

1. **Udpegning af observatører**

a) For at opfylde forpligtelsen til at tage observatører om bord på fartøjerne udpeger medlemsstaterne velkvalificeret og erfarent personale. De personer, der vælges, skal have følgende kvalifikationer for at kunne udføre deres opgaver:

— tilstrækkelig erfaring til at kunne identificere fiskearter og fiskeredskaber

— kunne navigere til søs

— et tilfredsstillende kendskab til ICCAT's bevarelsesforanstaltninger

— kunne udføre elementære videnskabelige opgaver såsom indsamling af stikprøver efter behov og gøre iagttagelser og optegne disse korrekt

— et godt kendskab til sproget i den medlemsstat, hvis flag det observerede fartøj fører.

b) Medlemsstaterne træffer alle fornødne forholdsregler for at sikre, at observatørerne tages om bord på fiskerfartøjerne til rette tid og på rette sted, og sørger for, at deres afrejse ved observationsperiodens udløb forløber så glat som muligt.

2. **Observatørernes opgaver**

Observatørernes vigtigste opgave er at overvåge, at fartøjerne overholder forbuddet i artikel 1. De udpegede observatører skal navnlig:

a) konstatere, hvilke fiskeriaktiviteter det observerede fartøj udøver, og beskrive disse i en rapport

b) forelægge den pågældende medlemsstats myndigheder en rapport senest tyve dage efter observationsperiodens afslutning; rapporten skal indeholde et resumé af de vigtigste forhold, som observatøren har konstateret, og de indsamlede biologiske data.

3. **Forbindelserne med fartøjets fører**

a) Fartøjets fører skal underrettes i god tid om dato og sted for modtagelsen af observatøren og om observationsperiodens forventede varighed.

b) Fartøjets fører kan anmode om en kopi af observatørens rapport.

BILAG III

ICCAT's definition af et fartøjs længde:

— For fiskerfartøjer, der er bygget efter den 18. juli 1982, 96 % af længden overalt målt på en vandlinje ved 85 % af den mindste sidehøjde på spant over kølens overkant eller længden fra stævnens forkant til rorstammens akse på nævnte vandlinie, hvis denne er større. I skibe konstrueret med styrlastighed skal den vandlinje, på hvilken længden måles, være parallel med konstruktionsvandlinjen.

— For fiskerfartøjer, der er bygget inden den 18. juli 1982, længden som opført i de nationale skibsregistre eller i enhver anden dokumentation vedrørende fartøjet.

BILAG IV

MINDSTEMÅL

Art	Mindstemål
Sværdfisk (Xiphias gladius) (1) (2)	25 kg eller 125 cm (underkæbe)
Almindelig tun (Thunnus Thynnus) (3)	6,4 kg eller 70 cm
Gulfinnet tun (Thunnus albacores) (4)	3,2 kg
Storøjet tun (Thunnus obesus) (5)	3,2 kg

(1) Dette mindstemål gælder kun for Atlanterhavet.

(2) Bestemmelserne i artikel 7 gælder dog ikke for fisk, der i antal udgør op til 15 %, vejer under 25 kg eller er under 125 cm lange, taget som bifangst.

(3) Bestemmelserne i artikel 7 gælder dog ikke for fisk, der i antal udgør op til 15 % og vejer mellem 3,2 kg og 6,4 kg, taget som bifangst.

(4) Bestemmelserne i artikel 7 gælder dog ikke for fisk, der i antal udgør op til 15 % og vejer under 3,2 kg, taget som bifangst.

(5) Bestemmelserne i artikel 7 gælder dog ikke for fisk, der i antal udgør op til 15 % og vejer under 3,2 kg, taget som bifangst.

BILAG V

— Hvid tun: Thunnus alalunga
— Almindelig tun: Thunnus thynnus
— Storøjet tun: Thunnus obesus
— Bugstribet bonit: Katsuwonus pelamis
— Rygstribet pelamide: Sarda sarda
— Gulfinnet tun: Thunnus albacares
— Sortfinnet tun: Thunnus atlanticus
— Thunnin: Euthynnus spp.
— Blåfinnet tun: Thunnus maccoyii
— Auxide: Auxis spp.
— Havbrasen: Brama rayi
— Spydfisk: Tetrapturus spp.; Makaira spp.
— Sejlfisk: Istiophorus spp.
— Sværdfisk: Xiphias gladius
— Makrelgedde: Scomberesox spp.; Cololabis spp.
— Haj: Hexanchus griseus; Cetorhinus maximus; Alopiidae; Carcharhinidae; Sphymidae; Isuridae; Lamnidae
— Blæksprutter: alle arter

BILAG VI

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 894/97	**Denne Forordning**
Artikel 11	Artikel 19
Artikel 11a	Artikel 21
Artikel 11b	Artikel 20 og 22
Artikel 11c	Artikel 2 og 18
Bilag VIII	Bilag V
Forordning (EF) nr. 850/98	**Denne Forordning**
Artikel 24	Artikel 4
Artikel 33, stk. 1	Artikel 23
Artikel 33, stk. 2	Artikel 2
Artikel 33, stk. 3	Artikel 14, stk. 1
Artikel 41	Artikel 12
Bilag XII for almindelig tun og sværdfisk	Bilag IV
Forordning (EF) nr. 1626/94	**Denne Forordning**
Artikel 3a	Artikel 5
Artikel 5a	Artikel 5
Bilag IV for almindelig tun	Bilag IV
Bilag V	Bilag III

Forslag til Rådets forordning om indgåelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Republikken Guinea om fiskeri ud for Guineas kyst, for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001

(2000/C 337 E/12)

KOM(2000) 304 endelig udg. — 2000/0154(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 9. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37 sammenholdt med artikel 300, stk. 2 og stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I overensstemmelse med aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Republikken Guinea om fiskeri ud for Guineas kyst [1] har de to parter ført forhandlinger for at fastlægge de ændringer eller supplerende bestemmelser, der skal indføjes i denne aftale ved udløbet af gyldighedsperioden for den protokol, der er knyttet til aftalen.

(2) Som resultat af disse forhandlinger blev der den 17. december 1999 paraferet en ny protokol om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i nævnte aftale, for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001.

(3) Det er i Fællesskabets interesse at godkende denne protokol.

(4) Fiskerimulighederne bør fordeles mellem medlemsstaterne på grundlag af den traditionelle fordeling af de fiskerimuligheder, fiskeriaftalen giver —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Republikken Guinea om fiskeri ud for Guineas kyst, for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001, godkendes herved på Fællesskabets vegne.

Teksten til protokollen er knyttet til denne forordning.

Artikel 2

De fiskerimuligheder, der er fastsat i protokollen, fordeles mellem medlemsstaterne på følgende måde:

a) fisk/blæksprutter:
Spanien: 700 BRT
Italien: 860 BRT
Grækenland: 940 BRT

b) rejer:
Spanien: 1 050 BRT
Portugal: 300 BRT
Grækenland: 150 BRT

c) notfartøjer til tunfiskeri:
Frankrig: 19 fartøjer
Spanien: 19 fartøjer

d) stangfiskerfartøjer til tunfiskeri:
Frankrig: 7 fartøjer
Spanien: 7 fartøjer

e) langlinefartøjer med flydeline:
Spanien: 14 fartøjer
Portugal: 2 fartøjer

Hvis de i protokollen fastsatte fiskerimuligheder ikke er udtømt efter behandlingen af licensansøgningerne fra disse medlemsstater, kan Kommissionen tage licensansøgninger fra enhver anden medlemsstat i betragtning.

Artikel 3

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege de personer, der er beføjet til at undertegne protokollen med bindende virkning for Fællesskabet.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

---

[1] EFT L 111 af 27.4.1983, s. 1.

PROTOKOL

om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikken Guinea om fiskeri ud for Guineas kyst, for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001

Artikel 1

Fra den 1. januar 2000 og for en periode på to år fastsættes de fiskerimuligheder, der indrømmes i henhold til aftalens artikel 2, således:

1) a) fiske- og blæksprutte trawlere: 2 500 BRT pr. måned som gennemsnit for hele året

2) b) rejetrawlere: 1 500 BRT pr. måned som gennemsnit for hele året

3) notfartøjer til tunfiskeri, med fryseanlæg: 38 fartøjer

4) stangfiskerfartøjer til tunfiskeri: 14 fartøjer

5) langlinefartøjer med flydeline: 16 fartøjer.

Den blandede kommission, der er fastsat i aftalens artikel 10, vil i givet fald og i det omfang, ressourcesituationen tillader det, undersøge muligheden for at indføre nye fiskerikategorier og fastlægge de tekniske og finansielle vilkår for EF-fartøjers udnyttelse af disse kategorier.

Artikel 2

1. For de fiskerimuligheder, der er fastsat i artikel 1, fastsættes den finansielle godtgørelse, som er omhandlet i artikel 8 i aftalen, til 2 960 000 EUR for det første år (hvoraf 1 600 000 EUR ydes i form af en finansiel godtgørelse og 1 360 000 EUR ydes til de foranstaltninger, der er omhandlet i protokollens artikel 4). Denne finansielle godtgørelse udbetales senest den 30. juni hvert år.

2. Anvendelsen af den finansielle godtgørelse henhører udelukkende under den guineanske regerings kompetence.

3. Godtgørelsen indbetales på en konto, som Republikken Guineas regering har åbnet i Guineas finansforvaltning.

Artikel 3

Hvis de i artikel 1, nr. 1 eller 2, omhandlede fiskerimuligheder er helt udtømte, kan de på anmodning af Fællesskabet forhøjes med successive trancher på 1 000 BRT pr. måned som årsgennemsnit. I så fald forhøjes den i artikel 2 omhandlede finansielle modydelse tilsvarende pro rata temporis.

Artikel 4

Af den samlede finansielle modydelse, som er fastsat i artikel 2, stk. 1, skal der i det første og det andet år anvendes henholdsvis 1 360 000 EUR og 1 360 000 EUR til nedenstående foranstaltninger, idet beløbene fordeles på følgende måde:

1) Finansiering af videnskabelige og tekniske programmer, der har til formål at øge kendskabet til fiskebestandene og de biologiske forhold i Republikken Guineas fiskerizone: 400 000 EUR

2) Støtte til fiskerikontrolstrukturerne: 800 000 EUR

3) Støtte til ikke-industrielt fiskeri: 300 000 EUR

4) Institutionel støtte til det guineanske fiskeriministeriums strukturer: 520 000 EUR

5) Finansiering af stipendier, praktikophold eller seminarer inden for de forskellige videnskabelige, tekniske og økonomiske fiskerifaglige discipliner: 300 000 EUR

6) Finansiering af Republikken Guineas bidrag til internationale fiskeriorganisationer: 100 000 EUR

7) Finansiering af udgifterne til guineanske delegeredes deltagelse i internationale møder vedrørende fiskeri: 300 000 EUR.

Det guineanske fiskeriministerium træffer beslutning om foranstaltningerne samt om de årlige beløb, der tildeles de enkelte foranstaltninger, og underretter Europa-Kommissionen herom.

Disse årlige beløb stilles til rådighed for de berørte strukturer senest den 30. juni for så vidt angår det første år og senest den 2. januar for så vidt angår det andet år, og de indbetales på grundlag af programmet for deres anvendelse på bankkonti anvist af fiskeriministeriet. Republikken Guineas regering meddeler, hvilke bankkonti beløbene skal indbetales på.

Det guineanske fiskeriministerium forelægger inden udløbet af hver periode på et år af protokollens gyldighedsperiode Europa-Kommissionens delegation en detaljeret rapport om gennemførelsen af disse foranstaltninger samt om de resultater, der er opnået. Europa-Kommissionen forbeholder sig ret til at anmode det guineanske fiskeriministerium om yderligere oplysninger om disse resultater og til at foretage en fornyet gennemgang af de berørte betalinger under hensyntagen til den faktiske gennemførelse af disse foranstaltninger.

Artikel 5

Såfremt Fællesskabet ikke foretager de i artikel 2 og 4 nævnte indbetalinger, kan denne protokol suspenderes.

Artikel 6

Republikken Guinea forpligter sig til at iværksætte en plan til reduktion af den samlede fiskeriindsats.

Fællesskabet, der erkender, at det er nødvendigt for Republikken Guinea at reducere den samlede fiskeriindsats for alle de parter, der driver fiskeri i Republikken Guinea, forpligter sig til ved udgangen af hvert år af protokollens gyldighedsperiode, og under forudsætning af opfyldelsen af de i fællesskab aftalte betingelser, at udbetale et økonomisk bidrag til udgifterne til administration og kontrol i forbindelse med gennemførelsen af en sådan reduktion. Dette bidrag må ikke overstige et beløb på 370 000 EUR pr. år. Bidraget indbetales på en konto anvist af det guineanske fiskeriministerium.

Artikel 7

Bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og regeringen for Republikken Guinea om fiskeri ud for Guineas kyst ophæves og erstattes med bilaget til nærværende protokol.

Artikel 8

Denne protokol træder i kraft på dagen for dens undertegnelse.

Den er gældende fra den 1. januar 2000.

BILAG

BETINGELSER FOR EF-FISKERFARTØJERS UDØVELSE AF FISKERI I REPUBLIKKEN GUINEAS FISKERIZONE

1. **Bestemmelser vedrørende ansøgning om og udstedelse af licenser**

De kompetente myndigheder i Fællesskabet forelægger via Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea senest 30 dage før datoen for den ønskede gyldighedsperiodes begyndelse Fiskeriministeriet en ansøgning for hvert fartøj, som ønsker at udøve fiskeri i medfør af denne aftale.

Ansøgningerne udfærdiges i overensstemmelse med den formular, Fiskeriministeriet udleverer i dette øjemed, og for hvilken modellen er vedlagt (tillæg 1).

Hver licensansøgning vedlægges kvittering for indbetaling af afgiften svarende til licensens gyldighedsperiode. Beløbet indbetales på den dertil åbnede konto i Republikken Guineas finansforvaltning.

Afgifterne omfatter alle nationale og lokale afgifter, med undtagelse af havneafgifter og udgifter til tjenesteydelser.

Licenserne for alle fartøjer udstedes af Fiskeriministeriet senest 30 dage efter modtagelsen af ovennævnte betalingskvittering til rederne eller deres repræsentanter via Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea.

Licensernes gyldighedsperiode fastsættes på basis af nedenstående etårige perioder:

— første periode: 1. januar 2000 til 31 december 2000

— anden periode: 1. januar 2001 til 31. december 2001

Gyldighedsperioden kan under ingen omstændigheder begynde i løbet af en etårig periode og slutte i løbet af den følgende etårige periode.

Licensen udstedes for et givet fartøj og kan ikke overdrages. I tilfælde af påvist force majeure og på anmodning af Det Europæiske Fællesskab erstattes licensen for et fartøj dog med en ny licens, der udstedes for et andet fartøj med lignende kendetegn som det fartøj, der erstattes. Rederen skal for det fartøj, som erstattes, indlevere den annullerede licens til Fiskeriministeriet via Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea.

I den nye licens anføres:

— datoen for udstedelsen

— gyldighedsperioden for den nye licens, der dækker perioden fra datoen for erstatningsfartøjets ankomst til datoen for udløbet af gyldighedsperioden for licensen for det erstattede fartøj.

I dette tilfælde skal der ikke betales nogen afgift som fastsat i aftalens artikel 5, stk. 2, for den resterende del af gyldighedsperioden.

Licensen skal til enhver tid forefindes om bord.

1.1. Bestemmelser vedrørende trawlere

1. Alle fartøjer skal en gang om året, inden licensen udstedes, fremvises til inspektion i Conakrys havn i overensstemmelse med gældende forskrifter. Disse inspektioner gennemføres udelukkende af behørigt bemyndigede personer og skal finde sted senest 24 arbejdstimer efter fartøjets ankomst til havnen, hvis ankomsten var meddelt mindst 48 arbejdstimer i forvejen. I tilfælde af fornyelse af licensen i samme kalenderår fritages fartøjet for kravet om inspektion.

   Udgifterne til tekniske inspektioner afholdes af rederne og andrager højst 250 EUR pr. fartøj pr. år.

2. Alle fartøjer skal lade sig repræsentere af en agent af guineansk nationalitet, etableret i Republikken Guinea.

3. a) Licenserne udstedes for perioder af 3 måneder, 6 måneder eller 12 måneder. De kan fornyes. Udnyttelsen af de fiskerimuligheder, der er fastsat i artikel 1 i protokollen, beregnes under hensyntagen til licensernes gyldighedsperiode.

   b) De afgifter, rederne skal betale, fastsættes således i euro pr. BRT:

   — for de årlige licenser:

	1. år	*2. år*
fiskerfartøjer	150	160
blækspruttefiskerfartøjer	166	174
rejefiskerfartøjer	168	176

   — for de halvårlige licenser:

	1. år	*2. år*
fiskerfartøjer	77	82
blækspruttefiskerfartøjer	85	89
rejefiskerfartøjer	86	90

   — for de kvartalsvise licenser:

	1. år	*2. år*
fiskerfartøjer	40	43
blækspruttefiskerfartøjer	43	45
rejefiskerfartøjer	44	46

1.2 Bestemmelser vedrørende tunfiskerfartøjer og langlinefartøjer med flydeline

Licensen skal til stadighed opbevares om bord; fiskeriet kan dog påbegyndes, så snart Republikken Guineas fiskeriministerium har modtaget Europa-Kommissionens meddelelse om forudbetalingen. Fartøjet opføres på en liste over fartøjer med autorisation til at drive fiskeri, og denne liste meddeles de guineanske myndigheder, der har til opgave at kontrollere fiskeriet. Indtil den egentlige licens er modtaget, kan der sendes en kopi heraf pr. telefax; denne kopi skal opbevares om bord.

De årlige afgifter fastsættes til 25 EUR pr. ton, der tages i Republikken Guineas fiskerizone.

Licenserne udstedes efter forudindbetaling til Republikken Guineas finansforvaltning af et årligt beløb på 2 250 EUR pr. notfartøj til tunfiskeri, 375 EUR pr. stangfiskerfartøj til tunfiskeri, 875 EUR pr. langlinefartøj med flydeline på over 150 BRT og 625 EUR pr. langlinefartøj med flydeline på 150 BRT eller derunder; svarende til afgifterne for:

— 90 tons fisket tun pr. notfartøj til tunfiskeri om året

— 15 tons pr. stangfiskerfartøj til tunfiskeri om året

— 35 tons pr. langlinefartøj med flydeline på over 150 BRT om året

— 25 tons pr. langlinefartøj med flydeline på 150 BRT eller derunder om året.

Ved udløbet af hvert kalenderår foretager Europa-Kommissionen i samarbejde med Centre National des Sciences Halieutiques de Boussoura (CNSHB) en endelig opgørelse over de skyldige afgifter for fangstsæsonen på grundlag af fangstopgørelserne, som er udarbejdet for hvert fartøj og bekræftet af de videnskabelige institutter med ansvar for efterprøvelse af fiskeridata (f.eks. Institut de Recherche pour le Développement (IRD) og Instituto Español de Oceanografía (IEO) og Instituto Português de Investigação Marítima (IPIMAR)). Opgørelsen meddeles på samme tid Fiskeriministeriet og rederne. Rederne foretager eventuelle supplerende indbetalinger senest 30 dage efter meddelelsen af den endelige opgørelse på den i Republikken Guineas finansforvaltning åbnede konto.

Er det i opgørelsen anførte beløb mindre end det indbetalte forskud, får rederen dog ikke forskellen godtgjort.

2. **Fangstopgørelser**

Alle fartøjer fra Fællesskabet, som har tilladelse til at fiske i Republikken Guineas fiskerizone i henhold til aftalen, skal give Fiskeriministeriet meddelelse om deres fangster med kopi til Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea efter følgende bestemmelser:

— Trawlere opgiver deres fangst på grundlag af vedlagte model (tillæg 2). Fangstopgørelserne udarbejdes for hver måned og skal indgives mindst en gang hvert kvartal

— Notfartøjer og stangfiskerfartøjer til tunfiskeri og langlinefartøjer med flydeline fører en fangstjournal i overensstemmelse med tillæg 3 for hver fiskeriperiode i Republikken Guineas fiskerizone. Formularen skal inden for en frist på 45 dage efter udløbet af fangstsæsonen i Republikken Guineas fiskerizone indsendes til Fiskeriministeriet via Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea.

Formularerne skal udfyldes på læselig måde og underskrives af fartøjets fører. De skal udfyldes af alle fartøjer, som har fået licens, også selv om de ikke har fisket.

Såfremt denne bestemmelse ikke overholdes, forbeholder Fiskeriministeriet sig ret til at suspendere det pågældende fartøjs licens, indtil formaliteten er opfyldt. I så fald underrettes Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea herom.

Den blandede kommission, der er fastsat i artikel 10 i aftalen, vil i givet fald undersøge mulighederne for at udstyre EF-fiskerfartøjerne med elektroniske kommunikationsmidler til formidling af fiskeridata.

3. **Landing af fangster**

Trawlere, som har tilladelse til at fiske i Republikken Guineas fiskerizone, skal for at bidrage til den lokale befolknings forsyning med fisk taget i Republikken Guineas fiskerizone gratis lande 200 kg fisk pr. BRT om året.

Landingerne kan ske individuelt eller kollektivt med angivelse af de pågældende fartøjer. Fartøjer, der ikke agter at lande 200 kg fisk pr. BRT om året, skal betale en kompensation på 30 EUR pr. år samtidig med betaling af licensen.

4. **Bifangster**

Fiskerfartøjer må om bord højst have 9 % krebsdyr og 9 % blæksprutter ud af den samlede fangst taget i Republikken Guineas fiskerizone.

Blæksprutteﬁskerfartøjer må om bord højst have 15 % krebsdyr og 35 % fisk ud af den samlede fangst taget i Republikken Guineas fiskerizone.

Rejefiskerfartøjer må om bord højst have 30 % fisk og 20 % blæksprutter ud af den samlede fangst taget i Republikken Guineas fiskerizone.

5. **Påmønstring af sømænd**

Redere, til hvem der udstedes fiskerilicenser i henhold til aftalen, bidrager til praktisk erhvervsuddannelse af statsborgere fra Republikken Guinea, på de vilkår og inden for de rammer, der er fastsat som følger:

5.1. Hver trawlerreder forpligter sig til at beskæftige:

— to guineanske sømænd for hvert fartøj på op til 200 BRT

— tre guineanske sømænd for hvert fartøj på over 200 BRT, men ikke over 350 BRT

— fire guineanske sømænd for hvert fartøj med en tonnage på over 350 BRT.

45.2. For flåden af notfartøjer til tunfiskeri påmønstres der permanent seks guineanske sømænd.

5.3. For flåden af stangfiskerfartøjer til tunfiskeri påmønstres der fem guineanske sømænd i den periode, fartøjerne er til stede i de guineanske farvande, dog højst en sømand pr. fartøj.

5.4. For flåden af langlinefartøjer med flydeline forpligter rederne sig til at beskæftige to guineanske sømænd pr. fartøj i den periode, fartøjerne er til stede i Republikken Guineas farvande.

5.5. Disse sømænds løn fastsættes ved gensidig overenskomst mellem rederne eller deres repræsentanter og Fiskeriministeriet, inden licenserne udstedes; den betales af rederne og skal også omfatte udgifterne til den socialsikringsordning, som sømanden er tilsluttet (bl.a. livs- og ulykkesforsikring og sygesikring).

Påmønstres der ikke sømænd, skal rederne af notfartøjer til tunfiskeri, stangfiskerfartøjer til tunfiskeri og langlinefartøjer med flydeline til Fiskeriministeriet indbetale et fast beløb svarende til lønnen til de sømænd, der ikke er påmønstret i henhold til punkt 2, 3 og 4.

Dette beløb anvendes til oplæring af guineanske havfiskere og indbetales på en særlig konto, som anvises af Fiskeriministeriet.

6. **Observatører**

6.1. Alle trawlere skal medtage en observatør, der udpeges af Fiskeriministeriet.

Observatøren kan normalt ikke forblive om bord mere end to på hinanden følgende fangstrejser.

6.2. På anmodning fra de guineanske myndigheder medtager notfartøjer til tunfiskeri og langlinefartøjer med flydeline en observatør. De guineanske myndigheder fastsætter, hvor længe observatøren skal opholde sig om bord, uden at varigheden af opholdet som generel regel må være længere end den periode, der er nødvendig for at observatøren kan udføre sine opgaver.

6.3. Observatøren behandles som en officer om bord. Observatøren skal:

— observere fiskerfartøjernes fiskeri

— kontrollere positionen for de fartøjer, der driver fiskeri

— tage biologiske stikprøver som led i videnskabelige programmer

— udarbejde en optegnelse over de anvendte fiskeredskaber

— kontrollere dataene i logbogen for så vidt angår fangster foretaget i den guineanske zone

— en gang om ugen indberette fangstdata pr. radio.

Under sit ophold om bord skal observatøren:

— træffe de fornødne forholdsregler for at sikre, at vilkårene ved hans ombordtagning samt hans tilstedeværelse om bord på fartøjet hverken afbryder eller hæmmer fiskeriet

— respektere de goder og det udstyr, der befinder sig om bord, samt fortroligheden for så vidt angår alle dokumenter, der hører til nævnte fartøj

— udarbejde en aktivitetsrapport, der skal fremsendes til de kompetente guineanske myndigheder med kopi til Europa-Kommissionens delegation.

Betingelserne for hans ombordtagning fastlægges af rederen eller hans agent og de guineanske myndigheder i fællesskab. Observatørens løn og socialsikringsudgifter afholdes af Fiskeriministeriet. Rederen betaler gennem sin agent Centre National de Surveillance et de Protection des Pêches 15 EUR for hver dag, der er en observatør om bord på en trawler og 10 EUR for hver dag, der er en observatør om bord på et notfartøj til tunfiskeri eller et langlinefartøj med flydeline. Udgifterne i forbindelse med observatørens mobilisering og demobilisering afholdes af rederen, hvis denne ikke er i stand til at tage observatøren om bord og sætte ham i land i en guineansk havn, der er aftalt med myndighederne i dette land.

Hvis observatøren ikke er på det aftalte sted og tidspunkt, og i de efterfølgende 12 timer, løses rederen automatisk fra sin forpligtelse til at tage denne observatør om bord.

7. **Inspektion og kontrol**

Alle fartøjer fra Fællesskabet, der fisker i Republikken Guineas zone, skal tillade embedsmænd fra Republikken Guinea med ansvar for inspektion og kontrol at komme om bord og bistå dem i udførelsen af deres opgaver. Disse embedsmænd må ikke opholde sig længere om bord end den tid, det tager dem at gennemføre deres kontrol af fangsterne ved stikprøver og foretage enhver anden inspektion i tilslutning til fiskeri.

8. **Fiskerizoner**

Alle de i protokollens artikel 1 omhandlede fartøjer, herunder stangfiskerfartøjer til tunfiskeri, der bruges til sikre forsyninger af levende agn, har tilladelse til at udøve fiskeri i farvande uden for timilegrænsen.

9. **Tilladt mindstemaskestørrelse**

Mindstemaskestørrelsen for trawlposen (udstrakt maske) er følgende:

a) 40 mm for rejer

b) 60 mm for blæksprutter

c) 70 mm for fisk

d) 16 mm ved fiskning af levende agn til brug med snurpenot

Disse maskestørrelser gælder også for trawl, der anvendes til fiskeri med udriggerbom.

10. **Ind- og udsejling af zonen**

Alle EF-fartøjer, der agter at sejle ind i eller ud af den guineanske eksklusive økonomiske zone, skal mindst 24 timer i forvejen underrette radiostationen på Centre National de Surveillance des Pêches (CNSP). De meddeler dato og tidspunkt samt deres postion ved hver indsejling i og udsejling fra Republikken Guineas fiskerizone.

Radiostationens radiokaldesignal og arbejdsfrekvenser meddeles rederne af CNSP ved udstedelsen af licensen.

Hvis denne radiostation ikke kan anvendes, kan fartøjerne benytte andre kommunikationsmidler såsom telefax (CNSP: 224-46 39 22 eller Fiskeriministeriet: 224-41 43 10).

11. **Procedure i tilfælde af opbringelse**

11.1. Europa-Kommissionens delegation i Republikken Guinea underrettes inden for en frist på 48 timer, såfremt et fiskerfartøj, som fører en EF-medlemsstats flag, og som driver fiskeri i henhold til en aftale mellem Fællesskabet og Republikken Guinea, opbringes i Republikken Guineas fiskerizone, og modtager samtidig en kortfattet rapport om omstændighederne ved og årsagerne til opbringelsen.

11.2. For fartøjer, der har tilladelse til at fiske i guineanske farvande, afholdes der, inden der træffes eventuelle foranstaltninger over for fartøjets fører eller besætning eller foretages noget andet indgreb over for fartøjets last og besætning, undtagen sådanne som sigter på at sikre bevis for den påståede overtrædelse, inden for en frist på 48 timer efter modtagelsen af ovennævnte oplysninger et samrådsmøde mellem Europa-Kommissionens delegation, Fiskeriministeriet og kontrolmyndighederne, eventuelt med deltagelse af en repræsentant for den pågældende medlemsstat.

Under dette samråd udveksler parterne alle relevante dokumenter eller oplysninger, navnlig beviser for automatisk registrering af fartøjets positioner under den igangværende fangstrejse indtil opbringelsen, som kan bidrage til at klarlægge sagens faktiske omstændigheder.

Rederen eller dennes repræsentant underrettes om resultatet af dette samråd samt om alle foranstaltninger, som opbringelsen kan give anledning til.

11.3. Inden der tages stilling til sagsanlæg, søges spørgsmålet om den påståede overtrædelse løst ved en mæglingsprocedure. Denne procedure afsluttes senest tre arbejdsdage efter opbringelsen.

11.4. Har sagen ikke kunnet afgøres ved en mæglingsprocedure, og indbringes den for en kompetent retsinstans, stiller rederen inden for en frist på 48 timer efter afslutningen af mæglingsproceduren en af de kompetente myndigheder fastsat bankgaranti i afventning af retsafgørelsen. Størrelsen af denne garanti må højst udgøre et beløb svarende til den bøde, der i den nationale lovgivning er fastsat for den pågældende påståede overtrædelse. De kompetente myndigheder tilbagefører bankgarantien til rederen, så snart sagen er afsluttet uden dom for det pågældende fartøjs fører.

11.5. Fartøjet og dets besætning frigives:

— efter samrådet, såfremt resultaterne heraf tillader det, eller

— efter opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af mæglingsproceduren, eller

— efter at rederen har stillet bankgaranti (retssag).

Tillæg 1

FORMULAR

TIL ANSØGNING OM LICENS TIL AT DRIVE FISKERI

Forbeholdt myndighederne	Bemærkninger
Nationalitet :	.....
Licensnummer:	.....
Underskrevet den: ..... (dato)	.....
Udstedt den: ..... (dato)	.....

ANSØGER

Firmanavn: .....

Nr. i handelsregister: .....

Den ansvarliges efternavn og fornavn: .....

Fødested og -dato: .....

Stilling: .....

Adresse: .....

Antal ansatte: .....

Agentens navn og adresse: .....

.....

FARTØJ

Type:..... Registreringsnummer: .....

Nuværende navn: ..... Tidligere navn: .....

Byggested og -dato: .....

Nationalitet ved bygning: .....

Længde: ..... Bredde: ..... Dybde: .....

Bruttoregistertons: ..... Nettoregistertons: .....

Byggemateriale: .....

Hovedmotorens mærke: ..... Type: ..... Effekt i hk: .....

Skrue: Fast: Indstillelig: Skruedyse:

Fart: .....

Kaldesignal: ..... Frekvens: .....

Udstyr til ekkolodning/fiskefinding, navigering og transmission:

Radar: Sonar: Ekkolod på overtælle, netsonde:

VHF: SSB: Satellitnavigation: Andet: .....

Antal sømænd: .....

OPBEVARING

Is: Is + køling:

Nedfrysning: i saltlage: i tør tilstand: i nedkølet havvand:

Total kølekapacitet (fg): .....

Frysekapacitet pr. 24 timer, i tons: .....

Lastrumskapacitet: .....

TYPE FISKERI

A. Demersalt fiskeri

Kystfiskeri: Dybvandsfiskeri:

Trawl-type: til blæksprutter: til rejer: til fisk:

Trawlets længde: ..... Overtællens længde: .....

Maskestørrelser i fangstposen: .....

Maskestørrelser i vingerne: .....

Trawlingshastighed: .....

B. Fiskeri efter store pelagiske fisk (tunfiskeri)

Stangfiskeri: Antal stænger:

Notfiskeri: Nettets længde: ..... Dybde: .....

Antal tanke: ..... Kapacitet i ton: .....

C. Line- og rusefiskeri

i overfladen: ved bunden:

Linelængde: ..... Antal kroge: .....

Antal liner: .....

Antal ruser: .....

ANLÆG PÅ LAND

Adresse og autorisationsnummer: .....

.....

Firmanavn: .....

Aktiviteter: .....

Fiskehandel (i hjemlandet): fiskeeksport:

Arten af og nummer for bevilling til at drive fiskehandel: .....

Beskrivelse af anlæg til behandling og opbevaring: .....

.....

.....

.....

.....

Antal beskæftigede: .....

NB: Sæt kryds i de pågældende rubrikker ved bekræftende svar.

Tekniske bemærkninger

Autorisation fra Fiskeriministeriet

Tillæg 2

STATISTIK OVER FANGSTER OG FISKERIINDSATS

FISKERIMINISTERIET

Fartøjets navn:		Motorydelse:		Måned:	År:
Nationalitet (flag):		BRT :		Fiskemetode:	
				Landingshavn:	

Dato	Fiskerizone		Antal slæb	Antal fisketimer	Fiskearter							
	Længde	Bredde										I alt
1.												
2.												
3.												
4.												
5.												
6.												
7.												
8.												
9.												
10.												
11.												
12.												
13.												
14.												
15.												
16.												
17.												
18.												
19.												
20.												
21.												
22.												
23.												
24.												
25.												
26.												
27.												
28.												
29.												
30.												
31.												

Tillæg 3

ICCAT LOGBOG FOR TUNFISKERI

Langline	
	Maddingfiskeri
	Not
	Dørgefiskeri
	Andet

Fartøjets navn: .....
Flagstat: .....
Registreringsnummer: .....
Rederi eller ejer: .....
Adresse: .....
.....
.....
.....

Bruttotons: .....
Kapacitet (mt): .....
Kaptajn: .....
Antal besætningsmedlemmer: .....
Rapporteringsdato: .....
(Indberettet af): .....
.....
.....

	Måned	Dag	År	Havn
Udsejling	.....	.....	.....	.....
Hjemkomst	.....	.....	.....	.....

Antal dage på havet: .....
Antal fiskedage: .....
Antal sæt: .....
Rejse nr. .....

Datoer		Område		Overfladevandets temp. (°C)	Indsats Antal kroge brugt	Fangster																						Anvendt madding			
Måned	Dag	Bredde N/S	Længde Ø/V			Almindelig tun Thunnus Thynnus eller maccoyi		Gulfinnet tun Thunnus albacares		Storøjet tun Thunnus obesus		Hvid tun Thunnus alalunga		Sværdfisk Xiphias gladius		Spydfisk Hvid marlin Tetraptunus Audax eller albidus		Sort marlin Makaira indica		Sejlfisk Istiophorus albicane eller platypterus		Bugstribet bonit Katsuwonus pelamis		Diverse fisk		I alt pr. dag I vægt, kun i kg		Makrelgedde	Tiarmede blæksprutter	Levende madding	Andet
						Antal fisk	vægt kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg	Antal	kg				
Landingsvægt (i kg)																															

Bemærkninger

1. Brug ét ark pr. måned og én linje pr. dag.
2. Efter hver rejse sendes en kopi af log-optegnelserne til Deres korrespondent eller til ICCAT, Calle Corazón de María, 8, 28002 Madrid.
3. Med »dag« menes den dag, linerne blev sat.
4. Med fiskeområde menes fartøjets position. Afrund minutter og notér breddegrad og længdegrad. Sørg for at notere N/S og Ø/V.
5. Den nederste linje – landingsvægt – skal først udfyldes ved rejsens afslutning. Det er den faktiske vægt ved losning, der skal registreres.
6. Alle oplysninger i denne logbog vil blive behandlet strengt fortroligt.

Forslag til Rådets afgørelse om Fællesskabets holdning i Associeringsrådet, der er oprettet ved Europaaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side til nedsættelsen af et rådgivende paritetisk udvalg, hvorom Associeringsrådet EU/Den Slovakiske Republik skal træffe afgørelse

(2000/C 337 E/13)

KOM(2000) 354 endelig udg. — 2000/0153(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 9. juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab,

under særlig henvisning til EF-traktatens artikel 300, stk. 2, andet afsnit, og stk. 3, første afsnit,

under henvisning til artikel 2, stk. 1, i Rådets og Kommissionens afgørelse af 19. december 1994 om indgåelse af Europaaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Artikel 109 i Europaaftalen fastsætter, at Associeringsrådet kan beslutte at oprette et særligt udvalg eller organ til at bistå det i udførelsen af sine opgaver.

(2) Dialog og samarbejde mellem økonomiske og sociale interessegrupper i Den Europæiske Union og Den Slovakiske Republik kan yde et væsentligt bidrag til den fulde gennemførelse af Europaaftalen.

(3) Et sådant samarbejde bør foregå mellem medlemmerne af De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Slovakiske Republiks arbejdsmarkedsparter —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Fællesskabets holdning i Associeringsrådet, der er oprettet ved Europaaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side, til nedsættelsen af et rådgivende paritetisk udvalg baseres på det udkast til afgørelse, som er knyttet som bilag til denne afgørelse, og som Associeringsrådet skal træffe.

BILAG

Udkast til afgørelse nr. . . ./1999 truffet af Associeringsrådet for associeringen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side den . . . 1999 om ændring af afgørelse nr. 1/95 om Associeringsrådets forretningsorden ved nedsættelse af et rådgivende paritetisk udvalg

ASSOCIERINGSRÅDET HAR —

under henvisning til Europaaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side, og specielt artikel 109.

ud fra følgende betragtninger:

dialog og samarbejde mellem økonomiske og sociale interessegrupper i Den Europæiske Union og Den Slovakiske Republik kan yde et væsentligt bidrag til udviklingen af forbindelserne mellem EU og Den Slovakiske Republik;

et sådant samarbejde bør tilrettelægges mellem medlemmerne af De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Slovakiske Republiks arbejdsmarkedsparter ved nedsættelse af et rådgivende paritetisk udvalg;

dette indebærer, at Associeringsrådets forretningsorden, der er faststat ved afgørelse nr. 1/95, ændres tilsvarende —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Der indsættes følgende i Associeringsrådets forretningsorden:

»*Artikel 16*

Det rådgivende paritetiske udvalg

Der nedsættes et rådgivende paritetisk udvalg, som har til opgave at fremme dialogen og samarbejdet mellem økonomiske og sociale interessegrupper i Den Europæiske Union og Den Slovakiske Republik. Dialogen og samarbejdet omfatter alle økonomiske og sociale aspekter af forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Den Slovakiske Republik i forbindelse med gennemførelsen af Europaaftalen. Det rådgivende paritetiske udvalg udtaler sig om spørgsmål, der opstår inden for disse områder.

Artikel 17

Det rådgivende paritetiske udvalg består af fire repræsentanter for De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg og fire repræsentanter for økonomiske og sociale interessegrupper i Den Slovakiske Republik.

Det rådgivende paritetiske udvalg udfører sine aktiviteter efter høring af Associeringsrådet eller på eget initiativ.

Valget af medlemmerne bygger på det princip, at det rådgivende paritetiske udvalg så nøjagtigt som muligt afspejler de forskellige økonomiske og sociale interessegrupper i både Den Europæiske Union og Den Slovakiske Republik.

Det rådgivende paritetiske udvalgs formandskab beklædes i fællesskab af et medlem af De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg og et medlem fra Den Slovakiske Republik.

Det rådgivende paritetiske udvalg fastsætter selv sin forretningsorden.

Artikel 18

De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg på den ene side og de slovakiske økonomiske og sociale interessegrupper på den anden side afholder hver især de udgifter til personale, rejse- og dagpenge samt til postbesørgelse og telekommunikation, som deltagelse i møder i udvalget eller dettes arbejdsgrupper medfører.

Udgifter i forbindelse med tolkning ved møder, oversættelse og fremstilling af dokumenter afholdes af Det Økonomiske og Sociale Udvalg med undtagelse af udgifter til tolkning og oversættelse til eller fra slovakisk, som afholdes af de slovakiske økonomiske og sociale interessegrupper.

Andre udgifter i forbindelse med den praktiske afholdelse af møder bæres af den part, som er vært for mødet.«

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft den første dag i den anden måned efter datoen for dens vedtagelse.

Forslag til Rådets forordning om en dokumentationsordning for fangster af Dissostichus spp.

(2000/C 337 E/14)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 383 endelig udg. — 2000/0171(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 30. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Konventionen om bevarelse af de marine levende ressourcer i Antarktis, herefter benævnt »konventionen«, blev godkendt ved Rådets afgørelse 81/691/EØF [1] og trådte for Fællesskabets vedkommende i kraft den 21. maj 1982.

(2) Denne konvention udgør rammen for det regionale samarbejde om bevarelse og forvaltning af de marine levende ressourcer i Antarktis gennem oprettelsen af en Kommission for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis, i det følgende benævnt »CCAMLR«, og gennem vedtagelsen af bevarelsesforanstaltninger, der bliver bindende for de kontraherende parter.

(3) På det XVIII. årlige møde i november 1999 vedtog CCAMLR bevarelsesforanstaltning 170/XVIII om en dokumentationsordning for fangster af Dissostichus spp.

(4) Indførelsen af en dokumentationsordning for fangster af Dissostichus spp. tager sigte på at øge kontrollen med den internationale handel med denne art og at identificere oprindelsen for enhver Dissostichus spp., der indføres fra eller udføres til territorier, der hører under CCAMLR's kontraherende parter.

(5) Fangstdokumentet skal ligeledes gøre det muligt at fastslå, om Dissostichus spp. er blevet fisket i konventionsområdet i overensstemmelse med CCAMLR's bevarelsesforanstaltninger, og at indsamle fangstoplysninger, der kan lette den videnskabelige evaluering af bestandene.

(6) Bevarelsesforanstaltning 170/XVIII er blevet obligatorisk for alle de kontraherende parter fra den 9. maj 2000. Det er derfor nødvendigt, at EF gennemfører den.

(7) Det er nødvendigt at indføre pligt til at fremlægge et fangstdokument ved alle indførsler af Dissostichus spp., for at CCAMLR kan nå bevarelsesmålene for denne art.

(8) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastlæggelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [2] —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Denne forordning fastlægger de generelle principper og betingelser vedrørende Fællesskabets anvendelse af den dokumentationsordning for fangster af Dissostichus spp., som CCAMLR har vedtaget.

Artikel 2

Bestemmelserne i denne forordning gælder for:

a) enhver omladning eller landing af Dissostichus spp., som foretages af et EF-fiskerfartøj

b) enhver indførsel i eller udførsel eller genudførsel fra Fællesskabet af Dissostichus spp.

Artikel 3

I denne forordning forstås ved:

a) »Dissostichus spp.«: fisk af arten Dissostichus eliginoides (sort kulmule) eller af arten Dissostichus mawsoni (antarktisk torskefisk)

b) »fangstdokument«: et dokument, der indeholder de oplysninger, der er nævnt i bilag I og er udfyldt i overensstemmelse med modellen i bilag II

c) »CCAMLR-område«: det anvendelsesområde, som er defineret i artikel I i Konventionen om bevarelse af de marine levende ressourcer i Antarktis, herefter benævnt »CCAMLR«.

[1] EFT L 252 af 5.9.1981, s. 26.

[2] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

KAPITEL II

FLAGSTATENS FORPLIGTELSER

Artikel 4

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at alle fartøjer, der fører deres flag, og som har tilladelse til at fiske efter Dissostichus spp., ved hver landing eller omladning af Dissostichus spp. har udfyldt fangstdokumentet behørigt.

Artikel 5

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at det behørigt udfyldte fangstdokument medfølger ved hver omladning af Dissostichus spp. til fartøjer, der fører deres flag.

Artikel 6

Medlemsstaterne udleverer fangstdokumenter til alle fiskerfartøjer, der fører deres flag, og som har tilladelse til at fiske efter Dissostichus spp., og kun til disse fartøjer.

Artikel 7

Medlemsstaterne sørger for, at alle fangstdokumenter, de udsteder, har et særligt identifikationsnummer, som består af:

a) fire cifre, hvoraf de to er landekoden, som fastlagt af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO), efterfulgt af de to sidste cifre i det år, hvor dokumentet er udstedt, og

b) et trecifret sekvensnummer (begyndende med 001) med henblik på at angive den rækkefølge, hvori formularerne til fangstdokumenterne udleveres.

De påfører ligeledes hvert fangstdokument nummeret på den fiskeritilladelse, som de har udstedt til det fartøj, der fører deres flag.

KAPITEL III

SKIBSFØRERENS FORPLIGTELSER

Artikel 8

1. Inden landingen eller omladningen af Dissostichus spp. skal den fører af et EF-fiskerfartøj, som har modtaget et eller flere fangstdokumenter, sørge for, at alle de obligatoriske oplysninger, der er nævnt i bilag I, er korrekt angivet i fangstdokumentet.

2. Hvis en landing eller omladning omfatter fangster af de to Dissostichus-arter, registrerer føreren i fangstdokumentet den samlede vægt af den landede eller omladede fangst med angivelse af vægten for hver art.

3. Hvis en landing eller omladning omfatter de to Dissostichus-arter fanget i forskellige underområder og/eller statistikafsnit, anfører føreren vægten af hver art, der er fanget i hvert underområde eller statistikafsnit, i fangstdokumentet.

4. Føreren giver via de hurtigste elektroniske midler, han råder over, fartøjets flagmedlemsstat meddelelse om fangstdokumentets nummer, fartøjets afsejlingsdato, arterne, behandlingsform(er), landet nettovægt og fangstområde(r), landings- eller omladningsdato, landingshavn og land eller omladningsfartøj, og anmoder endvidere flagmedlemsstaten om et individuelt valideringskodenummer.

Artikel 9

Efter at flagmedlemsstaten har bekræftet, at den fangst, der skal landes eller omlades, svarer til fiskerfartøjets tilladelse, tildeler den via de hurtigste elektroniske midler føreren et særligt kodenummer. Føreren anfører dette kodenummer på fangstdokumentet.

Artikel 10

1. Straks efter hver landing eller omladning af Dissostichus spp. skal føreren af et EF-fiskerfartøj, der har modtaget et eller flere fangstdokumenter:

a) ved omladning sørge for, at fangstdokumentet underskrives af føreren for det fartøj, fangsten omlades til

b) ved landing sørge for, at fangstdokumentet underskrives af en ansvarlig person fra landingshavnen samt af den person, der modtager fangsten i landingshavnen.

2. Hvis fangsten opdeles ved landingen, giver føreren en kopi af fangstdokumentet til hver person, der modtager en del af fangsten. På den udleverede kopi anfører føreren mængde og oprindelse for den fangst, som er modtaget af den pågældende person, som han får til at kvittere for modtagelsen.

3. EF-fiskerfartøjets fører undertegner og tilsender via de hurtigste elektroniske midler, han råder over, flagmedlemsstaten en kopi, eller, hvis den landede fangst er blevet opdelt, underskrevne kopier af fangstdokumenterne. Han sender ligeledes en kopi af det underskrevne dokument til hver person, der modtager en del af fangsten.

Artikel 11

Føreren opbevarer de originale underskrevne fangstdokumenter og sender dem til flagmedlemsstaten senest en måned efter fangstsæsonens afslutning.

Artikel 12

1. Føreren af et EF-fartøj, til hvilket fangsten omlades straks efter landingen af Dissostichus spp., sørger for, at det fangstdokument, han modtager fra de fartøjer, der har foretaget omladningen, underskrives af en officiel repræsentant for landingshavnen samt af den person, der modtager fangsten i landingshavnen.

2. Hvis fangsten opdeles ved landingen, fremlægger føreren en kopi af fangstdokumentet til hver person, der modtager en del af fangsten. På kopien af det således overdragne dokument anfører føreren mængden og oprindelsen for den fangst, som denne person har modtaget, og han sørger for, at pågældende underskriver dokumentet.

3. Føreren underskriver og fremsender via de hurtigste elektroniske midler, han råder over, en kopi, eller, hvis fangsten er blevet opdelt, underskrevne kopier af fangstdokumenterne til de flagstater, der har udstedt dokumenterne. Han sender en kopi af dokumentet til hver person, der modtager en del af fangsten.

KAPITEL IV

MEDLEMSSTATENS FORPLIGTELSER VED LANDING, INDFØRSEL, UDFØRSEL OG GENUDFØRSEL AF DISSOSTICHUS spp.

Artikel 13

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at fastslå oprindelsen for enhver Dissostichus spp., der indføres til deres område eller udføres fra deres område, og til at fastslå, om disse arter er blevet fanget i overensstemmelse med CCAMLR's bevarelsesforanstaltninger, såfremt disse arter hidrører fra konventionsområdet.

Artikel 14

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der ved hver landing af Dissostichus spp. i deres havne medfølger et behørigt udfyldt fangstdokument.

Artikel 15

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at hver ladning Dissostichus spp., som indføres til eller udføres fra deres område, ledsages af et eller flere fangstdokumenter, der gælder for udførsel eller genudførsel af den tilsvarende samlede mængde Dissostichus spp., som findes i ladningen.

2. Medlemsstaterne sørger for, at toldmyndighederne eller andre kompetente officielle repræsentanter anmoder om og undersøger importdokumentationen vedrørende hver ladning Dissostichus spp., der indføres på deres område, for at kontrollere, at den er ledsaget af et eller flere gyldige fangstdokumenter, der gælder for udførsel eller genudførsel af den tilsvarende samlede mængde Dissostichus spp., som findes i ladningen. Disse repræsentanter kan også undersøge indholdet af alle ladninger for at kontrollere oplysningerne i nævnte dokumenter.

3. Et gyldigt Dissostichus-fangstdokument skal for udførsler opfylde følgende betingelser:

a) Dokumentet skal indeholde alle de oplysninger, der er nævnt i bilag I, og være påført alle de krævede underskrifter, og

b) dokumentets oplysninger skal attesteres og stemples og underskrives af en officiel repræsentant for eksportmedlemsstaten.

Artikel 16

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at hver ladning Dissostichus spp., som genudføres fra deres område, ledsages af et eller flere fangstdokumenter, der gælder for genudførsel af den tilsvarende samlede mængde Dissostichus spp., som findes i ladningen.

Et Dissostichus-fangstdokument er gyldigt for genudførsler, hvis det svarer til modellen i bilag III og indeholder de i artikel 18 nævnte oplysninger.

KAPITEL V

EKSPORTØRENS FORPLIGTELSER

Artikel 17

For hver ladning Dissostichus spp., der skal udføres fra landingsmedlemsstaten, skal eksportøren i hvert fangstdokument anføre:

a) den i dokumentet angivne mængde af hver art af Dissostichus spp. i ladningen

b) navn og adresse for ladningens importør samt importsted

c) sit navn og sin adresse.

Efter at have underskrevet hvert fangstdokument sørger han for, at eksportmedlemsstatens kompetente myndighed attesterer, at fangstdokumentet er gyldigt.

Artikel 18

I tilfælde af genudførsel skal reeksportøren anføre:

a) nettovægten af alle arter af de produkter, der skal genudføres, samt nummeret på det fangstdokument, som vedrører hver enkelt art og produkt

b) navn og adresse for ladningens importør, importstedet og eksportørens navn og adresse.

Han skal derefter sørge for, at reeksportmedlemsstatens kompetente myndighed godkender disse oplysninger.

KAPITEL VI

DATATRANSMISSION

Artikel 19

Flagmedlemsstaten tilsender straks CCAMLR's sekretariat, med kopi til Kommissionen, de kopier, der omhandles i artikel 10 og 12.

Artikel 20

Medlemsstaterne tilsender med henblik på fremsendelse til CCAMLR's sekretariat Kommissionen navnet på den eller de nationale myndigheder (med angivelse af navne, adresser, telefon- og telefaxnumre), der skal udstede og godkende fangstdokumenterne.

Artikel 21

Medlemsstaterne tilsender hver tredje måned med henblik på fremsendelse til CCAMLR's sekretariat Kommissionen kopierne af de fangstdokumenter, der er godkendt med henblik på udførsel eller genudførsel, og som de har udstedt eller modtaget på deres område.

Medlemsstaterne tilsender hvert år med henblik på fremsendelse til CCAMLR's sekretariat Kommissionen fangstdokumenternes oplysninger om oprindelsen og mængden af Dissostichus spp., indført til eller udført fra deres område.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 22

Kommissionen kan efter proceduren i artikel 23, stk. 2, ændre de tekniske aspekter af artikel 7 til 12 og bilag I, II og III med henblik på at gennemføre bevarelsesforanstaltninger, som CCAMLR har vedtaget.

Artikel 23

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for Fiskeri og Akvakultur, der er nedsat ved artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 [1].

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Fristen i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til en måned.

Artikel 24

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

[1] EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1.

BILAG I

DISSOSTICHUS-FANGSTDOKUMENT

Fangstdokumentet indeholder følgende oplysninger:

i) navn, adresse og telefon- og telefaxnumre for den myndighed, der har udstedt licensen

ii) fartøjets navn, hjemstedshavn, nationale registreringsnummer, radiokaldesignal og i givet fald registreringsnummer hos Lloyd's

iii) nummeret på den licens eller fiskeritilladelse, der alt efter tilfældet er udstedt til fartøjet

iv) vægten af hver Dissostichus-art for hver landet eller omladet produkttype, opdelt:

a) på CCAMLR-underområde eller -statistikafsnit, hvis fangsten hidrører fra konventionsområdet, og/eller

b) på FAO-område, -underområde eller -statistikafsnit, hvis fangsten ikke hidrører fra konventionsområdet

v) datoerne for den periode, hvor fangsten er sket

vi) i tilfælde af landing dato og landingshavn, og i tilfælde af omladning datoen, omladningsfartøjets navn, flagstat og nationalt registreringsnummer, og

vii) navn, adresse og telefon- og telefaxnumre for den eller de personer, der har modtaget fangsten, samt mængden af hver art og typen af det modtagne produkt.

BILAG II

MODEL TIL DISSOSTICHUS FANGSTDOKUMENTET

DISSOSTICHUS-FANGSTDOKUMENT				V1.0
Nummer	Flagmedlemsstatens bekræftelsesnummer			
PRODUKTION 1. Den myndighed, der har udstedt licensen Navn	Adresse	Tlf.: Fax:		
2. Fiskerfartøjets navn	Hjemstedshavn og registreringsnummer	Radiokalde-signal	Nummer hos Lloyd's (eventuelt)	
3. Tilladelsens nummer (eventuelt)	4. Fiskeridatoer for den pågældende fangst fra: til:			
5. Landings/omladningsdato				

6. Beskrivelse af fisken (landing/omladning)

Art	Type	Landet nettovægt (kg)	Fangstzone	Solgt nettovægt (kg)

7. Navn, adresse, telefon- og faxnr. underskrift Navnet på den person, der modtager fisken:

Underskrift:

Adresse:

Tlf.:

Fax:

Art: TOP Dissostichus eleginoides, TOA Dissostichus mawsoni
Type: WHO hel; HAG uden hoved og indvolde; HAT uden hoved og hale; FLT filet; HGT uden hoved, indvolde og hale; OTH andet (præciseres)

8. Oplysninger om landing/omladning: Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte, og at al fangst af Dissostichus spp. i konventionsområdet er sket*/ikke er sket i overensstemmelse med CCAMLR's bevarelsesforanstaltninger

Fiskerfartøjets fører	Underskrift	Landing/losning Havn og land/zone

9. Omladningsattest Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte

Føreren af det fartøj, der modtager fangsten	Underskrift	Fartøjets navn	Registreringsnr.

10. Landingsattest: Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte

Navn	Myndighed	Underskrift	Adresse	Tlf.: Fax:

11. EKSPORT

Beskrivelse af fisken		
Art	Produkttype	Nettovægt (kg)

12. Eksportørens erklæring: Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte

Navn	Adresse	Underskrift	Eksporttilladelse (eventuelt)

13. Regeringsmyndighedens eksportgodkendelse: Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte

Navn/titel	Underskrift	Dato	Officielt stempel

14. IMPORT

Importørens navn	Adresse		
Landingssted:	By	Stat/provins	Land

BILAG III

MODEL TIL DISSOSTICHUS-GENUDFØRSELSDOKUMENTET

DISSOSTICHUS-GENUDFØRSELSDOKUMENT

GENUDFØRSEL Genudførselsland

1. Beskrivelse af fisken

Art	Produkttype	Eksporteret nettovægt (kg)	Nummeret på den vedlagte Dissostichus-fangstattest

Art: TOP Dissostichus eleginoides, TOA Dissostichus mawsoni
Type: WHO hel; HAG uden hoved og indvolde; HAT uden hoved og hale; FLT filet; HGT uden hoved, indvolde og hale; OTH andet (præciseres)

2. Reeksportørens attestering: Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte, og at ovennævnte produkt stammer fra et produkt, der er attesteret ved vedlagte fangstcertifikat(er) for Dissostichus

Navn	Adresse	Underskrift	Dato	Eksporttilladelse (eventuelt)

3. Regeringsmyndighedens godkendelse af genudførslen: Jeg bekræfter, at ovenstående oplysninger efter min bedste overbevisning er fuldstændige og korrekte

Navn/titel	Underskrift	Dato	Officielt (stempel)

4. IMPORT

Importørens navn Adresse

Landingssted: By Stat/provins Land

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed

(2000/C 337 E/15)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 139 endelig udg./2 — 2000/0073(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 15. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge artikel 16 i Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed [1], skulle Rådet fire år efter den dato, der er fastsat for gennemførelsen af direktivet, på grundlag af en rapport fra Kommissionen angående de indhøstede erfaringer og ledsaget af eventuelle hensigtsmæssige forslag, træffe afgørelse om, hvorvidt dette direktiv burde tilpasses. Det er nødvendigt at foretage adskillige ændringer af direktivet for at supplere, skærpe eller tydeliggøre visse af bestemmelserne heri, på baggrund af de opnåede erfaringer samt den nyeste, relevante udvikling, for så vidt angår sikkerheden ved forbrugsvarer. Af hensyn til klarheden bør direktiv 92/59/EØF nyaffattes.

(2) Der bør vedtages foranstaltninger med henblik på at forbedre den måde, hvorpå det indre marked fungerer, og sikre et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital.

(3) I mangel af fællesskabsforskrifter kan medlemsstaternes horisontale lovgivning om produktsikkerhed, som navnlig pålægger erhvervslivet en generel forpligtelse til kun at markedsføre sikre produkter, variere for så vidt angår den beskyttelse, den yder borgerne. Sådanne uligheder og den manglende horisontale lovgivning i visse medlemsstater kan skabe handelshindringer og konkurrence-fordrejning inden for det indre marked.

(4) For at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, bør Fællesskabet bidrage til at forbedre forbrugernes sikkerhed og sundhed. Horisontale fællesskabsforskrifter, der indfører et almindeligt produktsikkerhedskrav, bestemmelser om producenters og distributørers generelle forpligtelser, håndhævelse af Fællesskabets produktsikkerhedskrav, samt hurtig udveksling af oplysninger og indgriben på fællesskabsplan i bestemte tilfælde skulle bidrage til at nå dette mål.

(5) Det er meget vanskeligt at vedtage fællesskabsforskrifter for alle eksisterende eller fremtidige produkter. Der er behov for brede, horisontale lovgivningsrammer for sådanne produkter og for at udfylde hullerne og supplere bestemmelserne i de gældende eller kommende specifikke forskrifter, bl.a. med henblik på at sikre et højt beskyttelsesniveau for borgernes sikkerhed og sundhed som foreskrevet ved traktatens artikel 95.

(6) Der bør derfor på fællesskabsplan fastlægges et almindeligt sikkerhedskrav for alle produkter, der markedsføres eller på anden vis leveres eller stilles til rådighed for forbrugerne, som er bestemt for forbrugerne, eller som kan forventes anvendt af forbrugerne under rimeligt forudsigelige betingelser, selv om produkterne ikke er bestemt for dem. I alle disse tilfælde kan de pågældende produkter frembyde en risiko for forbrugernes sikkerhed og sundhed, hvilket skal forhindres. Visse varer, der sælges brugt, bør dog ifølge sagens natur undtages herfra.

(7) Bestemmelserne i dette direktiv bør gælde for produkter, uanset hvorledes de sælges, herunder fjernsalg og elektronisk salg.

(8) Produkters sikkerhed bør vurderes under hensyntagen til de kategorier af forbrugere, der kan være særlig udsat for de risici, de pågældende produkter frembyder, navnlig børn og ældre.

(9) For så vidt angår de forbrugersikkerheds- og forbrugersundhedsmæssige aspekter bør produktionsanlæg, investeringsgoder og andre produkter, der anvendes i erhvervsmæssigt øjemed, være omfattet af dette direktiv, hvis de skal anvendes til at levere en tjenesteydelse til forbrugere. For at nå målene i dette direktiv er det nødvendigt, at producenterne sikrer, at sådanne produkter ikke frembyder risici for forbrugernes sikkerhed, når tjenesteyderne anvender dem under almindelige eller rimeligt forudsigelige betingelser.

(10) Produkter, der udelukkende er bestemt for erhvervsmæssig brug, men som efterfølgende er kommet ind på forbrugermarkedet, bør være omfattet af kravene i dette direktiv, fordi de kan frembyde risici for forbrugerens sikkerhed og sundhed, når de anvendes under rimeligt forudsigelige betingelser.

[1] EFT L 228 af 11.8.1992, s. 24.

(11) I mangel af mere specifikke sikkerhedsbestemmelser inden for rammerne af den fællesskabslovgivning, der omfatter de pågældende produkter, finder alle bestemmelserne i dette direktiv anvendelse for at sikre beskyttelsen af forbrugernes sikkerhed og sundhed.

(12) Hvis der i specifik fællesskabslovgivning fastsættes sikkerhedskrav, der kun omfatter bestemte sikkerhedsaspekter eller kategorier af risici i forbindelse med de pågældende produkter, bør de erhvervsdrivendes forpligtelser for så vidt angår sikkerhedskrav, herunder tilvejebringelse af oplysninger, indkredsning af farer og risikovurdering, fastsættes i de specifikke forskrifter, hvorimod det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv bør gælde for de øvrige aspekter.

(13) Når der findes specifikke fællesskabsforskrifter, der tager sigte på fuldstændig harmonisering, herunder navnlig forskrifter vedtaget efter den nye metode, og hvori der fastsættes sikkerhedskrav, der gælder for bestemte produkter, bør de erhvervsdrivende ikke pålægges yderligere forpligtelser for så vidt angår sikkerhedskrav, som produkter skal opfylde for at kunne markedsføres. Det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv finder derfor ikke anvendelse i disse tilfælde.

(14) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende producenters og distributørers øvrige forpligtelser og medlemsstaternes forpligtelser og beføjelser, udvekslinger af oplysninger og situationer, hvor det er nødvendigt med hurtig indgriben, samt fortrolighed bør finde anvendelse i forbindelse med produkter, der er omfattet af specifikke fællesskabsforskrifter, uden at dette berører særlige krav vedrørende de samme aspekter i disse forskrifter.

(15) For at gøre det lettere at sikre en effektiv og ensartet anvendelse af det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv er det vigtigt at fastsætte ikke-bindende europæiske standarder, der omfatter bestemte produkter og risici, således at et produkt, der er i overensstemmelse med en national standard, der gennemfører en europæisk standard, formodes at være i overensstemmelse med nævnte krav.

(16) For så vidt angår målsætningerne i dette direktiv bør europæiske standardiseringsorganer, for hvilke Kommissionen med bistand fra et udvalg har fastsat mandater, fastlægge europæiske standarder. Det bør af mandaterne fremgå, hvilke mål standarderne skal opfylde for at sikre, at produkter, der er i overensstemmelse med standarderne, opfylder det almindelige sikkerhedskrav.

(17) Hvis der ikke findes specifikke forskrifter, og hvis de af Kommissionen fastsatte, europæiske standarder, der er fastlagt efter mandater, ikke findes, eller der ikke gøres brug af dem, bør produktsikkerheden vurderes under hensyntagen til nationale standarder, der gennemfører andre relevante europæiske standarder, Kommissionens henstillinger, eller, i mangel af sådanne, nationale standarder, god forretningsskik, det aktuelle tekniske stade samt den sikkerhed, som forbrugerne med rimelighed kan forvente.

(18) De erhvervsdrivendes forpligtelse til at overholde det almindelige sikkerhedskrav bør suppleres med andre forpligtelser, fordi det er nødvendigt, at de erhvervsdrivende gør en indsats for at forebygge risiciene for forbrugerne under bestemte forhold.

(19) De supplerende forpligtelser for producenterne bør omfatte pligt til at vedtage foranstaltninger, der står i et rimeligt forhold til produkternes karakteristika, og som gør det muligt for producenterne at gøre sig bekendt med de risici, produkterne kan frembyde, at stille oplysninger til rådighed for forbrugerne, der sætter disse i stand til at vurdere og forebygge risiciene, at advare forbrugerne om risiciene ved farlige produkter, de allerede har fået leveret, at tilbagetrække disse produkter fra markedet, og i sidste instans at tilbagekalde disse produkter, når det er nødvendigt.

(20) Distributørerne bør være med til at sikre, at produkterne er i overensstemmelse med gældende sikkerhedskrav. Såvel producenter som distributører bør samarbejde med de relevante myndigheder om at forebygge risici og informere dem, når de konstaterer, at bestemte allerede leverede produkter er farlige. Betingelserne for denne informering bør fastsættes i direktivet for at gøre det lettere at lette en effektiv anvendelse af dette og undgå at pålægge de erhvervsdrivende og myndighederne for store byrder.

(21) For at sikre en effektiv håndhævelse af de forpligtelser, der påhviler producenter og distributører, bør medlemsstaterne oprette eller udpege myndigheder, der har ansvaret for at overvåge produktsikkerheden, og som har beføjelse til at træffe passende foranstaltninger, herunder beføjelse til at anvende effektive sanktioner, der står i forhold til overtrædelsen og virker afskrækkende, og sikre en hensigtsmæssig samordning mellem de forskellige udpegede myndigheder.

(22) Det er navnlig nødvendigt, at disse foranstaltninger omfatter medlemsstaternes beføjelse til straks og på effektiv vis, at tilrettelægge eller kræve tilbagetrækning af farlige produkter, der allerede er markedsført, at forbyde eksport af farlige produkter og i sidste instans at tilbagekalde farlige produkter, som allerede er leveret til forbrugerne. Disse beføjelser bør anvendes, når producenter og distributører ikke formår at forebygge risiciene for forbrugerne i overensstemmelse med deres forpligtelser. Myndighederne skal, når det er påkrævet, kunne råde over de beføjelser og procedurer, der kræves for hurtigt at træffe beslutning om og gennemføre alle de foranstaltninger, der er nødvendige.

(23) Forbrugernes sikkerhed afhænger i vid udstrækning af en aktiv håndhævelse af Fællesskabets produktsikkerhedskrav. Medlemsstaterne bør derfor fastlægge systematiske strategier for at sikre et effektivt markedstilsyn og andre håndhævelsesaktiviteter, og de bør sikre, at offentligheden og de berørte parter kan få indsigt heri.

(24) Det er nødvendigt, at medlemsstaternes håndhævende myndigheder samarbejder for at sikre, at dette direktivs mål for beskyttelse nås. Der bør derfor etableres et europæisk produktsikkerhedsnet mellem medlemsstaternes håndhævende myndigheder for at lette det operationelle samarbejde i forbindelse med markedstilsynet og andre håndhævelsesaktiviteter, herunder navnlig risikovurdering, afprøvning af produkter, udveksling af ekspertise og videnskabelig viden, gennemførelse af fælles tilsynsprojekter og opsporing, samt tilbagetrækning eller tilbagekaldelse af farlige produkter. Nettet skal have deltagelse af de myndigheder, der har ansvaret for de pågældende specifikke produkter og risici, bør indgå i nettet.

(25) I overensstemmelse med bestemmelserne om anvendelsesområdet for dette direktiv, bør bestemmelserne vedrørende samarbejdet mellem de håndhævende myndigheder ikke berøre de særlige samarbejdsprocedurer, der er fastsat ved sektorbestemte fællesskabsforskrifter, navnlig inden for lægemiddelsektoren. Det europæiske produktsikkerhedsnet bør samarbejde med de relevante organer, hvori medlemsstaternes håndhævende myndigheder samarbejder inden for produktsektorer, der er omfattet af den specifikke fællesskabslovgivning. Når det er hensigtsmæssigt som støtte for dette samarbejde, kan der anvendes systemer for dataudveksling mellem administrationerne.

(26) For at sikre et ensartet, højt beskyttelsesniveau for forbrugernes sikkerhed og sundhed og sikre ensartede vilkår overalt inden for det indre marked, er det nødvendigt at Kommissionen underrettes om alle foranstaltninger, der begrænser markedsføringen af et produkt, eller hvorved det trækkes tilbage fra markedet eller tilbagekaldes. Sådanne foranstaltninger skal være i overensstemmelse med traktaten, særlig dens artikel 28, 29 og 30.

(27) En effektiv kontrol med produktsikkerheden kræver, at der på nationalt plan og fællesskabsplan etableres et system for hurtig udveksling af oplysninger i situationer, hvor der består en alvorlig risiko, og hvor der kræves hurtig indgriben for så vidt angår produktsikkerheden. Det er desuden tilrådeligt i forbindelse med dette direktiv at fastsætte de nærmere regler for forvaltningen af systemet og bemyndige Kommissionen til med bistand af rådgivende udvalg at tilpasse dem.

(28) Det er først og fremmest medlemsstaterne, der under overholdelse af traktatens bestemmelser, særlig dens artikel 28, 29 og 30, skal træffe de nødvendige forholdsregler med hensyn til farlige produkter, der befinder sig på deres område.

(29) Hvis medlemsstaterne imidlertid anvender forskellige fremgangsmåder for at håndtere risikoen i forbindelse med bestemte produkter, kan det medføre uacceptable forskelle i forbrugerbeskyttelsen og udgøre en hindring for handlen inden for Fællesskabet.

(30) Der vil kunne opstå alvorlige produktsikkerhedsmæssige problemer, der kræver hurtig indgriben, og som umiddelbart berører eller vil kunne berøre hele Fællesskabet eller en betydelig del heraf, og som alt efter karakteren af det sikkerhedsmæssige problem, som produktet frembyder, på grund af problemets hastende karakter ikke kan behandles effektivt efter de procedurer, der er fastsat i de specifikke fællesskabsforskrifter for de pågældende produkter eller den pågældende produktkategori.

(31) Det er derfor nødvendigt at indføre en mekanisme, der som en sidste udvej gør det muligt i form af en beslutning rettet til medlemsstaterne at vedtage foranstaltninger, der finder anvendelse i hele Fællesskabet, til at imødegå situationer opstået som følge af produkter, der frembyder en alvorlig risiko, og som kræver hurtig indgriben under de ovenfor angivne omstændigheder, og følgelig forbyde eksporten af disse. En sådan beslutning er ikke umiddelbart bindende for de erhvervsdrivende, idet den først skal gennemføres ved en national retsakt. Foranstaltninger, der vedtages efter denne procedure, er midlertidige, undtagen hvis de gælder for individuelt fastlagte produkter eller partier af produkter. De bør vedtages af Kommissionen, der bistås af et udvalg bestående af repræsentanter for medlemsstaterne.

(32) Da de foranstaltninger i forbindelse med den hurtige indgriben, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv, er generelle foranstaltninger, jf. artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [1], bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse.

(33) I overensstemmelse med artikel 2 i afgørelse 1999/468/EF bør de øvrige foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv, vedtages efter rådgivningsproceduren jf. artikel 3 i nævnte afgørelse. Der bør derfor nedsættes et rådgivende udvalg for forbrugsvaresikkerhed, uden at dette berører forskriftsudvalgets beføjelser. Der kan desuden være behov for, at eksperter fra de forskellige nationale administrationer, der har ansvaret for håndhævelses- og markedstilsynsaktiviteterne, drøfter de forskellige aspekter vedrørende anvendelsen af dette direktiv.

[1] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(34) Det bør sikres, at offentligheden har adgang til de oplysninger vedrørende produktsikkerhed, som myndighederne råder over. Forretningshemmeligheder, skal imidlertid, i overensstemmelse med traktatens artikel 287, beskyttes på en måde, der er forenelig med behovet for at sikre et effektivt markedstilsyn og effektive beskyttelsesforanstaltninger.

(35) Dette direktiv bør ikke berøre de skadelidtes rettigheder efter Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar [1].

(36) Medlemsstaterne bør sørge for passende muligheder for at klage til de kompetente retsinstanser over foranstaltninger truffet af de relevante myndigheder, som begrænser markedsføringen af et produkt eller trækker det tilbage fra markedet eller tilbagekalder det.

(37) Hvad importvarer angår, skal foranstaltninger til imødegåelse af sikkerheds- og sundhedsmæssige risici for borgerne i øvrigt træffes under overholdelse af Fællesskabets internationale forpligtelser.

(38) Kommissionen bør regelmæssigt undersøge, hvorledes dette direktiv anvendes, og hvilke resultater der er opnået, navnlig i forbindelse med den måde, hvorpå markedstilsynsordningerne, den hurtige udveksling af oplysninger og foranstaltninger på fællesskabsplan fungerer, samt andre spørgsmål af relevans for forbrugsvaresikkerhed, og forelægge rapporter for Europa-Parlamentet og Rådet herom.

(39) Dette direktiv bør ikke påvirke medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår fristen for gennemførelsen og anvendelsen af direktiv 92/59/EØF —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

FORMÅL - ANVENDELSESOMRÅDE - DEFINITIONER

Artikel 1

1. Formålet med dette direktiv er at garantere, at de produkter, der er omhandlet i artikel 2, litra a), og som markedsføres, er sikre.

2. Dette direktiv finder anvendelse, medmindre der foreligger fællesskabsforskrifter med specifikke bestemmelser om sikkerheden ved de pågældende produkter.

Navnlig i tilfælde af produkter, for hvilke der gælder sikkerhedskrav ifølge fællesskabslovgivning, der er specifik for de pågældende produkter:

— finder artikel 2 til 4 ikke anvendelse for disse produkter for så vidt angår de risici eller kategorier af risici, der er omfattet af den specifikke lovgivning

— finder de øvrige artikler i dette direktiv anvendelse, såfremt de aspekter, der er omfattet af disse artikler, ikke er omfattet af specifikke bestemmelser i den pågældende lovgivning.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

a) Produkt: ethvert produkt, som er bestemt til forbrugerne, eller som under rimeligt forudsigelige betingelser kan forventes anvendt af forbrugerne, selv om det ikke er bestemt for dem, og som mod betaling eller gratis leveres eller stilles til rådighed som led i handelsvirksomhed, hvad enten det er nyt, brugt eller istandsat.

Denne definition omfatter produkter, der anvendes til at levere en tjenesteydelse for så vidt angår de sikkerhedsmæssige aspekter ved forbrugsvarer, når de pågældende produkter anvendes under rimeligt forudsigelige betingelser.

Dette direktiv finder dog ikke anvendelse på brugte produkter, som har karakter af antikviteter, eller som forud for deres brug skal repareres eller sættes i stand, hvis leverandøren klart underretter den person, til hvem levering sker, herom.

b) Sikkert produkt: ethvert produkt, der under almindelige eller rimeligt forudsigelige anvendelsesbetingelser, herunder anvendelsestid, ikke frembyder nogen risici eller kun minimale risici, der er forenelige med produktets anvendelse, og som under hensyntagen til et højt beskyttelsesniveau for borgernes sikkerhed og sundhed anses for acceptable, navnlig i betragtning af følgende forhold:

i) produktets egenskaber, herunder sammensætning, emballering samt monterings- og vedligeholdelsesbetingelser

ii) produktets virkning på andre produkter, såfremt en samtidig anvendelse med rimelighed kan forudses

iii) produktets præsentationsmåde, mærkning, eventuelle anvisninger vedrørende dets anvendelse og bortskaffelse samt alle andre angivelser eller oplysninger fra producenten eller distributører

iv) de kategorier af forbrugere, for hvem anvendelse af produktet frembyder risiko, herunder navnlig børn og ældre

[1] EFT L 210 af 7.8.1985, s. 29. Direktivet er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/34/EF (EFT L 141 af 4.6.1999, s. 20).

v) tjenesteydelser, der er direkte knyttet til det leverede produkt, når disse tjenesteydelser leveres af producenten, navnlig installering og vedligeholdelse af produktet.

Muligheden for at skabe større sikkerhed eller for at skaffe andre, mindre farlige produkter er ikke tilstrækkelig årsag til at betragte et produkt som ikke-sikkert eller farligt.

c) Farligt produkt: ethvert produkt, der ikke svarer til definitionen på sikkert produkt under litra b).

d) Producent:

i) fabrikanten af et produkt, såfremt denne er etableret i Fællesskabet, og enhver, der optræder som fabrikant ved at påføre produktet sit navn, mærke eller andet kendetegn, eller som sætter produktet i stand

ii) repræsentanten for fabrikanten, såfremt denne ikke er etableret i Fællesskabet, eller, i mangel af en sådan repræsentant i Fællesskabet, importøren af produktet

iii) andre erhvervsdrivende i afsætningskæden, for så vidt deres virksomhed kan påvirke de sikkerhedsmæssige egenskaber ved et markedsført produkt.

e) Distributør: enhver erhvervsdrivende i afsætningskæden, hvis virksomhed ikke påvirker produktets sikkerhedsmæssige egenskaber.

f) Tilbagekaldelse: enhver foranstaltning med henblik på at sikre returnering af et farligt produkt, som producenten eller distributøren heraf har leveret eller stillet til rådighed for forbrugere, for at refundere, erstatte eller reparere det.

KAPITEL II

ALMINDELIGT SIKKERHEDSKRAV, KRITERIER FOR VURDERING AF PRODUKTETS OVERENSSTEMMELSE MED KRAVENE OG EUROPÆISKE STANDARDER

Artikel 3

1. Producenter må kun markedsføre sikre produkter.

2. Såfremt der ikke findes specifikke fællesskabsbestemmelser vedrørende de pågældende produkters sikkerhed, betragtes et produkt som sikkert, når det er i overensstemmelse med de nationale specifikke bestemmelser i den medlemsstat, på hvis område produktet lovligt fremstilles eller markedsføres, såfremt disse er i overensstemmelse med traktaten, særlig dens artikel 28 og 30, og vedrører de sikkerheds- og sundhedskrav, som det pågældende produkt skal opfylde for at kunne markedsføres. Produktet betragtes som sikkert for så vidt angår de aspekter, der er omfattet af bestemmelserne i national lovgivning.

Produkter, der er i overensstemmelse med ikke-bindende nationale standarder, der gennemfører europæiske standarder, for hvilke Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4, har offentliggjort referencer i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, formodes at være i overensstemmelse med det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv for så vidt angår aspekter, der er omfattet af disse standarder. Medlemsstaterne offentliggør referencerne for disse nationale standarder.

3. I mangel af de i stk. 2 omhandlede specifikke bestemmelser eller nationale standarder, der gennemfører europæiske standarder, eller hvis der ikke gøres brug af sådanne standarder, vurderes et produkts overensstemmelse med det almindelige sikkerhedskrav på grundlag af ikke-bindende nationale standarder, der bygger på andre relevante europæiske standarder, eller henstillinger fra Kommissionen, hvori der fastsættes retningslinjer for vurdering af produktsikkerheden, eller, i mangel heraf, standarder gældende i den medlemsstat, hvor produktet lovligt fremstilles eller markedsføres, eller god forretningsskik med hensyn til sikkerhed og sundhed inden for den pågældende sektor eller i lyset af det aktuelle tekniske og teknologiske stade samt den sikkerhed, som forbrugerne med rimelighed kan forvente.

4. Det forhold, at et produkt er i overensstemmelse med de i stk. 2 eller 3 omhandlede bestemmelser, udelukker ikke, at medlemsstaternes myndigheder kan træffe passende foranstaltninger for at begrænse markedsføring af produktet eller kræve dets tilbagetrækning fra markedet, hvis produktet på trods af dets overensstemmelse med kravene viser sig at bringe forbrugernes sikkerhed og sundhed i fare.

Artikel 4

1. Med henblik på dette direktiv fastlægger Kommissionen mandaterne for de europæiske standardiseringsorganer og offentliggør referencerne for disse europæiske standarder i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Såfremt der er bevis for, at en standard ikke sikrer overensstemmelse med det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv, tilbagetrækker Kommissionen helt eller delvis disse referencer, i overensstemmelse med stk. 4.

Mandater fastsættes i overensstemmelse med Europa-Kommissionens og Rådets direktiv 98/34/EF [1]. Kommissionen forestår koordineringen sammen med det forskriftsudvalg for forbrugsvaresikkerhed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1 i nærværende direktiv.

I mandaterne fastlægges de målsætninger, standarderne skal opfylde for at sikre, at produkter, der overholder disse standarder, er i overensstemmelse med det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv.

2. De europæiske standardiseringsorganer vedtager de i stk. 1 omhandlede standarder, i overensstemmelse med principperne i de generelle retningslinjer for samarbejdet mellem Kommissionen og disse organer.

[1] EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Direktivet er ændret ved direktiv 98/48/EF (EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18).

3. Kommissionen kan efter høring af det udvalg, der er nedsat ved artikel 5 i direktiv 98/34/EF, beslutte at referencerne for de europæiske standarder for produkter, der er omfattet af nærværende direktiv, og som europæiske standardiseringsorganer har vedtaget inden nærværende direktivs ikrafttrædelse, skal offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

4. Hvis en medlemsstat eller Kommissionen finder, at en af de europæiske standarder, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, ikke opfylder det almindelige sikkerhedskrav i dette direktiv, henviser Kommissionen eller medlemsstaten sagen til det udvalg, der er nedsat ved direktiv 98/34/EF, og angiver årsagerne hertil. Efter at Kommissionen har modtaget udvalgets udtalelse, underretter den medlemsstaterne om, hvorvidt offentliggørelsen, jf. artikel 3, stk. 2, i nærværende direktiv af den pågældende standard eller en del deraf skal trækkes tilbage.

KAPITEL III

ANDRE FORPLIGTELSER FOR PRODUCENTER OG FORPLIGTELSER FOR DISTRIBUTØRER

Artikel 5

1 Producenterne skal inden for rammerne af deres respektive virksomhed give forbrugeren relevante oplysninger, hvorved denne kan vurdere de risici, der er forbundet med et produkt i dets normale eller med rimelighed forventede anvendelsestid, hvis disse ikke er umiddelbart indlysende uden passende advarsel, og således sikre sig herimod.

Anførelsen af advarsler påvirker imidlertid ikke forpligtelsen til at overholde direktivets øvrige krav.

Producenterne skal ligeledes inden for rammerne af deres respektive virksomhed træffe foranstaltninger, der står i et rimeligt forhold til de leverede produkters egenskaber, og som gør det muligt for producenterne at gøre sig bekendt med de risici, produkterne måtte frembyde, og træffe passende forholdsregler, herunder om nødvendigt trække produktet tilbage fra markedet, for at disse risici kan undgås, hensigtsmæssigt og effektivt advare forbrugerne om de risici, produkterne frembyder, eller i sidste instans tilbagekalde forbrugsvarer, der allerede er leveret til forbrugerne, hvis det ikke ville være tilstrækkeligt at træffe andre foranstaltninger for at forebygge de pågældende risici.

Foranstaltningerne omfatter f.eks., hvor dette er hensigtsmæssigt, mærkning af produkterne eller af produktpartiet på en sådan måde, at produkterne kan identificeres, stikprøvekontrol med markedsførte produkter og behandling af klager samt oplysning til distributørerne om denne kontrol.

2. Distributørerne skal aktivt bidrage til at sikre, at sikkerhedskravet er opfyldt, især ved ikke at levere produkter, som de som fagfolk ved eller på grundlag af de foreliggende oplysninger burde have vidst ikke opfylder dette krav. De skal endvidere inden for rammerne af deres respektive virksomhed deltage dels i kontrollen med de markedsførte produkters sikkerhed, navnlig ved at videregive oplysninger om risici ved produkterne og gemme og videreformidle de oplysninger, der er nødvendige for at opspore produkternes oprindelse, dels i forholdsregler, producenterne og de relevante myndigheder træffer for at undgå disse risici.

3. Producenter og distributører underretter straks medlemsstaternes relevante myndigheder, hvis de konstaterer, at et produkt, de har markedsført, er farligt. De underretter navnlig myndighederne om, hvilke foranstaltninger de har truffet til at forebygge risici for forbrugerne. Særlige krav med hensyn til denne underretning er anført i bilag I. Kommissionen tilpasser disse krav efter proceduren i artikel 15, stk. 2.

4. Producenter og distributører samarbejder inden for rammerne af deres respektive virksomhed med de relevante myndigheder, når disse anmoder herom, om de forholdsregler, der tages for at undgå risiciene ved de produkter, de leverer eller har leveret. De relevante myndigheder fastlægger reglerne for dette samarbejde, herunder procedurerne for dialogen med producenter og distributører om spørgsmål i forbindelse med håndhævelsen af bestemmelserne vedrørende forbrugsvarersikkerhed.

KAPITEL IV

MEDLEMSSTATERNES SPECIFIKKE PLIGTER OG BEFØJELSER

Artikel 6

1. Medlemsstaterne sikrer at producenter og distributører overholder deres forpligtelser i henhold til dette direktiv på en sådan måde, at markedsførte produkter er sikre.

2. Medlemsstaterne opretter eller udpeger navnlig myndigheder, der har beføjelse til at føre kontrol med, at produkterne overholder kravet om, at kun sikre produkter må markedsføres, og sørger for, at myndighederne har de fornødne beføjelser og pligt til at træffe de foranstaltninger, der påhviler dem i medfør af dette direktiv.

3. Medlemsstaterne fastlægger disse myndigheders opgaver, organisation og beføjelser i forbindelse med de forskellige kategorier af produkter, risikoaspekter og tilsynsaktiviteter og træffer passende arrangementer med henblik på udveksling af oplysninger, koordinering og samarbejde mellem disse myndigheder og underretter Kommissionen herom samt om eventuelle efterfølgende ændringer heraf. Kommissionen fremsender oplysningerne til de øvrige medlemsstater.

Artikel 7

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelserne vedrørende de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen af disse. Sanktionerne skal være effektive, stå i forhold til overtrædelsens omfang og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser senest den dato, der er fastsat i artikel 20, stk. 1, og underretter den straks om eventuelle senere ændringer af disse.

Artikel 8

1. For at nå målene i dette direktiv, og navnlig med henblik på artikel 6, skal medlemsstaternes relevante myndigheder have de fornødne beføjelser og træffe de fornødne forholdsregler til, i forhold til risikoens alvor og i overensstemmelse med traktaten, særlig dens artikel 28 og 30, at træffe passende foranstaltning til:

a) at foretage egnede produktsikkerhedsundersøgelser af passende omfang frem til sidste stadium i produktets anvendelse eller forbrug, også selv om produktet første gang blev markedsført som et sikkert produkt

b) at kræve alle nødvendige oplysninger fra de berørte parter

c) at udtage prøver af produkter for at analysere dem med henblik på deres sikkerhed

d) at stille betingelser forud for et produkts markedsføring for at gøre produktet sikkert, og at kræve, at der anføres passende advarsler om de risici, der kan være forbundet med produktet

e) at påbyde, at personer, som kan blive udsat for den risiko, der er forbundet med bestemte produkter, på passende måde advares rettidigt mod denne risiko bl.a. ved udsendelse af særlige advarsler

f) midlertidigt, så længe det er nødvendigt med henblik på gennemførelsen af kontrol, undersøgelser eller sikkerhedsvurderinger, at forbyde, at bestemte produkter leveres, tilbydes leveret eller udstilles, hvis der foreligger præcise og sammenfaldende tegn på, at de kan være farlige

g) at forbyde markedsføring af farlige produkter, og at fastsætte de nødvendige ledsageforanstaltninger for at sikre, at forbuddet overholdes

h) at organisere eller beordre, at farlige produkter, der allerede er bragt på markedet, øjeblikkeligt og på effektiv vis tilbagetrækkes, at forbrugerne advares om risiciene ved farlige produkter, at sådanne produkter, der allerede er leveret til forbrugerne, tilbagekaldes, og om nødvendigt at de pågældende produkter destrueres under forsvarlige vilkår, hvis producenternes og distributørernes forholdsregler med henblik herpå i overensstemmelse med deres forpligtelser efter dette direktiv ikke er tilfredsstillende eller er utilstrækkelige.

2. De relevante myndigheder skal navnlig have de nødvendige beføjelser og træffe de nødvendige forholdsregler til blandt de i stk. 1, litra d)-h), nævnte foranstaltninger, med den fornødne hurtighed at anvende passende foranstaltninger, i forbindelse med produkter, der frembyder en alvorlig risiko, som kræver hurtig indgriben.

3. De foranstaltninger, de relevante myndigheder skal træffe i medfør af stk. 1 og 2, rettes, alt efter det konkrete tilfælde:

a) mod producenten

b) inden for rammerne af deres respektive virksomhed, mod distributørerne og navnlig mod den ansvarlige for det første led i distributionskæden på det nationale marked

c) mod enhver anden, når det viser sig nødvendigt med henblik på, at vedkommende medvirker i forholdsreglerne til at undgå de risici, der er forbundet med et givet produkt.

Artikel 9

1. Medlemsstaternes fremgangsmåder for at sikre et effektivt markedstilsyn, herunder arbejdsprocedurer og procedurer for udveksling af oplysninger og koordinering og samarbejde mellem de forskellige berørte myndigheder, skal have til formål at sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugernes sikkerhed og sundhed.

2. For at nå målene i stk. 1 sørger medlemsstaterne for, at der findes hensigtsmæssige og effektive midler og procedurer, som navnlig kan omfatte:

a) udformning, regelmæssig ajourføring og gennemførelse af sektorbestemte tilsynsprogrammer for kategorier af produkter eller risici

b) opfølgning og ajourføring af offentligt tilgængelig videnskabelig viden om produktsikkerhed

c) periodiske rapporter om tilsynsaktiviteterne og de opnåede resultater, periodiske undersøgelser og vurderinger af, hvorledes kontrolaktiviteterne fungerer, og hvorvidt de er effektive, og om nødvendigt ændring af den fastlagte strategi for og tilrettelæggelse af tilsynet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere og andre berørte parter kan indgive klager til de myndigheder, der har ansvaret for produktsikkerhed og tilsyn- og kontrolaktiviteterne, samt at disse klager tages op til overvejelse, følges op på den fornødne måde og besvares. Medlemsstaterne informerer aktivt forbrugere og andre berørte parter om de procedurer, der fastsættes med henblik herpå.

Artikel 10

1. Kommissionen fremmer etableringen og forvaltningen af et europæisk produktsikkerhedsnet mellem de myndigheder i medlemsstaterne, der har ansvaret for markedstilsynet med forbrugsvarer, idet Kommissionen også deltager i dette netsamarbejde.

2. Nettet samarbejder med relevante organer inden for produktsektorer, der er omfattet af de forskrifter, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, og har til formål navnlig at lette:

a) udvekslingen af oplysninger vedrørende risikovurdering, farlige produkter, testmetoder og -resultater, den seneste udvikling på det videnskabelige område samt andre aspekter, der er relevante for kontrolaktiviteterne

b) etablering og gennemførelse af fælles projekter vedrørende kontrol og afprøvning

c) udveksling af ekspertise og bedste praksis samt samarbejde om uddannelsesaktiviteter

d) koordinering på fællesskabsplan af opsporing, tilbagetrækning og tilbagekaldelse af farlige produkter.

KAPITEL V

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER OG SITUATIONER, HVOR HURTIG INDGRIBEN ER PÅKRÆVET

Artikel 11

1. Hvis en medlemsstat træffer foranstaltninger efter artikel 8, stk. 1, litra d) til h), til begrænsning af markedsføringen af produkter eller til deres tilbagetrækning fra markedet eller tilbagekaldelse fra forbrugerne af allerede leverede produkter, underretter den Kommissionen om disse foranstaltninger og baggrunden herfor, for så vidt en sådan underretning ikke er foreskrevet i medfør af artikel 12 eller specifikke fællesskabsbestemmelser. Hvis den pågældende medlemsstat finder, at foranstaltningerne vedrører en begivenhed, som kun har virkning lokalt, eller hvis virkning i hvert fald er begrænset til dens eget område, skal dette fremgå af meddelelsen. Den informerer desuden Kommissionen om ændringer i eller ophævelse af sådanne foranstaltninger.

I de i bilag II, punkt 8, nævnte retningslinjer fastlægges indholdet og standardudformningen af de meddelelser, der er omhandlet i denne artikel. Retningslinjerne skal navnlig indeholde de kriterier, der skal lægges til grund ved afgørelsen af, hvilke foranstaltninger, der vedrører rent lokale begivenheder, der ikke skal meddeles, fordi de ikke er relevante for formålene med denne artikel.

2. Kommissionen fremsender meddelelsen til de øvrige medlemsstater, medmindre den efter at have set nærmere på foranstaltningen konstaterer, at den ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten. I så fald underretter den øjeblikkeligt den medlemsstat, der har truffet foranstaltningen.

Artikel 12

1. Hvis en medlemsstat træffer eller beslutter at træffe foranstaltninger eller retter henstillinger til eller aftaler med producenter, importører og distributører, uanset om dette sker på frivillig basis eller ej, at der træffes sådanne foranstaltninger med henblik på at forhindre, begrænse eller indføre særlige bestemmelser for den eventuelle markedsføring eller brug af produkter på sit område på grund af en alvorlig risiko, som produkterne udgør for forbrugernes sikkerhed og sundhed, og som kræver hurtig indgriben, underretter den øjeblikkeligt Kommissionen herom via Fællesskabssystemet for Hurtig Udveksling af Oplysninger (RAPEX). Medlemsstaten underretter desuden Kommissionen snarest om enhver ændring eller tilbagetrækning af de pågældende foranstaltninger.

Hvis den pågældende medlemsstat finder, at virkningerne af riskoen ikke rækker ud eller ikke kan række ud over dens eget område, skal dette fremgå af meddelelsen, idet der heri tages hensyn til de relevante kriterier, der er fastlagt i de retningslinjer, der er omhandlet i bilag II, punkt 8.

Uden at tilsidesætte det i første afsnit anførte, kan medlemsstaten meddele Kommissionen eventuelle foreliggende oplysninger om eksistensen af en alvorlig risiko, der kræver hurtig indgriben, inden den træffer afgørelse om foranstaltninger.

2. Ved modtagelsen af sådanne oplysninger kontrollerer Kommissionen, om de er i overensstemmelse med de krav, der gælder for forvaltningen af RAPEX, og videresender dem til de øvrige medlemsstater, der straks underretter Kommissionen om, hvilke foranstaltninger de eventuelt træffer.

3. De nærmere regler for RAPEX er anført i bilag II. Kommissionen tilpasser disse nærmere regler efter proceduren i artikel 15, stk. 2.

4. Ansøgerlande, tredjelande, og internationale organisationer kan inden for rammerne af aftaler mellem Fællesskabet og disse lande og internationale organisationer på de betingelser, der er fastsat i disse aftaler, få adgang til det fællesskabssystem. Sådanne aftaler skal være gensidige og indeholde bestemmelser om fortrolighed svarende til dem, der gælder inden for Fællesskabet.

Artikel 13

1. Kommissionen bliver bekendt med, at bestemte produkter udgør en alvorlig risiko for forbrugernes sikkerhed og sundhed i flere medlemsstater, som kræver hurtig indgriben, kan den efter at have hørt medlemsstaterne vedtage en beslutning efter proceduren i artikel 14, stk. 1, hvorved det pålægges medlemsstaterne at træffe foranstaltninger blandt de i artikel 8, stk. 1, litra d) til h), omhandlede, hvis:

a) medlemsstaterne anvender forskellige fremgangsmåder for at imødegå risikoen

b) risikoen ikke, på grund af arten af det pågældende produktsikkerhedsproblem, kan imødegås på en måde, der svarer til sagens hastende karakter, på grundlag af de procedurer, der er fastsat i specifikke fællesskabsforskrifter vedrørende de pågældende produkter, og

c) risikoen alene kan imødegås effektivt ved vedtagelse af passende foranstaltninger på EF-niveau til sikring af et ensartet og højt beskyttelsesniveau for forbrugernes sikkerhed og sundhed, og af, at det indre marked fungerer tilfredsstillende.

2. De i stk. 1 omhandlede beslutninger gælder i en periode på højst ét år og kan efter samme procedure forlænges med yderligere perioder på ét år.

Beslutninger vedrørende specifikke, individuelt fastlagte produkter eller partier af produkter er dog af ubegrænset varighed.

3. Det er forbudt at eksportere produkter fra Fællesskabet, i forbindelse med hvilke det af medlemsstaterne er blevet krævet, at de træffer nogen af de foranstaltninger, der er anført i artikel 8, stk. 1, litra f), g) og h).

4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af de i stk. 1 omhandlede beslutninger inden for en frist på under ti dage, medmindre en anden frist er fastsat i disse beslutninger.

5. De relevante myndigheder der er ansvarlige for gennemførelsen af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger, giver inden for en måned de berørte parter lejlighed til at fremføre deres synspunkter og underretter Kommissionen herom.

KAPITEL VI

UDVALGSPROCEDURER

Artikel 14

1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg for forbrugsvarersikkerhed bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, og artikel 8 i nævnte afgørelse. Den frist, der er omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til femten dage.

Artikel 15

1. Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg for forbrugsvarersikkerhed bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes rådgivningsproceduren i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, og artikel 8 i nævnte afgørelse.

3. Det Rådgivende Udvalg for Sikkerheden ved Forbrugsvarer bistår også Kommissionen med behandlingen af spørgsmål vedrørende gennemførelsen af dette direktiv, navnlig for så vidt angår håndhævelsen og markedstilsynet.

KAPITEL VII

FORSKELLIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 16

1. Offentligheden skal generelt have adgang til de oplysninger om produktrelaterede risici for forbrugernes sikkerhed og sundhed, som medlemsstaterne eller Kommissionen råder over. Offentligheden skal navnlig have adgang til oplysninger, der gør det muligt at identificere produktet, samt om risikoens art og de foranstaltninger, der er truffet.

Medlemsstaterne og Kommissionen træffer dog de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres embedsmænd og andre ansatte ikke viderebringer oplysninger, der er indsamlet i henhold til dette direktiv, og som ifølge deres natur er forretningshemmeligheder, medmindre viderebringelse af oplysninger om produkters sikkerhedsmæssige egenskaber under visse omstændigheder er nødvendig for at sikre beskyttelse af forbrugernes sikkerhed og sundhed.

2. Beskyttelsen af forretningshemmeligheder er ikke til hinder for videregivelse til myndighederne af oplysninger af betydning for et effektivt markedstilsyn og effektive håndhævelsesaktiviteter. Myndigheder, der modtager oplysninger, der er forretningshemmeligheder, sikrer beskyttelsen af disse.

Artikel 17

Dette direktiv berører ikke anvendelsen af direktiv 85/374/EØF.

Artikel 18

1. Hvis der ifølge dette direktiv vedtages foranstaltninger, som begrænser markedsføringen af et produkt eller påbyder dets tilbagetrækning fra markedet eller tilbagekaldelse fra forbrugerne, skal der gives en passende begrundelse herfor. Den berørte part skal hurtigst muligt underrettes om den pågældende foranstaltning, om de klagemuligheder, der står til hans rådighed ifølge gældende lovgivning i den pågældende medlemsstat, samt om fristen for indgivelse af sådanne klager.

De berørte parter skal så vidt muligt have lejlighed til at fremkomme med deres synspunkter, før foranstaltningen træffes. Hvis der ikke forinden har fundet en høring sted på grund af sagens hastende karakter, skal den gennemføres inden for en rimelig tid efter iværksættelsen af den pågældende foranstaltning.

Foranstaltninger, som påbyder et produkts tilbagetrækning fra markedet eller dets tilbagekaldelse fra forbrugerne skal være således udformet, at de tjener til at tilskynde distributører, brugere og forbrugere til at medvirke til, at de gennemføres.

2. Medlemsstaternes sikrer, at foranstaltninger truffet af de relevante myndigheder til begrænsning af markedsføringen af et produkt eller dets tilbagetrækning eller tilbagekaldelse fra markedet kan indbringes for de kompetente domstole.

3. Beslutninger truffet i medfør af dette direktiv om begrænsning af markedsføringen af et produkt eller dets tilbagetrækning fra markedet eller dets tilbagekaldelse fra forbrugerne berører vurderingen af den pågældende parts ansvar i henhold til medlemsstatens strafferetlige bestemmelser på området.

Artikel 19

1. Kommissionen forelægger hvert tredje år efter den i artikel 20, stk. 1, omhandlede dato Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

2. Rapporten skal navnlig indeholde oplysninger om forbrugsvarersikkerhed, hvorledes markedstilsynet fungerer, standardiseringsarbejdet, hvorledes RAPEX fungerer og fællesskabsforanstaltninger, der er truffet på grundlag af artikel 13. Med henblik herpå foretager Kommissionen på baggrund af kravene i dette direktiv og andre fællesskabsforskrifter vedrørende produktsikkerhed en række vurderinger af de relevante spørgsmål, navnlig fremgangsmåder, systemer og praksis, der anvendes i medlemsstaterne. Medlemsstaterne yder al den bistand og leverer alle de oplysninger, Kommissionen har brug for for at foretage disse vurderinger og udarbejde rapporter.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv med virkning fra 1. januar 2003. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, direktivet omfatter.

Artikel 21

Direktiv 92/59/EØF ophæves med virkning fra 1. januar 2003, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelse for så vidt angår den i bilag III anførte frist for gennemførelse og anvendelse af det ophævede direktiv.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.

Artikel 22

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

KRAV TIL DE OPLYSNINGER VEDRØRENDE FARLIGE PRODUKTER, SOM PRODUCENTER OG DISTRIBUTØRER SKAL FORELÆGGE DE RELEVANTE MYNDIGHEDER

1. Der skal fremlægges oplysninger, hvis producenter eller distributører på grundlag af data, testresultater eller andre oplysninger, de får adgang til, konstaterer, at et produkt, de leverer, ikke er sikkert ifølge definitionen i artikel 2, litra b), eller, hvis det er hensigtsmæssigt, i lyset af specifikke sikkerhedskrav i fællesskabsforskrifter, der gælder for det pågældende produkt.

2. Dette krav gælder for produktgrupper eller partier af produkter, ikke for farlige produkter enkeltvis.

3. De oplysninger, der skal fremlægges, skal mindst indeholde følgende:

   — nærmere oplysninger, der gør det muligt præcist at identificere det pågældende produkt eller produktparti

   — en fuldstændig beskrivelse af den risiko, de pågældende produkter frembyder

   — alle tilgængelige oplysninger, der kan være nyttige for at opspore produktet

   — en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at forebygge risici for forbrugerne.

4. Oplysningerne fremlægges for de myndigheder, som er blevet udpeget til det formål i de medlemsstater, hvor de pågældende produkter er blevet markedsført eller på anden vis leveret til forbrugerne.

BILAG II

REGLER FOR ANVENDELSEN AF FÆLLESSKABSSYSTEMET FOR HURTIG UDVEKSLING AF OPLYSNINGER (RAPEX) SOM OMHANDLET I ARTIKEL 13, OG RETNINGSLINJERNE FOR UNDERRETNING, DER ER FASTSAT I ARTIKEL 12 og 13

1. Systemet omfatter produkter, der som defineret i artikel 2, litra a), i dette direktiv udgør en alvorlig sikkerheds- og sundhedsmæssig risiko for forbrugerne, hvilket kræver hurtig indgriben.

   Lægemidler, der er omfattet af direktiv 75/319/EØF og 81/851/EØF, falder ikke under Rapex-systemets anvendelsesområde.

2. Systemet skal først og fremmest sikre hurtig udveksling af oplysninger i tilfælde af en alvorlig risiko for forbrugernes sikkerhed og sundhed, der kræver hurtig indgriben. De nationale myndigheder foretager derfor en konkret vurdering af de enkelte tilfælde, idet de tager hensyn til de under punkt 8 omhandlede retningslinjer, hvori fastsættes de specifikke kriterier for indkredsning af alvorlige risici, der kræver hurtig indgriben.

3. Medlemsstater, der i medfør af artikel 12 i dette direktiv underretter Kommissionen, videregiver alle tilgængelige nærmere oplysninger, idet notifikationen navnlig skal indeholde de oplysninger, der er anført i de i punkt 8 omhandlede retningslinjer, og mindst:

   a) produktets art, så det kan identificeres

   b) en beskrivelse af den pågældende risiko, herunder et resumé af de resultater af prøvninger/analyser og de konklusioner heraf, der er relevante for vurderingen af risikoniveauet

   c) arten og varigheden af de trufne eller vedtagne foranstaltninger, hvis dette er relevant

   d) de forskellige forhandlingsled og distributionen af produktet.

   Oplysningerne fremsendes ved hjælp af det særlige standardnotifikationsskema og de midler, der er anført i de i punkt 8 nævnte retningslinjer.

Når medlemsstater i medfør af artikel 11 eller 12 har underrettet om en foranstaltning, der sigter mod at begrænse markedsføringen eller anvendelsen af et kemisk stof eller præparat, fremlægger de snarest muligt et referat af eller henvisningerne til de relevante data om det pågældende stof eller præparat og kendte og tilgængelige erstatningsstoffer, når der foreligger sådanne oplysninger. De meddeler desuden foranstaltningens forventede virkninger for forbrugernes sikkerhed og sundhed samt resultaterne af den risikovurdering, der er foretaget i overensstemmelse med de generelle principper for risikoevaluering af kemiske stoffer som omhandlet i artikel 10, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 793/93 i tilfælde af et eksisterende stof eller artikel 3, stk. 2, i direktiv 67/548 i tilfælde af et nyt stof. I de retningslinjer, der henvises til i stk. 8, fastsættes nærmere oplysninger og regler for de oplysninger, der kræves i den henseende.

4. Når en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 12, stk. 1, tredje afsnit, har underrettet Kommissionen om en alvorlig risiko, førend den træffer beslutning om foranstaltninger, skal medlemsstaten inden 45 dage meddele Kommissionen, hvorvidt den bekræfter eller ændrer disse oplysninger.

5. Kommissionen sikrer hurtigst muligt, at de oplysninger, den har modtaget via systemet for hurtig udveksling af oplysninger, er i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv og kan, når den finder det nødvendigt, selv iværksætte en undersøgelse for at vurdere produktsikkerheden. I tilfælde af en sådan undersøgelse skal medlemsstaterne så vidt muligt give Kommissionen de oplysninger, den udbeder sig.

6. Ved modtagelsen af en notifikation anmodes medlemsstaterne om senest inden udløbet af det tidsrum, der er fastsat i de i punkt 8 omhandlede retningslinjer, at give Kommissionen meddelelse om følgende:

   a) hvorvidt produktet er blevet markedsført på deres område, og hvorvidt de har vedtaget eller har til hensigt at vedtage de(n) samme foranstaltning(er) eller andre foranstaltninger, efter at de er tilpasset deres situation, eller om de finder, at det i lyset af deres egen situation ikke er nødvendigt at træffe foranstaltninger i forbindelse med det pågældende produkt, og forklare hvorfor

   b) yderligere oplysninger, som de måtte have modtaget om den pågældende risiko, herunder resultater af prøvninger eller analyser, der er relevante for vurderingen af risikoniveauet

   c) hvorvidt de er uenige med hensyn til de(n) pågældende foranstaltning(er), og forklare hvorfor

   d) hvorvidt de finder, at det ikke er nødvendigt med en opfølgning, og forklare hvorfor

   e) hvorvidt det er unødvendigt at træffe forholdsregler i forbindelse med de pågældende produkter i deres situation, og forklare hvorfor.

   I de retningslinjer, der henvises til i punkt 8, fastsættes, hvorledes notifikationer vedrørende risici, som den medlemsstat, der forestår underretningen, ikke mener går videre end til dets område, skal behandles.

7. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om eventuelle ændringer eller tilbagetrækning af de(n) pågældende foranstaltning(er).

8. Bistået af det udvalg, der nedsættes i medfør af artikel 15, stk. 1, i dette direktiv udarbejder og ajourfører Kommissionen regelmæssigt en række retningslinjer for Kommissionens og medlemsstaternes forvaltning af systemet til udveksling af oplysninger.

9. Kommissionen kan underrette de nationale kontaktpunkter om produkter, der frembyder risici, som kræver hurtig indgriben, og som er importeret til eller eksporteret fra Det Europæiske Fællesskab og Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

10. Det er den medlemsstat, der foretager notifikationen, der har ansvaret for, at de fremlagte oplysninger er præcise og har ansvaret for dem.

11. Kommissionen sikrer, at systemet fungerer efter hensigten.

BILAG III

OPHÆVET DIREKTIV OG FRIST FOR GENNEMFØRELSE I NATIONAL LOVGIVNING OG FOR ANVENDELSEN

Ophævet direktiv (omhandlet i artikel 21): Rådets direktiv 92/59/EØF. Fristerne for gennemførelsen og anvendelsen (omhandlet i artikel 21): 29. juni 1994.

BILAG IV

SAMMENLIGNINGSTABEL

Nærværende direktiv	Direktiv 92/59/EØF
1	1
2	2
3	4
4	—
5	3
6	5
7	5, stk. 2
8	6
9	—
10	—
11	7
12	8
13	9
14 + 15	10
16	12
17	13
18	14
19	15
20	17
21	18
22	19
Bilag I	—
Bilag II	Bilag
Bilag III	—
Bilag IV	—

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om vedtagelse af et program for Fællesskabets indsats for folkesundheden (2001-2006)

(2000/C 337 E/16)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 285 endelig udg. — 2000/0119(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 15. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152, stk. 4,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Fællesskabet har forpligtet sig til at arbejde for at fremme og forbedre sundheden, nedbringe unødvendig høj dødelighed og aktivitetshæmmende invaliditet, forebygge sygdom og modvirke potentielle sundhedsrisici. Fællesskabet skal på grundlag af en koordineret og sammenhængende indsats varetage borgernes interesser i spørgsmål om sundhedsrisici og søge at tilfredsstille deres forventninger om et højt sundhedsbeskyttelsesniveau. Dette kræver stor synlighed og gennemsigtighed i alle Fællesskabets sundhedsrelaterede aktiviteter, og det er nødvendigt, at alle berørte parter får passende lejlighed til at blive hørt og til at engagere sig, således at viden og oplysninger sikres større udbredelse, og de enkelte borgere dermed får bedre mulighed for at deltage i beslutningsprocessen i spørgsmål af betydning for deres helbred.

(2) Som led i indsatsen for folkesundheden, der er nærmere defineret i Kommissionens meddelelse af 24. november 1993 ([1]) om rammerne for en indsats til fremme af folkesundheden, er der blevet vedtaget otte handlingsprogrammer:

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 645/96/EF af 29. marts 1996 om et fællesskabshandlingsprogram for sundhedsfremme, sundhedsoplysning, sundhedsundervisning og sundhedsuddannelse som led i indsatsen inden for folkesundhed (1996-2000) ([2])

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 646/96/EF af 29. marts 1996 om en handlingsplan for kræftbekæmpelse som led i indsatsen inden for folkesundhed (1996-2000) ([3])

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 647/96/EF af 29. marts 1996 om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende forebyggelse af aids og visse andre smitsomme sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed (1996-2000) ([4])

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 102/97/EF af 16. december 1996 om et EF-handlingsprogram vedrørende forebyggelse af narkotikamisbrug som led i indsatsen inden for folkesundhed (1996-2000) ([5])

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1400/97/EF af 30. juni 1997 om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende sundhedsovervågning som led i indsatsen inden for folkesundhed (1997-2001) ([6])

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 372/1999/EF af 8. februar 1999 om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende forebyggelse af personskader som led i indsatsen inden for folkesundhed (1999-2003) ([7])

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1295/1999/EF af 29. april 1999 om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende sjældne sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed (1999-2003) ([8]), og

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1296/1999/EF af 29. april 1999 om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende forureningsrelaterede sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed (1999-2001) ([9]).

(3) Af andre arbejder som led i indsatsen for folkesundheden kan nævnes Rådets henstilling 98/463/EF af 29. juni 1998 om blod- og plasmadonorers egnethed og screening af donorblod i Det Europæiske Fællesskab ([10]), Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2119/98/EF af 24. september 1998 om oprettelse af et net til epidemio-

([1]) KOM(93) 559 endelig udg. af 24.11.1993.

([2]) EFT L 95 af 16.4.1996, s. 1.

([3]) EFT L 95 af 16.4.1996, s. 9.

([4]) EFT L 95 af 16.4.1996, s. 16.

([5]) EFT L 19 af 22.1.1997, s. 25.

([6]) EFT L 193 af 22.7.1997, s. 1.

([7]) EFT L 46 af 20.2.1999, s. 1.

([8]) EFT L 155 af 22.6.1999, s. 1.

([9]) EFT L 155 af 22.6.1999, s. 7.

([10]) EFT L 203 af 21.7.1998, s. 14.

logisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet [1] og Rådets henstilling 1999/519/EF af 12. juni 1999 om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter 0 Hz-300 GHz [2].

(4) Rammerne for indsatsen til fremme af folkesundheden blev revideret i Kommissionens meddelelse af 15. april 1998 om udviklingen i folkesundhedspolitikken i Det Europæiske Fællesskab [3], hvoraf det fremgik, at der er behov for en ny sundhedsstrategi og et nyt sundhedsprogram på baggrund af de nye bestemmelser i traktaten, de nye udfordringer og de hidtidige erfaringer.

(5) Kommissionens meddelelse af 15. april 1998 blev positivt modtaget af Rådet i dets konklusioner af 26. november 1998 om den fremtidige ramme for Fællesskabets indsats inden for folkesundhed [4] og i dets resolution af 8. juni 1999 [5], af Det Økonomiske og Sociale Udvalg i dets udtalelse af 9. september 1998 [6], af Regionsudvalget i dets udtalelse af 19. november 1998 [7], og af Europa-Parlamentet i dets beslutning A4-0082/99 af 12. marts 1999 [8], og de nævnte institutioner støttede Kommissionens synspunkt, hvorefter indsatsen på fællesskabsplan bør fastlægges i et overordnet program for en periode af fem år og omfatte tre generelle mål, nemlig bedre information med henblik på udbyggelse af folkesundheden, hurtig reaktion på sundhedsrisici og håndtering af sundhedsdeterminanter på grundlag af sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse, støttet af aktioner på tværs af sektorerne samt under anvendelse af alle de passende instrumenter, som traktaten giver mulighed for.

(6) Det overordnede sigte med folkesundhedsprogrammet bør være at bidrage til et højt sundhedsbeskyttelsesniveau med udgangspunkt i en indsats for at forbedre folkesundheden, forebygge sygdomme hos mennesker samt imødegå forhold, der kan indebære risiko for menneskers sundhed. Indsatsen bør bygge på nødvendigheden af at undgå for tidlig død, øge den forventede levetid uden invaliditet eller sygdom, fremme livskvalitet og fysisk og psykisk velvære og nedbringe de økonomiske og sociale omkostninger ved dårligt helbred til et minimum og derigennem reducere helbredsmæssige uligheder.

(7) At virkeliggøre såvel dette mål som programmets generelle mål kræver, at medlemsstaterne finder sammen i et effektivt samarbejde og engagerer sig uforbeholdent i gennemførelsen af Fællesskabets aktioner, samt at aktørerne på sundhedsområdet og offentligheden som helhed involveres.

(8) I overensstemmelse med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, jf. EF-traktatens artikel 5, handler Fællesskabet på de områder, der som folkesundhedsområdet ikke hører ind under dets enekompetence, kun hvis og i det omfang dets mål på grund af den påtænkte handlings omfang eller virkninger bedre kan virkeliggøres på fællesskabsplan. Programmets mål kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af mangelen på fuldstændig kontrol på nationalt plan over de faktorer, som påvirker sundhedstilstanden og sundhedssystemerne, og på grund af disse faktorers kompleksitet og tværnationale karakter. Med gennemførelsen af dette program vil Fællesskabet kunne tage et skridt i retning af at opfylde sine traktatfæstede forpligtelser på folkesundhedsområdet, samtidig med at det fuldt ud respekterer, at medlemsstaterne selv har ansvaret for at tilrettelægge og tilbyde sundhedstjenester og -pleje. Denne afgørelse er ikke mere vidtrækkende, end nødvendigt er i forhold til de definerede mål.

(9) Programforanstaltningerne tjener til støtte for Fællesskabets sundhedsstrategi, men derudover frembyder de yderligere fordele ved at opfylde en række sundhedspolitiske behov, herunder behov i sundhedssystemerne, der følger af de vilkår og strukturer, som Fællesskabets indsats på andre områder har ført med sig, ved at beskæftige sig med den nyeste udvikling, nye risici og nye problemer og derved sætte Fællesskabet i stand til at yde sine borgere en bedre beskyttelse, ved at kompilere aktiviteter, som er blevet gennemført i relativ isolation og med begrænset virkning på nationalt plan, og supplere disse, således at resultaterne får en positiv betydning for Fællesskabets borgere, og ved at bidrage til en styrkelse af solidariteten og samhørigheden inden for Fællesskabet.

(10) For at sikre aktionerne en fuld effektiv virkning med hensyn til brede sundhedsspørgsmål og -risici i samarbejde med andre fællesskabspolitikker og -aktiviteter bør der i programmerne gives mulighed for, at der kan gennemføres fælles aktioner med beslægtede fællesskabsprogrammer og -aktioner.

(11) Ved gennemførelsen af programmet bør der gøres fuldt ud brug af resultaterne fra de EF-forskningsprogrammer, hvis midler anvendes til at støtte forskning på områder, der er omfattet af programmet.

(12) Programmet bør have en varighed på seks år, således at der er tilstrækkelig tid til at gennemføre foranstaltninger og virkeliggøre målene.

(13) Det er vigtigt, at Kommissionen sikrer, at programmet gennemføres i nært samarbejde med medlemsstaterne. Desuden bør Kommissionen indhente oplysninger og råd i højtstående ekspertudvalg.

---

[1] EFT L 268 af 3.10.1998, s. 1.
[2] EFT L 199 af 30.7.1999, s. 59.
[3] KOM(98) 230 endelig udg.
[4] EFT C 390 af 15.12.1998, s. 1.
[5] EFT C 200 af 15.7.1999, s. 1.
[6] EFT C 407 af 28.12.1998, s. 26.
[7] EFT C 51 af 22.2.1999, s. 53.
[8] EFT C 175 af 21.6.1999, s. 135.

(14) Der bør sikres sammenhæng og komplementaritet mellem de aktioner, der gennemføres under programmet, og dem, der planlægges eller gennemføres under andre politikker eller aktiviteter, navnlig i betragtning af kravet om, at der ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker og aktiviteter skal sikres et højt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed.

(15) Denne afgørelse fastlægger den finansieringsramme for programmets samlede varighed, som udgør det primære referencegrundlag for budgetmyndigheden under den årlige budgetprocedure, jf. punkt 33 i den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forbedring af budgetproceduren [1].

(16) Det er af afgørende betydning, at der er tilstrækkelig fleksibilitet, således at ressourcerne kan omfordeles og aktiviteterne tilpasses, samtidig med at der tages hensyn til kriterierne for udvælgelse af prioriterede opgaver og for opstilling af prioriteringsrækkefølgen alt efter risikoens størrelse eller forventningerne med hensyn til effekten, offentlighedens interesse, eksistensen af interventionsmetoder eller mulighed for at udvikle sådanne, subsidiaritet, merudbytte og indvirkning på andre sektorer.

(17) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [2], bør foranstaltninger til gennemførelse af denne afgørelse vedtages efter rådgivningsproceduren, jf. afgørelsens artikel 3.

(18) Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) indeholder bestemmelser om et udvidet samarbejde på folkesundhedsområdet mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og de lande i Den Europæiske Frihandelssammenslutning, der deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFTA/EØS-lande), på den anden side. Også de associerede lande i Central- og Østeuropa bør kunne deltage i dette program på de betingelser, der er fastsat i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de respektive associeringsrådsafgørelser. Det samme gælder Cypern på grundlag af supplerende bevillinger efter procedurer, der skal aftales med dette land, samt Malta og Tyrkiet på grundlag af supplerende bevillinger i overensstemmelse med traktatens bestemmelser.

(19) Der bør etableres et samarbejde i folkesundhedsspørgsmål med tredjelande og med de relevante internationale organisationer.

(20) For at øge programmets værdi og dets virkning bør de gennemførte foranstaltninger kontrolleres og evalueres. Det bør være muligt at tilpasse eller ændre programmet på baggrund af disse evalueringer og i forhold til den udvikling, der måtte ske inden for rammerne af Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet og dermed forbundne områder.

(21) Programmet for Fællesskabets indsats for folkesundheden er baseret på aktiviteterne og programmerne under de tidligere udstukne rammer for at sikre en problemfri overgang fra aktionerne under de nævnte programmer og det tilpasser og bygger videre på de aktioner, der blev gennemført i henhold til disse. Afgørelserne om de pågældende programmer bør ophæves med virkning fra datoen for denne afgørelses ikrafttræden —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Fastlæggelse af programmet

1. Ved denne afgørelse fastlægges et program for Fællesskabets indsats for folkesundheden, herefter benævnt »programmet«.

2. Programmet gennemføres i perioden 1. januar 2001-31. december 2006.

Artikel 2

Overordnet sigte og generelle mål

1. Programmet skal bidrage til et højt sundhedsbeskyttelsesniveau med udgangspunkt i en indsats for at forbedre folkesundheden, forebygge sygdomme hos mennesker samt imødegå forhold, der kan indebære risiko for menneskers sundhed.

2. Programmet har følgende generelle mål:

a) En højnelse af informations- og vidensniveau med henblik på at udbygge folkesundheden samt at udbygge og opretholde såvel effektive interventionsmetoder på sundhedsområdet som effektive sundhedssystemer, ved at der udvikles og forvaltes en velorganiseret og omfattende ordning for indsamling, analyse og evaluering af sundhedsoplysninger og -viden samt formidling af disse til de ansvarlige myndigheder, fagfolk inden for sundhedssektoren og offentligheden, samt ved at der gennemføres vurderinger af og udarbejdes rapporter om sundhedstilstanden og sundhedsrelaterede politikker, systemer og foranstaltninger

b) En forbedring af mulighederne for at reagere hurtigt og med en koordineret indsats på sundhedsrisici ved at udvikle, styrke og yde bistand til kapaciteten i samt forvaltningen og sammenkoblingen af systemer til overvågning, tidlig varsling og hurtig reaktion i tilfælde af sundhedsfare

c) Håndtering af sundhedsdeterminanterne på grundlag af sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse gennem støtte til og udvikling af vidtfavnende aktiviteter og aktioner til fremme af sundheden og forebyggelse af sygdomme og specifikke instrumenter til reduktion og eliminering af risici.

Artikel 3

Fællesskabsaktioner

1. Programmets generelle mål, jf. artikel 2, søges virkeliggjort ved hjælp af følgende grupper af aktioner, hvis mål og indhold er beskrevet i bilaget:

[1] EFT C 172 af 18.6.1999, s. 1.

[2] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

a) Bedre sundhedsinformation gennem:

— etablering og forvaltning af et sundhedsovervågningssystem

— udvikling og anvendelse af instrumenter til at analysere, rådgive, rapportere, informere og foretage konsultationer om sundhedsanliggender.

b) Hurtig reaktion på sundhedsrisici gennem:

— forbedring af evnen til at håndtere overførbare sygdomme

— styrkelse af evnen til at håndtere andre sundhedsrisici.

c) Håndtering af sundhedsdeterminanter gennem:

— formulering af strategier og foranstaltninger vedrørende livsstilsrelaterede sundhedsdeterminanter

— formulering af strategier og foranstaltninger vedrørende socioøkonomiske sundhedsdeterminanter

— formulering af strategier og foranstaltninger vedrørende miljørelaterede sundhedsdeterminanter.

2. De i stk. 1 omhandlede aktioner gennemføres ved hjælp af følgende foranstaltninger, som, hvis det er hensigtsmæssigt, kan kombineres og involvere de lande, som er nævnt i artikel 9:

a) støtte til udarbejdelse af fællesskabsretsakter og til samarbejde om Fællesskabets og medlemsstaternes holdning i fora, hvor sundhedsrelaterede anliggender drøftes

b) støtte til udvikling af den statistiske del i sundhedsoplysningerne som led i Fællesskabets statistiske program og til udarbejdelse og formidling af rapporter og meddelelser om situationen med hensyn til specifikke sundhedsspørgsmål i alle medlemsstater og til undersøgelser og rådgivning angående spørgsmål af interesse for såvel Fællesskabet som alle medlemsstaterne

c) udbygning af og støtte til information og konsultation om sundheds- og sundhedsrelaterede anliggender på fællesskabsplan med deltagelse af repræsentative patientorganisationer, fagfolk inden for sundhedssektoren og andre interesserede parter

d) støtte til mobilisering af ressourcer med henblik på at imødegå sundhedssrisici og reagere på uforudsete begivenheder, foretage undersøgelser og koordinere reaktionerne på fællesskabsplan og på nationalt plan

e) støtte til udveksling af erfaringer og informationer mellem Fællesskabet og medlemsstaternes myndigheder og ansvarlige organisationer og til tilvejebringelse af planlægnings- og reaktionskapacitet i tilfælde af sundhedssrisici og af passende uddannelsestilbud

f) fremme af Fællesskabets og de nationale myndigheders og ansvarlige organisationers tilrådighedsstillelse og eventuelt fremskaffelse af informationer til fordel for offentligheden og fagfolk inden for sundhedssektoren

g) støtte til Fællesskabets og medlemsstaternes tilrettelæggelse og gennemførelse af sygdomsforebyggende og sundhedsfremmende aktiviteter, eventuelt med deltagelse af ikke-statslige organisationer, og til innovative projekter eller pilotprojekter til gavn for alle medlemsstater.

Artikel 4

Fælles aktioner

Som led i bestræbelserne på at sikre et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker og aktiviteter, kan programforanstaltningerne gennemføres som fælles aktioner sammen med beslægtede fællesskabsprogrammer og -aktioner, navnlig inden for forbrugerbeskyttelse, social sikring, forskning og teknologisk udvikling, datakommunikation mellem administrationerne (IDA), statistik, uddannelse og miljø og sammen med aktioner, som gennemføres af Det Fælles Forskningscenter og Fællesskabets agenturer.

Artikel 5

Gennemførelse

1. Kommissionen varetager gennemførelsen af de aktioner, som er omhandlet i artikel 3. Til dette formål vedtager den i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2, foranstaltninger, for så vidt angår den årlige arbejdsplan og for tilsyn.

2. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til på nationalt plan at sikre den koordinering, organisation og opfølgning, som er en forudsætning for, at programmålene kan virkeliggøres, og de inddrager i denne henseende alle de parter, som efter national lovgivning og praksis er beskæftiget med folkesundhedsanliggender. De tager de nødvendige skridt til at sikre en effektiv gennemførelse af programmet.

Kommissionen og medlemsstaterne drager omsorg for at, der forefindes passende strukturer på fællesskabsplan og på nationalt plan, til at programmålene kan virkeliggøres. De sørger for, at der i passende omfang oplyses om de aktioner, som modtager støtte under programmet, samt at aktioner, som forudsætter gennemførelse via lokale eller regionale myndigheder eller ikke-statslige organisationer, sikres den bredest mulige deltagelse.

3. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer i samarbejde overgangen mellem de aktioner, der gennemføres som led i de folkesundhedsprogrammer, der henvises til i artikel 12, og dem, der gennemføres under programmet.

Artikel 6

Sammenhæng og komplementaritet

Kommissionen er ansvarlig for, at der er sammenhæng og komplementaritet mellem de aktioner, som gennemføres under programmet, og dem, der gennemføres i henhold til andre fællesskabspolitikker og -aktiviteter. Kommissionen skal navnlig udvælge de forslag, som er relevante set i forhold til programmålene og -aktionerne, og informere det udvalg, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1.

Artikel 7

Finansiering

1. Finansieringsrammen for gennemførelsen af dette program fastsættes for den i artikel 1 nævnte periode til 300 mio. EUR.

2. De årlige bevillinger godkendes af budgetmyndigheden inden for rammerne af de finansielle overslag.

Artikel 8

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg bestående af medlemsstaternes repræsentanter og med Kommissionens repræsentant som formand.

2. Hvis der henvises til dette stykke, finder rådgivningsproceduren i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse under overholdelse af artikel 7, stk. 3, og artikel 8 i nævnte afgørelse.

Artikel 9

Deltagelse af EFTA/EØS-landene, de associerede lande i Central- og Østeuropa, Cypern, Malta og Tyrkiet

Programmet er åbent for deltagelse af:

a) EFTA/EØS-landene i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i EØS-aftalen

b) de associerede lande i Central- og Østeuropa i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de respektive associeringsrådsafgørelser

c) Cypern på grundlag af supplerende bevillinger i overensstemmelse med de procedurer, der aftales med dette land

d) Malta og Tyrkiet på grundlag af supplerende bevillinger i overensstemmelse med traktatens bestemmelser.

Artikel 10

Internationalt samarbejde

I forbindelsen med gennemførelsen af programmet fremmes samarbejde med tredjelande og med internationale organisationer med kompetence på folkesundhedsområdet, navnlig Verdenssundhedsorganisationen (WHO), Europarådet og Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD).

Artikel 11

Overvågning, evaluering og resultatformidling

1. Kommissionen identificerer resultatindikatorer, fører tilsyn med, hvilke resultater der opnås, og gennemfører uafhængige evalueringer i programmets tredje år (midtvejsevaluering) og sidste år (efterfølgende evaluering). Evalueringerne skal i særdeleshed fokusere på, hvilke virkninger der er blevet opnået, og hvor effektivt ressourcerne er blevet udnyttet.

2. Kommissionen sørger for, at offentligheden får adgang til resultaterne af de gennemførte aktioner og evalueringsrapporterne.

3. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en midtvejsrapport i løbet af programmets tredje år og en endelig rapport, når det er fuldført. Rapporterne skal indeholde oplysninger om Fællesskabets finansiering i henhold til den fastlagte finansieringsramme, om sammenhæng og komplementaritet med andre relevante programmer, aktioner og initiativer og om evalueringsresultaterne. Rapporterne sendes desuden til Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

Artikel 12

Ophævelse

Følgende afgørelser ophæves:

Afgørelse nr. 645/96/EF,

Afgørelse nr. 646/96/EF,

Afgørelse nr. 647/96/EF,

Afgørelse nr. 102/97/EF,

Afgørelse nr. 1400/97/EF,

Afgørelse nr. 372/1999/EF,

Afgørelse nr. 1295/1999/EF,

Afgørelse nr. 1296/1999/EF.

Artikel 13

Ikrafttræden

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

BILAG

SPECIFIKKE MÅL OG AKTIONER

1. **Et højere informations- og vidensniveau på sundhedsområdet**

1.1. *Udvikling og forvaltning af et sundhedsovervågningssystem*

1. mål: Opstilling af fællesskabsindikatorer for sundhedstilstand, sygdomme og sundhedsdeterminanter, udarbejdelse af metoder til indsamling af data med henblik på overvågning og analyse samt oprettelse af databaser til ovennævnte formål

1) komplettering af et system for trinvis opstilling af sundhedsrelaterede indikatorer med fuldstændig dækning af sundhedsstatus, sygdomme, sundhedsressourcer og interventioner samt sundhedsdeterminanter og indsamling af relevante data efter en metode, som aftales nærmere

2) iværksættelse af dette system for opstilling af indikatorer, indsamling af data og indlæsning af disse i databaserne samt udvikling af versioner af databaserne til brug for fagfolk i sundhedssektoren og offentligheden.

Den statistiske del af dette arbejde udføres som led i Fællesskabets statistiske program.

2. mål: Forbedring af systemet for overførsel og udveksling af sundhedsdata

1) revision og forbedring af det system, der forbinder Kommissionen og medlemsstaternes sundhedsmyndigheder via Internet og andre medier i den hensigt at overføre og udveksle Fællesskabets indikatorer og data

2) offentliggørelse og regelmæssig ajourføring på Kommissionens og medlemsstaternes web-steder af de sundhedsdata, der registreres i informationssystemet, således at myndigheder, fagfolk i sundhedssektoren og offentligheden kan få adgang til dem.

1.2. *Udvikling og anvendelse af instrumenter til at analysere, rådgive, rapportere, informere og foretage konsultationer om sundhedsanliggender*

1. mål: Udvikling af instrumenter til at analysere og rådgive om sundhedsanliggender

1) udvikling og forvaltning af et fællesskabsnet med det formål at udarbejde analyser og rapporter om sundhedstilstanden og om virkningerne af sundhedsdeterminanter og -politikker, kortlægge risikofaktorer og manglende viden samt stille prognoser for udviklingen til brug i den politiske planlægning, ved fastlæggelsen af prioriterede områder og ved fordelingen af ressourcer

2) udvikling og forvaltning af et fællesskabsnet til at varetage overvågnings-, analyse- og rådgivningsopgaver vedrørende sundhedsteknologier

3) udvikling og forvaltning af et benchmarkingsystem for fællesskabsstrategier og for nationale politikker og aktiviteter vedrørende sygdomsforebyggelse, sundhedsfremme og sundhedsbeskyttelse med passende parametre og datasæt

4) udvikling og forvaltning af et fællesskabsnet til at varetage overvågnings-, analyse- og rådgivningsopgaver vedrørende kliniske retningslinjer og kvalitet og god praksis i forbindelse med interventioner på sundhedsområdet.

2. mål: Rapportering om sundhedsanliggender

1) udarbejdelse af rapporter om sundhedstilstanden i Fællesskabet og kortlægning af urovækkende udviklingstendenser; udarbejdelse af rapporter om udvalgte aktiviteter, politikker og foranstaltninger samt sundhedsdeterminanter

2) fremlæggelse af undersøgelsesresultater, rådgivende udtalelser og retningslinjer vedrørende sundhedsteknologier, interventioner på sundhedsområdet og kvalitet og god praksis.

3. mål: Konsultation, information og formidling af rapporter, rådgivning og anbefalinger

1) offentliggørelse af de rapporter, undersøgelsesresultater, rådgivende udtalelser og retningslinjer, der er nævnt i afsnit 1.2. i dette bilag, på Kommissionens og medlemsstaternes web-steder og via andre passende medier

2) udvikling og anvendelse af instrumenter til information og konsultation af repræsentative patientorganisationer, fagfolk i sundhedssektoren og andre interesserede parter om sundhedsrelaterede emner på fællesskabsplan

3) indsamling af væsentlige informationer om sundhed og sundhedstjenester, herunder spørgsmål om adgang og rettigheder, og formidling heraf på den mest hensigtsmæssige måde, navnlig til personer, der flytter fra en medlemsstat til en anden.

2. **Hurtig reaktion på sundhedsrisici**

2.1. *Forbedring af evnen til at håndtere overførbare sygdomme*

1. mål: Støtte den videre gennemførelse af beslutning nr. 2119/98/EF om oprettelse af et fællesskabsnet til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme

1) udvikling af:

a) definitioner af tilfælde, epidemiologiske metoder og overvågningsmetoder, tekniske metoder og procedurer, og fastlæggelse af, hvilken art og hvilken type data om prioriterede sygdomme og særlige emner der skal indsamles og videresendes

b) procedurer for information, konsultation og koordinering mellem medlemsstaterne med henblik på at forebygge og bekæmpe overførbare sygdomme, herunder bestemmelser for et undersøgelseshold på fællesskabsplan

c) retningslinjer for, hvilke beskyttelsesforanstaltninger der skal træffes, navnlig ved de ydre grænser og i nødsituationer; forbindelser med ansøgerlande og andre tredjelande

2) indsamling af overvågningsdata og netoversigter fra bestående databaser

3) understøttelse af forvaltningen af nettet, navnlig i forbindelse med fælles undersøgelser, uddannelse, løbende evaluering og kvalitetssikring.

2. mål: Forbedring af sikkerheden ved og kvaliteten af blod fra mennesker

1) komplettering og gennemførelse af grundlaget for sikring af høje standarder for kvaliteten og sikkerheden i forbindelse med tapning, behandling, opbevaring og distribution af fuldblod, blodkomponenter og stamceller

2) opbygning og forvaltning af et blodovervågningsnet og forberedelse af retningslinjer for optimal anvendelsen af blod.

3. mål: Forbedring af kvaliteten af og sikkerheden ved organer og stoffer af menneskelig oprindelse

1) udvikling og gennemførelse af en fællesskabsstrategi for organer og stoffer af menneskelig oprindelse

2) udvikling og etablering af et fællesskabsnet for organer og stoffer af menneskelig oprindelse.

2.2. *Styrkelse af evnen til at håndtere andre sundhedsrisici*

1. mål: Udvikling af strategier og instrumenter til reaktion på ikke-overførbare sygdomme

gennemgang og udvikling af strategier til reaktion på risici for ikke-overførbare sygdomme, herunder, hvis det er hensigtsmæssigt, udvikling af et fællesskabsnet med forbindelse til bestående overvågnings-, rapporterings- og varslingssystemer.

2. mål: Fremme af udarbejdelsen af retningslinjer og foranstaltninger angående elektromagnetiske felter og andre fysiske agenser

revision og yderligere udbygning af retningslinjer og vejledning om foranstaltninger til beskyttelse mod og forebyggelse af:

1) elektromagnetiske felter

2) andre fysiske agenser som f.eks. optisk stråling og ultraviolet stråling, laserstråling, tryk, støj og vibrationer.

3. **Håndtering af sundhedsdeterminanter**

3.1. *Formulering af strategier og foranstaltninger vedrørende livsstilsrelaterede determinanter*

Mål: Formulering og gennemførelse i nært samarbejde med medlemsstaterne af strategier og foranstaltninger vedrørende livsstilsrelaterede sundhedsdeterminanter, navnlig i den hensigt at integrere dem i den overordnede indsats for sundhedsfremme og gennemførelse af sygdomsforebyggende politikker

udbygning og virkeliggørelse af Fællesskabets strategier, herunder benchmarking og analyse af politikker og foranstaltninger, udarbejdelse af rapporter, etablering af net, kortlægning af omfanget af og målene for en yderligere fællesskabsindsats og forberedelse af fællesskabsinstrumenter for livsstilsrelaterede sundhedsdeterminanter.

3.2. *Formulering af strategier og foranstaltninger vedrørende socioøkonomiske sundhedsdeterminanter*

Mål: Formulering og virkeliggørelse af strategier og foranstaltninger vedrørende socioøkonomiske sundhedsdeterminanter

1) udvikling af en metode til benchmarking og til sammenkobling af strategier med henblik på at kortlægge skævheder på sundhedsområdet ved hjælp af data fra Fællesskabets sundhedsinformationssystem og, hvis det er hensigtsmæssigt, udvikling af fællesskabsinstrumenter for sundhedstjenester og forsikringsordninger og for Fællesskabets politikkers og aktiviteters virkning på disse; aktionerne dækker desuden spørgsmål vedrørende forbrug, omkostningseffektivitet og udgifter til lægemidler

2) gennemgang og kortlægning af hindringer for adgangen til sundhedstjenester på tværs af Fællesskabets indre grænser og, hvis det er hensigtsmæssigt, formulering af retningslinjer.

3.3. *Formulering af strategier og foranstaltninger vedrørende miljørelaterede sundhedsdeterminanter*

Mål: Formulering og virkeliggørelse af strategier og foranstaltninger vedrørende miljørelaterede sundhedsdeterminanter

1) udbygning og gennemførelse af retningslinjer og anbefalinger udstedt af Den Europæiske Ministerkonference om Miljø og Sundhed og overvågning af nationale strategiers og foranstaltningers effektivitet

2) indsamling og udarbejdelse af rapporter om god praksis for overvågning, tidlige varslingssystemer og foranstaltninger vedrørende forurenende stoffer og dermed forbundne sygdomme og, hvis det er hensigtsmæssigt, formulering af retningslinjer.

4. **Gennemførelse af aktionerne**

1) Aktionerne kan finansieres ved indgåelse af kontrakter om tjenesteydelser på grundlag af udbud eller via tilskud, når der samtidig ydes støtte fra anden side. I sidstnævnte tilfælde kan Fællesskabets andel af finansieringen som hovedregel ikke overstige 50 % af de udgifter, som modtageren reelt har måttet afholde.

2) Kommissionen kan ved gennemførelsen af programmet have behov for yderligere ressourcer, herunder mulighed for at søge ekspertbistand. Disse behov vil der blive taget stilling til i forbindelse med Kommissionens løbende evaluering af ressourcefordelingen.

3) Kommissionen kan også gennemføre aktioner med henblik på information, offentliggørelse og formidling. Ligeledes kan den gennemføre evalueringsundersøgelser og tilrettelægge seminarer, kollokvier og andre ekspertmøder.

4) Kommissionen opstiller årlige arbejdsplaner med angivelse af prioriterede opgaver og de aktioner, som skal gennemføres. Desuden fastlægger den de nærmere vilkår og kriterier for udvælgelse af aktioner i henhold til programmet. I denne forbindelse indhenter den udtalelser fra det udvalg, der er omhandlet i artikel 8.

5) Ved gennemførelsen af aktionerne respekteres principperne for databeskyttelse.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et fællesskabshandlingsprogram til fremme af medlemsstaternes samarbejde om bekæmpelse af social udstødelse

(2000/C 337 E/17)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 368 endelig udg. — 2000/0157(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 16. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 137, stk. 2, andet og tredje afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge traktatens artikel 2 er en af Fællesskabets opgaver at fremme en højnelse af levestandarden og livskvaliteten i Fællesskabet som helhed.

(2) Ifølge traktatens artikel 136 har Fællesskabet og medlemsstaterne, der er opmærksomme på de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, som bl.a. er fastlagt i den europæiske socialpagt undertegnet i Torino den 18. oktober 1961 og fællesskabspagten af 1989 om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, som mål at bekæmpe social udstødelse.

(3) Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget har alle kraftigt opfordret til, at Fællesskabet intensiverer sit bidrag til indsatsen i medlemsstaterne for at forebygge og bekæmpe social udstødelse.

(4) I Kommissionens meddelelse af 1. marts 2000, »Skabelse af et Europa med plads til alle« [1], blev der gjort rede for den udfordring, som social udstødelse udgør, og de eksisterende politiske tiltag i den forbindelse i medlemsstaterne og på fællesskabsniveau, og det blev på det grundlag foreslået, at der skulle gives et nyt skub til EU-samarbejdet om bekæmpelse af social udstødelse.

(5) Ifølge Det Europæiske Råd i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 er fremme af social integration uløseligt forbundet med EU's overordnede strategiske målsætning for det kommende tiår om at blive verdens mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi, der har kapacitet til en bæredygtig økonomisk vækst med flere og bedre job og større social samhørighed.

(6) Det Europæiske Råd i Lissabon erkendte endvidere, at det nye videnbaserede samfund rummer muligheder for at mindske social udstødelse, idet det både skaber de økonomiske betingelser for større velstand gennem øget vækst og beskæftigelse og åbner nye veje for deltagelse i samfundet, og samtidig indebærer det en risiko for, at afstanden mellem dem, der har adgang til den nye viden, og dem, der holdes udenfor, bliver stadig større; der bør gøres en indsats for at afbøde denne risiko og udnytte det nye potentiale maksimalt.

(7) Det Europæiske Råd gav desuden udtryk for, at indsatsen for at bekæmpe social udstødelse burde bygge på en åben koordinationsmetode, der kombinerer nationale handlingsplaner og et kommissionsinitiativ om samarbejde.

(8) Kommissionens initiativ, der består af et forslag til et flerårigt handlingsprogram, som har til formål at fremme medlemsstaternes samarbejde, tager sigte på at forbedre videnniveauet, udvikle udveksling af oplysninger og bedste praksis og evaluere erfaringer med henblik på at gøre indsatsen mod social udstødelse mere effektiv.

(9) Mange ikke-statslige organisationer på europæisk plan har erfaringer og ekspertise i bekæmpelse af social udstødelse og optræder som fortalere på europæisk plan for personer, der er udsat for social udstødelse. De kan derfor yde et vigtigt bidrag til forståelsen for forskellige former for og virkninger af social udstødelse og til sikring af, at der ved udformningen, gennemførelsen og opfølgningen af programmet tages hensyn til erfaringerne hos personer, der er udsat for social udstødelse.

(10) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [2], vedtages gennemførelsesbestemmelserne til nærværende afgørelse efter rådgivningsproceduren, der er fastsat i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF.

[1] KOM(2000) 79 endelig udg.

[2] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(11) For at give fællesskabsindsatsen øget merværdi er det nødvendigt, at Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne på alle niveauer sikrer sammenhængen i og komplementariteten mellem foranstaltninger, der iværksættes på grundlag af denne afgørelse og andre relevante fællesskabspolitikker, -instrumenter og -foranstaltninger, især i forbindelse med Den Europæiske Socialfond.

(12) Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) giver mulighed for øget samarbejde på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og de lande i Den Europæiske Frihandelssammenslutning, der deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFTA/EØS), på den anden side. Det bør være muligt for ansøgerlandene i Central- og Østeuropa at deltage i programmet i henhold til de betingelser, der er fastsat i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de afgørelser, som er truffet af de respektive associeringsråd, for Cypern og Malta gennem finansiering med tillægsbevillinger i henhold til procedurer, der fastlægges sammen med de to lande, samt for Tyrkiet gennem finansiering med tillægsbevillinger i overensstemmelse med procedurer, der fastlægges sammen med Tyrkiet.

(13) I afgørelsen fastlægges det finansielle referencegrundlag, jf. punkt 33 i den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

(14) Ifølge traktatens artikel 2 og 3 har Fællesskabet til opgave at fremme ligestilling mellem mænd og kvinder, og det skal i alle aktiviteter tilstræbe at fjerne uligheder og fremme ligestilling mellem mænd og kvinder. Kønsspørgsmålet er et vigtigt tværgående emne, der i høj grad har betydning for udstødelsens årsager og virkninger.

(15) For at sikre, at programmets mål nås, bør gennemførelsen kontrolleres og evalueres.

(16) I betragtning af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, kan medlemsstaterne ikke i tilstrækkelig grad nå målene i den påtænkte foranstaltning vedrørende Fællesskabets bidrag til bekæmpelse af social udstødelse, da der er behov for multilaterale partnerskaber, udveksling af oplysninger på tværs af grænserne og udbredelse af god praksis i hele Fællesskabet. Afgørelsen går ikke længere end det, der kræves for at nå målene —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Oprettelse af programmet

Hermed oprettes et program for Fællesskabets indsats til fremme af medlemsstaternes samarbejde om bekæmpelse af social udstødelse, i det følgende benævnt »programmet«, for perioden 1. januar 2001 til 31. december 2005.

Artikel 2

Principper

1. Programmet indgår som led i en åben metode til koordinering af medlemsstaternes indsats mod social udstødelse, og det skal kombineres med nationale handlingsplaner.

2. Programmet og de nationale handlingsplaner skal bidrage til en større indsigt i social udstødelse, indarbejdelse af kampen mod social udstødelse i medlemsstaternes og Fællesskabets politikker og foranstaltninger og udformning af prioriterede aktioner, der udvælges af medlemsstaterne ud fra deres specifikke forhold.

3. Programmets overordnede mål er at fremme samarbejde, der sætter EU og medlemsstaterne i stand til at yde en afgørende indsats for at udrydde fattigdom og social udstødelse ifølge målsætninger, Rådet har vedtaget.

4. Ved udformningen, gennemførelsen og opfølgningen af aktiviteterne under programmet tages der hensyn til erfaringer fra medlemsstaterne på alle relevante niveauer og fra personer, der er udsat for fattigdom og social udstødelse, samt fra arbejdsmarkedets parter, ikke-statslige og frivillige organisationer og andre samfundsaktører, der er involveret i kampen mod fattigdom og social udstødelse.

Artikel 3

Mål

Programmet skal støtte samarbejde, der sætter EU og medlemsstaterne i stand til gøre indsatsen mod social udstødelse mere effektiv

— ved at forbedre forståelsen for social udstødelse

— ved i forbindelse med de nationale handlingsplaner at tilrettelægge samarbejde om indsatsen og udveksling af erfaringer

— ved at opbygge aktørernes evne til effektivt at gøre noget ved social udstødelse, navnlig ved at arbejde i netværk på EU-plan.

Artikel 4

Fællesskabsforanstaltninger

1. Med henblik på at nå målene, der er fastsat i artikel 3, kan følgende foranstaltninger iværksættes i tværnationalt regi:

— analyse af særtræk, årsager, processer og tendenser i forbindelse med social udstødelse, herunder indsamling af sammenlignelige statistikker, udvikling af fælles metoder og temaundersøgelser

— samarbejde om indsatsen og udveksling af oplysninger og bedste praksis på grundlag af udformningen af kvantitative og kvalitative indikatorer og benchmarking ud fra regelmæssig overvågning, evaluering og peer review

— fremme af en dialog, der inddrager de forskellige involverede parter, og støtte til, at ikke-statslige organisationer, der er aktive i kampen mod fattigdom og social udstødelse, kan arbejde i netværk på EU-plan.

2. I bilaget beskrives det, hvordan gennemførelsen af fællesskabsforanstaltningerne omhandlet i stk. 1 tilrettelægges.

Artikel 5

Gennemførelse

1. Kommissionen

— sikrer gennemførelsen af de fællesskabsforanstaltninger, programmet omfatter

— udveksler regelmæssigt synspunkter med repræsentanter fra ikke-statslige organisationer og arbejdsmarkedets parter på europæisk plan om udformningen, gennemførelsen og opfølgningen af programmet og om tilsvarende retningslinjer for indsatsen. Kommissionen underretter det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 7, om deres holdninger

— fremmer et aktivt partnerskab og en aktiv dialog mellem alle parter, der er involveret i programmet, for at tilskynde til en integreret og koordineret indsats mod social udstødelse.

2. Kommissionen træffer i samarbejde med medlemsstaterne de fornødne skridt til

— at fremme alle involverede parters deltagelse i programmet

— at sikre formidlingen af resultaterne af de foranstaltninger, der gennemføres under programmet

— at sørge for relevant information, offentlig omtale og opfølgning vedrørende de foranstaltninger, der modtager støtte fra programmet.

Artikel 6

Finansiering

1. Finansieringsrammen for gennemførelsen af dette program fastsættes for den i artikel 1 nævnte periode til 70 mio. EUR.

2. De årlige bevillinger godkendes af budgetmyndigheden inden for rammerne af de finansielle overslag.

Artikel 7

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand (i det følgende benævnt »udvalget«).

2. Hvis der henvises til dette stykke, anvendes den rådgivningsprocedure, der er fastsat i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, og artikel 8.

3. Kommissionens repræsentant hører udvalget om især:

— de overordnede retningslinjer for gennemførelsen af programmet

— de årlige budgetter og fordelingen af bevillingerne til foranstaltningerne

— den årlige arbejdsplan for gennemførelsen af programmets foranstaltninger og Kommissionens forslag til udvælgelseskriterier vedrørende økonomisk støtte.

4. For at sikre programmets sammenhæng og komplementaritet med de andre foranstaltninger, som er nævnt i artikel 8, holder Kommissionen udvalget løbende underrettet om andre EF-foranstaltninger, der bidrager til bekæmpelse af social udstødelse. Kommissionen etablerer i givet fald et regelmæssigt og struktureret samarbejde mellem dette udvalg og de tilsynsudvalg, der er nedsat vedrørende andre relevante politikker, instrumenter og foranstaltninger.

Artikel 8

Sammenhæng og komplementaritet

1. Kommissionen sikrer i samarbejde med medlemsstaterne den overordnede sammenhæng med fællesskabspolitikker, -instrumenter og -aktiviteter, navnlig ved at etablere relevante mekanismer til at samordne aktiviteterne under programmet med relevante aktiviteter på områderne forskning, beskæftigelse, bekæmpelse af forskelsbehandling, ligestilling mellem mænd og kvinder, social beskyttelse, uddannelse og ungdomspolitik, sundhed og Fællesskabets eksterne forbindelser.

2. Medlemsstaterne bestræber sig på at sikre sammenhæng og komplementaritet mellem aktiviteterne under dette program og de aktiviteter, der gennemføres på nationalt, regionalt og lokalt plan.

3. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer sammenhæng og komplementaritet mellem foranstaltninger under programmet og Fællesskabets indsats under strukturfondene, navnlig EF-initiativet Equal.

Artikel 9

Deltagelse af EFTA/EØS-lande, de associerede lande i Central- og Østeuropa, Cypern, Malta og Tyrkiet

Følgende lande uden for EU kan deltage i programmet:

— EFTA/EØS-landene i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i EØS-aftalen

— de associerede lande i Central- og Østeuropa i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de respektive associeringsrådsafgørelser

— Cypern, Malta og Tyrkiet på grundlag af supplerende bevillinger, der tilvejebringes efter procedurer, der aftales med de enkelte lande.

Artikel 10

Tilsyn og evaluering

1. Kommissionen fører løbende tilsyn med programmet i samarbejde med medlemsstaterne i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 7.

2. Programmet evalueres i slutningen af dets tredje år og ved afslutningen af Kommissionen med bistand fra uafhængige eksperter. Ved denne evaluering vurderes relevansen og effektiviteten af foranstaltninger, der iværksættes med henblik på de i artikel 3 nævnte mål. Ved evalueringen gennemgås ligeledes programmets samlede virkninger. Ved evalueringen gennemgås desuden komplementariteten mellem indsatsen under dette program og den indsats, der gøres i forbindelse med andre relevante EF-politikker, -instrumenter og -foranstaltninger.

3. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2006 Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en endelig rapport om programmets gennemførelse.

Artikel 11

Ikrafttræden

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

BILAG

VEJLEDNING FOR GENNEMFØRELSEN AF PROGRAMMET

1. **Indsatsområder**

Med henblik på at nå målene, der er fastsat i artikel 3, og at gennemføre fællesskabsforanstaltningerne, der er fastsat i artikel 4, kan følgende foranstaltninger iværksættes i tværnationalt regi:

Indsatsområde 1: Analyse af særtræk, årsager, processer og tendenser i forbindelse med social udstødelse

Vigtigheden af dette indsatsområde hænger direkte sammen med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Lissabon hvad angår udviklingen af nationale handlingsplaner og den nye åbne koordinationsmetode vedrørende bekæmpelsen af social udstødelse, samt behovet for i denne sammenhæng at identificere passende kvantitative og kvalitative indikatorer og benchmarks, hvilket vil gøre det muligt at fremme jævnlig overvågning, evaluering og peer review. Dette vil nødvendiggøre en særlig samarbejdsindsats mhp at forbedre såvel statistik og metoder som forståelsen af social udstødelse og af politikområder som kan være medvirkende til at forebygge og bekæmpe udstødelse. Programmet lægger særlig vægt på, at der gøres en indsats for at forbedre tilgængelig statistik i samarbejde med de nationale statistiske enheder.

For at fremme dette kan der ydes støtte til følgende foranstaltninger:

1.1. Undersøgelser og møder vedrørende udvikling af fælles metoder til måling af omfang, særtræk, processer, årsager og tendenser vedrørende fattigdom og social udstødelse.

1.2. Indsamling og formidling af sammenlignelige statistikker i medlemsstaterne og på EU-plan. Under denne foranstaltning ydes der støtte til samarbejde mellem nationale statistiske organer og Kommissionen med henblik på at forbedre de statistiske referencegrundlag på EU-plan og deres bidrag til analysen af fattigdom og social udstødelse.

1.3. Udarbejdelse af temaundersøgelser, der skal bidrage til indsigt i social udstødelse, med henblik på at behandle emner af fælles interesse i tilknytning til udviklingen i medlemsstaternes indsats, herunder nye emner i relation til vidensamfundet.

Indsatsområde 2: Samarbejde om indsatsen og udveksling af oplysninger og bedste praksis

For at fremme samarbejde om indsatsen og udveksling af erfaringer i forbindelse med de nationale handlingsplaner kan der ydes støtte til følgende tværnationale foranstaltninger:

2.1. Tværnationale foranstaltninger vedrørende udveksling med henblik på at overføre oplysninger og god praksis og på at udvikle peer review i forbindelse med de nationale handlingsplaner ved hjælp af møder/workshopper/seminarer om benchmarking eller om politik og praksis eller andre former for udveksling, f.eks. fælles strategiudvikling og fælles formidling af oplysninger, som tilrettelægges på initiativ af europæiske organisationer, medlemsstater og/eller andre centrale aktører med aktiv inddragelse af medlemsstater.

2.2. Arbejde og specifikke undersøgelser gennemført af eksperter i forbindelse med udvikling af indikatorer og benchmarking, herunder set i relation til vidensamfundet.

2.3. En årlig EU-rapport om social udstødelse, som i givet fald skal gøre rede for den aktuelle situation for de forskellige nationale handlingsplaner og for foranstaltninger, der gennemføres på EU-plan inden for de vigtigste områder, hvor der gøres en indsats mod fattigdom og social udstødelse.

Da social udstødelse er et multidimensionalt fænomen, skal der i særlig grad fokuseres på relevante tiltag vedrørende social beskyttelse, beskæftigelse, uddannelse, sundhed og boligforhold.

Indsatsområde 3: Inddragelse af forskellige aktører og støtte til arbejde i netværk på EU-plan

For aktivt at inddrage de offentlige myndigheder, arbejdsmarkedets parter og civilsamfundet kan der ydes støtte til følgende foranstaltninger:

3.1. Grundfinansiering af relevante, centrale europæiske netværk, der er beskæftiget i kampen mod fattigdom og social udstødelse.

3.2. En årlig EU-rundbordskonference om social udstødelse. Konferencen skal i givet fald tilrettelægges i nært samarbejde med EU's formandskab.

2. **Generelle betragtninger**

Programmet skal tage hensyn til resultaterne af forberedende foranstaltninger og aktiviteter under andre EF-politikker, -instrumenter og -foranstaltninger.

Ved udformningen, gennemførelsen og opfølgningen af aktiviteterne under programmet tages der hensyn til erfaringer fra personer, der er udsat for fattigdom og social udstødelse, samt fra arbejdsmarkedets parter, ikke-statslige organisationer og andre samfundsaktører, der er involveret i kampen mod fattigdom og social udstødelse. I alle sine aktiviteter vil programmet respektere princippet om generel integrering af kønsaspektet. Programmets aktiviteter kan tilpasses eller suppleres efter proceduren i afgørelsens artikel 7 på grundlag af en årlig gennemgang.

Implementeringen af programmet og/eller administration af de hertilhørende udgifter kan kræve teknisk og administrativ bistand til gensidig gavn for Kommissionen og de, der nyder godt af programmet.

3. **Forelæggelse af ansøgninger om støtte**

Indsatsområde 1: Dette område gennemføres primært via udbud. Ved samarbejde med nationale statistiske kontorer gælder Eurostat-procedurerne.

Indsatsområde 2: Område 2.1 gennemføres primært efter årlige indkaldelser af forslag (nogle møder/seminarer om indsatsen kan arrangeres direkte af Kommissionen). Forslagene skal inddrage aktører fra mindst 4 medlemsstater, og de kan indsendes til Kommissionen af europæiske organisationer og af medlemsstater (eller af organisationer med inddragelse af medlemsstaterne). Område 2.2 og 2.3 indebærer specifikke udbud.

Indsatsområde 3: Under område 3.1 kan der ydes støtte til europæiske netværk, der opfylder kriterier, der er fastlagt af Kommissionen i samråd med udvalget i overensstemmelse med artikel 7. Der kan ydes støtte til område 3.2 på grundlag af støtteansøgninger fra medlemsstaterne.

4. **Gennemførelse af foranstaltningerne**

De foranstaltninger, der gennemføres, kan finansieres ved tjenesteydelseskontrakter efter udbud eller ved bidrag til samfinansiering med andre kilder. I sidstnævnte tilfælde kan Kommissionens økonomiske bidrag normalt ikke overstige 80 % af de udgifter, der faktisk afholdes af modtageren.

Ved gennemførelsen af programmet kan Kommissionen anvende supplerende midler, herunder ekspertbistand. Sådanne behov afgøres i forbindelse med Kommissionens løbende evaluering af ressourceallokeringen.

Ved gennemførelsen af programmet kan Kommissionen benytte teknisk og/eller administrativ bistand, til gavn for såvel Kommissionen som modtagerne, med henblik på kortlægning, forberedelse, forvaltning, tilsyn, revision og kontrol.

Kommissionen kan desuden gennemføre aktiviteter med henblik på oplysning, omtale og formidling. Den kan endvidere iværksætte evalueringer og arrangere seminarer, kollokvier eller andre ekspertmøder.

Kommissionen udarbejder årlige arbejdsplaner med angivelse af prioriteringerne og de foranstaltninger, der skal iværksættes. Desuden gør den rede for de ordninger og kriterier, der gælder ved udvælgelsen og finansieringen af foranstaltninger under programmet. I den forbindelse hører Kommissionen udvalget, jf. artikel 7.

Foranstaltningerne skal fuldt ud overholde principperne om databeskyttelse.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sommertid

(2000/C 337 E/18)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 302 endelig udg. — 2000/0140(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 20. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets ottende direktiv 97/44/EF af 22. juli 1997 om bestemmelser vedrørende sommertid [1] blev der indført en fælles dato og et fælles klokkeslæt for sommertidsperiodens begyndelse og ophør i alle medlemsstater i 1998, 1999, 2000 og 2001.

(2) Da medlemsstaterne anvender bestemmelser om sommertid, er det vigtigt for det indre markeds funktion, at der fortsat fastsættes en fælles dato og et fælles klokkeslæt for sommertidsperiodens begyndelse og ophør inden for Fællesskabet.

(3) Den sommertidsperiode, som medlemsstaterne anser for mest hensigtsmæssig, er perioden fra slutningen af marts til slutningen af oktober. Denne periode bør derfor bibeholdes.

(4) Inden for visse sektorer, ikke blot transportsektoren og kommunikationssektoren, men også andre industrisektorer, kræves en langsigtet, stabil planlægning, for at de kan fungere hensigtsmæssigt. Der bør derfor indføres bestemmelser af ubegrænset varighed om sommertidsperiodens begyndelse og ophør. Ved artikel 4 i direktiv 97/44/EF er det fastsat, at Europa-Parlamentet og Rådet inden den 1. januar 2001 skal vedtage den ordning, der skal gælde fra 2002.

(5) For klarhedens skyld bør tidspunktet for sommertidsperiodens begyndelse og ophør fastsættes og offentliggøres hvert femte år for de fem følgende år.

(6) Anvendelsen af dette direktiv bør endvidere ved hjælp af en rapport som forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og hvori der gøres rede for hvordan bestemmelserne påvirker alle berørte sektorer. Rapporten udarbejdes på grundlag af oplysninger, som medlemsstaterne fremsender til Kommissionen i god tid, således at rapporten kan forelægges inden udløbet af den fastsatte frist.

(7) En fuldstændig harmonisering af datoerne for sommertidsperiodens begyndelse og ophør af hensyn til transport- og kommunikationssektoren kan ikke i tilstrækkelig grad gennemføres af medlemsstaterne og kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, bedre gennemføres på fællesskabsplan. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er dette direktiv begrænset til det minimum, der er påkrævet for at nå dette mål, og går ikke udover, hvad der er nødvendigt med henblik herpå.

(8) Af geografiske årsager bør de fælles bestemmelser om sommertid ikke gælde for medlemsstaternes oversøiske territorier —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved »sommertidsperioden« den periode af året, hvor uret stilles 60 minutter frem i forhold til tiden resten af året.

Artikel 2

Fra 2002 begynder sommertidsperioden i alle medlemsstater kl. 1.00 om morgenen, verdenstid (UTC), den sidste søndag i marts.

Artikel 3

Fra 2002 ophører sommertidsperioden i alle medlemsstater kl. 1.00 om morgenen, verdenstid (UTC), den sidste søndag i oktober.

Artikel 4

Kommissionen offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, første gang på tidspunktet for offentliggørelsen af dette direktiv og derefter hvert femte år, en meddelelse med angivelse af datoerne for sommertidsperiodens begyndelse og ophør for de følgende fem år.

[1] EFT L 206 af 1.8.1997, s. 62.

Artikel 5

Kommissionen aflægger senest den 31. december 2007 rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg om, hvordan dette direktiv påvirker de berørte sektorer.

Rapporten udarbejdes på grundlag af oplysninger, som medlemsstaterne fremsender til Kommissionen senest den 30. april 2007.

Artikel 6

Dette direktiv gælder ikke for medlemsstaternes oversøiske territorier.

Artikel 7

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastættes af medlemsstaterne.

Artikel 8

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 9

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Meddelelse [1] fra Kommissionen i henhold til artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sommertid

Datoerne for sommertidsperiodens begyndelse og ophør

I årene 2002 til og med 2006 begynder og slutter sommertidsperioden kl. 1.00 om morgenen verdenstid (UTC) på følgende datoer:

— 2002: søndag den 31. marts og søndag den 27. oktober

— 2003: søndag den 30. marts og søndag den 26. oktober

— 2004: søndag den 28. marts og søndag den 31. oktober

— 2005: søndag den 27. marts og søndag den 30. oktober

— 2006: søndag den 26. marts og søndag den 29. oktober

---

[1] Offentliggøres separat i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* efter direktivets vedtagelse.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tyvende ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF vedrørende begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (korte chlorparaffiner)

(2000/C 337 E/19)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 260 endelig udg. — 2000/0104(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 20. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge artikel 14 i traktaten skal der oprettes et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital.

(2) At nogle medlemsstater har indført eller planlægger at indføre begrænsninger i anvendelsen af korte chlorparaffiner (SCCP) i forlængelse af PARCOM-afgørelse 95/1 (konventionen om forhindring af landbaseret havforurening) indvirker direkte på det indre markeds gennemførelse og funktion; det er derfor påkrævet at foretage en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning på området ved at ændre bilag I til direktiv 76/769/EØF [1].

(3) SCCP klassificeres som miljøfarligt, fordi det er meget giftige for organismer, der lever i vand, og kan forårsage uønskede langtidsvirkninger i vandmiljøet.

(4) Kommission har vedtaget en henstilling under Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 om vurdering af og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer, hvori den anbefaler at træffe særlige foranstaltning til at begrænse anvendelsen af SCCP, navnlig inden for skærevæske til metalforarbejdning og færdigbehandling af læder for at beskytte vandmiljøet.

(5) Bestemmelserne om SCCP vil på baggrund af ny videnskabelig viden blive taget op til revision, navnlig med hensyn til emissioner fra varer, der indeholder SCCP.

(6) Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (CSTEE) afgav den 27. november 1998 udtalelse om de farer ved SCCP, der nævnes i henstillingen.

(7) Direktivets bestemmelser berører ikke Fællesskabets retsforskrifter for beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, især Rådets direktiv 89/391/EØF [2] om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet og Rådets direktiv 98/24/EF [3] om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Bilag I til direktiv 76/769/EØF ændres som anført i bilaget til dette direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001 (et år efter dets ikrafttræden). De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 1. juli 2002 (18 måneder efter direktivets ikrafttræden).

2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

---

[1] EFT L 262 af 27.9.1976, s. 201. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 97/64/EF (EFT L 315 af 19.11.1997, s. 18).

[2] EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

[3] EFT L 131 af 5.5.1998, s. 11.

BILAG

Der indsættes følgende punkt i bilag I til direktiv 76/769/EØF:

»XXX Alkaner, C_{10}-C_{13}, chlor (korte chlorparaffiner) CAS nr. 85535-84-8	1. må ikke markedsføres til anvendelse som stoffer eller som bestanddele i præparater — til metalforarbejdning; — til indfedtning af læder. 2. Inden den 1. januar 2003 vil bestemmelserne om SCCP blive taget op til revision af Europa-Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne på baggrund af eventuelle nye relevante videnskabelige data om sundheds- og miljøfarer ved SCCP.«

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/24/EF om dele af og kendetegn ved to- og trehjulede motordrevne køretøjer

(2000/C 337 E/20)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 314 endelig udg. — 2000/0136(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 22. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I det femte handlingsprogram for De Europæiske Fællesskaber på miljøområdet, hvis overordnede strategi blev godkendt ved Rådets resolution [1] af 1. februar 1993, er det fastsat, at der skal ske en yderligere indsats for at opnå en væsentlig mindskelse af det nuværende niveau for emissioner af forurenede stoffer fra motorkøretøjer.

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/24/EF [2] er et af særdirektiverne under den typegodkendelsesprocedure, som er fastlagt ved Rådets direktiv 92/61/EØF af 30. juni 1992 om typegodkendelse af to- og trehjulede køretøjer [3], senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/7/EF [4].

(3) I henhold til artikel 5 i direktiv 97/24/EF forelægger Kommissionen inden 24 måneder efter datoen for vedtagelsen af nævnte direktiv Europa-Parlamentet og Rådet et forslag, udarbejdet på grundlag af forskning og en analyse af omkostningerne og fordelene ved anvendelse af skærpede grænseværdier, om fastlæggelse af en næste etape, hvor der skal vedtages foranstaltninger, som yderligere skal skærpe grænseværdierne for luftforurening og støjniveau for de pågældende køretøjer. Et sådant tiltag er begrænset til at omfatte motorcykler, da direktiv 97/24/EF allerede for knallerter fastlægger en efterfølgende etape med strammere grænseværdier, som finder anvendelse fra den 17. juni 2002.

(4) På grundlag af den tekniske konsekvensberegning og analysen af omkostninger og fordele peges der på ét enkelt sæt nye Type I-prøvegrænser, som skal finde anvendelse fra 2003 for alle motorcykler, og som svarer til en reduktion på 60 % for kulbrinter og kulilte for firetaktsmotorcykler, og på 70 % for kulbrinter og 30 % for kulilte for totaktsmotorcykler. For firetaktsmotorcykler ansås det ikke for gennemførligt at opnå yderligere reduktion i nitrogenoxider med de påtænkte teknologier. For totaktsmotorcykler er anvendelse af avanceret direkte indsprøjtningsteknik, som har størst potentiale hvad angår kulilte og kulbrinter, uundgåeligt knyttet til en moderat emissionsbegrænsning med hensyn til stigning i grænsen for kvælstofoxid i forhold til den nuværende grænseværdi, der således bringes på linje med firetaktsmotorcykler. Dette anses for acceptabelt, da emissionsregisteret viser, at motorcyklernes andel i vejtransportens samlede emission af kvælstofoxid er marginal.

(5) Kontrol og vedligeholdelse anses for afgørende for at sikre, at emissionsniveauet for nye køretøjer ikke forringes uacceptabelt under driften. I denne forbindelse, og på linie med forskrifterne for personbiler, bør forskrifterne for type II-prøvning, navnlig grænsen på 4,5 % v/v kulilte, erstattes af krav om måling og registrering af de nødvendige data til teknisk kontrol.

(6) Trehjulede motorcykler og quadricykler er enten udstyret med motor med styret tænding eller kompressionstænding. Ligesom for emissionsgrænserne for personbiler kræver hver kategori et separat sæt grænseværdier.

(7) Specifikationerne for de referencebrændstoffer, som anvendes til emissionsprøvning, bør bringes på linje med dem, som finder anvendelse på personbiler, for således at afspejle den udvikling, som har fundet sted i specifikationerne for markedsførte brændstoffer i overensstemmelse med EF-lovgivningen om kvaliteten af benzin- og dieselbrændstoffer.

(8) Medlemsstaterne bør have mulighed for at give afgiftslettelser for at fremme markedsføring af køretøjer, som opfylder fællesskabsbestemmelserne, og for at fremme mere miljøvenlige teknologier på grundlag af de vejledende emissionsværdier. Sådanne afgiftslettelser bør opfylde visse betingelser, som har til formål at undgå forvridning af det indre marked. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at lade emission af forurenende stoffer og andre stoffer indgå i grundlaget for beregning af vejafgifter på to- og trehjulede køretøjer.

---

[1] EFT C 138 af 17.5.1993, s. 1.

[2] EFT L 226 af 18.8.1997, s. 1.

[3] EFT L 225 af 10.8.1992, s. 72.

[4] EFT L 106 af 3.5.2000, s. 1.

(9) Til typegodkendelse bør der indføres en ny kørecyklus, som giver en mere repræsentativ bedømmelse af emissionspræstationerne under prøvningsbetingelser, der bedre svarer til dem, som køretøjerne er udsat for under driften, og som tager hensyn til forskellen i køremønsteret for små og store motorcykler. Der foregår et yderligere udviklingsarbejde, som skal give grundlag for indførelse af en ny prøvecyklus på en videnskabeligt forsvarlig måde.

(10) Det er nødvendigt at fastlægge den næste etape for emissionsgrænser, som bør omfatte yderligere betydelige nedbringelser i forhold til grænseværdierne for 2003. Sådanne grænseværdier vil dog først kunne fastlægges nøjere efter en gennemgang af den nuværende kørecyklus og efter yderligere undersøgelse af den tekniske gennemførlighed og teknologiens potentiale til at nedbringe emissionerne.

(11) Målet for den påtænkte handling, en mindskelse af niveauet for forurenende emissioner fra to- og trehjulede motorkøretøjer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. Det kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, bedre opfyldes ved tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning på området. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel 5, er dette direktiv begrænset til det minimum, der er påkrævet for at nå dette mål, og går ikke udover hvad der er nødvendigt med henblik herpå.

(12) Direktiv 97/24/EF bør ændres i overensstemmelse hermed —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Kapitel 5 i direktiv 97/24/EF ændres som angivet i bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

1. Fra den 1. januar 2002 kan medlemsstaterne ikke, af grunde vedrørende foranstaltninger, som skal træffes mod luftforurening:

— nægte EF-typegodkendelse i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 92/61/EØF

eller

— forbyde indregistrering, salg eller ibrugtagning af køretøjer,

såfremt de foranstaltninger, som skal træffes mod luftforurening, er i overensstemmelse med forskrifterne i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv.

2. Fra den 1. januar 2003 nægter medlemsstaterne, af grunde vedrørende de foranstaltninger, som skal træffes mod luftforurening, EF-typegodkendelse i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 92/61/EØF for enhver køretøjstype, som ikke opfylder forskrifterne i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv.

Til type I-prøven anvendes de grænseværdier, som er angivet i række A i tabellen i bilag II til kapitel 5, i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv.

3. Fra 1. januar 2004 skal medlemsstaterne:

— anse typeattester, som ledsager nye køretøjer i henhold til direktiv 92/61/EØF, for ugyldige, og

— nægte indregistrering, salg eller ibrugtagning af nye køretøjer, som ikke er ledsaget af en typeattest i henhold til direktiv 92/61/EØF,

af grunde vedrørende foranstaltninger, som skal træffes mod luftforurening, såfremt køretøjerne ikke opfylder bestemmelserne i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv.

Til type I-prøven anvendes de grænseværdier, som er angivet i række A i tabellen i bilag II til kapitel 5, i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv.

Artikel 3

1. Afgiftslettelser kan af medlemsstaterne kun indføres for køretøjer, som er i overensstemmelse med direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv. Afgiftslettelser skal opfylde en af følgende betingelser:

a) De skal gælde for alle fabriksnye køretøjer, der udbydes til salg på markedet i medlemsstaten, og som tidligere end kravet opfylder de obligatoriske krav i række A i bilag II til kapitel 5, i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv. De skal ophøre fra det tidspunkt, hvor emissionsgrænseværdierne i artikel 2, stk. 3, bliver obligatoriske for fabriksnye køretøjer, eller

b) De skal gælde for alle fabriksnye køretøjer, der udbydes til salg på markedet i medlemsstaten, og som overholder de vejledende værdier i række B i bilag II til kapitel V, i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv.

2. De i stk. 1 omhandlede afgiftslettelser skal for hver køretøjstype udgøre et beløb, som er mindre end merudgifterne til de tekniske løsninger, der indføres for at sikre overholdelse af værdierne i række A eller B i tabellen i bilag II til kapitel 5, i direktiv 97/24/EF, som ændret ved nærværende direktiv, og deres montering på køretøjet.

3. For at gøre det muligt for Kommissionen at fremsætte sine bemærkninger underrettes den i god tid om projekter, der tager sigte på at indføre afgiftslettelser som omhandlet i stk. 1 eller på at ændre dem.

Artikel 4

1. Kommissionen vil overveje en yderligere stramning af emissionsnormerne for køretøjer, der er omfattet af dette direktiv, under hensyntagen til:

a) den tekniske udvikling inden for emissionsbegrænsende teknologi og de tekniske og økonomiske konsekvenser af anvendelsen på motorcykler

b) de fremskridt, der sker med at udvikle en mere repræsentativ motorcykelkørecyklus, som afhjælper begrænsninger i den nuværende kørecyklus som f.eks. ved koldstart og stærkt dynamisk kørsel

c) muligheden for at harmonisere kørecyklusen på verdensplan

d) forholdet mellem grænseværdier under den nuværende og den nye prøvecyklus.

2. På grundlag af de i stk. 1 omhandlede elementer fremsætter Kommissionen i givet fald forslag til Europa-Parlamentet og Rådet, som blandt andet omfatter:

a) en særlig ny kørecyklus til emissionsmåling ved type I-prøvning

b) obligatoriske emissionsgrænseværdier, som finder anvendelse fra 2006.

Artikel 5

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og bestemmelser, skal de ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 6

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

I kapitel 5 i direktiv 97/24/EF foretages følgende ændringer:

1) Bilag II ændres således:

a) Punkt 1.4 affattes således:

»1.4 »Forurenende luftarter«, udstødningsgassens indhold af kulilte og kvælstofoxider, sidstnævnte udtrykt som kvælstofdioxid- (NO_2)ækvivalenter, samt kulbrinter svarende til bruttoformlen:

— $C_1H_{1,85}$ for benzin

— $C_1H_{1,86}$ for diesel.«

b) Punkt 2.2.1.1 affattes således:

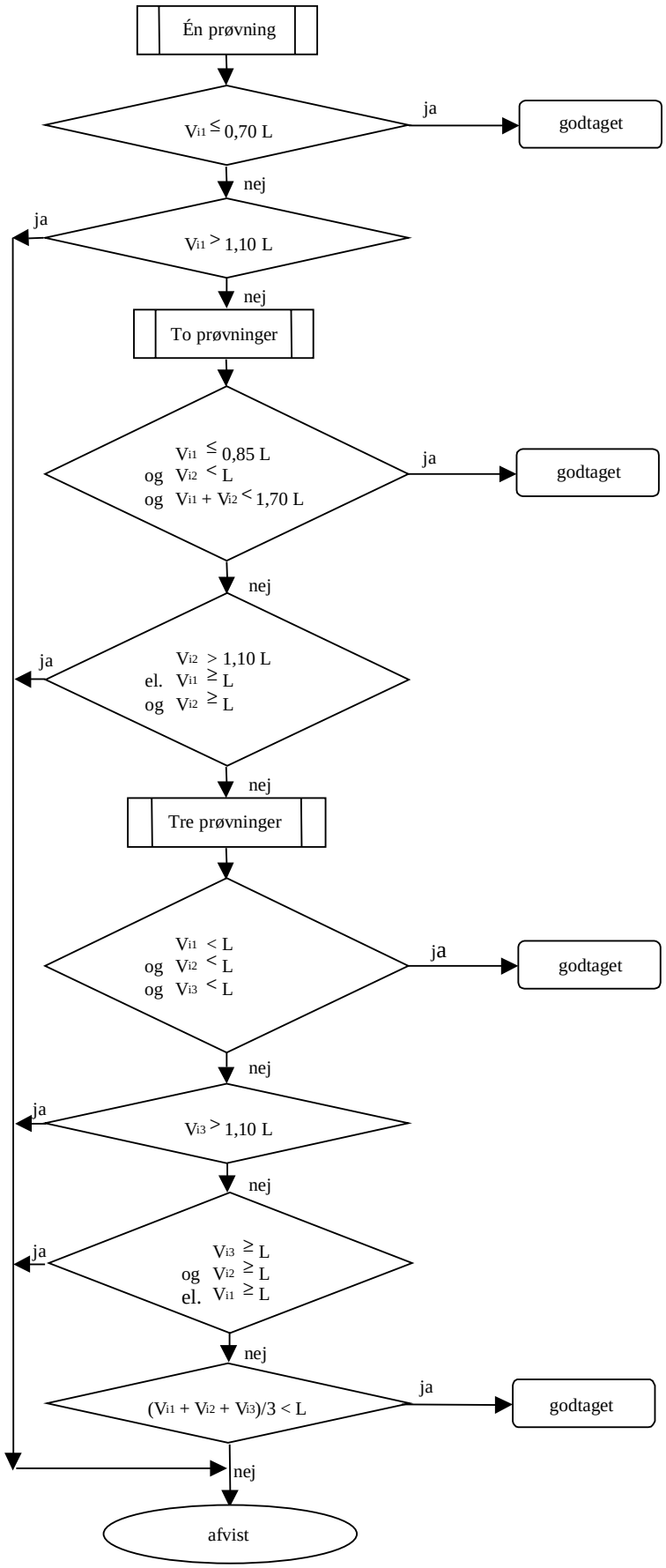
»2.2.1.1. Type I-prøve (kontrol af den gennemsnitlige emission gennem udstødningsgassen i byområder med tæt trafik)

2.2.1.1.1. Prøven gennemføres efter den i tillæg 1 beskrevne fremgangsmåde. De forurenende luftarter opsamles og analyseres efter de anførte metoder.

2.2.1.1.2. Figur I.2.2 er et rutediagram for type I-prøve.

2.2.1.1.3. Køretøjet anbringes på en rullestand, der er udstyret med midler til belastnings- og inertisimulering.

Figur I.2.2. Rutediagram for type I-prøve

2.2.1.1.4 Under prøven bliver udstødningsgassen fortyndet, og der opsamles en proportional prøve i en eller flere sække. Køretøjets udstødningsgas bliver fortyndet, der udtages prøver, som analyseres efter den nedenfor beskrevne metode, og det samlede volumen af den fortyndede udstødningsgas måles.

2.2.1.1.5 Med forbehold af kravene i afsnit 2.2.1.1.6 gentages prøven tre gange. De resulterende masser af gasformige emissioner, som er opnået ved hver prøvning, skal være under de grænser, der er angivet i nedenstående tabel (række A):

	klasse	Masse af kulilte (CO)	Masse af kulbrinter (HC)	Masse af kvælstofoxider (NO_x)
		L_1 (g/km)	L_2 (g/km)	L_3 (g/km)
Grænse for motorcykler (tohjulede) med henblik på typegodkendelse og produktionens overensstemmelse				
A (2003)	alle	5,5	1,2	0,3
B ([1])	I (≤ 150 cc)	2,0	0,8	0,2
	II (> 150 cc)	2,0	0,3	0,1
Grænse for trehjulede motorcykler og quadricykler med henblik på typegodkendelse og produktionens overensstemmelse (styret tænding)				
A (2003)	alle	7,0	1,5	0,4
Grænse for trehjulede motorcykler og quadricykler med henblik på typegodkendelse og produktionens overensstemmelse (kompressionstænding)				
A (2003)	alle	2,0	1,0	0,65

([1]) Værdierne i række B er vejledende og finder anvendelse til det i direktivets artikel 3 omhandlede ormål.

2.2.1.1.5.1. Uanset forskrifterne i punkt 2.2.1.1.5 kan en af de tre målte resulterende masser for hvert forurenende stof eller hver kombination af forurenende stoffer overstige den foreskrevne grænse med højst 10 %, forudsat den aritmetiske middelværdi af de tre resultater er under den foreskrevne grænse. Når de foreskrevne grænser overstiges for flere end ét forurenende stof, er det uden betydning, om dette finder sted ved samme prøvning eller i forskellige prøvninger.

2.2.1.1.6 Det antal prøver, der foreskrives i punkt 2.2.1.1.5, nedsættes under nedenstående forudsætninger, hvor V_1 er resultatet af den første prøve og V_2 resultatet af den anden prøve for hvert forurenende stof.

2.2.1.1.6.1 Er det opnåede resultat for hvert forurenende stof mindre end eller lig med 0,70 L (dvs. $V_1 \leq 0{,}70$ L), udføres kun én prøve.

2.2.1.1.6.2 Er betingelsen i punkt 2.2.1.1.6.1. ikke opfyldt, udføres kun to prøver, såfremt følgende krav er opfyldt for hvert forurenende stof:

$V_1 \leq 0{,}85$ L og $V_1 + V_2$ 1,70 L og V_2 L.«

c) Tabel I og Tabel II i punkt 2.2 udgår.

d) Punkt 2.2.1.2 affattes således:

»2.2.1.2. Type II-prøve (måling af kulilte ved tomgangshastighed) og emissionsdata, som kræves til teknisk kontrol.

2.2.1.2.1. Dette krav gælder for køretøjer med motor med styret tænding, for hvilke der søges godkendelse efter dette direktiv.

2.2.1.2.2. Ved afprøvning i overensstemmelse med tillæg 2 (type II-prøve) i normal tomgang:

— registreres kulilteindholdet (v/v) af de afgivne udstødningsgasser

— skal motorhastigheden under prøven registreres, herunder eventuelle tolerancer.

2.2.1.2.3. Ved afprøvning med »høj tomgangshastighed« (dvs. > 2000 min^{-1}):

— registreres kulilteindholdet (v/v) af de afgivne udstødningsgasser

— skal motorhastigheden under prøven registreres, herunder eventuelle tolerancer.

2.2.1.2.4. Motorolietemperaturen på prøvetidspunktet måles og registreres.

2.2.1.2.5. De registrerede data indføres i de pågældende afsnit af det dokument, som er omhandlet i bilag VII til direktiv 92/61/EØF, som senest ændret.«

e) Der tilføjes et nyt afsnit 3.1.1 med følgende ordlyd:

»3.1.1. Et køretøj udtages af produktionen og underkastes den i punkt 2.2.1.1 beskrevne prøve. Som grænseværdier for kontrol af produktionens overensstemmelse anvendes de, der er angivet i tabellen i punkt 2.2.1.1.5.«

f) Det tidligere punkt 3.1.1 omnummereres til 3.1.2 og ændres som følger:

— Ordene »Tabel I og II« erstattes af »tabellen i punkt 2.2.1.1.5«,

— ordene »de tabeller, der er omhandlet i punkt 2.2.1.1.2« erstattes af »tabellen i punkt 2.2.1.1.5.«

g) Punkt 3.1.3 i tillæg 1 erstattes af følgende:

»3.1.3. Indsugningssystemets tæthed kan kontrolleres for at sikre, at karbureringen ikke påvirkes af falsk luft.«

h) I Punkt 5.3.1 i tillæg 1 ændres den sidste sætning til følgende:

»Før opsamlingen af udstødningsgassen påbegyndes, gennemføres to komplette tilpasningscyklusser.«

i) Punkt 6.1.3 i tillæg 1 affattes således:

»6.1.3. Før den første tilpasningscyklus indledes, rettes en luftstrøm af variabel styrke mod den to- eller trehjulede motorcykel. Derefter gennemføres to komplette cyklusser, hvorunder der ikke opsamles udstødningsgas. Køleluften styres af rullernes hastighed, således at der i området 10 km/h til 50 km/h opnås en lineær strømningshastighed af afgangsluften, som er lig rullens relative hastighed med en tolerance på 10 %. Når rullens hastighed er under 10 km/h, kan køleluftens hastighed være nul. Køleluftblæserens afgangstværsnit og anbringelse skal være i overensstemmelse med følgende angivelser:

i) areal mindst 0,4 m^2

ii) højde fra gulv til underkant: mellem 0,15 og 0,20 m

iii) afstand til forenden af køretøjet: mellem 0,3 og 0,45 m«.

j) I punkt 6.2.2 i tillæg 1 udgår den første sætning.

k) Punkt 7.2.1 i tillæg 1 affattes således:

»7.2.1. Efter to tilpasningscyklusser (begyndelsestidspunkt for første cyklus), udføres operationerne i punkt 7.2.2 til 7.2.5 nøjagtig samtidigt.«

l) Punkt 7.4 i tillæg 1 affattes således:

»7.4. Analyse

7.4.1. Analysen af gassen i sækken påbegyndes hurtigst muligt, og ikke senere end 20 minutter efter prøvecyklusens afslutning.

7.4.2. Før analyse af hver prøve skal det analyseområde, som skal anvendes til det pågældende forurenende stof, nulstilles med den korrekte nulstillingsgas.

7.4.3. Analysatorerne indstilles derefter i henhold til kalibreringskurverne ved hjælp af kalibreringsgasser med en nominel koncentration på 70-100 % af måleområdet.

7.4.4. Derefter kontrolleres analysatorernes nulstilling igen. Hvis aflæsningen afviger mere end 2 % af måleområdet fra den, der blev indstillet på i punkt 7.4.2, gentages proceduren.

7.4.5. Derefter analyseres prøverne.

7.4.6. Efter analysen gentages kontrollen af nulpunkt og kalibreringspunkter med brug af de samme gasser. Afviger resultaterne af disse gentagelser højst 2 % fra resultaterne i punkt 7.4.3, anses analysen for acceptabel.

7.4.7. I alle punkter i dette afsnit skal flowhastighed og tryk af de forskellige gasser være den samme som er anvendt ved kalibrering af analysatorerne.

7.4.8. Som den målte koncentrationen i gasserne af hvert forurenende stof anses den, som aflæses efter stabilisering på måleapparatet.«

2) Bilag IV affattes således:

»*BILAG IV*

SPECIFIKATIONER FOR REFERENCEBRÆNDSTOFFET (BENZIN)

Det anvendte referencebrændstof er det, der er beskrevet i Bilag IX, afsnit 1, til direktiv 70/220/EØF.

SPECIFIKATIONER FOR REFERENCEBRÆNDSTOFFET (DIESEL)

Det anvendte referencebrændstof er det, der er beskrevet i Bilag IX, afsnit 2, til direktiv 70/220/EØF.«

Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om forlængelse af gyldighedsperioden for forordning (EF) nr. 443/97 om foranstaltninger på området bistand til hjemstedsfordrevne i udviklingslandene i Asien og Latinamerika [1]

(2000/C 337 E/21)

KOM(2000) 410 endelig udg. — 1999/0194(COD)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 den 22. juni 2000)

[1] EFT C 21 E af 25.1.2000, s. 65.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —	Uændret
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 179, stk. 1,	
under henvisning til forslag fra Kommissionen,	
i overensstemmelse med proceduren i traktatens artikel 251 [1], og	
ud fra følgende betragtninger:	
(1) Rådets forordning (EF) nr. 443/97 om foranstaltninger på området bistand til hjemstedsfordrevne i udviklingslandene i Asien og Latinamerika udløber den 31. december 1999.	
(2) Det synes korrekt at forlænge denne forordning indtil 31 december 2000 samtidigt med en ændring til det finansielle referencebeløb og den relevante periode i henhold til artikel 6(1) af forordningen (EF) nr. 443/97.	
	(3) Forordning (EF) nr. 443/97 fastsætter, at Kommissionen skal forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en årsberetning; denne beretning skal foreligge inden vedtagelsen af denne forordning —
UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:	Uændret
Artikel 1	
1. Artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 443/97 affattes således: »Den anvendes indtil den 31. december 2000.«	

[1] Europa-Parlamentets holdning af 4. maj 2000.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
2. Artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 443/97 affattes således:	
»1. Fællesskabets finansiering af de i artikel 1 omhandlede foranstaltninger dækker en periode på fem år (1996-2000). til gennemførelsen af dette program er på 280 mio. EUR for perioden 1996-2000. De årlige bevillinger godkendes af budgetmyndigheden inden for de finansielle overslag.«	»1. Fællesskabets finansiering af de i artikel 1 omhandlede foranstaltninger dækker en periode på fem år (1996-2000). Det finansielle rammebeløb til gennemførelsen af dette program er på 280 mio. EUR for perioden 1996-2000. De årlige bevillinger godkendes af budgetmyndigheden inden for de finansielle overslag.«
3. Artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 443/97 affattes således:	Uændret
»2. Hver gang der henvises til denne artikel, finder artikel 4 i Rådets afgørelse 1999/468/EF anvendelse ([1]) under overholdelse af bestemmelserne i artikel 7 og 8. Den i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF nævnte periode fastsættes til en måned.«	
	Artikel 1a
	Fire måneder inden udløbet af Rådets forordning (EF) nr. 443/97 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en generel evalueringsrapport om forvaltningen af programmet med en redegørelse for dets stærke og svage sider og henstillinger med henblik på at forbedre programmets gennemslagskraft.
Artikel 2	Uændret
Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabs Tidende*.	
Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.	

([1]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Forslag til Rådets direktiv vedrørende den europæiske aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted, som er indgået af Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA)

(2000/C 337 E/22)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 382 endelig udg. — 2000/0164(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 23. juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 139, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Arbejdsgivere og arbejdstagere (arbejdsmarkedets parter) kan i henhold til traktatens artikel 139, stk. 2, i fællesskab anmode om, at aftaler, der indgås på fællesskabsplan, iværksættes ved en afgørelse, som Rådet træffer på forslag af Kommissionen.

(2) Rådet har vedtaget direktiv 93/104/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden.

(3) Civil luftfart er en af de sektorer, der ikke er omfattet af direktivet.

(4) Kommissionen har i overensstemmelse med traktatens artikel 138, stk. 2, konsulteret arbejdsmarkedets parter om de mulige retningslinjer for en fællesskabsindsats vedrørende de sektorer og aktiviteter, der er udelukket fra direktiv 93/104/EF.

(5) Kommissionen var efter denne konsultation af den opfattelse, at en fællesskabsindsats var ønskelig, og konsulterede derpå atter arbejdsmarkedets parter på fællesskabsplan om indholdet af det påtænkte forslag i overensstemmelse med traktatens artikel 138, stk. 3.

(6) Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA) har i henhold til traktatens artikel 138, stk. 4, meddelt Kommissionen, at de ønsker at indlede forhandlinger.

(7) De nævnte organisationer indgik den 22. marts 2000 en europæisk aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for ansatte i civil luftfart uden fast arbejdssted.

(8) Denne aftale indeholder en fælles anmodning til Kommissionen om, at aftalen iværksættes ved en afgørelse, som Rådet træffer på forslag af Kommissionen, i henhold til traktatens artikel 139, stk. 2.

(9) I Rådets afgørelse af 13. marts 2000 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik for år 2000 opfordredes arbejdsmarkedets parter til at forhandle aftaler om en modernisering af arbejdets tilrettelæggelse, herunder smidige arbejdsformer, for at gøre virksomhederne produktive og konkurrencedygtige og opnå den nødvendige ligevægt mellem fleksibilitet og sikkerhed.

(10) I direktivet og i den dertil knyttede aftale fastsættes mere specifikke forskrifter - efter betydningen i artikel 14 i Rådets direktiv 93/104/EF - om tilrettelæggelse af arbejdstiden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted.

(11) Gennemførelsen af aftalen sker mest hensigtsmæssigt ved et direktiv i henhold til traktatens artikel 249, hvoraf det fremgår, at et direktiv er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til medlemsstaterne at bestemme form og midler for gennemførelsen.

(12) I betragtning af at luftfartssektoren er en meget integreret sektor og i betragtning af de konkurrencevilkår, der gælder i den pågældende sektor, kan direktivets målsætninger om at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og der er derfor behov for, at Fællesskabet handler; direktivet er ikke mere vidtgående end det er nødvendigt for at nå disse mål.

(13) De begreber, der anvendes i aftalen, men som ikke er særskilt defineret deri, kan medlemsstaterne ifølge direktivet selv definere i overensstemmelse med national lovgivning og praksis, således som det også er tilfældet ved andre social- og arbejdsmarkedspolitiske direktiver, hvori der anvendes lignende udtryk, forudsat at de pågældende definitioner er i overensstemmelse med aftalens indhold.

(14) Kommissionen har udarbejdet sit forslag til direktiv i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse af 20. maj 1998 om tilpasning og fremme af den sociale dialog på fællesskabsplan under hensyntagen til de kontraherende parters repræsentative status samt lovmæssigheden af hver enkelt bestemmelse i aftalen.

(15) Kommissionen har udarbejdet sit direktivforslag i overensstemmelse med traktatens artikel 137, stk. 2, hvorefter det i direktiver på det social- og arbejdsmarkedspolitiske område skal »undgås at pålægge administrative, finansielle og retlige byrder af en sådan art, at de hæmmer oprettelse og udvikling af små og mellemstore virksomheder«.

(16) I direktivet og den tilknyttede aftale fastsættes minimumsforskrifter; medlemsstaterne og/eller arbejdsmarkedets parter kan opretholde eller indføre mere gunstige bestemmelser.

(17) Gennemførelsen af direktivet må ikke tjene som begrundelse for eventuelle forringelser af den eksisterende situation i de enkelte medlemsstater.

(18) Iværksættelsen af aftalen bidrager til gennemførelse af de mål, der er omhandlet i traktatens artikel 136 —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formålet med dette direktiv er at iværksætte den europæiske aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for ansatte i civil luftfart uden fast arbejdssted, der er knyttet som bilag til direktivet, og som den 22. marts 2000 blev indgået af de organisationer, der repræsenterer arbejdsgivere og arbejdstagere i den civile luftfartssektor, Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA).

Artikel 2

1. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser, der er gunstigere end dem, der er fastsat i nærværende direktiv.

2. Gennemførelsen af direktivet kan under ingen omstændigheder i sig selv begrunde en reduktion af det generelle niveau for beskyttelse af arbejdstagerne på de områder, direktivet omfatter. Dette berører dog ikke medlemsstaternes og/eller arbejdsmarkedets parters ret til som følge af ændrede omstændigheder at fastsætte andre retlige, administrative eller aftalemæssige bestemmelser end dem, der gælder på tidspunktet for direktivets vedtagelse, forudsat at de minimumsforskrifter, der er fastsat i direktivet, overholdes.

Artikel 3

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser til dette direktiv og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre anvendelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen indholdet af disse bestemmelser senest på den i artikel 4 nævnte dato, og eventuelle senere ændringer meddeles hurtigst muligt.

Artikel 4

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme nærværende direktiv inden den [to år efter dets vedtagelse] eller sikrer sig, at arbejdsmarkedets parter inden denne dato har indført de nødvendige bestemmelser ad aftalemæssig vej, idet medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for på et hvilket som helst tidspunkt at være i stand til at sikre de resultater, der er foreskrevet i dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 5

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

Den europæiske aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for ansatte i civil luftfart uden fast arbejdssted, som er indgået af Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA)

Under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 138 og artikel 139, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktatens artikel 139, stk. 2, kan aftaler, der indgås på fællesskabsplan efter fælles anmodning fra de underskrivende parter iværksættes ved en afgørelse, som Rådet træffer på forslag af Kommissionen;

de underskrivende parter indgiver hermed anmodning herom;

de underskrivende parter er af den opfattelse, at bestemmelserne i denne aftale er »mere specifikke forskrifter«, i den betydning, som er angivet i artikel 14 i Rådets direktiv 93/104/EF, og at bestemmelserne i det pågældende direktiv ikke finder anvendelse;

har de underskrivende parter indgået følgende aftale:

§ 1

1. Aftalen omhandler tilrettelæggelse af arbejdstiden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted.

2. I aftalen fastsættes mere specifikke forskrifter, efter betydningen i artikel 14 i Rådets direktiv 93/104/EF — om tilrettelæggelse af arbejdstiden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted.

§ 2

1. I denne aftale forstås ved »arbejdstid« det tidsrum, hvor arbejdstageren er på arbejde, står til arbejdsgiverens rådighed og udfører sit arbejde eller sine opgaver i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis.

2. Ved »arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted« forstås de besætningsmedlemmer, der er om bord på civile luftfartøjer, og som er ansat i en virksomhed, der er etableret i en medlemsstat.

3. Ved »blokflyvetid« forstås det tidsrum, der ligger mellem det tidspunkt, hvor et luftfartøj først forlader sin holdeplads for at begynde flyvningen, og det tidspunkt, hvor det standser på den parkeringsplads, der er blevet udpeget, og indtil alle motorer er standsede.

§ 3

1. Arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted er berettigede til mindst fire ugers årlig ferie med løn i overensstemmelse med de betingelser, der i national lovgivning og/eller praksis gælder for optjening og afholdelse af ferie.

2. Den minimale årlige betalte ferieperiode kan ikke erstattes med en finansiel godtgørelse, medmindre arbejdsforholdet ophører.

§ 4

1. a) Arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted er berettiget til en gratis helbredskontrol inden de påbegynder deres beskæftigelse og derefter med regelmæssige mellemrum.

   b) Arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted, som har helbredsproblemer, der anerkendes at være forbundet med udførelsen af natarbejde, skal om muligt overføres til et arbejde, der udføres om dagen på et fast arbejdssted eller uden fast arbejdssted, og som de er egnede til at udføre.

2. Den i stk. 1, litra a), omhandlede gratis helbredskontrol skal være undergivet lægelig tavshedspligt.

3. Den i stk. 1, litra a), omhandlede gratis helbredskontrol kan foretages inden for det nationale sundhedssystem.

§ 5

1. Beskyttelsen af sikkerheden og sundheden for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted skal svare til arten af det arbejde, der udføres.

2. Der skal til enhver tid findes tilstrækkelige beskyttelses- og forebyggelsestjenester eller -faciliteter for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted.

§ 6

Der skal træffes de fornødne forholdsregler til sikring af, at en arbejdsgiver, der ønsker at tilrettelægge arbejdet efter et bestemt mønster, tager hensyn til det generelle princip om, at arbejdet skal tilpasses arbejdstageren.

§ 7

Oplysninger om bestemte arbejdsmønstre for arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted skal stilles til rådighed for de kompetente myndigheder, hvis de anmoder herom.

§ 8

1. Arbejdstiden skal - uden at dette berører eventuel fremtidig fællesskabslovgivning om begrænsninger i flyve- og arbejdstider samt hvileregler - ses i sammenhæng med den nationale lovgivning på området, som der skal tages hensyn til i alle spørgsmål herom.

2. Den maksimale årlige arbejdstid, herunder standby-perioder, som defineret i gældende lovgivning, er på 2000 timer, hvoraf blokflyvetiden er begrænset til 900 timer.

3. Den maksimale årlige arbejdstid fordeles så ligeligt over et år, som det er praktisk muligt.

§ 9

Arbejdstagere i civil luftfart uden fast arbejdssted har — uden at dette berører § 3 - ret til på forhånd at få meddelelse om afholdelse af et antal fridage, hvor de er fritaget for enhver arbejds- og standby-forpligtelse:

a) mindst 7 dage på ansættelsesstedet i hver kalendermåned, som kan omfatte eventuelle lovbestemte hvileperioder samt

b) mindst 96 dage på ansættelsesstedet i hvert kalenderår, som kan omfatte eventuelle lovbestemte hvileperioder.

§ 10

Parterne vil tage ovennævnte bestemmelser op til fornyet vurdering to år efter udløbet af den frist for implementeringen, som fastsættes i Rådets afgørelse om gennemførelse af denne aftale.

Bruxelles, den 22. marts 2000.

Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA),

Karl-Heinz Neumeister, generalsekretær

Manfred Merz, næstformand for AEAs Social Affairs Committee, formand for forhandlingsgruppen

European Transport Workers' Federation (ETF)

Brenda O'Brien, assisterende generalsekretær

Betty Lecouturier, formand for Cabin Crew Committee

Bent Gehlsen, medlem af forhandlingsgruppen, Cabin Crew Committee

European Cockpit Association (ECA)

Captain Francesco Gentile, formand

Kaptajn Bill Archer, næstformand

Giancarlo Crivellaro, generalsekretær

Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA)

Mike Ambrose, generaldirektør

Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA)

Marc Frisque, generaldirektør

Allan Brown, direktør, Aeropolitical and Industry Affairs

Forslag til Rådets forordning om »gennemførelse af projekter til fremme af samarbejde og handelsmæssige forbindelser mellem EU og de industrialiserede lande i Nordamerika, Fjernøsten og Australasien«

(2000/C 337 E/23)

KOM(2000) 381 endelig udg. — 2000/0165(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 23. juni 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 133 og 308,

under henvisning til Kommissionens forslag,

under henvisning til Europa-Parlamentets udtalelse, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Målet om fremme af samarbejde og handelsmæssige forbindelser med de øvrige industrialiserede lande bør forfølges, når det er af fælles interesse for Fællesskabet og de berørte partnerskabslande.

(2) Europa-Parlamentet har vedtaget forskellige resolutioner om forbindelserne mellem EU og USA i 1994, 1998 og 1999. EU og USA enedes om at styrke deres forhold i den transatlantiske erklæring fra 1990, den ny transatlantiske dagsorden fra 1995, det transatlantiske økonomiske partnerskab fra 1998 og Bonn-erklæringen fra 1999. Den fælles handelspolitik bør gennem en mere aktiv dialog mellem aktørerne i forbindelserne mellem EU og USA suppleres med et generelt øget kundskabsniveau.

(3) Europa-Parlamentet har vedtaget en beslutning og Det Økonomiske og Sociale Råd en udtalelse om forbindelserne mellem EU og Canada i 1996, hvori der slås til lyd for tættere forbindelser til Canada. EU og Canada undertegnede i 1976 en rammeaftale om handelsmæssigt og økonomisk samarbejde, og i 1990 en erklæring om forbindelserne mellem EU og Canada, og parterne enedes om at styrke forbindelserne i den fælles handlingsplan og den fælles politiske erklæring fra 1996. Forbindelserne mellem EU og Canada har fået en stadig mere alsidig karakter, og Canada er en nøglepartner hvad angår de multilaterale handelsspørgsmål samt globale udfordringer og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er derfor nødvendigt yderligere at styrke disse forbindelser gennem opbygningen af en mere intensiv hørings- og samarbejdsproces inden for stadig flere områder.

(4) Aktiviteter, der dækkes af specifikke instrumenter, såsom aftalerne mellem Fællesskabet og USA og mellem Fællesskabet og Canada beregnet på gennemførelse af programmer for samarbejde hvad angår videregående uddannelser og erhvervsuddannelser suppleres, men omfattes ikke af denne forordning.

(5) EU og Japan besluttede i den fælles erklæring fra 1991 at intensivere deres dialog og styrke deres samarbejde og partnerskab. Europa-Parlamentet har vedtaget en beslutning om Kommissionens meddelelse til Rådet med titlen »Europa og Japan: de næste skridt«. I Rådets konklusioner vedrørende Kommissionens meddelelse om Japan erkendes de specielle problemer, der foreligger i forbindelse med adgangen til det japanske marked, og Rådet har udtalt, at der bør gives prioritet til forbedring af markedsadgangen i Japan. Med udgangspunkt i ovenstående vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1035/1999 af 11. maj 1999 om Kommissionens gennemførelse af et program med specifikke foranstaltninger og aktioner med henblik på at forbedre adgangen for europæiske varer og grænseoverskridende tjenesteydelser til det japanske marked. Denne forordning udløber den 31. december 2001. Den foreløbige evaluering af ovennævnte kommissionsprogram har vist, at programmet har været særdeles nyttigt og effektivt. Det er derfor nødvendigt at fortsætte gennemførelsen af Kommissionens program indeholdt i ovennævnte forordning. Forordningen foregriber ikke Rådets afgørelse af 18. maj 1992 om konsolidering af EU-Japan-centret for industrielt samarbejde, der stadig er gældende.

(6) Det bilaterale samarbejde både på det økonomiske og andre områder med Republikken Korea bør styrkes i overensstemmelse med principperne i rammeaftalen om handel og samarbejde med Korea, Europa-Parlamentets udtalelse og Rådets konklusioner vedrørende den koreanske halvø. EU bør støtte markedsprincipperne i Korea og medvirke til fjernelsen af hindringer for handel og investeringer.

(7) EU og Australien enedes i den fælles erklæring fra 1997 om at styrke deres forbindelser og samarbejde inden for de mange områder, hvor de har fælles interesser. Med henblik på en yderligere styrkelse af disse forbindelser er det nødvendigt at intensivere hørings- og samarbejdsprocessen i forbindelse med et øget antal bilaterale og internationale spørgsmål.

(8) EU og New Zealand enedes i den fælles erklæring fra 1999 om at styrke deres forbindelser og samarbejde, der er baseret på generelt fælles interesser til gensidig gavn for deres befolkninger, samt tilføje disse forbindelser et langtidsperspektiv.

(9) De forskellige fællesskabsforanstaltninger, der vedrører fremme og samarbejde og handelsmæssige forbindelser til de øvrige industrialiserede lande, der omtales i denne forordning, finansieres for øjeblikket over en lang række mindre budgetposter. Visse budgetbevillinger blev stillet til rådighed under disse forskellige poster til finansiering af pilotprojekter og forberedende foranstaltninger. Efter 2 års erfaringer med disse pilotprojekter og forberedende foranstaltninger har de hidtil gennemførte foranstaltninger bevist deres værd og vist, at der er behov for at omdanne dem til regulære foranstaltninger. Fællesskabet må for at kunne gennemføre sådanne foranstaltninger i fremtiden til stadighed have de nødvendige midler til rådighed. Det må derfor af hensyn til effektiviteten og rationaliseringen og i det hele taget fortsættelsen af disse foranstaltninger anses for nødvendigt, at der oprettes en enkelt budgetpost til finansiering af foranstaltningerne i denne forordning.

(10) Medlemsstaternes indsats for at udforme og gennemføre programmer og arrangementer til fremme af deres eksport af varer og grænseoverskridende tjenesteydelser til tredjelandes markeder berøres ikke af denne forordning.

(11) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, skal foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning vedtages ved hjælp af rådgivningsproceduren, der er omtalt i artikel 3 i ovennævnte afgørelse.

(12) En del af de aktiviteter, der henhører under denne forordning, dækkes af artikel 133 i traktaten, medens traktaten, hvad visse andre foranstaltninger angår, ikke indeholder andre beføjelser end dem, der findes i traktatens artikel 308 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Fællesskabet skal fortsat gennemføre foranstaltninger til fremme af samarbejde og handelsmæssige forbindelser mellem Fællesskabet og de industrialiserede lande i Nordamerika, Fjernøsten og Australasien.

I forbindelse med denne forordning dækker betegnelsen »de industrialiserede lande i Nordamerika, Fjernøsten og Australasien« følgende lande: USA, Canada, Japan, Republikken Korea (herefter benævnt »Korea«), Australien og New Zealand. Disse lande benævnes herefter »partnerskabslandene«.

Artikel 2

Omfanget af fællesskabsfinansieringen til gennemførelsen af foranstaltninger, der henhører under denne forordning, fastsættes årligt af budgetmyndigheden.

Artikel 3

Samarbejde

Foranstaltninger til fremme af samarbejdet skal anvendes til støtte for målsætningen i forskellige bilaterale instrumenter inden for dette område mellem EU og partnerskabslandene med henblik på at skabe bedre forudsætninger for fortsættelsen og udviklingen af forbindelserne mellem EU og partnerskabslandene.

Artikel 4

EU's finansiering hvad samarbejde angår skal navnlig dække følgende former for foranstaltninger:

a) uddannelse og information af offentligheden om de bilaterale forbindelser mellem EU og partnerskabslandene med særlig vægt på beslutningstagere, meningsdannere og andre personer, der kan gøre deres indflydelse gældende

b) styrkelse af kulturelle, akademiske og udvekslingsmæssige forbindelser

c) fremme af dialogen mellem politiske, økonomiske og sociale partnere og ngo'er inden for forskellige relevante sektorer

d) forskningsarbejde og undersøgelser med henblik på at skabe input til Kommissionens arbejde for yderligere udvikling af bilaterale forbindelser

e) samarbejdsprojekter inden for forskning og teknologi, energi, transport og miljøspørgsmål

f) styrkelse af toldsamarbejdet mellem EU og partnerskabslandene

g) styrkelse af EU's synlighed i partnerskabslandene

h) pilotprojekter, der på et senere tidspunkt kan føre til permanent finansiering af nye foranstaltninger.

Artikel 5

Finansieringen af samarbejdsprojekter sker enten i fuldt omfang over Fællesskabets budget eller i form af samfinansiering med andre kilder i partnerskabslandene og/eller EU. Ved gennemførelsen af artikel 4 skal Kommissionen sikre, at samarbejdsprojekterne juridisk og også på andre måder i så høj grad som muligt er i overensstemmelse med aktiviteter, der finansieres under andre relevante fællesskabspolitikker.

Artikel 6

Handelsmæssige forbindelser

Foranstaltninger til fremme af handelsmæssige forbindelser skal bidrage til uddybning af forbindelserne mellem EU og partnerskabslandene og skal i særlig grad tage sigte på at udvikle tættere handels- og investeringsmæssige forbindelser mellem EU og partnerskabslandene, således at den gensidige forståelse af handelsbestemmelser og forretningsmetoder øges og der skabes et gunstigere miljø for fællesskabsvirksomheder, navnlig små og mellemstore virksomheder, på partnerskabslandenes markeder.

Artikel 7

Fællesskabet skal gennemføre et specifikt, kohærent og målrettet program indeholdende foranstaltninger til fremme af eksport af varer og grænseoverskridende tjenesteydelser fra Fællesskabet til Japan og Korea. Dette program skal supplere og øge effektiviteten af de bestræbelser, der gøres af medlemsstaterne og andre offentlige instanser i EU på det japanske og koreanske marked.

Artikel 8

1. Fællesskabsfinansieringen på dette område skal dække følgende hovedforanstaltninger:

a) uddannelsesprogrammer med henblik på dannelse af en gruppe europæiske erhvervsledere, der kan kommunikere og begå sig i det japanske og koreanske forretningsmiljø (»Executive Training Programmes«)

b) ansættelse, uddannelse, præmissionsforberedelse og gruppedeltagelse af europæiske erhvervsledere, navnlig fra små og mellemstore virksomheder, i foranstaltninger i Japan, der har til hensigt at forbedre Fællesskabets handelsmæssige tilstedeværelse i Japan (»Gateway to Japan«-kampagnen)

c) Der vil blive gennemført en gennemførlighedsundersøgelse af Gateway to Korea-kampagnen. Med udgangspunkt i resultatet af undersøgelsen kan Kommissionen efter at have taget hensyn til udtalelsen fra det rådgivende udvalg, der er omtalt i artikel 9, tage stilling til, om den ønsker at igangsætte Gateway to Korea-kampagnen.

2. Ud over de foranstaltninger, der er omtalt i afsnit 1, kan der ydes støtte til følgende foranstaltninger, hvis omstændighederne taler herfor:

a) informationsindsamling og politisk rådgivning om handelsrelaterede spørgsmål

b) konferencer og seminarer til fremme af handels- og investeringsmæssige forbindelser mellem Den Europæiske Union og partnerskabslandene

c) erhvervsmissioner på højt niveau vedrørende specifikke markedsadgangsspørgsmål i Japan og Korea

d) specielle foranstaltninger til forenkling af fællesskabsvirksomheders (navnlig små og mellemstore virksomheders) adgang til det japanske og koreanske marked.

3. I forbindelse med gennemførelsen af afsnit 2 skal Kommissionen sørge for, at der er fuld overensstemmelse mellem specifikke foranstaltninger og Fællesskabets og medlemsstaternes politik på området.

Artikel 9

Gennemførelsesprocedurer

1. I forbindelse med gennemførelsen af aktiviteterne under artikel 8 bistås Kommissionen af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne. Kommissionens repræsentant er formand for dette udvalg.

2. I forbindelse med dette afsnit skal rådgivningsproceduren i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF anvendes i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i afgørelsen.

Artikel 10

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en årlig rapport om gennemførelsen af forordningen. Rapporten skal beskrive resultaterne af budgetgennemførelsen og beskrive de foranstaltninger og programmer, der er blevet finansieret i det foregående år.

Herudover skal Kommissionen regelmæssigt evaluere foranstaltninger og programmer, der finansieres under denne forordning, med henblik på at fastslå, om de opfylder målsætningen. En sådan evaluering skal foretages mindst en gang hvert sjette år, og den første evaluering skal finde sted inden for de første 3 år efter forordningens ikrafttræden. Når der er behov herfor, skal evalueringsrapporterne også behandle kontraktmæssige forpligtelser og principper for sund finansforvaltning og skal indeholde en rentabilitetsberegning.

En begrænset del af det årlige budget skal anvendes til at finansiere evalueringsundersøgelser af foranstaltninger og programmer, der gennemføres inden for rammerne af denne forordning.

Artikel 11

1. Forordning (EF) nr. 1035/1999 ophæves hermed.

2. Enhver henvisning til den ophævede forordning skal betragtes som en henvisning til denne forordning.

Artikel 12

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om offentlig adgang til miljøoplysninger

(2000/C 337 E/24)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 402 endelig udg. — 2000/0169(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 29. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Offentlig adgang til miljøoplysninger, som er i de offentlige myndigheders besiddelse, medvirker til at skabe større miljøbevidsthed og dermed også bedre miljøbeskyttelse.

(2) Rådets direktiv 90/313/EØF [1] af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger indledte en udvikling henimod en større åbenhed, når det gælder miljøoplysninger, og denne udvikling bør underbygges og videreføres.

(3) Ifølge dette direktivs artikel 8 skal medlemsstaterne aflægge rapport til Kommissionen om deres erfaringer, og på baggrund heraf skal Kommissionen udarbejde en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet, ledsaget af eventuelle forslag om revision af direktivet, som den måtte finde hensigtsmæssige.

(4) Denne rapport, som er blevet udarbejdet i henhold til artikel 8, påviser konkrete problemer i forbindelse med direktivets praktiske anvendelse og blev vedtaget af Kommissionen den . . .

(5) Den 25. juni 1998 underskrev Det Europæiske Fællesskab FN/ECE-konventionen om adgang til oplysninger, offentlighedens medvirken og klageadgang på miljøområdet (»Aarhus-konventionen«), og bestemmelserne i Fællesskabets lovgivning må bringes i overensstemmelse med denne konvention med henblik på Fællesskabets ratificering af den.

(6) For at skabe større gennemsigtighed er det mere hensigtsmæssigt at erstatte direktiv 90/313/EØF med et andet end at ændre det, da de berørte parter således får en enkelt klar og sammenhængende lovtekst.

(7) Uoverensstemmelser mellem medlemsstaternes gældende lovgivning om adgang til miljøoplysninger, som er i de offentlige myndigheders besiddelse, kan skabe ulige vilkår for adgangen til sådanne oplysninger og for konkurrencen i Fællesskabet.

(8) Det må sikres, at fysiske og juridiske personer i Fællesskabet har ret til at få adgang til miljøoplysninger, som er i de offentlige myndigheders besiddelse eller opbevares for dem, uden at skulle gøre rede for deres motiver.

(9) Det må også sikres, at de offentlige myndigheder som en selvfølge gør miljøoplysninger tilgængelige og udbreder dem blandt offentligheden, ikke mindst ved hjælp af computer-kommunikation og/eller elektronisk teknologi.

(10) Definitionen på miljøoplysninger bør udvides til at omfatte først og fremmest oplysninger af enhver art om miljøets tilstand, om forhold, foranstaltninger eller aktiviteter, som påvirker eller kan påvirke miljøet og planlægges for at beskytte det, om emissioner, udledninger og andre udslip i miljøet, om rentabilitetsanalyser og økonomiske analyser, der benyttes i forbindelse med sådanne foranstaltninger og aktiviteter, om sundheds- og sikkerhedstilstanden, om levevilkårene og om kulturelle mindesmærker og bygningsværker i den udstrækning, de påvirkes eller kan påvirkes af disse forhold.

(11) Af hensyn til det i traktatens artikel 6 knæsatte princip, at miljøbeskyttelseskrav skal integreres i udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politik og aktioner, bør definitionen på offentlig myndighed udvides til at omfatte især stats- og anden offentlig forvaltning på nationalt, regionalt eller lokalt plan, uanset om den har særligt ansvar for miljøanliggender eller ikke, og andre personer eller foretagender, hvis hverv eller opgaver under statens eller anden offentlig administrations kontrol har direkte eller indirekte betydning for miljøet.

[1] EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

(12) Samfundsrelevante tjenester, som traditionelt er blevet leveret af offentlige myndigheder eller offentlige værker, udføres i stigende grad af foretagender, der ikke længere indgår i den offentlige sektor; disse foretagender ligger inde med miljøoplysninger, som offentligheden stadig bør have adgangsret til; hvis ikke der indføres særlige bestemmelser, vil offentligheden i nogle medlemsstater ikke længere have adgangsret til disse foretagenders miljøoplysninger; af hensyn til miljøbeskyttelsen er det ikke hensigtsmæssigt, at der på grund af omlægninger, som kun gælder disse tjenesters udførelse, opstår sådanne uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne eller endda inden for deres egne grænser; direktivet bør derfor udvides til at omfatte juridiske personer, der ved lov eller efter aftale med andre offentlige myndigheder har fået overdraget udførelsen af samfundsrelevante tjenester, som påvirker eller kan påvirke miljøet.

(13) Af hensyn til miljøoplysningernes fysiske opbevaringsmåder bør oplysninger, som efter aftale opbevares for de offentlige myndigheder af andre foretagender, også være omfattet af dette direktiv.

(14) Miljøoplysninger bør stilles til rådighed for den informationssøgende så hurtigt som muligt, dvs. inden for en rimelig frist. I særlige tilfælde, hvor den informationssøgende selv meddeler, at han ønsker oplysningerne til et bestemt formål, bør de offentlige myndigheder gøre sig rimelige bestræbelser for at sætte ham i stand til at opfylde dette formål.

(15) De offentlige myndigheder bør udlevere miljøoplysningerne i den form eller udformning, den informationssøgende ønsker, medmindre der er tale om ganske bestemte tilfælde, hvor sådanne ønsker kan afvises.

(16) Til dette formål bør det pålægges de offentlige myndigheder at gøre sig rimelige bestræbelser for at opbevare miljøoplysningerne i en form, som er let gengivelig og tilgængelig via computernettene.

(17) Medlemsstaterne bør fastsætte de praktiske ordninger, hvorefter sådanne oplysninger kan gøres tilgængelige i praksis.

(18) De offentlige myndigheder bør kunne afslå en anmodning om miljøoplysninger i ganske bestemte, klart afgrænsede tilfælde. I nogle af disse tilfælde bør de offentlige interesser, der varetages ved udlevering, afvejes mod dem, der varetages ved at afslå udlevering, og der bør gives adgang til de ønskede oplysninger, hvis de offentlige interesser, der varetages ved udlevering, vejer tungere end de særlige interesser, som beskyttes ved ikke at udlevere dem. I denne sammenhæng bør medlemsstaterne sikre, at bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF [1] om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger overholdes. Begrundelsen for et afslag bør gives den informationssøgende inden for en rimelig frist.

(19) Oplysninger om emissioner, udledninger og andre udslip i miljøet, som omfattes af Fællesskabets lovgivning, bør ikke tilbageholdes under henvisning til beskyttelse af forretnings- eller erhvervsoplysninger.

(20) De offentlige myndigheder bør stille miljøoplysninger til rådighed i uddrag i de tilfælde, hvor oplysninger, der omfattes af undtagelserne, kan adskilles fra den øvrige del af de ønskede oplysninger.

(21) De offentlige myndigheder bør kunne kræve et gebyr for at udlevere miljøoplysninger, men dette vederlag bør ikke overskride et rimeligt beløb. I denne forbindelse bør en prisliste offentliggøres og stilles til de informationssøgendes rådighed. Der bør ikke forlanges forudbetaling.

(22) De informationssøgende bør kunne bede om en administrativ eller retslig efterprøvelse af de offentlige myndigheders afgørelser eller undladelser i forbindelse med en anmodning.

(23) For at skabe større offentlig miljøbevidsthed og således forbedre miljøbeskyttelsen bør de offentlige myndigheder som en selvfølge udbrede almindelige oplysninger om miljøet ved hjælp af computer-kommunikation og/eller elektronisk teknologi. Til dette formål bør det pålægges de offentlige myndigheder at gøre sig rimelige bestræbelser for at opbevare miljøoplysningerne under former, som er let gengivelige og tilgængelige via computer-nettene.

(24) Dette direktiv bør tages op til revurdering på grundlag af erfaringerne.

(25) Dette direktivs målsætninger kan ikke opfyldes i tilstrækkelig grad af medlemsstaterne, men sker bedst på fællesskabsplan og det er således i overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincippet i traktatens artikel 5. Direktivet begrænser sig til det strengt nødvendige for at opfylde disse målsætninger og omfatter kun, hvad formålet kræver —

[1] EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er:

a) at give adgangsret til miljøoplysninger, som er i de offentlige myndigheders besiddelse, og at opstille de grundlæggende vilkår og betingelser for udøvelse af denne ret, og

b) at sikre, at miljøoplysninger som en selvfølge stilles til rådighed og udbredes blandt offentligheden, ikke mindst ved hjælp af computer-kommunikation og/eller elektronisk teknologi.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »miljøoplysninger«: alle oplysninger i skriftlig, billed-, lyd-, elektronisk eller anden tilgængelig form om:

   a) miljøelementerne, dvs. atmosfæren, luften, vandet, jorden, landskaberne, naturområderne, biodiversiteten og dens enkelte bestanddele, herunder genetisk modificerede organismer, og den indbyrdes vekselvirkning mellem disse elementer og deres tilstand

   b) faktorer som stoffer, energi, støj, stråling og affald, som påvirker eller kan påvirke miljøelementerne (jf. litra a)) og/eller menneskers sundhed og sikkerhed

   c) emissioner, udledninger og andre udslip i miljøet

   d) foranstaltninger (herunder administrative foranstaltninger) som politiske målsætninger, planer, programmer, miljøaftaler og aktiviteter, der påvirker eller kan påvirke miljøelementerne (jf. litra a)), og foranstaltninger eller aktiviteter, der skal beskytte dem

   e) rentabilitets- og andre økonomiske analyser og skøn, som benyttes i forbindelse med de foranstaltninger og aktiviteter, der nævnes i litra d)

   f) sundheds- og sikkerhedstilstanden, levevilkårene, kulturelle mindesmærker og bygningsværker, i den udstrækning, de påvirkes eller kan påvirkes af miljøelementerne (jf. litra a)) eller gennem dem eller af de forhold, som nævnes i litra b)-d).

2) »Offentlig myndighed«:

   a) staten eller anden offentlig forvaltning på nationalt, regionalt eller lokalt plan

   b) enhver juridisk eller fysisk person, som har offentligt ansvar eller opgaver eller leverer samfundsrelevante tjenester, der under et af de i litra a) nævnte organers kontrol direkte eller indirekte berører miljøet

   c) enhver juridisk person, som ved lov eller efter aftale med de i litra a) eller b) nævnte organer eller personer har fået overladt udførelsen af samfundsrelevante tjenester, som påvirker eller kan påvirke miljøelementernes tilstand.

   Denne definition omfatter ikke dømmende eller lovgivende organer i den udstrækning, de udøver denne myndighed.

3) »Oplysninger, som opbevares for en offentlig myndighed«: miljøoplysninger, der efter aftale mellem en offentlig myndighed og en fysisk eller juridisk person opbevares af sidstnævnte på den offentlige myndigheds vegne.

4. »Den informationssøgende«: enhver fysisk eller juridisk person, der anmoder om at få miljøoplysninger.

Artikel 3

Adgang til miljøoplysninger efter anmodning

1. Medlemsstaterne sikrer, at det pålægges de offentlige myndigheder at stille miljøoplysninger, som de er i besiddelse af, eller som opbevares for dem, til rådighed for enhver, der anmoder om det, i overensstemmelse med dette direktivs bestemmelser, uden at vedkommende skal gøre rede for sine motiver.

2. Under hensyntagen til stk. 3 og til artikel 4 udleveres miljøoplysningerne til den informationssøgende:

a) hurtigst muligt, dvs. senest en måned efter den offentlige myndigheds modtagelse af den informationssøgendes anmodning, eller

b) senest to måneder efter den offentlige myndigheds modtagelse af anmodningen, hvis oplysningerne er af et sådant omfang eller en sådan art, at den frist på en måned, som nævnes i litra a), ikke kan overholdes. I sådanne tilfælde underrettes den informationssøgende hurtigst muligt, dvs. i hvert fald inden den fastsatte frist på en måned er udløbet, om forlængelsen og grunden til den.

3. Hvis den informationssøgende meddeler, at han ønsker oplysningerne til et bestemt formål, skal den offentlige myndighed gøre sig rimelige bestræbelser for at fremskaffe oplysningerne inden for en frist, som sætter den informationssøgende i stand til at opfylde dette formål.

4. Hvis den informationssøgende beder de offentlige myndigheder om at levere oplysningerne i en bestemt form (herunder som kopier), skal de offentlige myndigheder gøre det, medmindre:

a) oplysningerne er offentligt tilgængelige i en anden form, som den informationssøgende har uhindret adgang til

b) det er rimeligt, at de offentlige myndigheder leverer oplysningerne i en anden form, men de skal i så fald begrunde, hvorfor det sker.

Hvad dette stk. angår, skal de offentlige myndigheder gøre sig rimelige bestræbelser for at opbevare miljøoplysninger, som er i deres besiddelse eller opbevares for dem, i en form, der er let gengivelig og tilgængelig via computer-kommunikation eller andre elektroniske medier.

Begrundelsen for ikke at udlevere oplysningerne helt eller delvist i den ønskede form skal gives den informationssøgende inden for den frist, som nævnes i stk. 2, litra a).

5. For så vidt angår denne artikel, opstiller medlemsstaterne de praktiske ordninger, hvorefter miljøoplysningerne skal gøres tilgængelige i praksis. Disse praktiske ordninger kan omfatte:

a) udnævnelse af informationsmedarbejdere

b) indførelse og opretholdelse af faciliteter til undersøgelse af de ønskede oplysninger; offentligt tilgængelige lister over offentlige myndigheder og registre eller lister over miljøoplysninger, som er i disse myndigheders besiddelse, samt informationspunkter.

Medlemsstaterne sikrer, at de offentlige myndigheder giver offentligheden fyldestgørende oplysninger om deres rettigheder i henhold til dette direktiv.

Artikel 4

Undtagelser

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en anmodning om miljøoplysninger kan afvises, hvis:

a) de ønskede oplysninger ikke opbevares af eller for de offentlige myndigheder, henvendelsen er rettet til. Hvis den offentlige myndighed i et sådant tilfælde mener, at en anden offentlig myndighed er i besiddelse af oplysningerne, eller at de opbevares for dem, videresender den hurtigst muligt anmodningen til denne anden myndighed og underretter den informationssøgende herom

b) anmodningen er klart urimelig eller for bredt formuleret

c) anmodningen gælder materiale, som endnu ikke er færdigbehandlet, eller interne meddelelser. I så fald tages der hensyn til de offentlige interesser, der varetages ved udlevering.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en anmodning om miljøoplysninger kan afvises, hvis udlevering af oplysningerne ville have uheldige følger for:

a) den fortrolighed, som omgiver offentlige myndigheders forretninger

b) internationale forbindelser, den offentlige sikkerhed og det nationale forsvar

c) rettens gang, en persons mulighed for at opnå retfærdig sagsbehandling eller den offentlige myndigheds mulighed for at efterforske en kriminal- eller disciplinærsag

d) forretnings- eller erhvervsmæssige oplysningers fortrolighed, når denne fortrolighed er retsbeskyttet af hensyn til lovlige økonomiske interesser. Medlemsstaterne kan dog ikke fastsætte, at en anmodning kan afvises under henvisning til denne litra, hvis anmodningen gælder oplysninger om emissioner, udledninger eller andre udslip i miljøet, som omfattes af Fællesskabets lovgivning

e) intellektuelle ejendomsrettigheder

f) beskyttelse af enkeltpersoner i forbindelse med behandling af personlige data i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger

g) andre personers interesser, når de frivilligt har leveret de ønskede oplysninger, medmindre de har givet deres samtykke til, at oplysningerne udleveres

h) det miljø, oplysningerne gælder.

I så fald skal de offentlige interesser, der varetages ved udlevering af oplysningerne, afvejes mod dem, som varetages ved afvisningen. Der skal gives adgang til oplysningerne, hvis de offentlige interesser vejer tungere end de sidstnævnte interesser. I denne forbindelse og med henblik på anvendelse af litra f) sikrer medlemsstaterne, at bestemmelserne i direktiv 95/46/EF overholdes.

3. Miljøoplysninger, som er i de offentlige myndigheders besiddelse eller opbevares for dem, og som ønskes udleveret, skal kunne udleveres i uddrag, hvis det er muligt at adskille oplysninger, der omfattes af stk. 1, litra c), eller stk. 2, fra den øvrige del af de ønskede oplysninger.

4. Et afslag på udlevering af alle de ønskede oplysninger eller nogle af dem meddeles skriftligt til den informationssøgende inden for de tidsfrister, der nævnes i artikel 3, stk. 2, litra a), eller, afhængigt af tilfældet, litra b). Meddelelsen skal begrunde afslaget og indeholde oplysninger om ankeproceduren i artikel 6.

Artikel 5

Gebyrer

1. De offentlige myndigheder kan opkræve et gebyr for udlevering af miljøoplysninger, men dette gebyr må ikke være over et rimeligt beløb. Udleveringen af oplysninger må ikke være betinget af forudbetaling af gebyr.

2. Hvis der opkræves gebyrer, skal de offentlige myndigheder offentliggøre en liste over disse gebyrer med oplysninger om, hvornår gebyrer kan opkræves eller frafaldes, og stille den til de informationssøgendes rådighed.

3. Adgang til offentlige registre eller lister, der er blevet oprettet og føres som beskrevet i artikel 3, stk. 4, skal være vederlagsfri. Også undersøgelse på stedet af de ønskede oplysninger skal være vederlagsfri.

Artikel 6

Klageadgang

1. Medlemsstaterne sikrer, at informationssøgende, som mener, at deres anmodning er blevet forbigået, uretmæssigt afslået (helt eller delvist), utilstrækkeligt besvaret eller på anden måde ikke behandlet i overensstemmelse med artikel 3, 4 eller 5, kan få sagen behandlet ved en domstol eller en anden ved lov oprettet instans, som kan efterprøve den pågældende offentlige myndigheds afgørelser eller undladelser.

2. Foruden adgang til efterprøvelse ved en domstol eller anden instans, jf. stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at den informationssøgende har adgang til en procedure, hvorefter den pågældende offentlige myndighed kan genbehandle sine afgørelser eller undladelser, eller de kan efterprøves administrativt af en ved lov oprettet instans; en sådan procedure skal være hurtig og enten billig eller helt gratis.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den offentlige myndighed, som har modtaget oplysningsanmodningen, træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme de afgørelser, der bliver resultatet af procedurerne i stk. 1 og 2.

Artikel 7

Udbredelse af miljøoplysninger

1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre at miljøoplysninger, som de offentlige myndigheder er i besiddelse af, eller som opbevares for dem, gøres tilgængelige for offentligheden og udbredes blandt den, ikke mindst ved hjælp af computer-kommunikation og/eller elektronisk teknologi.

De oplysninger, som de offentlige myndigheder skal gøre tilgængelige og udbrede, skal omfatte:

a) teksterne til internationale traktater, konventioner eller aftaler og til Fællesskabets og national, regional eller lokal lovgivning, som drejer sig om miljøet eller har tilknytning til det

b) miljøpolitik, miljøplaner og miljøprogrammer

c) rapporter om gennemførelsen af de foranstaltninger, der nævnes i litra a) og b)

d) rapporter om miljøets tilstand, jf. stk. 2

e) data fra overvågning af aktiviteter, der påvirker eller kan påvirke miljøet.

Hvad dette stk. angår, skal de offentlige myndigheder gøre sig rimelige bestræbelser for at opbevare miljøoplysningerne, det gælder især den type, der nævnes i litra a)-e), i en form, som er let gengivelig og tilgængelig via computer-kommunikation eller andre elektroniske medier.

2. Uden at dette berører eventuelle særlige rapporteringsforpligtelser i henhold til Fællesskabets lovgivning træffer medlemsstaterne alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der med regelmæssige mellemrum dvs. højst 4 år, alt efter omstændighederne offentliggøres nationale, regionale eller lokale rapporter om miljøets tilstand; disse rapporter skal indeholde oplysninger om miljøets kvalitet og den belastning, det udsættes for.

3. Uden at dette berører eventuelle særlige forpligtelser i henhold til Fællesskabets lovgivning, træffer medlemsstaterne alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de offentlige myndigheder i tilfælde af overhængende sundhedsfare eller trusler mod miljøet, uanset om de skyldes menneskelig virksomhed eller har naturlige årsager, ufortøvet videregiver alle oplysninger, som er i deres besiddelse, og som kan sætte den berørte befolkning i stand til at træffe foranstaltninger, der kan afværge eller afbøde ulykkerne.

4. Medlemsstaterne sikrer så vidt muligt, at alle oplysninger, der udleveres eller videregives eller offentliggøres som rapporter i overensstemmelse med denne artikel er klare og letforståelige.

5. Undtagelserne i artikel 4, stk. 1 og 2, gælder for de forpligtelser, som pålægges i denne artikel.

Artikel 8

Revurderingsprocedure

1. Senest den (indsæt datoen for femårsdagen efter datoen i artikel 9) aflægger medlemsstaterne rapport om deres erfaringer med anvendelsen af dette direktiv.

De sender rapporterne til Kommissionen senest den (indsæt datoen for seksmånedersdagen efter den lige anførte dato).

2. På baggrund af disse erfaringer aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle ændringsforslag, som den finder hensigtsmæssige.

Artikel 9

Iværksættelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den (indsæt dato). De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen være ledsaget af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 10

Ophævelse

Direktiv 90/313/EØF ophæves med virkning fra (indsæt datoen i artikel 9).

Henvisninger til det ophævede direktiv skal betragtes som henvisninger til dette direktiv og læses efter sammenligningsoversigten i bilaget.

Artikel 11

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter sin offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 12

Målgruppe

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

SAMMENLIGNINGSOVERSIGT

Direktiv 90/313/EØF	Dette direktiv
Artikel 1	Artikel 1, litra a) Artikel 1, litra b)
Artikel 2, litra a) Artikel 2, litra b)	Artikel 2, stk. 1 Artikel 2, stk. 2 Artikel 2, stk. 3 Artikel 2, stk. 4
Artikel 3, stk. 1 Artikel 3, stk. 2 Artikel 3, stk. 3 Artikel 3, stk. 4	Artikel 3, stk. 1 + Artikel 3, stk. 5 Artikel 4, stk. 2 + Artikel 4, stk. 3 Artikel 4, stk. 1 Artikel 3, stk. 2 + Artikel 4, stk. 4 Artikel 3, stk. 3 Artikel 3, stk. 4
Artikel 4	Artikel 6, stk. 1 + Artikel 6, stk. 2 Artikel 6, stk. 3
Artikel 5	Artikel 5, stk. 1 Artikel 5, stk. 2 Artikel 5, stk. 3
Artikel 6	Artikel 2, stk. 2
Artikel 7	Artikel 7 Artikel 7, stk. 1 Artikel 7, stk. 2 Artikel 7, stk. 3 Artikel 7, stk. 4 Artikel 7, stk. 5
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10	Artikel 12
	Artikel 10
	Artikel 11

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 96/22/EF vedrørende forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug

(2000/C 337 E/25)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 320 endelig udg. — 2000/0132(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 3. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152, stk. 4, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved artikel 3, litra a), i Rådets direktiv 96/22/EF [1] er det fastsat, at medlemsstaterne skal forbyde indgift i husdyr af stoffer med bl.a. østrogen, androgen eller gestagen virkning. Hvad angår husdyr tillades anvendelse af disse stoffer dog, men alene i terapeutisk øjemed eller til zooteknisk behandling i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivets artikel 4, 5 og 7.

(2) Ved artikel 11, stk. 2, i direktiv 96/22/EF er det fastsat, at medlemsstaterne skal forbyde indførsel fra tredjelande af husdyr og akvakulturdyr, som har fået indgivet de stoffer eller produkter, der er omhandlet i artikel 3, litra a), medmindre bestemmelserne og kravene i direktivets artikel 4, 5 og 7 er overholdt i forbindelse med indgivelsen, samt af kød eller produkter, der er fremstillet af dyr, som det er forbudt at indføre i henhold til direktivets artikel 3, litra a).

(3) På baggrund af resultaterne af tvistbilæggelsessagen, som Amerikas Forenede Stater og Canada havde indbragt for Verdenshandelsorganisationen (WTO) (hormonsagen) [2], og WTO-tvistbilæggelsesorganets henstillinger herom af 13. februar 1998 indledte Kommissionen omgående en supplerende risikoanalyse i overensstemmelse med WTO-aftalen om sundhedsmæssige og plantesundhedsmæssige foranstaltninger (SPS-aftalen) [3], som fortolket af appelorganet i hormonsagen, af seks hormonale stoffer (østradiol 17 β, testosteron, progesteron, trenbolonacetat, zeranol og melengestrolacetat), hvis indgift i dyr til vækstfremmende formål er forbudt ifølge direktiv 96/22/EF.

(4) Samtidig iværksatte og finansierede Kommissionen en række specifikke videnskabelige undersøgelser og forskningsprojekter vedrørende nævnte seks hormoner for at indhente så mange som muligt af de manglende videnskabelige oplysninger, jf. WTO-panelets fortolkninger og konklusioner og appelorganets rapporter i hormonsagen. Kommissionen rettede desuden specifikke anmodninger til USA, Canada og andre tredjelande, som tillader indgift af disse seks hormoner i dyr til vækstfremmende formål, og en officiel opfordring [4] til alle interesserede parter, herunder erhvervet, til at fremlægge alle relevante, nylige data og oplysninger i deres besiddelse, som kunne benyttes ved den supplerende risikoanalyse.

(5) Den 30. april 1999 afgav Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundheden på anmodning af Kommissionen en udtalelse om vurderingen af de potentielle negative virkninger for menneskers helbred af hormonrester i oksekød og oksekødsprodukter [5]. Heri konkluderer Komitéen i hovedsagen, at for det første hvad angår overdreven indtagelse af hormonrester og metabolitter deraf og i betragtning af hormoners iboende egenskaber og de epidemiologiske konklusioner, er der identificeret en risiko for forbrugeren med afgørende beviser på forskelligt niveau for de seks vurderede hormoner, at der for det andet for de seks hormoner kunne forventes endocrine, udviklingsmæssige, immunologiske, neurobiologiske, immunotoksiske, genotoksiske og kræftfremkaldende virkninger, og at præpubertale børn blandt de forskellige mulige risikogrupper var den, der gav anledning til størst bekymring, samt at der for det tredje i betragtning af hormoners iboende egenskaber og de epidemiologiske konklusioner ikke kunne fastlås noget tærskelniveau for og derfor ikke nogen Acceptabel Daglig Indtagelse (ADI) af nogen af de seks vurderede hormoner, når de indgives i hornkvæg til vækstfremmende formål.

---

[1] EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3.

[2] WT/DS26/R/USA og WT/DS48/R/CAN (panelrapporter) og AB-1997-4 (appelorganets rapport)

[3] EFT L 336 af 23.12.1994, s. 40.

[4] EFT C 56 af 26.2.1999, s. 17.

[5] Kommissionens dokument XXIV/B3/SC4 af 30. april 1999.

(6) Særlig hvad angår østradiol 17 β, var det Komitéens vurdering, at en større nylig bevissamling tyder på, at det må betragtes som et komplet carcinogen, da det har både tumorfremkaldende og tumorfremmende virkninger, samt de i øjeblikket foreliggende data ikke muliggør et kvantitativt skøn med hensyn til risikoen.

(7) Hvad angår de andre fem hormoner (testosteron, progesteron, trenbolonacetat, zeranol og melengestrolacetat) er det Komitéens vurdering, at den disponible viden ikke kan tillade et kvantitativt skøn med hensyn til risikoen for forbrugerne til trods for de foreliggende individuelle toksikologiske og epidemiologiske data, som er taget i betragtning.

(8) Efter Komitéens udtalelse af 30. april 1999 fik Kommissionen forelagt nye og senere oplysninger om nogle af de pågældende seks hormoner af Det Forenede Kongeriges Veterinary Products Committee (i oktober 1999) og EF's Udvalg for Veterinærmedicinske Præparater (i december 1999) og Joint FAO/WHO Expert Committee on Food Additives (JECFA) (i februar 2000). Alle disse seneste videnskabelige oplysninger blev forelagt Komitéen, som gennemgik dem og den 3. maj 2000 konkluderede, at der ikke forelå overbevisende data og argumenter, der berettigede til en revision af de konklusioner, den havde draget i sin udtalelse af 30. april 2000.

(9) Navnlig østradiol 17 β kan potentielt indgives i alle husdyr, hvorfor indtagelsen af restkoncentrationer for alle befolkningsgrupper, især højrisikogrupperne, kan være særlig relevant. Det er vigtigt for at beskytte menneskers sundhed, at en sådan indtagelse undgås. Hertil kommer, at restkoncentrater, som forekommer på grund af dets anvendelse, i øjeblikket ikke kan påvises ved hjælp af de disponible rutinemæssige analysemetoder.

(10) Med udgangspunkt i bestemmelserne i artikel 5, stk. 1 og artikel 5, stk. 7, i SPS-aftalen må det under hensyntagen til resultaterne af risikoanalysen og alle andre relevante oplysninger konkluderes, at det for at nå det valgte niveau for sundhedsbeskyttelse i Fællesskabet mod de risici, som indtagelse af restkoncentrationer, der forekommer i kød af dyr, som har fået indgivet disse hormoner til vækstfremmende formål, medfører for menneskers sundhed, er nødvendigt at opretholde det permanente forbud, der er indført ved direktiv 96/22/EF, mod østradiol 17 β og fortsat at anvende forbuddet mod de andre fem hormoner (testosteron, progesteron, trenbolonacetat, zeranol og melengestrolacetat) på et midlertidigt grundlag. Det midlertidige forbud mod disse fem hormoner skal gælde, medens Fællesskabet indhenter mere fuldstændige videnskabelige oplysninger fra enhver kilde, som kan kaste lys over og udfylde lakunerne i den aktuelle viden om disse stoffer, jf. artikel 5, stk. 7, i SPS-aftalen.

(11) Anvendelsen af visse af ovennævnte stoffer i terapeutisk øjemed eller til zooteknisk behandling kan dog fortsat tillades på de strenge betingelser, der er fastlagt i direktiv 96/22/EF, for at hindre misbrug, undtagen hvad angår østradiol 17 β og esterlignende derivater heraf, hvis indgift i terapeutisk øjemed i betragtning af resultaterne af risikoanalysen kan tillades alene i andre dyr end husdyr.

(12) Der findes i almindelighed alternative behandlinger eller strategier til erstatning af brugen af østradiol 17 β til terapeutiske eller zootekniske formål; Kommissionen vil sammen med de kompetente myndigheder fastslå det virkelige behov for østradiol 17 β til behandling af specifikke, begrænsede sygdomme hos individuelle dyr med henblik på at finde passende alternative løsninger, inden dette direktiv træder i kraft.

(13) For at sikre en effektiv gennemførelse af direktiv 96/22/EF bør der også indsættes en bestemmelse om tilpasning af bilagene til direktivet og de deri anførte stoffer.

(14) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [1].

(15) I betragtning af, at Fællesskabet ikke under hensyn til, hvad der er teknisk og økonomisk realisabelt, har andre midler til rådighed til at nå det valgte niveau for sundhedsbeskyttelse mod restkoncentrater af disse hormoner i kød, som er betydeligt mindre begrænsende for den internationale handel, bør direktiv 96/22/EF ændres i overensstemmelse hermed —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 96/22/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 og 3 affattes således:

»*Artikel 2*

Medlemsstaterne forbyder markedsføring af de stoffer, der er anført i bilag II, med henblik på indgift i dyr, hvoraf kød og produkter er bestemt til konsum, til andre formål end dem, der er omhandlet i artikel 4, nr. 2).

Artikel 3

Medlemsstaterne forbyder med hensyn til de stoffer, der er anført i bilag II, og forbyder midlertidigt med hensyn til de stoffer, der er anført i bilag III:

a) indgift af ovennævnte stoffer i husdyr eller akvakulturdyr på en hvilken som helst måde

[1] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

b) besiddelse, medmindre det sker under officiel kontrol, af de i litra a) omhandlede dyr på en bedrift, markedsføring eller slagtning med henblik på konsum af husdyr eller akvakulturdyr, der indeholder de i bilag II og III anførte stoffer, eller hvori der er konstateret sådanne stoffer, medmindre det kan bevises, at dyrene er blevet behandlet i overensstemmelse med artikel 4 eller 5

c) markedsføring med henblik på konsum af akvakulturdyr, som er indgivet de ovenfor nævnte stoffer, samt forarbejdede produkter af sådanne dyr

d) markedsføring af kød af de i litra b) omhandlede dyr

e) forarbejdning af det i litra d) omhandlede kød.«

2) Artikel 4 ændres således:

a) I nr. 1, udgår »Østradiol 17 β«.

b) Som stk. 3 indsættes:

»Medlemsstaterne forbyder anvendelse af østradiol 17 β og esterlignende derivater heraf til vækstfremmende formål, i terapeutisk øjemed og til zooteknisk behandling, undtagen til terapeutisk behandling under dyrlægetilsyn af andre dyr end husdyr.«

3) Artikel 5, stk. 1, første punktum, affattes således:

»Uanset artikel 3, litra a), og med forbehold af artikel 2 kan medlemsstaterne tillade indgift i husdyr med henblik på zooteknisk behandling af veterinærlægemidler med østrogen, (bortset fra østradiol 17 β og esterlignende derivater heraf), androgen eller gestagen virkning, som er tilladt i henhold til direktiv 81/851/EØF og 81/852/EØF..«

4) Artikel 7, stk. 2, affattes således:

»(2) Kød eller produkter, der stammer fra dyr, som har fået indgivet stoffer med østrogen, (bortset fra østradiol 17 β og esterlignende derivater heraf), androgen eller gestagen virkning eller beta-agonister i overensstemmelse med undtagelsesbestemmelserne i dette direktiv, må ikke markedsføres med henblik på konsum, medmindre de pågældende dyr er blevet behandlet med veterinærlægemidler, der overholder kravene i artikel 6, og den fastsatte tilbageholdelsesperiode er overholdt inden dyrenes slagtning.«

5) Artikel 8 ændres således:

a) I nr. 1) ændres »artikel 2 og artikel 3, litra a)« til »artikel 2 og 3«.

b) I nr. 2), litra a), ændres »i henhold til artikel 2« til »i henhold til artikel 2 og 3«.

6) Artikel 11 ændres således:

a) I stk. 2, litra a), nr. i), ændres »artikel 2, litra a)« til »bilag II, liste A«.

b) I stk. 2, litra a), nr. ii), ændres »artikel 3, litra a)« til »bilag II, liste B, og bilag III«.

c) I stk. 3, ændres »som er fastlagt efter proceduren i artikel 33 i Rådets direktiv 96/23/EF« til »som er fastlagt efter proceduren i artikel 11b, stk. 2«.

7) Som artikel 11a og 11b indsættes:

»*Artikel 11a*

1. Bestemmelser i bilagene kan ændres og/eller ophæves efter proceduren i artikel 11b, stk. 2.

2. Fællesskabet vil, hvad angår stofferne i bilag III, søge yderligere oplysninger og løbende tage foranstaltningerne op til fornyet overvejelse.

Artikel 11b

1. Kommissionen bistås af Den Stående Veterinærkomité, der er nedsat ved artikel 1 i Rådets afgørelse 68/361/EØF (*), i det følgende benævnt »Komitéen«.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF sammenholdt med dennes artikel 8.

Fristen i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

(*) EFT L 255 af 18.10.1968, s. 23.«

8) Som artikel 14a indsættes:

»*Artikel 14a*

Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende østradiol 17 β finder ikke anvendelse på husdyr, for hvilke det kan attesteres, at de inden den 1. juli 2001 har fået indgivet østradiol 17 β i terapeutisk øjemed eller til zooteknisk behandling.«

9) »Bilaget til direktiv 96/22/EF bliver »Bilag I« og bilaget til nærværende direktiv indsættes som bilag II og III.«

Artikel 2

Medlemsstaterne sætter de fornødne love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. juli 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

»*BILAG II*

Liste over forbudte stoffer:

Liste A:

— Thyreostatiska

— Østradiol 17 β og esterlignende derivater heraf

— Stilbener, stilbenderivater, salte og estere heraf.

Liste B:

— Beta-agonister.

BILAG III

Liste over midlertidigt forbudte stoffer:

Stoffer med østrogen (bortset fra østradiol 17 β og esterlignende derivater heraf), androgen eller gestagen virkning.«

Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af protokollen om udvidelse af samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og medlemslandene i Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien, Brunei-Darussalam, Indonesien, Malaysia, Filippinerne, Singapore, Thailand og Vietnam, til også at omfatte Cambodja

(2000/C 337 E/26)

KOM(2000) 423 endelig udg. — 2000/0172(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 6. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 133 og 181, sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første punktum, og artikel 300, stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kommissionen har ført forhandlinger på Fællesskabets vegne om en protokol om udvidelse af samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og medlemslandene i Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien, Brunei-Darussalam, Indonesien, Malaysia, Filippinerne, Singapore, Thailand og Vietnam, til også at omfatte Cambodja.

(2) Denne aftale, der blev paraferet den 16. juni 2000, bør godkendes —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Protokollen om udvidelse af samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og ASEAN-landene til også at omfatte Kongeriget Cambodja godkendes hermed på Det Europæiske Fællesskabs vegne.

Teksten til protokollen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege den person, der er beføjet til at undertegne aftalen med bindende virkning for Fællesskabet [1].

---

[1] Datoen for aftalens ikrafttræden vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* på foranledning af Generalsekretariatet for Rådet.

PROTOKOL

om udvidelse af samarbejdsaftalen mellem ASEAN-landene og Det Europæiske Fællesskab til også at omfatte Kongeriget Cambodja

REGERINGEN FOR BRUNEI-DARUSSALAM,

REGERINGEN FOR REPUBLIKKEN INDONESIEN,

REGERINGEN FOR MALAYSIA,

REGERINGEN FOR REPUBLIKKEN FILIPPINERNE,

REGERINGEN FOR REPUBLIKKEN SINGAPORE,

REGERINGEN FOR KONGERIGET THAILAND,

REGERINGEN FOR DEN SOCIALISTISKE REPUBLIK VIETNAM

og DEN KONGELIGE REGERING FOR CAMBODJA, på den ene side, og

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION, på den anden side,

HAR —

UNDER HENVISNING til samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Indonesien, Malaysia, Filippinerne, Singapore og Thailand, medlemslandene i Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien, undertegnet den 7. marts 1980 i Kuala Lumpur og udvidet til også at omfatte Brunei den 16. november 1984 og Vietnam den 14. februar 1997 ([1]), i det følgende benævnt »aftalen«, og

UD FRA FØLGENDE BETRAGTNING:

Kongeriget Cambodja har som nyt medlem af Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien (ASEAN) anmodet om at blive optaget i aftalen —

VEDTAGET at udvide aftalen til også at omfatte Kongeriget Cambodja og har med henblik herpå som befuldmægtigede udpeget:

REGERINGEN FOR BRUNEI-DARUSSALAM:

REGERINGEN FOR REPUBLIKKEN INDONESIEN:

REGERINGEN FOR MALAYSIA:

REGERINGEN FOR REPUBLIKKEN FILIPPINERNE:

REGERINGEN FOR REPUBLIKKEN SINGAPORE:

REGERINGEN FOR KONGERIGET THAILAND:

REGERINGEN FOR DEN SOCIALISTISKE REPUBLIK VIETNAM:

DEN KONGELIGE REGERING FOR CAMBODJA:

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION:

SOM, efter at de har udvekslet deres fuldmagter og fundet dem i god og behørig form

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

([1]) EFT L 117 af 5.5.1999.

Artikel 1

Kongeriget Cambodja tiltræder aftalen i kraft af denne protokol.

Artikel 2

Bestemmelserne i aftalen sammenholdt med protokollen vedrørende aftalens artikel 1 finder anvendelse på Kongeriget Cambodja.

Artikel 3

Aftalens anvendelse på Kongeriget Cambodja berører ikke anvendelsen af den samarbejdsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Cambodja, som blev undertegnet den 29. april 1997 og trådte i kraft den 1. november 1999 [1].

Artikel 4

Denne protokol træder i kraft på den første dag i måneden efter den dato, på hvilken parterne har givet hinanden notifikation om afslutningen af de procedurer, som er nødvendige i så henseende.

Artikel 5

Denne protokol er udfærdiget i elleve originaleksemplarer på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

For regeringen for Brunei-Darussalam

(underskrift)

For regeringen for Republikken Indonesien

(underskrift)

For regeringen for Malaysia

(underskrift)

For regeringen for Republikken Filippinerne

(underskrift)

For regeringen for Republikken Singapore

(underskrift)

For regeringen for Kongeriget Thailand

(underskrift)

For regeringen for Den Socialistiske Republik Vietnam

(underskrift)

For Den Kongelige Regering for Cambodja

(underskrift)

For Rådet for Den Europæiske Union

(underskrift)

[1] EFT L 269 af 19.10.1999.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. . . . /2000 (om stoffer, der nedbryder ozonlaget) for så vidt angår basisåret for tildeling af kvoter af hydrochlorfluorcarboner

(2000/C 337 E/27)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 426 endelig udg. — 2000/0170(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 6. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. . . . /2000 af . . . om stoffer, der nedbryder ozonlaget, er 1996 fastsat som basisår for tildeling af kvoter af hydrochlorfluorcarboner (HCFC). Siden 1996 er der sket betydelige ændringer i HCFC-markedet for importørernes vedkommende. Bevares 1996 som basisår, vil det medføre, at et stort antal importører ikke får tildelt importkvoter. Kvoterne bør generelt baseres på de seneste og mest repræsentative tal, i dette tilfælde 1999. At bevare 1996 som basisår vil derfor kunne anses for at være vilkårligt og vil desuden kunne medføre, at princippet om ikke-forskelsbehandling og retmæssige forventninger overtrædes.

(2) Forordning (EF) nr. . . ./2000 bør derfor ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I artikel 4, stk. 3, første afsnit, litra h), i forordning (EF) nr. . . . /2000 ændres »1996« til »1999«.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. . . . /2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, for så vidt angår dosisinhalatorer og lægemiddelpumper

(2000/C 337 E/28)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 427 endelig udg. — 2000/0175(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 6. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Eksport af chlorfluorcarbonholdige dosisinhalatorer til udviklingslandene og eksport af chlorfluorcarbonholdige lægemiddelpumper er ikke tilladt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. . . . /2000 af . . . om stoffer, der nedbryder ozonlaget. Eksporten af disse sundhedsprodukter, som kan anvendes på Fællesskabets marked, bør ikke begrænses.

(2) Forordning (EF) nr. . . . /2000 bør derfor ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. . . . /2000 indsættes som litra f):

»f) chlorfluorcarbonholdige dosisinhalatorer og hermetisk forseglede implantater til afgivelse af medicindoser i menneskekroppen, som i henhold til artikel 4, stk. 1, kan tillades midlertidigt efter proceduren i artikel 18, stk. 2.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale mellem Fællesskabet og Malta om vilkårene og betingelserne for Maltas deltagelse i Fællesskabets programmer på områderne erhvervsuddannelse, almen uddannelse og ungdomsanliggender

(2000/C 337 E/29)

KOM(2000) 416 endelig udg. — 2000/0176(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 6. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 149 og 150 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, og artikel 300, stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Maltas deltagelse i Fællesskabets programmer udgør et vigtigt element i førtiltrædelsesstrategien for Malta, der er omhandlet i Rådets forordning (EF) nr. 555/2000 af 13. marts 2000 om iværksættelsen af foranstaltninger som led i førtiltrædelsesstrategien for Republikken Cypern og Republikken Malta [1].

(2) Ifølge Rådets afgørelse 1999/382/EF af 26. april 1999 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for erhvervsuddannelse Leonardo da Vinci [2], særlig artikel 10, Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 253/2000/EF af 24. januar 2000 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for almen uddannelse Socrates [3], særlig artikel 12, og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1031/2000/EF af 13. april 2000 om oprettelse af EF-handlingsprogrammet for unge [4], særlig artikel 11, skal disse programmer være åbne for deltagelse for Malta.

(3) I overensstemmelse med de forhandlingsdirektiver, Rådet vedtog den 14. februar 2000, har Kommissionen på Det Europæiske Fællesskabs vegne forhandlet om en aftale, der gør det muligt for Malta at deltage i disse programmer.

(4) Denne aftale bør godkendes —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Malta om vilkårene og betingelserne for Maltas deltagelse i Fællesskabets programmer på områderne erhvervsuddannelse, almen uddannelse og ungdomsanliggender godkendes hermed på vegne af Det Europæiske Fællesskab.

Teksten til aftalen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege de(n) person(er), der er beføjet til at undertegne aftalen med bindende virkning for Fællesskabet.

Artikel 3

Formanden for Rådet fremsender på Fællesskabets vegne den meddelelse, der er omhandlet i artikel 4 i aftalen.

Artikel 4

Denne afgørelse offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

---

[1] EFT L 68 af 16.3.2000 s. 3.

[2] EFT L 146 af 11.6.1999, s. 33.

[3] EFT L 28 af 3.2.2000, s. 1.

[4] EFT L 117 af 18.5.2000, s. 1.

UDKAST TIL AFTALE

mellem Det Europæiske Fællesskab og Malta om fastlæggelse af vilkårene og betingelserne for Maltas deltagelse i Fællesskabets programmer på områderne erhvervsuddannelse, almen uddannelse og ungdomsanliggender

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB, på den ene side, og

MALTA, på den anden side, HAR —

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge Rådets afgørelse 1999/382/EF af 26. april 1999 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for erhvervsuddannelse Leonardo da Vinci [1], særlig artikel 10, Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 253/2000/EF af 24. januar 2000 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for almen uddannelse Socrates [2], særlig artikel 12, og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1031/2000/EF af 13. april 2000 om oprettelse af EF-handlingsprogrammet for unge [3], særlig artikel 11, skal disse programmer være åbne for deltagelse for Malta.

(2) Malta har udtrykt ønske om at deltage i disse programmer.

(3) Maltas deltagelse i disse programmer udgør et vigtigt tiltag i førtiltrædelsesstrategien for Malta, der er omhandlet i Rådets forordning (EF) nr. 555/2000 af 13. marts 2000 om iværksættelsen af foranstaltninger som led i førtiltrædelsesstrategien for Republikken Cypern og Republikken Malta [4] —

VEDTAGET AT INDGÅ FØLGENDE AFTALE:

Artikel 1

Malta deltager fra 2000 i anden fase af EF-programmerne Leonardo da Vinci og Socrates (i det følgende benævnt »Leonardo da Vinci II« og »Socrates II«) og fra 2001 i EF-handlingsprogrammet for unge Socrates (i det følgende benævnt »programmet for unge«) i henhold til de vilkår og betingelser, der er fastlagt i bilag I og II, som udgør en integrerende del af denne aftale.

Artikel 2

Denne aftale gælder i hele perioden fra starten af Leonardo da Vinci II og Socrates II den 1. januar 2000 og fra starten af programmet for unge den 1. januar 2001 til programmerne slutter.

Artikel 3

Denne aftale gælder på den ene side for områder, hvor traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab finder anvendelse og på de betingelser, der er fastsat i nævnte traktat, og på den anden side for Maltas område.

Artikel 4

Denne aftale træder i kraft på den dag, de kontraherende parter har givet meddelelse om, at deres respektive procedurer er afsluttet.

Artikel 5

Denne aftale er udfærdiget i to eksemplarer på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

---

[1] EFT L 146 af 11.6.1999, s. 33.

[2] EFT L 28 af 3.2.2000, s. 1.

[3] EFT L 117 af 18.5.2000, s. 1.

[4] EFT L 68 af 16.3.2000 s. 3.

BILAG I

Vilkår og betingelser for Maltas deltagelse i Leonardo da Vinci II, Socrates II og programmet for unge

1. Malta deltager i aktiviteterne i Leonardo da Vinci II, Socrates II og programmet for unge (i det følgende benævnt »programmerne«) i overensstemmelse med de mål, kriterier, procedurer og frister, som er fastsat i Rådets afgørelse 1999/382/EF af 26. april 1999, Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 253/2000/EF af 24. januar 2000 og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1031/2000/EF af 13. april 2000 om disse EF-handlingsprogrammer, medmindre andet fremgår af denne aftale. Malta deltager i alle aktiviteterne i programmerne, undtagen visse aktiviteter i programmet for unge, der er forbeholdt samarbejde med tredjelande, som ikke fuldt ud kan deltage i programmet.

2. I overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 5 i afgørelserne om Leonardo da Vinci II, Socrates II og programmet for unge og med bestemmelserne om medlemsstaternes og Europa-Kommissionens, ansvar over for de nationale kontorer for Leonardo da Vinci, Socrates og programmet for unge, skal Malta indføre passende strukturer til en samordnet forvaltning af gennemførelsen af programmets aktioner på nationalt plan og træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre passende midler til disse kontorer, som vil få programstøtte til deres aktiviteter. Malta træffer alle andre foranstaltninger, der er nødvendige, for at programmerne kan fungere effektivt på nationalt plan.

3. For at deltage i programmerne betaler Malta hvert år et bidrag til Den Europæiske Unions almindelige budget efter de betingelser, der er anført i bilag II.

   Associeringsrådet kan i givet fald for at tage hensyn til programudviklingen eller udviklingen i Maltas absorptionskapacitet tilpasse dette bidrag for at undgå ubalance på budgettet under gennemførelsen af programmerne.

4. Vilkårene og betingelserne for indgivelse, vurdering og udvælgelse af ansøgninger fra støtteberettigede institutioner, organisationer og enkeltpersoner i Malta er de samme som dem, der finder anvendelse for berettigede institutioner, organisationer og enkeltpersoner i Fællesskabet.

   Når der skal udpeges uafhængige eksperter, kan Kommissionen bede maltesiske eksperter om at bistå ved projektevalueringen afhængigt af de relevante bestemmelser i afgørelserne om iværksættelse af programmerne.

5. For at sikre, at programmerne har en fællesskabsdimension, og at de er berettigede til at modtage finansiel støtte fra Fællesskabet, skal projekter og aktiviteter omfatte mindst en partner fra en af Fællesskabets medlemsstater.

6. For de mobilitetsaktiviteter, der henvises til i bilag I, afsnit III.1, i afgørelsen om Leonardo da Vinci II, for de decentraliserede aktioner i afgørelserne om Socrates og programmet for unge samt for den finansielle støtte til aktiviteterne i de nationale kontorer, der er oprettet i overensstemmelse med ovenstående punkt 2, vil midlerne blive tildelt Malta på baggrund af den årlige programbudgetoversigt, som er vedtaget på fællesskabsplan, og af Maltas bidrag til programmet. Den finansielle støtte til aktiviteterne i de nationale kontorer må ikke overstige 50 % af budgettet for de nationale kontorers arbejdsprogram.

7. Fællesskabets medlemsstater og Malta vil inden for rammerne af de eksisterende bestemmelser gøre alt, hvad der står i deres magt, for at fremme fri bevægelighed og ophold for studerende, lærere, erhvervsstuderende, erhvervslærere, universitetsadministratorer, unge og andre støtteberettigede personer, som rejser mellem Malta og Fællesskabets medlemsstater i forbindelse med deltagelse i aktiviteter, som er omfattet af denne aftale.

8. Aktiviteter, som er omfattet af denne aftale, skal i Malta være fritaget for indirekte skatter, told, forbud og restriktioner vedrørende import og eksport af varer og tjenesteydelser, der er beregnet til at blive anvendt under sådanne aktiviteter.

9. Uden at dette berører Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers og Revisionsretten for De Europæiske Fællesskabers ansvar for tilsyn og evaluering af programmerne i henhold til afgørelserne om Leonardo da Vinci II, Socrates II og programmet for unge (henholdsvis artikel 13, 14 og 13), føres der løbende tilsyn med Maltas deltagelse i programmerne på partnerskabsbasis mellem Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Malta. Malta forelægger Kommissionen relevante rapporter og medvirker ved andre særlige aktiviteter, som Fællesskabet tager initiativ til i denne sammenhæng.

10. I overensstemmelse med Fællesskabets finansforordninger indeholder kontrakter, der indgås med eller af maltesiske instanser, bestemmelser om kontrol- og revisionsforanstaltninger, der gennemføres af Kommissionen og Revisionsretten eller under disses ansvar. Der kan foretages finansiel revision med det formål at kontrollere sådanne instansers indtægter og udgifter i forbindelse med deres kontraktlige forpligtelser over for Fællesskabet. Af hensyn til samarbejdet og den gensidige interesse yder de relevante maltesiske myndigheder enhver rimelig og gennemførlig bistand, der måtte være nødvendig eller hensigtsmæssig under de givne omstændigheder, ved gennemførelsen af sådanne kontrol- og revisionsforanstaltninger.

    Bestemmelserne om medlemsstaternes og Kommissionens ansvar i forhold til de nationale kontorer for Leonardo da Vinci, Socrates og programmet for unge, som Kommissionen har vedtaget, vil finde anvendelse på forbindelserne mellem Malta, Kommissionen og de maltesiske nationale kontorer. I tilfælde af uregelmæssigheder, forsømmelighed eller svig, som kan tillægges de maltesiske nationale kontorer, er det de maltesiske myndigheder, der er ansvarlige for de midler, der ikke er dækning for.

11. Uden at dette berører de procedurer, der er omhandlet i artikel 7 i afgørelsen om Leonardo da Vinci II og artikel 8 i afgørelserne om Socrates II og om programmet for unge, deltager repræsentanterne for Malta som observatører i programudvalgene for de punkter, der vedrører dem. Disse udvalg træder sammen uden repræsentanterne for Malta for de øvrige punkters vedkommende, samt når der holdes afstemning.

12. Det sprog, der anvendes i forbindelse med al kontakt med Kommissionen, for så vidt angår ansøgningsprocedure, kontrakter, rapporter, der skal indgives, og andre administrative ordninger i forbindelse med programmet, skal være et af Fællesskabets officielle sprog.

13. Fællesskabet og Malta kan opsige gennemførelsen af aktiviteter i henhold til denne aftale på et hvilket som helst tidspunkt med 12 måneders skriftligt varsel. Projekter og aktiviteter, der er i gang på tidspunktet for opsigelsen, fortsætter, indtil de er fuldført i henhold til vilkårene i denne aftale.

BILAG II

Maltas finansielle bidrag til Leonardo da Vinci II, Socrates II og programmet for unge

1. LEONARDO DA VINCI

Det finansielle bidrag, som Malta skal indbetale til Den Europæiske Unions budget for at deltage i Leonardo da Vinci II-programmet, er følgende (i EUR):

2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
441 000	453 000	482 000	502 000	523 000	549 000	569 000

2. SOCRATES

Det finansielle bidrag, som Malta skal indbetale til Den Europæiske Unions budget for at deltage i Socrates II-programmet, er følgende (i EUR):

2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
575 000	642 000	658 000	672 000	690 000	710 000	736 000

3. PROGRAMMET FOR UNGE

Det finansielle bidrag, som Malta skal indbetale til Den Europæiske Unions budget for at deltage i programmet for unge, er følgende (i EUR):

2001	2002	2003	2004	2005	2006
340 000	405 000	473 000	539 000	607 000	686 000

4. Malta betaler ovennævnte bidrag udelukkende over det maltesiske statsbudget i 2000 og i de efterfølgende år delvis over Maltas statsbudget, delvis over Maltas førtiltrædelsesmidler. Under iagttagelse af en særlig programmeringsprocedure i henhold til Rådets forordning om iværksættelsen af foranstaltninger som led i førtiltrædelsesstrategien for Republikken Cypern og Republikken Malta vil de førtiltrædelsesmidler, der er ansøgt om, blive overført til Malta ved hjælp af en særskilt finansieringsaftale. Disse midler udgør sammen med den del, der hentes fra Maltas statsbudget, Maltas nationale bidrag, hvorfra det foretager betalinger efter Kommissionens årlige indkaldelse af midler.

5. Der ansøges om førtiltrædelsesmidler efter følgende skema:

— for bidraget til Leonardo da Vinci II-programmet følgende årlige bidrag (i EUR):

2001	2002	2003	2004	2005	2006
300 000	425 000	400 000	400 000	400 000	Beløbet specificeres senere

— for bidraget til Socrates II-programmet følgende årlige bidrag (i EUR):

2001	2002	2003	2004	2005	2006
300 000	425 000	400 000	400 000	400 000	Beløbet specificeres senere

— for bidraget til programmet for unge følgende årlige bidrag (i EUR):

2001	2002	2003	2004	2005	2006
300 000	350 000	400 000	400 000	400 000	Beløbet specificeres senere

Den resterende del af Maltas bidrag vil blive dækket af det maltesiske statsbudget.

6. Finansforordningen vedrørende Den Europæiske Unions almindelige budget finder anvendelse, bl.a. hvad angår forvaltningen af Maltas bidrag.

De rejse- og opholdsudgifter, som Maltas repræsentanter og eksperter har i forbindelse med deltagelse i arbejdet i de udvalg, der er omtalt i bilag I, punkt 11, eller i andre møder, der vedrører gennemførelsen af programmerne, vil blive refunderet af Kommissionen på samme grundlag og efter samme procedurer, som er gældende for ikke-statslige eksperter fra medlemsstaterne i Den Europæiske Union.

7. Efter denne aftales ikrafttræden og ved begyndelsen af hvert af de følgende år sender Kommissionen Malta en indkaldelse af midler svarende til landets bidrag til udgifterne til hvert af de respektive programmer i henhold til denne aftale.

Dette bidrag vil blive udtrykt i euro og skal indbetales til en af Kommissionens EUR-bankkonti.

Malta betaler sit bidrag i overensstemmelse med indkaldelsen af midler:

— senest 1. maj for den del, der finansieres over dets statsbudget, forudsat at Kommissionen har sendt indkaldelsen af midler før 1. april, eller senest en måned efter, at indkaldelsen af midler er sendt, hvis senere

— senest 1. maj for den del, der finansieres over førtiltrædelsesmidlerne, forudsat at de tilsvarende beløb er blevet sendt til Malta senest på dette tidspunkt, eller senest inden for en frist på 30 dage efter, at disse midler er blevet sendt til Malta.

Enhver forsinkelse ved betalingen af bidraget vil medføre, at Malta skal betale renter af det udestående beløb fra forfaldsdagen. Rentesatsen svarer til den sats, som Den Europæiske Centralbank anvender på sine transaktioner i euro i den måned, hvor forfaldsdatoen ligger, forhøjet med 1,5 procentpoint.

Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer (omarbejdet udgave) [1]

(2000/C 337 E/30)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 428 endelig udg. — 1999/0244(COD)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, Stk. 2 af 6. juli 2000)

[1] EFT C 150 E af 30.5.2000, s. 43.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —	Uændret
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,	
under henvisning til forslag fra Kommissionen,	
under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,	
under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,	
i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og	
ud fra følgende betragtninger:	
(1) Rådets direktiv 89/622/EØF af 13. november 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om mærkning af tobaksvarer samt om forbud mod markedsføring af visse tobaksvarer, der indtages oralt [1], blev ændret betydeligt ved direktiv 92/41/EØF [2]. Da det er nødvendigt at foretage yderligere ændringer af såvel disse direktiver som Rådets direktiv 90/239/EØF af 17. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om maksimalt tilladt tjæreindhold i cigaretter [3], bør alle disse direktiver omarbejdes af hensyn til klarheden.	
(2) Der er væsentlige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer. Da fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer foregår på tværs af medlemsstaternes grænser, kan de nævnte forskelle lægge hindringer i vejen for den frie bevægelighed for tobaksvarer samt medføre konkurrencefordrejning og således hæmme det indre markeds funktion.	

[1] EFT L 359 af 8.12.1989, s. 1.

[2] EFT L 158 af 11.6.1992, s. 30.

[3] EFT L 137 af 30.5.1990, s. 36.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(3) Disse hindringer bør fjernes, og med henblik herpå bør der ske en indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer, idet medlemsstaterne dog skal have mulighed for under visse forhold at fastsætte sådanne krav, som de finder nødvendige for at sikre beskyttelsen af befolkningens sundhed.	(3) Disse hindringer bør mindskes og med tiden fjernes, og med henblik herpå bør der ske en indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer, idet medlemsstaterne dog skal have mulighed for under visse forhold at fastsætte sådanne krav, som de finder nødvendige for at sikre beskyttelsen af befolkningens sundhed.
(4) I henhold til traktatens artikel 95, stk. 3, skal Kommissionens forslag i henhold til artikel 95, stk. 1, inden for sundhed, sikkerhed, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse bygge på et højt beskyttelsesniveau.	(4) I henhold til traktatens artikel 95, stk. 3, skal Kommissionens forslag i henhold til artikel 95, stk. 1, inden for sundhed, sikkerhed, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse bygge på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger.
(5) Direktiv 90/239/EØF fastsatte et maksimalt tjæreindhold i cigaretter, der markedsføres i medlemsstaterne, med virkning fra den 31. december 1992. På grund af tjæres kræftfremkaldende egenskaber er det nødvendigt at nedsætte tjæreindholdet i cigaretter yderligere.	Uændret
(6) Direktiv 89/622/EØF indeholder bestemmelser om en generel advarsel, der skal anføres på alle tobaksvarepakninger, samt om supplerende advarsler, der udelukkende skal anføres på cigaretpakker, og udvidede i 1992 kravet om supplerende advarsler til andre tobaksvarer.	
(7) Direktiv 89/622/EØF forbød markedsføring af visse typer af tobak, der indtages oralt. Sverige er ifølge artikel 151 i akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse undtaget fra direktivets bestemmelser herom.	
(8) Det er blevet påvist, at cigaretter afgiver kulilte i et omfang, der er farligt for menneskers sundhed, og som kan medvirke til hjertesygdomme og andre lidelser. Disse forskelle i reglerne vedrørende kulilte er af en sådan art, at de skaber visse handelshindringer og dermed hæmmer det indre markeds funktion.	(8) Det er blevet påvist, at cigaretter afgiver kulilte i et omfang, der er farligt for menneskers sundhed, og som kan medvirke til hjertesygdomme og andre lidelser. Disse forskelle i reglerne vedrørende kulilte er af en sådan art, at de kan skabe visse handelshindringer og dermed hæmme det indre markeds funktion.
(9) Der er en række forskelle mellem medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om begrænsning af det maksimalt tilladte nikotinindhold i cigaretter. Disse forskelle er af en sådan art, at de skaber visse handelshindringer og dermed hæmmer det indre markeds funktion. Nogle medlemsstater og videnskabelige sagkyndige har peget på specifikke folkesundhedsproblemer på et område, hvor der i forvejen er sket en harmonisering, og Kommissionen har behandlet spørgsmålet.	Uændret
(10) Sådanne hindringer bør derfor fjernes, og med henblik herpå bør overgangen til fri omsætning og markedsføringen af samt den frie bevægelighed for cigaretter underkastes fælles regler for så vidt angår det maksimalt tilladte niveau for nikotin og for kulilte.	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(11) På grund af omfanget af det indre marked for tobaksvarer og den voksende tendens hos tobaksfabrikanterne til at samle produktionen til hele EF på nogle få produktionsanlæg i medlemsstaterne er der behov for lovgivning på fællesskabsplan snarere end på nationalt plan for at opnå et velfungerende indre marked for tobaksvarer.	
	(11a) Etablering af internationale standarder for tobaksvarer er et af de punkter, der indgår i forhandlingerne om udarbejdelse af en WHO-rammekonvention om tobakskontrol.
(12) For så vidt angår gennemførelsen af dette direktiv bør der fastsættes tilstrækkelige tidsfrister, som dels åbner mulighed for så effektivt som muligt at gennemføre den omlægning, der blev iværksat ved direktiv 90/239/EØF, dels gør det muligt for forbrugerne og fabrikanter gradvis at tilpasse sig til produkter med lavere tjære-, nikotin- og kulilteindhold.	Uændret
(13) Ved direktiv 90/239/EØF fik Grækenland en undtagelse fra fristen for at gennemføre bestemmelserne om det maksimalt tilladte tjæreindhold. Denne undtagelse er fortsat i kraft.	
(14) Det er blevet påvist, at tobaksvarer indeholder og afgiver mange skadelige og kræftfremkaldende stoffer, der er sundhedsfarlige, når de brændes. Forbrugerne har ret til at blive informeret om, at sådanne stoffer findes i tobaksvarer, når de køber eller anvender varen, og de har ret til at få oplysningerne på en klar, læselig og forståelig måde. En af de mest effektive metoder til at kanalisere sådanne oplysninger er advarsler på tobaksvarers emballage.	
	(14a) I de seneste år har forskningen givet øget viden om risikoen ved passiv rygning. Det er blevet påvist, at rygning i nærheden af spædbørn er en af årsagerne til vuggedød, og at rygning under graviditet skader fosteret. Advarslerne bør derfor henvise til risikoen for andre, herunder navnlig børn.
(15) Erfaringerne fra anvendelsen af mærkningsbestemmelserne i direktiv 89/622/EØF har vist, at disse bestemmelser ikke er tilstrækkelige til, at målet kan nås, især som følge af tobaksvarers farlige, herunder vanedannende, egenskaber samt de mange og komplekse oplysninger, der skal gives.	(15) Erfaringerne fra anvendelsen af mærkningsbestemmelserne i direktiv 89/622/EØF har vist, at disse bestemmelser ikke er tilstrækkelige til, at målet kan nås, især som følge af tobaksvarers farlige, herunder vanedannende, egenskaber samt de mange og komplekse oplysninger, der skal gives, og i betragtning af hvilke forbrugere der indgår i målgruppen, idet 80 % af de nye rygere i Fællesskabet er under 18 år.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(16) I medlemsstaterne har det fortsat været forskelligt, hvordan advarsler og indhold er blevet anført. Forbrugere i en medlemsstat kan således være bedre informeret om risici ved tobaksvarer end forbrugere i en anden. Disse forskelle er uacceptable, og de kan skabe handelshindringer og dermed hæmme et velfungerende indre marked for tobaksvarer. Det er nødvendigt, at de gældende bestemmelser strammes og gøres klarere. Der bør sikres et højt niveau for sundhedsbeskyttelse.	Uændret
(17) Sådanne hindringer bør derfor fjernes, og med henblik herpå bør overgangen til fri omsætning og markedsføringen af samt den frie bevægelighed for tobaksvarer underkastes klarere og strammere bestemmelser om advarsler og indhold.	
	(17a) Fællesskabet og medlemsstaterne skal fremme forskningen og de tekniske fremskridt med henblik på at fastlægge præcise og pålidelige målemetoder for tjære-, nikotin- og kulilteindholdet i cigaretter og andre tobaksvarer. Foreløbig må man henholde sig til ISO-metoderne 4387, 10315 og 8454, der er de eneste internationalt anerkendte standarder.
	(17b) Der findes ingen internationalt anerkendte standarder eller prøver til kvantificering og vurdering af indholdet af andre ingredienser i cigaretrøg end tjære, nikotin og kulilte; der er derfor behov for en procedure for udarbejdelse af sådanne standarder i samarbejde med ISO.
(18) I en række medlemsstater findes der hverken lovgivning eller frivillige aftaler om de ingredienser og tilsætningsstoffer, der anvendes ved fremstilling af tobaksvarer. En række medlemsstater, hvor der findes lovgivning eller frivillige aftaler herom, modtager ingen oplysninger fra tobaksfabrikanterne om, hvor store mængder ingredienser og tilsætningsstoffer der findes i bestemte tobaksvarer opdelt pr. handelsnavn.	Uændret
(19) Denne mangel på oplysninger og manglen på toksikologiske data forhindrer myndighederne i medlemsstaterne i på en hensigtsmæssig måde at vurdere tobaksprodukters toksicitet og fare for forbrugernes sundhed. Dette er ikke i overensstemmelse med Fællesskabets forpligtelse til at sikre et højt niveau for sundhedsbeskyttelse.	
(20) Fællesskabet og medlemsstaterne har pligt til at påse, at tobaksfabrikanternes handelsmæssige og intellektuelle ejendomsret beskyttes i henhold til national og international ret. Der bør derfor fastsættes bestemmelser om fortrolig behandling af produktoplysninger, i det omfang det er foreneligt med hensynet til almenhedens interesser.	(20) Fællesskabet og medlemsstaterne har pligt til at påse, at tobaksfabrikanternes handelsmæssige og intellektuelle ejendomsret beskyttes i henhold til national og international ret. Der bør derfor fastsættes bestemmelser om fortrolig behandling af produktoplysninger, i det omfang det er foreneligt med hensynet til almenhedens interesser, sundhedsbeskyttelse og dette direktivs mål.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(21) De tekniske og videnskabelige fremskridt vedrørende tobaksvarer gør det påkrævet med en regelmæssig revurdering af direktivets bestemmelser og dets anvendelse i medlemsstaterne. Der bør derfor være bestemmelser om, at Kommissionen regelmæssigt skal udarbejde rapporter.	Uændret
	(21a) Fællesskabet og medlemsstaterne skal fremme forskningen og de tekniske fremskridt med henblik på at fastslå risikoen for at blive udsat for toksiner og andre skadelige stoffer som følge af brugen af tobaksvarer, således at der kan sikres en høj grad af sundhedsbeskyttelse ved hjælp af regler for sådanne varer og meningsfuld oplysning af forbrugerne. Fællesskabsfonden for forskning og oplysning inden for tobak kan bidrage til, at forskningen iværksættes.
	(21b) De foranstaltninger, der skal træffes til gennemførelse af dette direktiv, bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([1]).
(22) Rådets direktiv 89/552/EØF ([2]), senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF ([3]), forbyder alle former for fjernsynsreklamer vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/43/EF ([4]) indeholder bestemmelser om direkte og indirekte reklame for tobaksvarer, herunder sponsorering.	Uændret
(23) Ved Rådets resolution af 26. november 1996 om begrænsning af rygning i Det Europæiske Fællesskab ([5]) opfordredes Kommissionen til at tage særligt hensyn til skadevirkningerne af rygning for EF-borgernes helbred og livskvalitet i de forskellige politikker, der har betydning for tobak og tobaksvarer. Ved den samme resolution opfordredes Kommissionen til at undersøge, hvilke yderligere foranstaltninger Fællesskabet eventuelt kunne træffe for at støtte medlemsstaternes indsats for at begrænse rygning.	
	(23a) Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om Fællesskabets nuværende og foreslåede rolle i bekæmpelsen af tobaksforbruget ([6]) indeholder en række retningslinjer for de aktioner, der skal gennemføres på fællesskabsplan til bekæmpelse af brugen af tobak, herunder en opfordring til medlemsstaterne om at benytte deres mulighed for at forhøje afgifterne på tobaksvarer. Prisen på tobaksvarer kan have stor indflydelse på, om man begynder eller ophører med at bruge disse varer, navnlig blandt unge.

([2]) EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.
([3]) EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.
([4]) EFT L 213 af 30.7.1998, s. 9.
([5]) EFT C 374 af 11.12.1996, s. 4.

([1]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
([6]) KOM(96) 609 endelig udg.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
	(23b) Navnlig skal der som allerede henstillet i nævnte meddelelse fra Kommissionen træffes alle de foranstaltninger, som er nødvendige for at gennemføre en effektiv informations- og forebyggelsesstrategi samt for at fremme forskning og undersøgelser på dette område. Målgruppen for en sådan strategi bør være de mest udsatte grupper i den europæiske befolkning, især unge og kvinder. De direkte og indirekte samfundsøkonomiske omkostninger ved aktiv og passiv tobaksrygning bør vurderes og offentliggøres med jævne mellemrum.
(24) Ved Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om Fællesskabets nuværende og foreslåede rolle i bekæmpelsen af tobaksforbruget blev der peget på behovet for en yderligere revision af grænseværdierne for tjære og nikotin. Der blev efterlyst en revision af de eksisterende krav med hensyn til advarsler. Der pegedes endvidere på behovet for en indsats vedrørende definitionen af beskrivelsen »lavt tjæreindhold«, da sådanne informationer kan være vildledende for forbrugerne ved at få det til at se ud som om, sundhedsrisikoen ved sådanne produkter er mindre. Der blev i meddelelsen peget på, at der ikke findes nogen fællesskabsbestemmelser vedrørende vurdering eller regulering af toksicitet og helbredsmæssige virkninger som følge af anvendelsen af tilsætningsstoffer i tobaksvarer. Der findes fællesskabslovgivning om tilsætningsstoffer og ingredienser i mange andre varer, hvor de kan have virkninger for forbrugernes sundhed.	(24) Der krævedes heri også en yderligere revision af grænseværdierne for tjære og nikotin. Der blev efterlyst en revision af de eksisterende krav med hensyn til advarsler. Der pegedes endvidere på behovet for en indsats vedrørende definitionen af beskrivelsen »lavt tjæreindhold«, da sådanne informationer kan være vildledende for forbrugerne ved at få det til at se ud som om, sundhedsrisikoen ved sådanne produkter er mindre. Der blev i meddelelsen peget på, at der ikke findes nogen fællesskabsbestemmelser vedrørende vurdering eller regulering af toksicitet og helbredsmæssige virkninger som følge af anvendelsen af tilsætningsstoffer i tobaksvarer. Der findes fællesskabslovgivning om tilsætningsstoffer og ingredienser i mange andre varer, hvor de kan have virkninger for forbrugernes sundhed.
(25) Anvendelsen af betegnelser som »lavt tjæreindhold« på cigaretpakninger kan være vildledende for forbrugerne ved at få dem til at tro, at sådanne produkter ifølge sagens natur er sikrere end andre cigarettyper. De nationale bestemmelser om definitionen af sådanne cigaretter afspejles ikke i EF-retten, hvilket medfører potentielle hindringer for det indre marked og en lakune i foranstaltningerne for sikre et højt niveau for sundhedsbeskyttelse på dette område. Nogle rygere har et større indtag af tjære end det, der er anført på pakkerne med cigaretter med »lavt tjæreindhold«, på grund af deres rygeadfærd.	Uændret
(26) I sin betænkning af 4. november 1997 om Kommissionens meddelelse opfordrede Europa-Parlamentet til, at ethvert stof, der tilsættes tobakken, skal være giftfrit, og det skal være påvist, at det ikke har skadelige virkninger for sundheden hverken før eller efter forbrændingen. I betænkningen støttes initiativer, der har til formål at gøre advarsler om sundhedsfare mere fremtrædende og let læselige og trykt i sort-hvidt.	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(27) Udvalget af Kræftspecialister på Højt Plan fremkom med nogle henstillinger om tobak, der var et resultat af konsensuskonferencen om tobak i Helsinki; Udvalget af Kræftspecialister henstillede [1] til, at Fællesskabet traf foranstaltninger vedrørende toksicitet og sundhedsskadelige virkninger ved ingredienser, herunder tilsætningsstoffer, i cigaretter. Udvalget fandt, at der hurtigst muligt skulle fastsættes en grænseværdi for nikotin i cigaretter. Udvalget anbefalede, at bestemmelserne om mærkning af cigaretter blev skærpet og gjort tydeligere, samt at forbrugerne skulle have præcise oplysninger om rygning og de sundhedsmæssige konsekvenser heraf.	
(28) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til gennemførelse og anvendelse af de i bilag III anførte direktiver —	(28) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til gennemførelse og anvendelse af de i bilag II anførte direktiver —
UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:	Uændret
Artikel 1	
Formål	
Dette direktiv har til formål at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om cigaretters tjæreindhold og om advarsler om sundhedsrisici på tobaksvarepakninger samt at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om kulilte- og nikotinindhold samt ingredienser i tobaksvarer, idet de skal bygge på et højt sundhedsbeskyttelsesniveau.	Dette direktiv har til formål gradvis at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om cigaretters tjæreindhold og om advarsler om sundhedsrisici på tobaksvarepakninger samt at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om kulilte- og nikotinindhold samt ingredienser i tobaksvarer, idet de skal bygge på et højt sundhedsbeskyttelsesniveau.
Artikel 2	Uændret
Definitioner	
I dette direktiv forstås ved:	
1) »tobaksvarer«: varer, der er bestemt til at ryges, indsnuses, suttes eller tygges, hvis de, også kun delvis, er fremstillet af tobak	
2) »tjære«: nikotinfri anhydrid kondensat af ufiltreret røg	
3) »nikotin«: nikotinalkaloider	
4) »tobak, som indtages oralt«: varer, der er bestemt til oral indtagelse, med undtagelse af varer bestemt til at ryges eller tygges, og som helt eller delvis består af tobak i form af pulver eller fine partikler eller enhver kombination af disse former — navnlig varer i portionsbreve eller porøse breve — eller i en form, der minder om et levnedsmiddel	

[1] Bilaget til KOM(96) 609.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
5) »ingrediens«: alle stoffer, undtagen naturlige tobaksblade eller tobaksplantedele, der anvendes som tilsætningsstof ved fremstilling eller tilberedning af tobaksvarer, og som genfindes i det endelige produkt, i uændret eller ændret form.	5. »ingrediens«: alle stoffer, undtagen naturlige tobaksblade eller tobaksplantedele, der anvendes som tilsætningsstof ved fremstilling eller tilberedning af tobaksvarer, og som genfindes i det endelige produkt, herunder papir, filter, blæk og klæbemidler, i uændret eller ændret form.
Artikel 3	Uændret
Grænseværdier for tjære, nikotin og kulilte i cigaretter	
1. Tjæreindholdet i cigaretter, der overgår til fri omsætning, markedsføres eller fremstilles i medlemsstaterne, må ikke overstige 10 mg pr. cigaret fra den 31. december 2003.	
2. Nikotinindholdet i cigaretter, der overgår til fri omsætning, markedsføres eller fremstilles i medlemsstaterne, må ikke overstige 1,0 mg pr. cigaret fra den 31. december 2003.	
3. Kulilteindholdet i cigaretter, der overgår til fri omsætning, markedsføres eller fremstilles i medlemsstaterne, må ikke overstige 10 mg pr. cigaret fra den 31. december 2003.	
	4. For så vidt angår andre cigaretter end cigaretter, der er frigivet til fri omsætning eller markedsføring i Fællesskabet, kan medlemsstaterne anvende bestemmelserne i denne artikel fra december 2004, men skal senest anvende dem fra december 2006.
Artikel 4	Uændret
Undtagelse	
For Grækenland gælder som en midlertidig undtagelse følgende grænseværdi for tjæreindholdet og dato for iværksættelse: 10 mg tjære pr. cigaret fra den 31. december 2006.	
Denne undtagelse kan ikke berettige kontrol ved Fællesskabets indre grænser.	
Artikel 5	
Målemetoder	
1. Indholdet af tjære, nikotin og kulilte, jf. artikel 3, som skal anføres på cigaretpakkerne, måles efter ISO-metoderne 4387 (tjære), 10315 (nikotin) og 8454 (kulilte).	1. Indholdet af tjære, nikotin og kulilte, jf. artikel 3, måles efter ISO-metoderne 4387 (tjære), 10315 (nikotin) og 8454 (kulilte).
Nøjagtigheden heraf de angivelser, der står anført på pakningerne, kontrolleres ved hjælp af ISO 8243-standarden.	Nøjagtigheden heraf kontrolleres ved hjælp af ISO 8243-standarden.
2. Medlemsstaterne kan kræve, at de prøver, der er omhandlet i stk. 1, udføres af et prøvningslaboratorium, som medlemsstatens myndigheder har godkendt hertil.	2. Medlemsstaterne kræver, at de prøver, der er omhandlet i stk. 1, udføres eller kontrolleres af et prøvningslaboratorium, som medlemsstatens myndigheder har godkendt hertil.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
3. Medlemsstaterne kan endvidere kræve, at tobaksfabrikanter eller -importører udfører enhver anden prøve, som de nationale myndigheder fastsætter, med henblik på at vurdere mængden af andre stoffer, der afgives af deres tobaksvarer opdelt pr. handelsnavn. Medlemsstaterne kan desuden kræve, at sådanne prøver udføres i godkendte prøvningslaboratorier, jf. stk. 2.	Uændret
4. Resultaterne af alle prøver, der udføres i henhold til stk. 3, meddeles årligt til de nationale myndigheder.	4. Resultaterne af alle prøver, der udføres i henhold til stk. 3, meddeles til de nationale myndigheder, hver gang der sker ændringer i tobaksvarers sammensætning.
5. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at beskytte forretningshemmeligheder i forbindelse med oplysninger, der meddeles i medfør af denne artikel.	5. Medlemsstaterne og Kommissionen sørger med passende midler for udbredelsen af resultaterne af prøverne i medfør af denne artikel, således at forbrugerne informeres, dog med forbehold af foranstaltninger til beskyttelse af forretningshemmeligheder i forbindelse med oplysninger om fremstillingsmetoder.
6. Medlemsstaterne sender senest den 31. maj hvert år Kommissionen oplysninger, der er meddelt i medfør af denne artikel.	Uændret
Artikel 6 **Mærkning**	
1. Cigaretters indhold af tjære, nikotin og kulilte skal være påtrykt den ene side af cigaretpakkerne på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor varen markedsføres, således at mindst 10 % af den pågældende flade er dækket.	1. Cigaretters maksimalt tilladte indhold af tjære, nikotin og kulilte, jf. artikel 3, stk. 1, skal være påtrykt den ene side af cigaretpakkerne på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor varen markedsføres, således at mindst 30 % af den pågældende flade er dækket.
Denne procentsats forhøjes til 12 % i lande med to officielle sprog og til 15 % i lande med tre officielle sprog.	Denne procentsats forhøjes til 35 % i lande med to officielle sprog og til 40 % i lande med tre officielle sprog.
2. Alle tobaksvarepakninger — undtagen pakninger til røgfri tobak og tobak, der indtages oralt — skal være forsynet med en af følgende generelle advarsler:	Uændret
— »Rygning dræber«	
— »Rygning kan dræbe«	
Alle tobaksvarepakninger — undtagen pakninger til røgfri tobak og tobak, der indtages oralt — skal være forsynet med en supplerende advarsel fra listen i bilag I.	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
Tobak, der indtages oralt, for så vidt som det må markedsføres i henhold til artikel 9, og røgfri tobak skal være forsynet med den advarsel, der er anført i bilag II. Advarslen skal anbringes på den mest synlige af pakningens sider og på eventuel ydre emballage, der anvendes ved detailsalg af varen. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvor advarslen skal anbringes på denne flade, for at sproglige krav kan imødekommes.	Tobak, der indtages oralt, for så vidt som det må markedsføres i henhold til artikel 10, og røgfri tobak skal være forsynet med følgende advarsel: »Dette tobaksprodukt kan være sundhedsskadeligt og vanedannende«. Advarslen skal anbringes på den mest synlige af pakningens sider og på eventuel ydre emballage, der anvendes ved detailsalg af varen. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvor advarslen skal anbringes på denne flade, for at sproglige krav kan imødekommes.
3. Den generelle advarsel, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, anbringes på den mest synlige af pakningens sider og på eventuel ydre emballage, der anvendes ved detailsalg af varen. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvor advarslen skal anbringes på denne flade, for at sproglige krav kan imødekommes.	Uændret
Den advarsel, der er omhandlet i stk. 2, andet afsnit, anbringes på pakningens anden lige så synlige side og på eventuel ydre emballage, der anvendes ved detailsalg af varen. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvor advarslen skal anbringes på disse flader, for at sproglige krav kan imødekommes.	
4. De advarsler og indholdsoplysninger om det indhold, der skal angives ifølge denne artikel, anføres således:	4. De advarsler og indholdsoplysninger om det maksimale indhold, der skal angives ifølge denne artikel, anføres således:
— Trykt med sort, fed skrift i skrifttypen Helvetica på hvid baggrund. For at sproglige krav kan imødekommes, kan medlemsstaterne selv fastsætte skrifttypens punktstørrelse, under forudsætning af at den skriftstørrelse, der fastsættes i deres lovgivning, sikrer, at den størst mulige andel af det område, der er forbeholdt den pågældende tekst, bliver udfyldt	— Trykt med sort, fed skrift i skrifttypen Helvetica (med fuld farvetæthed eller 100 % intensitet) på hvid baggrund. For at sproglige krav kan imødekommes, kan medlemsstaterne selv fastsætte skrifttypens punktstørrelse, under forudsætning af at den skriftstørrelse, der fastsættes i deres lovgivning, sikrer, at den størst mulige andel af det område, der er forbeholdt den pågældende tekst, bliver udfyldt
— Små bogstaver, undtagen tekstens begyndelsesbogstav	Uændret
— Centreret på det område, hvor den pågældende tekst skal trykkes, parallelt med pakningens overkant	
— Omkranset af en sort kant, der er mindst 3 mm og højst 4 mm bred, og som på ingen måde forstyrrer den pågældende advarsel eller information	
— På det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor varen markedsføres.	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
5. Det er forbudt at trykke tekster, der kræves i henhold til denne artikel, på pakningernes underside eller banderole. De tekster, der kræves i henhold til denne artikel må ikke kunne fjernes eller slettes og må under ingen omstændigheder tildækkes eller opdeles ved andre påskrifter eller billeder eller ved åbningen af pakningen.	5. Det er forbudt at trykke tekster, der kræves i henhold til denne artikel, på pakningernes banderole. De tekster, der kræves i henhold til denne artikel skal trykkes således, at de ikke kan fjernes eller slettes og må under ingen omstændigheder tildækkes eller opdeles ved andre påskrifter eller billeder eller ved åbningen af pakningen. Ved andre tobaksvarer end cigaretter kan teksterne anbringes ved hjælp af selvklæbende mærkater, forudsat at disse ikke kan fjernes
6. Den generelle advarsel, jf. stk. 2, første afsnit, og advarslen vedrørende røgfri tobak og tobak, der indtages oralt, jf. stk. 2, tredje afsnit, skal dække mindst 25 % af ydersiden af den pågældende flade af tobakspakningen, som den er påtrykt. Denne procentsats forhøjes til 27 % i lande med to officielle sprog og til 30 % i lande med tre officielle sprog.	6. Den generelle advarsel, jf. stk. 2, første afsnit, og advarslen vedrørende røgfri tobak og tobak, der indtages oralt, jf. stk. 2, tredje afsnit, skal dække mindst 30 % af ydersiden af den pågældende flade af tobakspakningen, som den er påtrykt. Denne procentsats forhøjes til 32 % i lande med to officielle sprog og til 35 % i lande med tre officielle sprog.
7. Den supplerende advarsel, jf. stk. 2, andet afsnit, skal dække mindst 25 % af ydersiden af den pågældende flade af tobakspakningen, som den er påtrykt. Denne procentsats forhøjes til 27 % i lande med to officielle sprog og til 30 % i lande med tre officielle sprog.	7. Den supplerende advarsel, jf. stk. 2, andet afsnit, skal dække mindst 40 % af ydersiden af den pågældende flade af tobakspakningen, som den er påtrykt. Denne procentsats forhøjes til 45 % i lande med to officielle sprog og til 50 % i lande med tre officielle sprog.
De supplerende advarsler skal alternere, således at det sikres, at hver advarsel successivt fremstår på samme mængde pakninger. Der tillades en tolerancemargen på ca. 5 %.	De supplerende advarsler skal alternere, således at det sikres, at hver advarsel optræder regelmæssigt.
	8. På pakninger beregnet til andre tobaksvarer end cigaretter, og hvis mest synlige flade er på mere end 100 cm^2, skal de advarsler, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, dække mindst 25 cm^2 på hver overflade. Størrelsen af denne flade øges til 27 cm^2 i lande med to officielle sprog, og til 30 cm^2 i lande med tre officielle sprog.
	9. For at gøre varerne sporbare anføres nummeret på tobaksvarepartiet på de enkelte pakninger på en sådan måde, at det er muligt at identificere produktets oprindelse.
Artikel 7	Uændret
Yderligere vareoplysninger	
1. Medlemsstaterne fastsætter, at alle tobaksfabrikanter og -importører senest den 31. december 2003 skal sende dem en liste over alle de ingredienser — og mængden heraf — som anvendes ved fremstillingen af deres tobaksvarer opdelt pr. handelsnavn. Listen skal ledsages af en erklæring om, hvorfor de pågældende ingredienser og bestanddele indgår i deres tobaksvarer,	1. Medlemsstaterne fastsætter, at alle tobaksfabrikanter og -importører skal sende dem en liste over alle de ingredienser — og mængden heraf — som anvendes ved fremstillingen af deres tobaksvarer, der skal sælges i den pågældende medlemsstat, opdelt pr. handelsnavn og type. Listen skal ledsages af en erklæring om, hvorfor de pågældende ingredienser og bestanddele indgår i deres tobaksvarer, og toksikologiske data om disse ingredienser før og efter forbrænding samt deres sundhedsmæssige virkninger under hensyntagen til bl.a. i hvor høj grad de er vanedannende.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
Medlemsstaterne fastsætter endvidere, at tobaksfabrikanterne og -importørerne skal fremlægge alle oplysninger om de pågældende ingredienser, der ikke er tobak, før og efter forbrændingen, samt at de skal godtgøre, at de pågældende ingredienser er uden risiko for forbrugernes sundhed, når de anvendes efter hensigten i deres tobaksvarer. Disse oplysninger indgives sammen med listen og erklæringen, jf. første afsnit, en gang om året, første gang den 1. januar 2004.	Disse oplysninger indgives hvert år at regne senest ét år fra den dato, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1.
2. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at beskytte forretningshemmeligheder i forbindelse med oplysninger, der meddeles i medfør af stk. 1.	2. Medlemsstaterne og Kommissionen sørger med passende midler for udbredelsen af oplysninger og data, jf. stk. 1, således at forbrugerne informeres, dog med forbehold af foranstaltninger til beskyttelse af forretningshemmeligheder i forbindelse med oplysninger om fremstillingsmetoder.
3. Medlemsstaterne sender senest den 31. maj hvert år Kommissionen alle toksikologiske data og andre oplysninger, der meddeles i medfør af denne artikel.	3. Medlemsstaterne sender senest den 31. maj hvert år Kommissionen alle toksikologiske data og andre oplysninger, der meddeles i medfør af denne artikel; Kommissionen tager hensyn hertil ved udarbejdelsen af sine rapporter, jf. artikel 11.
Artikel 8 **Varebeskrivelser**	Uændret
1. Det er forbudt at anvende betegnelser som »lavt tjæreindhold«, »light«, »ultra light«, »mild« eller andre lignende betegnelser, der har til formål at give eller direkte eller indirekte giver indtryk af, at en given tobaksvare er mindre skadelig end andre, medmindre de pågældende betegnelser udtrykkeligt er blevet tilladt af de medlemsstater, hvor tobaksvaren er blevet markedsført eller fremstillet.	1. Det er forbudt at anvende betegnelser som »lavt tjæreindhold«, »light«, »ultra light«, »mild«, herunder angivelse af indhold, eller andre lignende betegnelser, der har til formål at give eller direkte eller indirekte giver indtryk af, at en given tobaksvare er mindre skadelig end andre, medmindre de pågældende betegnelser udtrykkeligt er blevet tilladt af de medlemsstater, hvor tobaksvaren er blevet markedsført eller fremstillet.
2. Medlemsstater, der tillader, at sådanne betegnelser anvendes, underretter Kommissionen herom samt om, hvilke betingelser tilladelsen er underkastet. Kommissionen offentliggør disse oplysninger i de rapporter, der er omhandlet i artikel 10.	2. Medlemsstater, der tillader, at sådanne betegnelser anvendes, underretter Kommissionen herom samt om, hvilke betingelser tilladelsen er underkastet. Kommissionen offentliggør disse oplysninger i de rapporter, der er omhandlet i artikel 11, ledsaget af eventuelle forslag til nødvendige forholdsregler, der kan afhjælpe dokumenterede skævheder i det indre marked.
	Artikel 9 **Udvalgsprocedure** De foranstaltninger, der skal træffes til gennemførelse af dette direktiv og med henblik på dets tilpasning til den videnskabelige og tekniske udvikling for så vidt angår: — definitioner (artikel 2) — målemetoder (artikel 5) — de advarsler, der skal påtrykkes cigaretpakkerne, og den skiftende anvendelse af disse (artikel 6) vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF, jf. artikel 7 og artikel 8 i samme afgørelse. Fristen i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
Artikel 9	*Artikel 10*
Tobak, der indtages oralt	**Tobak, der indtages oralt**
Medlemsstaterne forbyder markedsføring af tobak, som indtages oralt, jf. dog artikel 151 i akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.	Uændret
Artikel 10	*Artikel 11*
Rapport	**Rapport**
Senest den 31. december 2005 og derefter hvert andet år skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, idet den eventuelt fremsætter yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen vedrørende tobaksvarer, i det omfang det er nødvendigt for det indre markeds gennemførelse og funktion, og under hensyntagen til enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger.	Senest den 31. december 2004 og derefter hvert andet år skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, idet den eventuelt fremsætter yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen vedrørende tobaksvarer, i det omfang det er nødvendigt for det indre markeds gennemførelse og funktion, og under hensyntagen til enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger og udvikling vedrørende varestandarder, der er aftalt på internationalt plan. I forbindelse med den første rapport skal Kommissionen med henblik på en forbedring af det indre markeds funktion lægge særlig vægt på: a) metoderne til en mere realistisk bedømmelse og regulering af udsættelsen for toksiske stoffer og skadevirkningerne heraf b) efterfølgende mindskelse af de grænseværdier, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, og udviklingen af standarder for andre tobaksvarer end cigaretter c) vurdering af tobaksvarer, som måske har potentiale til at mindske skadevirkningerne d) dokumenterede forbedringer af sundhedsrelaterede advarsler for så vidt angår størrelse, placering og ordlyd e) spørgsmålet om kriterierne for godkendelse af de i artikel 5 omhandlede prøvningslaboratorier f) muligheden for at udarbejde en fælles liste over ingredienser, jf. artikel 7. Ved udarbejdelsen af rapporten benytter Kommissionen sig af anerkendt videnskabelig og teknisk ekspertise.
Artikel 11	*Artikel 12*
Import, salg og forbrug af tobaksvarer	**Import, salg og forbrug af tobaksvarer**
1. Medlemsstaterne må ikke af grunde, der vedrører begrænsning af tjære-, nikotin- eller kulilteindholdet i cigaretter, mærkning eller andre krav i dette direktiv, forbyde eller begrænse import, salg eller forbrug af tobaksvarer, der er i overensstemmelse med dette direktiv.	Uændret

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for, under overholdelse af traktaten, at fastsætte strengere bestemmelser om import, salg og forbrug af tobaksvarer, som de finder nødvendige for at beskytte befolkningens sundhed.	
Artikel 12	*Artikel 13*
Gennemførelse	**Gennemførelse**
1. Med forbehold af artikel 13 for så vidt angår fristerne for gennemførelse sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.	1. Med forbehold af artikel 14 for så vidt angår fristerne for gennemførelse sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.
Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.	Uændret
2. Produkter, der forefindes på direktivets ikrafttrædelsesdato, og som ikke er i overensstemmelse med dette direktiv, kan markedsføres i endnu to år efter denne dato.	
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.	
Artikel 13	*Artikel 14*
Ophævelse	**Ophævelse**
Direktiv 89/622/EØF, 90/239/EØF og 92/41/EØF ophæves uden at dette berører medlemsstaterne forpligtelser vedrørende de frister for gennemførelse og anvendelse af direktiverne, der er anført i bilag III.	Direktiv 89/622/EØF, 90/239/EØF og 92/41/EØF ophæves uden at dette berører medlemsstaterne forpligtelser vedrørende de frister for gennemførelse og anvendelse af direktiverne, der er anført i bilag II.
Henvisninger til de ophævede direktiver skal forstås som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningsskemaet i bilag IV.	Henvisninger til de ophævede direktiver skal forstås som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningsskemaet i bilag III.
Artikel 14	*Artikel 15*
Ikrafttræden	**Ikrafttræden**
Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.	Uændret
Artikel 15	*Artikel 16*
Adressater	**Adressater**
Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.	Uændret

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
BILAG I	
Tobaksvarer, undtagen røgfri tobak og tobak, der indtages oralt	**Liste over supplerende advarsler, jf. artikel 6, stk. 2**
Supplerende advarsler, der skal være anført på de nationale lister, jf. artikel 6, stk. 2, andet afsnit,	Udgår
1. Rygning nedsætter levealderen	Uændret
2. Rygning giver hjertekarsygdomme	
3. Rygning er kræftfremkaldende	
Supplerende advarsler, som medlemsstaterne kan vælge imellem	Udgår
1. Hvis du er gravid, skader rygning dit barns sundhed	4. Hvis du er gravid, skader rygning dit barns sundhed
2. Beskyt børnene mod tobaksrøg - de har ret til selv at vælge	5. Passiv rygning skader andre, navnlig børn
3. Din læge kan hjælpe dig med at holde op med at ryge	6. Din læge kan hjælpe dig med at holde op med at ryge
4. Rygning er vanedannende	7. Rygning er vanedannende
5. Hold op med at ryge, hvis du vil nedsætte risikoen for alvorlige sygdomme.	8. Hold op med at ryge, hvis du vil nedsætte risikoen for alvorlige sygdomme.
	9. Rygning dræber hvert år en halv million mennesker i EU.
	10. Du dør af at ryge.
	11. Få hjælp til at holde op med at ryge: (tlf., postboks, internet-adresse; spørg din læge eller apoteker)
BILAG II	Udgår
Røgfri tobak og tobak, der indtages oralt	
Røgfri tobak (eller evt. tobak, der indtages oralt) kan skade dit helbred	

OPRINDELIGT FORSLAG

BILAG III

Frister for gennemførelse og for anvendelse af ophævede direktiver

(jf. artikel 13)

ÆNDRET FORSLAG

BILAG II

Frister for gennemførelse og for anvendelse af ophævede direktiver

(jf. artikel 14)

Direktiv		**Frister for gennemførelse**	**Frister for anvendelse**
89/622/EØF	(EFT L 359 af 8.12.1989, s. 1)	1. juli 1990	31. december 1991 31. december 1992 31. december 1993
90/239/EØF	(EFT L 137 af 30.5.1990, s. 36)	18. november 1991	31. december 1992 [1] 31. december 1997 [2] 31. december 1992 [3] 31. december 1998 [4] 31. december 2000 [5] 31. december 2000 [6]
92/41/EØF	(EFT L 158 af 11.6.1992, s. 30)	1. juli 1992	1. juli 1992 1. januar 1994 31. december 1994

[1] For alle medlemsstater med undtagelse af Grækenland.
[2] Do.
[3] Undtagelse, der kun gælder for Grækenland.
[4] Do.
[5] Do.
[6] Do.

OPRINDELIGT FORSLAG

BILAG IV

SAMMENLIGNINGSSKEMA

Dette direktiv	Direktiv 89/622/EØF som ændret ved direktiv 92/41/EØF	Direktiv 90/239/EØF		Andre retsakter	
Artikel 1	Artikel 1	Artikel 1			Delvis ny
Artikel 2, nr. 1-3	Artikel 2, stk. 1,2 og 3	Artikel 2, stk. 1			
Artikel 2, nr. 4	Artikel 2, stk. 4				
Artikel 2, nr. 5					Ny
Artikel 3 stk. 1		Artikel 2, stk. 2			Delvis ny
Artikel 3, stk. 2					Ny
Artikel 3, stk. 3					Ny
Artikel 4		Artikel 2, stk. 3			Delvis ny
Artikel 5, stk. 1	Artikel 3, stk. 1 og 2	Artikel 3 og 4			Delvis ny
Artikel 5, stk. 2-6					Ny
Artikel 6, stk. 1	Artikel 3, stk. 3				Delvis ny
Artikel 6, stk. 2, første afsnit	Artikel 4, stk. 1				Delvis ny
Artikel 6, stk. 2, andet afsnit	Artikel 4, stk. 2a, litra a)				Delvis ny
Artikel 6, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 4, stk. 1 og stk. 2a, litra c)				Delvis ny
Artikel 6, stk. 3	Artikel 4, stk. 1 og stk. 2a, litra a)				Delvis ny
Artikel 6, stk. 4	Artikel 4, stk. 4				Ny (undtagen sidste led)
Artikel 6, stk. 5	Artikel 4, stk. 4 og 5				Delvis ny
Artikel 6, stk. 6	Artikel 4, stk. 4				Delvis ny
Artikel 6, stk. 7, første afsnit	Artikel 4, stk. 4				Delvis ny
Artikel 6, stk. 7, andet afsnit	Artikel 4, stk. 2, andet led				
Artikel 7					Ny
Artikel 8					Ny
Artikel 9	Artikel 8a			Akten vedrørende Sveriges tiltrædelse	Delvis ny
Artikel 10					Neu
Artikel 11, stk. 1	Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1			Delvis ny

Dette direktiv	Direktiv 89/622/EØF som ændret ved direktiv 92/41/EØF	Direktiv 90/239/EØF		Andre retsakter	
Artikel 11, stk. 2	Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2			
Artikel 12, skt. 1	Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1			Delvis ny
Artikel 12, stk. 2	Artikel 9, stk. 2	Artikel 8, stk. 2			
Artikel 12, stk. 3	Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 3			
Artikel 13					Ny
Artikel 14					
Artikel 15	Artikel 10	Artikel 9			
Bilag I	Bilag I				Delvis ny
Bilag II	Bilag 2				Delvis ny

ÆNDRET FORSLAG

BILAG III

SAMMENLIGNINGSSKEMA

Dette direktiv	Direktiv 89/622/EØF som ændret ved direktiv 92/41/EØF	Direktiv 90/239/EØF		Andre retsakter	
Artikel 1	Artikel 1	Artikel 1			Delvis ny
Artikel 2, nr. 1-3	Artikel 2, stk. 1, 2 og 3	Artikel 2, stk. 1			
Artikel 2, nr. 4	Artikel 2, stk. 4				
Artikel 2, nr. 5					Ny
Artikel 3, stk. 1		Artikel 2, stk. 2			Delvis ny
Artikel 3, stk. 2					Ny
Artikel 3, stk. 3					Ny
Artikel 4		Artikel 2, stk. 3			Delvis ny
Artikel 5, stk. 1	Artikel 3, stk. 1 og 2	Artikel 3 og 4			Delvis ny
Artikel 5, stk. 2-6					Ny
Artikel 6, stk. 1	Artikel 3, stk. 3				Delvis ny
Artikel 6, stk. 2, første afsnit	Artikel 4, stk. 1				Delvis ny
Artikel 6, stk. 2, andet afsnit	Artikel 4, stk. 2a, litra a)				Delvis ny
Artikel 6, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 4, stk. 1 og stk. 2a, litra c)				Delvis ny
Artikel 6, stk. 3	Artikel 4, stk. 1 og stk. 2a, litra a)				Delvis ny
Artikel 6, stk. 4	Artikel 4, stk. 4				Ny (undtagen sidste led)
Artikel 6, stk. 5	Artikel 4, stk. 4 og 5				Delvis ny
Artikel 6, stk. 6	Artikel 4, stk. 4				Delvis ny

Dette direktiv	Direktiv 89/622/EØF som ændret ved direktiv 92/41/EØF	Direktiv 90/239/EØF		Andre retsakter	
Artikel 6, stk. 7, første afsnit	Artikel 4, stk. 4				Delvis ny
Artikel 6, stk. 7, andet afsnit	Artikel 4, stk. 2, andet led				
Artikel 7					Ny
Artikel 8					Ny
Artikel 9					Ny
Artikel 10	Artikel 8a			Akten vedrørende Sveriges tiltrædelse	Delvis ny
Artikel 11					Ny
Artikel 12, stk. 1	Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1			Delvis ny
Artikel 12, stk. 2	Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2			
Artikel 13, stk. 1	Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1			Delvis ny
Artikel 13, stk. 2	Artikel 9, stk. 2	Artikel 8, stk. 2			
Artikel 13, stk. 3	Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 3			
Artikel 14					Ny
Artikel 15					
Artikel 16	Artikel 10	Artikel 9			
Bilag I	Bilag I				Delvis ny

Forslag til Rådets beslutning om støtteprogrammet til Fællesskabets rammeprogram for ligestilling mellem mænd og kvinder (2001-2005)

(2000/C 337 E/31)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 335 endelig udg. — 2000/0143(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 7. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 13,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder er et grundlæggende princip i fællesskabsretten, og de direktiver og andre retsakter, der er blevet udstedt i overenstemmelse med det, har bidraget afgørende til at forbedre kvindernes situation.

(2) Erfaringerne med gennemførelsen af aktioner på fællesskabsplan har vist, at hvis indsatsen for at fremme ligestillingen skal have nogen virkning i praksis, er det nødvendigt at kombinere forskellige foranstaltninger, herunder især lovgivningsmæssige foranstaltninger og praktiske aktioner, som er således udformet, at de understøtter hinanden indbyrdes.

(3) De kønsspecifikke uligheder er endnu ikke udryddet, og der er derfor god grund til at fortsætte og udbygge Fællesskabets indsats på området.

(4) Europa-Parlamentet har i sin beslutning om den foreløbige beretning fra Kommissionen om gennemførelse af Fællesskabets handlingsprogram på mellemlang sigt for lige muligheder for mænd og kvinder (1996-2000) ([1]) opfordret Kommissionen til at fremsætte forslag til et femte handlingsprogram.

(5) Rådet understregede i sine konklusioner af 22. oktober 1999 nødvendigheden af et nyt handlingsprogram til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder.

(6) Fællesskabets nye ligestillingsstrategi ([2]) kommer til udtryk dels i en rammestrategi for alle fællesskabspolitikker, som indgår i bestræbelserne på at virkeliggøre ligestillingsmålsætningen, dels i dette støtteprogram. Under støtteprogrammet fastlægges strukturen for de tværgående og koordinerende aktiviteter, som er nødvendige for at sikre sammenhæng og synergi i de kønsrelaterede aktiviteter, der indgår i Fællesskabets politikker generelt.

(7) Med henblik på at styrke fællesskabsaktionens tillægsværdi sikrer Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne, at der på alle niveauer er sammenhæng og komplementaritet mellem de aktioner, der gennemføres i henhold til dette direktiv, og andre relevante fællesskabspolitikker, -instrumenter og -aktioner, navnlig sådanne som gennemføres i medfør af traktatens artikel 125-130 vedrørende en samordnet strategi for beskæftigelsen eller med støtte fra Den Europæiske Socialfond.

(8) Det er en nødvendig forudsætning for et positivt udfald af enhver fællesskabsindsats, at resultaterne kontrolleres og evalueres i forhold til målene.

(9) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([3]).

(10) Det bør være muligt for ansøgerlandene i Central- og Østeuropa at deltage i programmet på de betingelser, der er fastsat i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de afgørelser, som er truffet af de respektive associeringsråd, for Cypern, Malta og Tyrkiet gennem finansiering med tillægsbevillinger i henhold til procedurer, der fastlægges sammen med disse lande.

(11) Målene for Fællesskabets påtænkte handling, at fremme ligestilling mellem mænd og kvinder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, bl.a. fordi den kræver multilaterale partnerskaber, tværnational udveksling af informationer og fællesskabsdækkende formidling af god praksis, og målene kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, på grund af den påtænkte handlings omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. I overensstemmelse med proprotionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne beslutning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Vedtagelse af et støtteprogram

Ved denne beslutning fastlægges et program for fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder, i det følgende benævnt »programmet«, for perioden 1. januar 2001-31. december 2005.

([1]) A4-0194/99-PE 230.041/endelig udg. (EFT C 279 af 1.10.1999, s. 88).

([2]) KOM(2000) 335 endelig udg.

([3]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Artikel 2

Principper

1. Programmets formål er at understøtte Fællesskabets overordnede ligestillingsstrategi, som omfatter alle fællesskabspolitikker, som indgår i bestræbelserne på at virkeliggøre ligestillingsmålsætningen, herunder politikker, som tager hensyn til ligestillingsaspektet, og specifikke aktioner rettet mod kvinder.

2. Gennem programmet koordineres, støttes og finansieres tværgående og koordinerende aktiviteter på de indsatsområder, der indgår i Fællesskabets ligestillingsstrategi. Det drejer sig om følgende: det økonomiske liv, deltagelse og repræsentation, sociale rettigheder, borgerlige rettigheder samt kønsrollemønstre og fordomme. Ligestillingsproblematikken i forbindelse med EU's udvidelse og kønsaspektet i Fællesskabets forbindelser med tredjelande og i udviklingssamarbejdet er tværgående spørgsmål, som vil gå igen på alle indsatsområderne i rammestrategien.

Artikel 3

Målsætning

Støtteprogrammet har følgende mål:

a) at fremme og udbrede de værdier og adfærdsnormer, der er en forudsætning for ligestilling

b) at forbedre kendskabet til forhold, som direkte eller indirekte er forbundet med kønsdiskriminering, ved at kortlægge, hvor og i hvilket omfang der finder kønsdiskriminering sted, og ved at vurdere effektiviteten af politik og praksis

c) at forberede de centrale aktører (uafhængige organer med ansvar for fremme af ligestilling, arbejdsmarkedets parter og ikke-statslige organisationer, især på nationalt, regionalt og lokalt plan), således at de er bedre rustet til at varetage deres opgaver i ligestillingens interesse effektivt, navnlig gennem støtte til udveksling af informationer og praktiske erfaringer og til etablering at netværkssamarbejde på EF-plan.

Artikel 4

Fællesskabsforanstaltninger

1. Med henblik på at nå de mål, der er fastsat i artikel 3, iværksættes følgende foranstaltninger i tværnationalt regi:

a) Oplysning:

Primært ved at fremhæve fællesskabsdimensionen i indsatsen til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder og ved at offentliggøre resultaterne af programmet, især gennem publikationer, kampagner og arrangementer.

b) Analyse og evaluering:

Analyse og evaluering af ligestillingsfaktorer og -politik, herunder indsamling af statistisk materiale, undersøgelser, kønsspecifik konsekvensanalyse, redskaber og mekanismer, opstilling af referencepunkter og indikatorer og effektiv resultatformidling. Dette omfatter også kontrol af iværksættelsen og gennemførelsen af Fællesskabsretten inden for ligestillingsområdet for på grundlag af evalueringer af lovgivning og praksis at vurdere, hvor effektive og gennemslagskraftige ligestillingsbestræbelserne er.

c) Forberedelse af centrale aktører:

Tværnationalt samarbejde mellem centrale aktører gennem tilskyndelse til etablering af netværk og udveksling af erfaringer på fællesskabsplan mellem nationale myndigheder, arbejdsmarkedets parter og ikke-statslige organisationer.

2. De nærmere bestemmelser for gennemførelsen af de aktioner, der er omhandlet i denne artikel, fremgår af bilaget.

Artikel 5

Programmets gennemførelse og samarbejde med medlemsstaterne

1. Kommissionen:

a) sørger for iværksættelsen af de fællesskabsforanstaltninger, der er omfattet af dette program, i overensstemmelse med bilaget

b) udveksler regelmæssigt synspunkter med medlemmerne af det udvalg, der er omhandlet i artikel 6, med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter på fællesskabsplan og ikke-statslige organisationer om programmets gennemførelse og opfølgning og om beslægtede politiske tiltag

c) fremmer et aktivt samarbejde og en aktiv dialog mellem alle de i programmet involverede parter, bl.a. for at tilskynde til en integreret og samordnet strategi for fremme af ligestilling.

2. Kommissionen træffer i samarbejde med medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til:

a) at fremme alle involverede parters deltagelse i programmet

b) at sikre formidlingen af resultaterne af de foranstaltninger, der iværksættes som led i programmet

c) at sørge for relevant information, offentlig omtale og opfølgning vedrørende de foranstaltninger, der modtager støtte fra programmet.

Artikel 6

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand (herefter benævnt »udvalget«).

2. Når der henvises til dette stykke anvendes artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF sammenholdt med dennes artikel 7.

3. Kommissionens repræsentant hører udvalget om især:

a) de overordnede retningslinjer for gennemførelsen af programmet

b) de årlige budgetter og fordelingen af bevillingerne til foranstaltningerne

c) den årlige arbejdsplan for gennemførelsen af programmets foranstaltninger.

4. Kommissionens repræsentant hører ligeledes udvalget om andre relevante spørgsmål vedrørende programmets gennemførelse.

5. For at sikre programmets sammenhæng og komplementaritet med de andre foranstaltninger, som er nævnt i artikel 7, holder Kommissionen udvalget løbende underrettet om andre fællesskabsforanstaltninger, der bidrager til fremme af ligestilling. Kommissionen etablerer i givet fald et regelmæssigt og struktureret samarbejde mellem dette udvalg og de tilsynsudvalg, der er nedsat vedrørende andre relevante politikker, instrumenter og foranstaltninger.

Artikel 7

Sammenhæng og komplementaritet

1. Kommissionen sikrer i samarbejde med medlemsstaterne den overordnede sammenhæng med andre fællesskabspolitikker, -instrumenter og -foranstaltninger, bl.a. ved at etablere passende mekanismer til at samordne programmets aktiviteter med relevante aktiviteter, navnlig vedrørende forskning, beskæftigelse, bekæmpelse af forskelsbehandling, bekæmpelse af social udstødelse, almen og erhvervsfaglig uddannelse, ungdomspolitik, retlige og indre anliggender og vedrørende udvidelsen og Fællesskabets forbindelser med tredjelande.

2. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer sammenhængen og komplementariteten mellem foranstaltninger, der iværksættes under programmet, og andre relevante unions- og fællesskabsforanstaltninger, navnlig under strukturfondene, fællesskabsinitiativet EQUAL og Fællesskabets handlingsprogram til bekæmpelse af forskelsbehandling (2001-2006).

3. Medlemsstaterne bestræber sig bedst muligt på at sikre sammenhæng og komplementaritet mellem aktiviteterne under dette program og de aktiviteter, der gennemføres på nationalt, regionalt og lokalt plan.

Artikel 8

Deltagelse af EFTA/EØS-lande, de associerede lande i Central- og Østeuropa, Cypern, Malta og Tyrkiet

Følgende tredjelande uden for EU kan deltage i programmet:

a) EFTA/EØS-landene i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i EØS-aftalen

b) ansøgerlandene i Central- og Østeuropa i overensstemmelse med betingelserne i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de afgørelser, der er truffet af de respektive associeringsråd

c) Cypern, Malta og Tyrkiet på grundlag af supplerende bevillinger, der tilvejebringes efter procedurer, der aftales med de enkelte lande.

Artikel 9

Tilsyn og evaluering

1. Kommissionen fører løbende tilsyn med programmet i samarbejde med det i artikel 6 omhandlede udvalg.

2. Kommissionen foretager med bistand fra uafhængige eksperter en midtvejsevaluering af programmet og en evaluering ved programmets afslutning. Ved denne evaluering vurderes relevansen og effektiviteten af foranstaltninger, der iværksættes med henblik på de i artikel 2 nævnte mål. Ved evalueringen gennemgås ligeledes programmets samlede virkninger. Ved evalueringen gennemgås desuden komplementariteten mellem indsatsen under dette program og den indsats, der gøres i forbindelse med andre relevante fællesskabspolitikker, -instrumenter og -foranstaltninger.

3. Senest den 31. december 2003 forelægger Kommissionen en foreløbig evalueringsrapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

4. Senest den 31. december 2006 forelægger Kommissionen en endelig evalueringsrapport om rammestrategien og programmet for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

Artikel 10

Adressater

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

I. INDSATSOMRÅDER

Der opereres med følgende indsatsområder under programmet:

1) **Det økonomiske liv**

Der fokuseres her på de resterende forskelle mellem mænds og kvinders vilkår på arbejdsmarkedet og på, hvad der kan gøres for at rette op på situationen. Målene består i at øge kvindernes erhvervsfrekvens, at nedbringe arbejdsløsheden blandt kvinder samt at gøre op med det kønsopdelte arbejdsmarked og udrydde lønforskellene.

2) **Deltagelse og repræsentation**

Der er ikke tilstrækkelig mange kvinder i beslutningstagende organer. Der er derfor behov for strategier, som kan sikre kvinderne større indflydelse og repræsentation i sammenhænge, hvor der træffes beslutninger om politiske, økonomiske og sociale anliggender, bl.a. i forbindelserne med tredjelande og i udviklingssamarbejdet.

3) **Sociale rettigheder**

Hvis indsatsen skal have nogen virkning, er det nødvendigt at inddrage kønsaspektet i politikkerne på alle områder, som kvinder er i berøring med i deres dagligdag, f.eks. transport, sundhed og bekæmpelse af andre former for forskelsbehandling. Aktionerne tager sigte på at forbedre forvaltningen af fællesskabsbestemmelserne, navnlig vedrørende social sikring, forældreorlov, barselsorlov og arbejdstid.

4) **Borgerlige rettigheder**

Indsatsen på dette område gælder håndhævelsen af kvindernes menneskerettigheder. Aktionerne tjener til at fremme anerkendelse af kvinders menneskerettigheder, håndhæve retten til lige muligheder og styrke indsatsen mod vold mod kvinder og handel med kvinder.

5) **Kønsrollemønstre og fordomme**

Indsatsen her angår de stereotype roller, som mænd og kvinder tillægges, og behovet for at ændre de adfærdsmønstre, holdninger, normer og værdier, som definerer og påvirker kønsrollerne i samfundet. Aktionerne tilstræber, at kønsaspektet tilgodeses i navnlig uddannelses-, kultur-, videnskabs-, medie- og idrætspolitikken.

II. AKTIONSTYPER

Følgende foranstaltninger kan, i tværnationalt regi, understøttes af programmet:

Kategori 1 — Oplysning

1) Afholdelse af konferencer, seminarer og arrangementer på europæisk plan.

2) Tilrettelæggelse af en fællestematisk ligestillingsuge, som afholdes samtidig på fællesskabsplan og i medlemsstaterne. Arrangementet koordineres af Kommissionen og ledes af den ansvarlige myndighed i hver enkelt medlemsstat.

3) Gennemførelse af europæiske mediekampagner og -arrangementer til støtte for tværnational udveksling af informationer samt afdækning og formidling af god praksis, herunder uddeling af en årlig pris til virksomheder, som har formået at træffe udbytterige ligestillingsforanstaltninger, og for at gøre ligestillingsproblematikken mere synlig.

4) Udgivelse af publikationer med henblik på at formidle programmets resultater, herunder etablering af et web-sted med eksempler på god praksis, et forum for udveksling af idéer, en database over potentielle partnere til tværnationale udvekslingsforanstaltninger og links til eksisterende relevante web-steder i medlemsstaterne.

5) Iværksættelse af tværnationale initiativer så som møder, seminarer, kampagner osv. om bestemte emner, som fastlægges årligt efter drøftelse med udvalget for programmet. Formålet med disse aktiviteter er at understøtte og forbedre synergien mellem nationale ligestillingspolitikker og tilføre en ekstra effekt via fællesskabsindsatsen.

6) Tilrettelæggelse af seminarer til støtte for gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne på ligestillingsområdet.

Kategori 2 — Analyse og evaluering

1) Udarbejdelse og formidling af sammenlignelige statistikker, fordelt efter køn, og statistiske serier om mænds og kvinders stilling på forskellige politiske områder.

2) Udvikling og formidling af metoder og indikatorer til evaluering af effektiviteten af politiske tiltag og praksis på ligestillingsområdet (benchmarking).

3) Kvindens stilling på arbejdsmarkedet, gennemførelsen af ligestillingslovgivning i medlemsstaterne, de sociale sikringsforholds og beskatningens betydning for mænd og kvinder og kvinders mulighed for at blive forfremmet til beslutningstagende niveauer vil blive analyseret, og resultaterne og de indhøstede erfaringer vil blive videreformidlet.

4) Indsamlingen og evalueringen af opdaterede oplysninger om og erfaringer med vellykkede initiativer, metoder og teknikker vedrørende kvinder og medier, herunder til nedbrydelse af fordomme og til at fremme en positiv portrættering af mænd og kvinder i medierne.

5) Offentliggørelsen af en årsberetning om ligestilling i EU, hvori der redegøres for de fremskridt, der er sket i retning af at opfylde de fastsatte benchmarks, og en evaluering af de opnåede resultater.

6) Gennemførelsen af temaundersøgelser vedrørende målområderne, som sammenholder ligheder og forskelle i de fremgangsmåder der er anvendt i medlemsstaterne og i ansøgerlandene.

Ved gennemførelsen af dette indsatsområde vil Kommissionen navnlig sikre, at der er overensstemmelse og komplementaritet i forhold til de foranstaltninger, der iværksættes af andre af Kommissionens tjenestegrene eller af europæiske agenturer, herunder især Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene og Fællesskabets rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

Kategori 3 — Forberedelse af aktører

Følgende foranstaltninger kan støttes med henblik på at forbedre kapaciteten og effektiviteten hos centrale aktører, der beskæftiger sig med at fremme ligestilling.

Tværnationale udvekslingsforanstaltninger, der involverer mange forskellige aktører og som består i formidling af informationer, erfaringer og god praksis. Sådanne foranstaltninger kan iværksættes af ngo'er eller arbejdsmarkedets parter på EU-plan og af tværnationale netværk bestående af regionale eller lokale myndigheder og af organisationer, der har til formål at fremme ligestilling.

Aktiviteterne kan omfatte sammenligning af effektiviteten af processer, metoder og redskaber i relation til de valgte temaer, gensidig formidling og anvendelse af god praksis, udveksling af personale, fælles udvikling af produkter, processer, strategier og metoder, tilpasning af metoder, midler og processer, der er identificeret som god praksis, til forskellige sammenhænge, og/eller fælles formidling af resultater, informationsmateriale og arrangementer.

III. **FORELÆGGELSE AF ANSØGNINGER OM STØTTE**

Kategori 1: Foranstaltning 2, 3 og 4 i denne kategori vil blive gennemført på baggrund af et offentligt udbud. Foranstaltning 5 og 6 skal gennemføres af de myndigheder, der i medlemsstaterne er ansvarlige for ligestillingsområdet eller af ligestillingsorganer og kan få støtte på grundlag af begrænsede udbud rettet til medlemsstaterne.

Kategori 2: Foranstaltninger under denne kategori gennemføres via Kommissionen, sædvanligvis efter udbud. Foranstaltning 1 vil blive gennemført i overensstemmelse med de relevante Eurostat-procedurer.

Kategori 3: Kategori 3 gennemføres efter offentlige indkaldelser af forslag, udbudt af Kommissionen, som gennemgår forslagene. Foranstaltningerne kan iværksættes af ngo'er eller arbejdsmarkedets parter på EU-plan og af tværnationale netværk bestående af regionale eller lokale myndigheder eller af tværnationale netværk bestående af organisationer, der har til formål at fremme ligestilling.

IV. **GENNEMFØRELSE AF FORANSTALTNINGERNE**

1) De foranstaltninger, der gennemføres, kan finansieres ved tjeneste-ydelses-kontrakter efter udbud eller ved bidrag til samfinansiering med andre kilder. I sidstnævnte tilfælde kan Kommissionens økonomiske bidrag normalt ikke overstige 80 % af de udgifter, der faktisk afholdes af modtageren.

2) Ved gennemførelsen af programmet kan Kommissionen anvende supplerende midler, herunder ekspertbistand. Sådanne behov afgøres i forbindelse med Kommissionens løbende evaluering af ressourceallokeringen.

3) Ved gennemførelsen af programmet kan Kommissionen benytte teknisk og/eller administrativ bistand til gavn for såvel Kommissionen som modtagerne, med henblik på kortlægning, forberedelse, forvaltning, tilsyn, revision og kontrol.

4) Kommissionen kan desuden gennemføre aktiviteter med henblik på oplysning, omtale og formidling. Den kan endvidere iværksætte evalueringsundersøgelser og arrangere seminarer, kollokvier eller andre ekspertmøder.

5) Kommissionen udarbejder årlige arbejdsplaner med angivelse af prioriteringerne og de foranstaltninger, der skal iværksættes. Desuden gør den rede for de ordninger og kriterier, der gælder ved udvælgelsen og finansieringen af foranstaltninger under programmet. I den forbindelse hører Kommissionen udvalget, jf. artikel 6.

6) Foranstaltningerne skal fuldt ud overholde principperne om databeskyttelse.

Ændret forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 723/97 om gennemførelse af medlemsstaternes aktionsprogrammer inden for kontrol med udgifter der påhviler EUGFL, Garantisektionen ([1])

(2000/C 337 E/32)

KOM(2000) 411 endelig udg. — 1999/0091(CNS)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 den 10. juli 2000)

([1]) EFT C 137 af 18.5.1999, s. 8.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —	Uændret
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 43,	under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,
under henvisning til forslag fra Kommissionen,	Uændret
under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og	
ud fra følgende betragtninger:	
I henhold til artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1287/95 af 22. maj 1995 ([1]), træffer medlemsstaterne de fornødne foranstaltninger for at sikre sig, at de af EUGFL finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde, for at forhindre og forfølge uregelmæssigheder og for at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser;	1. I henhold til artikel 8 i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik ([1]), træffer medlemsstaterne de fornødne foranstaltninger for at sikre sig, at de af EUGFL finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde, for at forhindre og forfølge uregelmæssigheder og for at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser.
i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 723/97 ([2]), deltager Fællesskabet i medlemsstaternes udgifter til nye aktionsprogrammer, der er en følge af nye fællesskabsforpligtelser, som er godkendt af Kommissionen, og som tager sigte på at forbedre strukturen eller effektiviteten af kontrollen med udgifterne under EUGFL, Garantisektionen;	2. I henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 723/97 ([2]), deltager Fællesskabet i medlemsstaternes udgifter til nye aktionsprogrammer, der er en følge af nye fællesskabsforpligtelser, som er godkendt af Kommissionen, og som tager sigte på at forbedre strukturen eller effektiviteten af kontrollen med udgifterne under EUGFL, Garantisektionen.
for at øge kontrollen inden for EUGFL, Garantisektionen, må det fastsættes, at Fællesskabet yder tilskud, når Kommissionen ekstraordinært forlanger, at medlemsstaterne i visse sektorer foretager væsentligt mere kontrol end den minimumskontrol, der er fastsat i andre forordninger —	3. For at øge kontrollen inden for EUGFL, Garantisektionen, må det fastsættes, at Fællesskabet yder tilskud, når Kommissionen ekstraordinært forlanger, at medlemsstaterne i visse sektorer foretager væsentligt mere kontrol end den minimumskontrol, der er fastsat i andre forordninger —

([1]) EFT L 125 af 8.6.1995, s. 1.

([2]) EFT L 108 af 25.4.1997, s. 6.

([1]) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

([2]) EFT L 108 af 25.4.1997, s. 6.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:	Uændret
Artikel 1	
I forordning (EF) nr. 723/97 indsættes som artikel *5a*:	Uændret
»*Artikel 5a*	
Kommissionen kan inden for rammerne af budgetmidlerne i henhold til nærværende forordning medfinansiere 50 % af de supplerende udgifter, der er en følge af supplerende kontrol, når Kommissionen ekstraordinært forlanger, at medlemsstaterne i visse sektorer foretager væsentligt mere kontrol end den minimumskontrol, der er fastsat i andre forordninger.	Kommissionen kan inden for rammerne af de disponible budgetmidler i henhold til nærværende forordning medfinansiere 50 % af de supplerende udgifter, medlemsstaterne har i særlige tilfælde, hvor Kommissionen forlanger, at de i visse sektorer foretager væsentligt mere kontrol end den minimumskontrol, der er fastsat i andre forordninger.
Den pågældende medfinansiering må ikke dække personaleudgifter og udgifter, der normalt falder under artikel 1, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 om finansiering af den fælles landbrugspolitik.«	Den pågældende medfinansiering må ikke dække personaleudgifter og udgifter, der normalt falder under artikel 1, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1258/1999.«
Artikel 2	Uændret
Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.	
Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.	

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 76/207/EØF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår

(2000/C 337 E/33)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 334 endelig udg. — 2000/0142(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 11. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 141, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til fremgangsmåden i artikel 251 i traktaten, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 3, stk. 2, i traktaten skal Fællesskabet tilstræbe at fjerne uligheder og fremme ligestilling mellem mænd og kvinder.

(2) Princippet om ligebehandling af mænd og kvinder er et grundlæggende princip i fællesskabsretten, der er omhandlet i artikel 141, navnlig stk. 3, der specifikt vedrører forskelsbehandling på grundlag af køn i forbindelse med beskæftigelse og erhverv.

(3) Rådet har i sin resolution af 29. maj 1990 om beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen [1] fastslået, at seksuel chikane i visse tilfælde kan være i strid med princippet om ligebehandling i den betydning, der anvendes i Rådets direktiv 76/207/EØF [2]. En erklæring herom bør medtages i selve direktivet. Seksuel chikane påvirker sædvanligvis den enkelte arbejdstagers arbejdsindsats og/eller skaber et skræmmende, fjendtligt eller ydmygende arbejdsklima.

(4) I direktiv 76/207/EØF gives der ikke en definition af begrebet indirekte forskelsbehandling. Det er således hensigtsmæssigt at tilføje en sådan definition, der er i overensstemmelse med Rådets direktiv 97/80/EF af 15. december 1997 om bevisbyrden i forbindelse med forskelsbehandling på grundlag af køn [3], ændret ved direktiv 98/52/EF [4].

(5) Omfanget af de erhvervsaktiviteter, som medlemsstaterne måtte forsøge at udelukke fra anvendelsesområdet for direktiv 76/207/EØF, bør begrænses. Det bør præciseres, i hvilket omfang visse aktiviteter ikke kan udelukkes ifølge De Europæiske Fællesskabers Domstols retspraksis.

(6) Domstolen har konsekvent erkendt det legitime i for så vidt angår princippet om ligebehandling at beskytte kvinder på grund af deres fysiologiske tilstand under og efter graviditet. Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer [5], har til formål at sikre beskyttelsen af disse kvinders fysiske og psykiske tilstand. I direktivets betragtninger anføres det, at foranstaltninger til beskyttelse af sikkerheden og sundheden for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer, ikke må føre til forringelse af kvindernes stilling på arbejdsmarkedet, og ikke må berøre bestemmelserne i direktiverne om ligebehandling af mænd og kvinder. Beskyttelsen af kvinders beskæftigelsesmæssige rettigheder, navnlig deres ret til at vende tilbage til arbejdet, falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 76/207/EØF. Kvinder, der lige har født, bør udtrykkelig sikres samme ret.

(7) Medlemsstaternes mulighed for at opretholde eller vedtage positive særforanstaltninger er hjemlet i artikel 141, stk. 4, i traktaten. Denne bestemmelse i traktaten gør den nuværende artikel 2, stk. 4, i direktiv 76/207/EØF overflødig. Offentliggørelsen af Kommissionens regelmæssige rapporter om udnyttelsen af den mulighed, som artikel 141, stk. 4, giver, vil udgøre en hjælp for medlemsstaterne, når de skal sammenligne de måder, hvorpå dette er sket, og for borgerne, når de skal danne sig et fuldstændigt billede af den nuværende situation i hver af medlemsstaterne.

(8) Domstolen har fastslået, at da retten til en effektiv retsbeskyttelse er af grundlæggende art, vil en sådan beskyttelse være til gavn for arbejdstagerne selv efter ansættelsesforholdets ophør [6].

---

[1] EFT C 157 af 27.6.1990, s. 3.

[2] EFT L 39 af 14.2.1976, s. 40.

[3] EFT L 14 af 20.1.1998, s. 6.

[4] EFT L 205 af 22.7.1998, s. 56.

[5] EFT L 348 af 28.11.1992, s. 1.

[6] Sag C-185/97, Coote, Sml. 1998, s. I-5199.

(9) Domstolen har fastslået, at princippet om ligebehandling for at være effektivt, indebærer, at når det overtrædes, skal det erstatningsbeløb, der tildeles den arbejdstager, mod hvem der er sket forskelsbehandling, være tilstrækkelig stort i forhold til det tab, den pågældende har lidt ([1]).

(10) For at sikre en mere effektiv beskyttelse af arbejdstagere, der udsættes for forskelsbehandling på grund af køn, bør foreninger eller retlige enheder også have beføjelse til at udøve retten til at forsvare eller beskytte en hvilken som helst person, der finder, at han eller hun er er blevet forurettet, fordi princippet om ligebehandling ikke har fundet anvendelse i hans eller hendes tilfælde.

(11) Medlemsstaterne bør fremme dialogen mellem arbejdsmarkedets parter med henblik på at få dem til at tage fat på de forskellige former for forskelsbehandling på arbejdspladsen på grund af køn og bekæmpe disse.

(12) Medlemsstaterne bør sikre effektive sanktioner, der står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, i tilfælde af overtrædelser af forpligtelserne i medfør af direktiv 76/207/EØF.

(13) Direktivets målsætninger kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, bedre gennemføres på fællesskabsplan. Dette direktiv er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, begrænset til det minimum, der kræves for at nå disse mål, og går ikke videre end nødvendigt med henblik herpå.

(14) Direktiv 76/207/EØF bør derfor ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 76/207/EØF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 indsættes som stk. 1a:

»1a. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de aktivt og synligt kan fremme målsætningen om ligestilling mellem mænd og kvinder ved at medtage den i navnlig alle deres love og administrative bestemmelser, politikker og aktiviteter på de områder, der er omhandlet i stk. 1.«

2) Som artikel 1a indsættes:

»*Artikel 1a*

Seksuel chikane betragtes som forskelsbehandling på grund af køn på arbejdspladsen, når uønsket adfærd i forbindelse med køn har til formål eller følge, at en persons værdighed påvirkes, og at der skabes et skræmmende, fjendtligt, ydmygende eller forstyrrende arbejdsklima, navnlig hvis det forhold, at en persons afvisning eller accept af denne adfærd, anvendes som grundlag for en beslutning, som påvirker den pågældende.«

3) Artikel 2 ændres således:

a) I stk. 1 indsættes som andet afsnit:

»Der foreligger indirekte forskelsbehandling efter første afsnit, når tilsyneladende neutrale bestemmelser eller kriterier eller en tilsyneladende neutral praksis får en ugunstig virkning for en betydelig større andel af personerne af det ene køn, medmindre den pågældende bestemmelse, det pågælende kriterium eller den pågældende praksis er hensigtsmæssig og nødvendig og kan begrundes ved hjælp af objektive faktorer, der ikke vedrører køn.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Med hensyn til adgangen til beskæftigelse kan medlemsstaterne fastsætte, at forskelsbehandling, der er baseret på et kønsspecifikt træk, ikke udgør diskrimination, når et sådant kønsspecifikt træk på grund af de pågældende erhvervsaktiviteters art eller de forhold, under hvilke de udføres, udgør et regulært erhvervsmæssigt krav.

Undtagelser fra princippet om ligebehandling skal være inden for grænserne af, hvad er er hensigtsmæssigt og nødvendigt for at nå det ønskede mål.«

c) I stk. 3 indsættes som andet afsnit:

»En kvinde, der har født, har efter udløbet af barselsorloven ret til at vende tilbage til sit job eller et tilsvarende job, uden at der sker ændringer i hendes arbejdsvilkår.«

d) Stk. 4, affattes således:

»4. På grundlag af de oplysninger, medlemsstaterne fremsender i henhold til artikel 9, vedtager og offentliggør Kommissionen hvert tredje år en rapport, hvori der foretages en sammenlignende vurdering af de positive særforanstaltninger, som medlemsstaterne har vedtaget i medfør af artikel 141, stk. 4, i traktaten.«

4) I artikel 3, stk. 2, indsættes som litra d):

»d) at enhver bestemmelse, der er i strid med princippet om ligebehandling, erklæres ugyldig eller kan ændres, når den vedrører medlemskab af eller engagement i en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver anden organisation, hvis medlemmer udøver et særligt erhverv, herunder også i forbindelse med de goder, der opnås gennem sådanne organisationer.«

([1]) Sag C-180/95, Draehmpaehl, Sml. 1997, s. I-2195.

5) Artikel 6 affattes således:

»*Artikel 6*

1. Medlemsstaterne indfører i deres nationale retsorden de nødvendige bestemmelser for, at enhver person, der mener sig krænket, ved at princippet om ligebehandling, som anført i artikel 3, 4 og 5 tilsidesættes i forhold til den pågældende, kan gøre sine rettigheder gældende for retslige instanser efter eventuelt at have indbragt sagen for andre kompetente instanser, selv efter at ansættelsesforholdet er ophørt.

2. Medlemsstaterne indfører i deres nationale retsorden de nødvendige bestemmelser for at sikre, at erstatningen for tab eller skader, der er påført en person som følge af forskelsbehandling i strid med artikel 3, 4 og 5, ikke kan begrænses til et maksimum, der er fastsat på forhånd, eller ved, at der ikke tilkendes renter med henblik på at erstatte den berettigedes tab som følge af den tid, der går indtil den faktiske udbetaling af det tilkendte erstatningsbeløb.«

6) Som artikel 8a, 8b og 8c indsættes:

»*Artikel 8a*

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes et uafhængigt organ, der skal fremme princippet om ligebehandling af mænd og kvinder. Dette organ kan indgå som en del af allerede eksisterende uafhængige instanser, der på nationalt plan navnlig har til opgave at beskytte den enkeltes rettigheder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de uafhængige organer, der er omhandlet i stk. 1, bl.a. har til opgave at modtage og behandle klager fra enkeltpersoner over forskelsbehandling på grund af køn, at iværksætte undersøgelser eller rundspørger vedrørende forskelsbehandling på grund af køn og at offentliggøre rapporter om spørgsmål vedrørende forskelsbehandling på grund af køn.

3. Medlemsstaterne sikrer, at foreninger, organisationer eller andre retlige enheder på den forurettede parts vegne og med dennes accept kan anvende enhver retlig og/eller administrativ procedure, der er fastsat med henblik på at håndhæve forpligtelserne ifølge dette direktiv.

Artikel 8b

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til fremme af dialogen mellem arbejdsmarkedets parter med henblik på at sikre ligebehandling, herunder også ved hjælp af overvågning af praksis på arbejdspladsen, kollektive aftaler, adfærdskodekser, forskning og udveksling af erfaringer og god praksis.

2. Medlemsstaterne opfordrer arbejdsmarkedets parter til — uden at dette berører disses uafhængighed — på rette niveau at indgå aftaler, der indeholder bestemmelser om bekæmpelse af forskelsbehandling af mænd og kvinder.

Artikel 8c

Medlemsstaterne etablerer et system af sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv, og træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at sanktionerne bliver anvendt. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser senest den 31. december 2001 efter direktivets ikrafttrædelse og meddeler hurtigst muligt eventuelle efterfølgende ændringer.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001, eller de sikrer, at arbejdsgivere og arbejdstagere senest den dato har indført de nødvendige bestemmelser gennem en aftale.

Medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de altid er i stand til at garantere de resultater, der kræves i henhold til dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler senest tre år efter dette direktivs ikrafttrædelse Kommissionen alle oplysninger, denne har brug for til at udarbejde en beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv.

3. Uden at dette berører stk. 2, meddeler medlemsstaterne hvert tredje år Kommissionen de nødvendige love og administrative bestemmelser vedrørende positive foranstaltninger, der er vedtaget i medfør af artikel 141, stk. 4, i traktaten.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2200/96 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager, forordning (EF) nr. 2201/96 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager og forordning (EF) nr. 2202/96 om en støtteordning for producenter af visse citrusfrugter

(2000/C 337 E/34)

KOM(2000) 433 endelig udg. — 2000/0191(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 13. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 36 og 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved artikel 15, stk. 5, tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 2200/96 ([1]) lægges der et loft over EF's finansielle støtte til de enkelte producentorganisationer og et andet loft over EF's samlede finansielle støtte til alle producentorganisationer. Som følge af anvendelsen af det andet loft indføres der et variabelt element i ordningen, som komplicerer producentorganisationernes udarbejdelse og gennemførelse af driftsprogrammer og gør finansieringen af dem delvis uberegnelig. Erfaringen viser, at det andet loft kan ophæves, uden at det er til hinder for en korrekt finansiel forvaltning. På baggrund af de programmer, der hidtil er gennemført, kan loftet fastsættes til 3 % af værdien af hver producentorganisations afsatte produktion.

(2) For citrusfrugters vedkommende er der på grund af den forskel, der som følge af overskridelse af forarbejdningstærsklen er mellem EF-tilbagekøbsgodtgørelsen og EF-forarbejdningsstøtten, fremover risiko for, at produkter, som normalt er beregnet til forarbejdning, vil blive tilbagekøbt. For at undgå dette bør loftet over de markedsførte mængder, som er berettiget til EF-tilbagekøbsgodtgørelse i henhold til artikel 23 og 24 i forordning (EF) nr. 2200/96, nedsættes til 10 % for produktionsåret 2001/02 og til 5 % fra produktionsåret 2002/03. Som følge af denne ændring kan ordlyden i forordningens artikel 23 og 26 forenkles.

(3) Erfaringen har vist, at forvaltningen af eksportrestitutionerne for friske frugter og grøntsager kan forbedres og forenkles ved, at der i nogle tilfælde i hvert fald anvendes licitation. Der bør derfor indføres mulighed for af afholde licitation.

(4) Erfaringen med anvendelsen af EF-støtteordningen for forarbejdning af tomater, der omhandles i forordning (EF) nr. 2201/96 ([2]), har vist, at kvoteordningen medfører en vis usmidighed inden for sektoren, så forarbejdningsindustrien har vanskeligt ved hurtigt at tilpasse sig efterspørgslen på markedet. For at komme uden om dette problem bør kvoteordningen afløses af en forarbejdningstærskel, hvis overskridelse medfører, at støtten for det produktionsår, der følger efter det år, hvor overskridelsen er konstateret, nedsættes. For at denne ordning kan blive så fleksibel som muligt, bør der kun fastsættes en EF-tærskel, der udtrykkes som vægten af friske tomater til forarbejdning. For at tage hensyn til udviklingen i efterspørgslen efter de pågældende produkter, bør tærsklen fastsættes over niveauet i den nugældende kvoteordning.

(5) Udviklingen i de mængder tomater, ferskner og pærer, der sendes til forarbejdning under støtteordningen i forordning (EF) nr. 2201/96 er meget forskellig fra den ene medlemsstat til den anden. For at øge de erhvervsdrivendes ansvarsfølelse i de enkelte medlemsstater bør EF-forarbejdningstærsklerne derfor opdeles mellem medlemsstaterne på et rimeligt grundlag, og EF-støtten bør ved overskridelse af EF-tærsklen kun nedsættes i de medlemsstater, hvis egen tærskel er overskredet. I så fald bør der tages hensyn til de mængder, som ikke er forarbejdet i de medlemsstater, hvis tærskel ikke er overskredet.

(6) For øjeblikket udbetales støtten til forarbejdning af tomater, ferskner og pærer i henhold til forordning (EF) nr. 2201/96 til forarbejdningsvirksomheder, som for råvaren har betalt producenten en pris, der mindst er lig med minimumsprisen. Endvidere fastsættes denne støtte pr. vægtenhed af de støtteberettigede færdigvarer. Forvaltningen af denne ordning bør forenkles, handelsforbindelserne mellem producentorganisationerne og forarbejdningsvirksomhederne bør gøres mere fleksible, og det bør være lettere at tilpasse udbuddet efter forbrugernes efterspørgsel til rimelige priser. Derfor bør støtten ydes til de producentorganisationer, som leverer friske produkter til forarbejdningsvirksomhederne, støtten bør fastsættes på grundlag af råvarens vægt uafhængigt af den færdigvare, som skal fremstilles, og minimumsprisen bør ophæves.

([1]) EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1. Forordningen senest ændret ved forordning (EF) nr. 1257/1999 (EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80).

([2]) EFT L 297 af 21.11.1996, s. 29. Forordningen senest ændret ved forordning (EF) nr. 2701/1999 (EFT L 327 af 21.12.1999, s. 5).

(7) Støtten til forarbejdning af tomater, ferskner og pærer bør fastsættes på grundlag af den støtte, der er ydet i de seneste produktionsår forud for denne ændring af ordningen.

(8) Som følge af denne ændring af afsnit I i forordning (EF) nr. 2201/96 bør bestemmelserne om forarbejdningstøtteordningen for svesker fremstillet af enteblommer og tørrede figner derfor tilpasses, uden at indholdet ændres.

(9) Ved artikel 5 i forordning (EF) nr. 2202/96 ([1]) indføres der EF-forarbejdningstærskler for citroner, appelsiner, grapefrugter og for produktgruppen mandariner, klementiner og satsumas, i det følgende benævnt »små citrusfrugter«. Siden denne ordning blev indført, er tærsklerne i produktionsåret 1998/99 og 1999/2000 blevet overskredet i stort omfang hvert produktionsår for citroner og appelsiner, og i mindre omfang for små citrusfrugter. Tærsklerne for grapefrugter er blevet overholdt. I overensstemmelse med reglerne har overskridelserne medført, at forarbejdningsstøtten er blevet kraftigt nedsat. Hvis dette får lov at fortsætte, vil det fremover kunne resultere i, at produkter, der normalt går til forarbejdning, vil blive tilbagekøbt. Derfor bør tærsklerne hæves for citroner, appelsiner og små citrusfrugter.

(10) Udviklingen i de mængder, der sendes til forarbejdning, er meget forskellig fra den ene medlemsstat til den anden. For at øge de erhvervsdrivendes ansvarsfølelse i de enkelte medlemsstater bør EF-forarbejdningstærsklerne derfor opdeles mellem medlemsstaterne på et rimeligt grundlag, og EF-støtten bør ved overskridelse af EF-tærsklen kun nedsættes i de medlemsstater, hvis egen tærskel er overskredet. I så fald bør der tages hensyn til de mængder, som ikke er forarbejdet i de medlemsstater, hvis tærskel ikke er overskredet.

(11) Den ændrede nummerering af bilagene til forordning (EF) nr. 2202/96 medfører, at artikel 3 i samme forordning også må ændres.

(12) Da de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af forordning (EF) nr. 2200/96 og forordning (EF) nr. 2201/96, er forvaltningsforanstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([2]), bør disse foranstaltninger vedtages efter forvaltningsproceduren i nævnte afgørelses artikel 4.

(13) Ændringerne af forordning (EF) nr. 2200/96, (EF) nr. 2201/96 og (EF) nr. 2202/96 bør anvendes fra produktionsåret 2001/02. Da driftsfondene forvaltes på basis af kalenderåret, bør ændringen af artikel 15, stk. 5, tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 2200/96 dog anvendes fra 2001 —

([1]) EFT L 297 af 21.11.1996, s. 49 Forordningen ændret ved forordning (EF) nr. 858/1999 (EFT L 108 af 27.4.1999, s. 8).

([2]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 2200/96 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 15, stk. 5, tredje afsnit, affattes således:

»Den finansielle støtte kan dog højst udgøre 3 % af værdien af hver producentorganisations afsatte produktion.«

2) Artikel 23, stk. 3, 4, 5 og 6, affattes således:

»3. Anvendes stk. 1, betaler producentorganisationerne eller sammenslutningerne heraf for hvert af de produkter, der er nævnt i bilag II, og som er i overensstemmelse med normerne, de producenter, der er medlem, den EF-tilbagekøbsgodtgørelse, der er fastsat i bilag V. Denne godtgørelse betales for højst

— 5 % af den markedsførte mængde citrusfrugter

— 8,5 % af den markedsførte mængde æbler og pærer

— 10 % af den markedsførte mængde af andre produkter.

De lofter, der er fastsat i første afsnit, gælder for den mængde som defineret efter proceduren i artikel 46 af hvert produkt, som markedsføres udelukkende af medlemmerne af den pågældende producentorganisation eller, i tilfælde af anvendelse af artikel 11, stk. 1, litra c), af en anden organisation, men eksklusive tilbagekøb, der foretages efter artikel 24.

4. De lofter, der er fastsat i stk. 3, gælder fra produktionsåret 2002/03. For produktionsåret 2001/02 er loftet på 10 % for citrusfrugter, meloner og vandmeloner og på 20 % for andre produkter.

Stk. 3, andet afsnit, gælder for de lofter, der er fastsat i dette stykke.

5. Procentsatserne i stk. 3 og 4 er gennemsnit for en treårsperiode med en årlig overskridelsesmargen på 3 %.«

3) Artikel 24 affattes således:

»*Artikel 24*

For de produkter, der er nævnt i bilag II, lader producentorganisationerne artikel 23 gælde for de landbrugere, der ønsker det, og som ikke er medlem af nogen af de i denne forordning omhandlede organisationer. EF-tilbagekøbsgodtgørelsen nedsættes dog med 10 %. Endvidere beregnes det beløb, der skal udbetales, under hensyn til de dokumenterede samlede tilbagekøbsudgifter, som medlemmerne har afholdt. Ovennævnte godtgørelse må ikke ydes for større procentdele af den markedsførte produktion end dem, der er fastsat i artikel 23, stk. 3.«

4) Artikel 26 affattes således:

»*Artikel 26*

EF-tilbagekøbsgodtgørelsen er et enhedsbeløb, der gælder for hele EF.«

5) Artikel 35, stk. 3, tredje afsnit, affattes således:

»Restitutionerne fastsættes efter proceduren i artikel 46. De fastsættes med regelmæssige mellemrum eller ved licitation.«

6) Artikel 45 udgår.

7) Artikel 46 affattes således:

»*Artikel 46*

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for Friske Frugter og Grøntsager, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, finder forvaltningsproceduren i artikel 4 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3.

3. Det tidsrum, der er nævnt i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til en måned.«

Artikel 2

I forordning (EF) nr 2201/96 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 til 6 affattes således:

»*Artikel 2*

Der indføres en EF-støtteordning for producentorganisationer, der leverer tomater, ferskner og pærer, som er høstet i EF, til forarbejdning af de produkter, der er nævnt i bilag I.

Artikel 3

1. Ordningen i artikel 2 er baseret på kontrakter mellem producentorganisationer, der er anerkendt eller foreløbigt anerkendt i henhold til forordning (EF) nr. 2200/96, og forarbejdningsvirksomheder, der er godkendt af medlemsstaternes myndigheder.

I produktionsåret 2001/02 kan der dog også indgås kontrakter mellem forarbejdningsvirksomheder og individuelle producenter for højst 25 % af den mængde, som hver enkelt forarbejdningsvirksomhed indgår kontrakt for.

2. Kontrakterne indgås inden en bestemt dato, som fastsættes efter proceduren i artikel 29. Kontrakterne skal bl.a. indeholde oplysninger om de mængder, de vedrører, den tidsmæssige fordeling af leverancerne til forarbejdningsvirksomheden, den pris, producentorganisationerne skal have betalt, og om forarbejdningsvirksomhedens forpligtelse til at forarbejde de produkter, der omfattes af kontrakterne.

Når kontrakterne er indgået, sendes de til medlemsstaternes myndigheder.

3. Producentorganisationerne lader denne artikel gælde for landbrugere, som ikke er medlem af nogen af de i forordning (EF) nr. 2200/96 omhandlede organisationer, men som forpligter sig til at afsætte hele deres produktion af tomater, ferskner og pærer til forarbejdning gennem disse organisationer, og som betaler et bidrag til de samlede udgifter til organisationens forvaltning af ordningen.

Artikel 4

1. Der ydes støtte til producentorganisationerne for de mængder råvarer, der leveres til forarbejdning i henhold til de kontrakter, som er nævnt i artikel 3.

2. Støtten er på:

— 29,84 EUR/t tomater

— 47,7 EUR/t ferskner

— 161,7 EUR/t pærer.

3. Medlemsstaterne udbetaler støtten til producentorganisationerne efter disses ansøgning, så snart kontrolmyndighederne i den medlemsstat, hvor forarbejdningen foretages, har konstateret, at de produkter, der var omfattet af kontrakter, er leveret til forarbejdningsindustrien, jf. dog artikel 5. Den støtte, som producentorganisationen modtager, udbetales til dens medlemmer.

Artikel 5

1. For hvert af de produkter, der er nævnt i artikel 2, fastsættes der EF-forarbejdningstærskler og nationale forarbejdningstærskler som nævnt i bilag II.

2. Overskrides en EF-forarbejdningstærskel, nedsættes den støtte, der er fastsat for det pågældende produkt i henhold til artikel 4, stk. 2, i hele den medlemsstat, hvor forarbejdningstærsklen er overskredet.

Ved anvendelsen af første afsnit beregnes overskridelsen af en tærskel, ved at tærsklen sammenholdes med den gennemsnitlige mængde, der er forarbejdet med støtte i henhold til denne forordning i de tre produktionsår, der går forud for det produktionsår, som støtten skal fastsættes for.

Ved beregningen af, hvor stor overskridelsen af de enkelte medlemsstaters tærskler er, fordeles de mængder, som en medlemsstat har fået tildelt, men ikke forarbejdet, dog forholdsmæssigt på de øvrige medlemsstaters tærskler.

Støtten nedsættes i forhold til overskridelsen af den pågældende tærskel.

3. For tomater gælder følgende bestemmelser for de første produktionsår efter gennemførelsen af denne forordning:

a) for det første produktionsår:

— beregnes overskridelsen af forarbejdningstærsklen på grundlag af den mængde, der er leveret til forarbejdning med støtte i løbet af dette produktionsår, og

— den støtte, der er fastsat i artikel 4, stk. 2, nedsættes til 27,13 EUR/t. Der udbetales dog et tillægsbeløb efter produktionsårets udløb, i de medlemsstater, hvis tærskel ikke er overskredet, eller hvis tærskel er overskredet med under 10 %, og i alle de berørte medlemsstater, såfremt EF-tærsklen ikke er overskredet. Dette tillægsbeløb fastsættes på grundlag af den reelle overskridelse af den pågældende tærskel

b) for det andet produktionsår beregnes overskridelsen af forarbejdningstærsklen på grundlag af den mængde, der er leveret til forarbejdning med støtte i løbet af det første produktionsår

c) for det tredje produktionsår beregnes overskridelsen af forarbejdningstærsklen på grundlag af den gennemsnitlige mængde, der er leveret til forarbejdning med støtte i løbet af de to første produktionsår.

Artikel 6

1. Gennemførelsesbestemmelserne til artikel 2 til 5, bl.a. om godkendelse af forarbejdningsvirksomheder, indgåelse af forarbejdningskontrakter, udbetaling af støtte, kontrolforanstaltninger og sanktioner, produktionsår, mindstekrav til de råvarer, der leveres til forarbejdning, mindstekrav til færdigvarernes kvalitet og de økonomiske følger af tærskeloverskridelser vedtages efter proceduren i artikel 29.

2. Efter samme procedure fastsættes der bestemmelser om kvalitets- og mængdekontrol:

— af de produkter, producentorganisationerne leverer til forarbejdningsvirksomhederne

— af forarbejdningsvirksomhedernes reelle forarbejdning af de leverede produkter til produkter som nævnt i bilag I.«

2) Følgende indsættes som artikel 6a, 6b og 6c:

»*Artikel 6a*

1. Der indføres en produktionsstøtteordning for:

a) tørrede figner henhørende under KN-kode 0804 20 90

b) svesker af tørrede enteblommer henhørende under KN-kode ex 0813 20 00

som stammer fra frugt, der er høstet i EF.

2. Produktionsstøtten ydes til forarbejdningsvirksomheder, som for råvaren har betalt producenten en pris, der mindst er lig med minimumsprisen i henhold til kontrakter mellem anerkendte eller foreløbigt anerkendte producentorganisationer, jf. forordning (EF) nr. 2200/96, og forarbejdningsvirksomheder.

I produktionsåret 2001/02 kan der dog også indgås kontrakter mellem forarbejdningsvirksomheder og individuelle producenter for højst 25 % af den mængde, som er berettiget til produktionsstøtte.

Producentorganisationerne lader denne artikel gælde for landbrugere, som ikke er medlem af nogen af de i forordning (EF) nr. 2200/96 omhandlede organisationer, men som forpligter sig til at afsætte hele deres produktion til fremstilling af produkter, som er nævnt i stk. 1, gennem disse organisationer, og som betaler et bidrag til de samlede udgifter til organisationens forvaltning af ordningen.

Kontrakterne skal indgås inden hvert produktionsårs begyndelse.

Artikel 6b

1. Den minimumspris, som producenten skal have, fastsættes på grundlag af:

a) minimumsprisen i det foregående produktionsår

b) udviklingen i markedspriserne inden for frugt- og grøntsagssektoren

c) nødvendigheden af at sikre en normal afsætning af den friske råvare til de forskellige anvendelsesformål, herunder forsyning af forarbejdningsindustrien.

2. Minimumsprisen fastsættes inden hvert produktionsårs begyndelse.

3. Minimumsprisen og gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes efter proceduren i artikel 29.

Artikel 6c

1. Produktionsstøtten kan ikke være større end forskellen mellem den minimumspris, der betales producenten i Fællesskabet, og prisen på råvaren i de vigtigste producerende og eksporterende tredjelande.

2. Produktionsstøtten fastsættes således, at det bliver muligt at afsætte fællesskabsproduktionen inden for den grænse, der er fastsat i stk. 1.

Ved fastsættelsen af støtten, tages der især hensyn til:

a) forskellen mellem råvareomkostningerne i EF og de vigtigste konkurrerende tredjelande

b) støtten for det foregående produktionsår

og

c) hvis EF-produktionen af det pågældende produkt udgør en væsentlig andel af markedet, udviklingen i samhandelen med tredjelande og i priserne, når sidstnævnte kriterium fører til en nedsættelse af støtten.

3. Produktionsstøtten fastsættes på grundlag af det forarbejdede produkts nettovægt. Koefficienterne for forholdet mellem den anvendte råvares vægt og det forarbejdede produkts nettovægt fastsættes skønsmæssigt. De ajourføres regelmæssigt på grundlag af erfaringerne.

4. Forarbejdningsvirksomhederne modtager kun produktionsstøtte for forarbejdede produkter, der:

a) er fremstillet af en råvare, som er høstet i EF, og for hvilken virksomhederne mindst har betalt den minimumspris, som er nævnt i artikel 6a, stk. 2

b) er i overensstemmelse med minimumskvalitetskravene.

5. Råvareprisen i de vigtigste konkurrerende tredjelande bestemmes især på grundlag af de priser, der faktisk opnås af landbrugsbedrift for friske produkter af tilsvarende kvalitet til forarbejdning, vægtet i forhold til de mængder færdigvarer, som disse tredjelande eksporterer.

6. Hvis EF-produktionen af det pågældende produkt udgør mindst 50 % af forbruget i EF, vurderes udviklingen i priserne og i import- og eksportmængderne på grundlag af tallene for kalenderåret forud for begyndelsen af produktionsåret sammenholdt med tallene for det foregående kalenderår.

7. Kommissionen fastsætter inden begyndelsen af hvert produktionsår produktionsstøtten efter proceduren i artikel 29. Efter samme procedure fastsætter den de koefficienter, der er nævnt i stk. 3, minimumskvalitetskravene samt de øvrige gennemførelsesbestemmelser til denne artikel.«

3) Artikel 28 udgår.

4) Artikel 29 affattes således:

»*Artikel 29*

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for Forarbejdede Frugter og Grøntsager, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, finder forvaltningsproceduren i artikel 4 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3.

3. Det tidsrum, der er nævnt i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til en måned.«

5) Bilag I affattes som angivet i bilag I til denne forordning.

6) Bilag III affattes som angivet i bilag II til denne forordning.

Artikel 3

I forordning (EF) nr. 2202/96 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 3 affattes således:

»*Artikel 3*

1. Der ydes støtte til producentorganisationerne for de mængder, der leveres til forarbejdning i henhold til de kontrakter, som er nævnt i artikel 2.

2. Støttens størrelse er anført i tabel 1 i bilag I.

Dog gælder følgende

a) hvis den kontrakt, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, vedrører flere produktionsår og en minimumsmængde af citrusfrugter, der skal fastlægges efter proceduren i artikel 45 i forordning (EF) nr. 2200/96, er støtten som anført i tabel 2 i bilag I

b) for mængder, der leveres ifølge artikel 4, er støtten som anført i tabel 3 i bilag I.

3. Medlemsstaterne udbetaler støtten til producentorganisationerne efter disses ansøgning, så snart kontrolmyndighederne i den medlemsstat, hvor forarbejdningen foretages, har konstateret, at de produkter, der var omfattet af kontrakter, er leveret til forarbejdningsindustrien, jf. dog artikel 5.

Den støtte, som producentorganisationen modtager, udbetales til dens medlemmer.

4. Der vedtages foranstaltninger efter proceduren i artikel 45 i forordning (EF) nr. 2200/96 for at sikre, at forarbejdningsvirksomhederne overholder forpligtelsen til at forarbejde de produkter, der leveres af producentorganisationerne.«

2) Artikel 5 affattes således:

»*Artikel 5*

1. For EF og for hver producerende medlemsstat fastsættes der en forarbejdningstærskel for hvert af de tre produkter citroner, appelsiner og grapefrugter og for produktgruppen mandariner, klementiner og satsumas. Tærsklerne er anført i bilag II.

2. Overskrides en EF-forarbejdningstærskel, nedsættes den støtte, der er fastsat for det pågældende produkt i henhold til artikel 3, stk. 2, i hele den medlemsstat, hvor forarbejdningstærsklen er overskredet.

Ved anvendelsen af første afsnit beregnes overskridelsen af en tærskel, ved at tærsklen sammenholdes med den gennemsnitlige mængde, der er forarbejdet med støtte i henhold til denne forordning i de tre produktionsår eller tilsvarende perioder, der går forud for det produktionsår, som støtten skal fastsættes for.

Ved beregningen af, hvor stor overskridelsen af de enkelte medlemsstaters tærskler er, fordeles de mængder, som en medlemsstat har fået tildelt, men ikke forarbejdet, dog forholdsmæssigt på de øvrige medlemsstaters tærskler. Støtten nedsættes i forhold til overskridelsen af den pågældende tærskel.«

3) Bilaget bliver til »Bilag I«.

4) Bilag III til nærværende forordning indsættes efter bilag I.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes for hvert produkt eller produktgruppe fra produktionsåret 2001/02. Artikel 1, nr. 1, anvendes dog for driftsfonde fra 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I

FORARBEJDEDE PRODUKTER SOM NÆVNT I ARTIKEL 2

KN-Kode	Varebeskrivelse
ex 0710 80 70	Flåede tomater, hele eller i stykker, frosne
ex 0712 90 30	Tomatflager
2002 10 10	Flåede tomater, hele eller i stykker
2002 10 90	Ikke-flåede tomater, hele eller i stykker
ex 2002 90	Andre varer (*crush* og pizza sauce)
ex 2002 90 11 ex 2002 90 19	Tomatsaft (herunder tomatpuré)
ex 2002 90 31 ex 2002 90 39 ex 2002 90 91 ex 2002 90 99	Tomatkoncentrat
ex 2008 40 51 ex 2008 40 59 ex 2008 40 71 ex 2008 40 79 ex 2008 40 91 ex 2008 40 99	Williams- og Rochapærer i sukkerlage og/eller i naturlig frugtsaft
ex 2008 70 61 ex 2008 70 69 ex 2008 70 71 ex 2008 70 79 ex 2008 70 92 ex 2008 70 94 ex 2008 70 99	Ferskner i sukkerlage og/eller i naturlig frugtsaft
ex 2008 92 ex 2008 99	Blandinger af frugter, hele eller i stykker, i sukkerlage og/eller i naturlig frugtsaft med indhold af mindst [60 %] ferskner og pærer
2009 50	Tomatsaft

BILAG II

»*BILAG III*

FORARBEJDNINGSTÆRSKLER SOM NÆVNT I ARTIKEL 5

Friske råvarer (ton nettovægt)		Tomater	Ferskner	Pærer
EF-tærskel		7 519 888	504 594	104 378
Nationale tærskler	Grækenland	1 185 986	265 588	5 155
	Spanien	1 113 272	180 794	35 199
	Frankrig	329 322	15 685	17 703
	Italien	3 970 498	42 309	45 708
	Nederlandene	—	—	243
	Østrig	—	—	9
	Portugal	920 810	218	361«

BILAG III

»*BILAG II*

FORARBEJDNINGSTÆRSKLER SOM NÆVNT I ARTIKEL 5

Friske råvarer i ton nettovægt		Appelsiner	Citroner	Grapefrugter	Små citrusfrugter
EF-tærskel		1 307 900	488 400	6 000	352 000
Nationale tærskler	Grækenland	219 334	26 759	799	4 782
	Spanien	536 786	183 842	1 919	247 671
	Frankrig	—	—	61	408
	Italien	536 161	277 799	3 221	97 559
	Portugal	15 619	—	—	1 580«

Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om bestemmelser vedrørende bemanding af fartøjer i fast passager- og færgefart mellem medlemsstaterne [1]

(2000/C 337 E/35)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 437 endelig udg. — 1998/0159(COD)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 af 13. juli 2000)

[1] EFT C 213 af 9.7.1998, s. 17.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —	EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 84, stk. 2,	under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 80, stk. 2,
under henvisning til forslag fra Kommissionen,	Uændret
under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg [1],	
	Regionsudvalget har ikke afgivet udtalelse inden den af Rådet fastsatte frist,
i henhold til proceduren i artikel 189 C i traktaten og i samarbejde med Europa-Parlamentet, og [2],	i henhold til proceduren i traktatens artikel 251 [2], og
ud fra følgende betragtninger:	Uændret
(1) Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 [3] af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på søtransportområdet mellem medlemsstaterne og mellem medlemsstater og tredjelande, ændret ved forordning (EØF) nr. 3573/90 [4], gjorde samtlige traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser gældende for søtransport mellem medlemsstaterne.	
(2) Bestemmelserne om bemanding for tjenesteydelser ved fast passager- og færgefart mellem medlemsstaterne henhører normalt under fartøjets registreringsstat (flagstaten); Rom-konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser [5], giver mulighed for andre ordninger; der skal også tages hensyn til de interesser, der gør sig gældende hos Fællesskabet og de medlemsstater, mellem hvis territorier sådan sejlads foregår.	

[1] EFT C 40 af 15.2.1999, s. 3.

[2] EFT C 175 af 21.6.1999, s. 440.

[3] EFT L 378 af 31.12.1986, s. 1.

[4] EFT L 353 af 17.12.1990, s. 16.

[5] EFT L 266 af 9.10.1980, s. 1, konsolideret udgave i (EFT C 27 af 26.1.1998, s. 34).

[2] EFT C 175 af 21.6.1999, s. 440.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(3) Princippet om, at søfartsvirksomheder, der er etableret uden for Fællesskabet, ikke skal modtage gunstigere behandling end skibsfartsvirksomheder, der er etableret på en medlemsstats område, bør bevares.	
	(4) Det er hensigtsmæssigt at begrænse direktivets anvendelsesområde til sektoren for fast passager- og færgefart, herunder blandet passager/godstransport og dermed at udelukke fast godsfart, herunder tjenesteydelser, der udføres af fartøjer, der kan medføre mere end 12 førere.
(5) De særlige forhold forbundet med markedet for fast passager- og færgefart mellem medlemsstaterne kræver foranstaltninger til at sikre det indre markeds funktion ved at garantere, at arbejds- og ansættelsesvilkårene for sømænd er i overensstemmelse med den sociale standard, der generelt gælder i Fællesskabet.	Uændret
(6) Målene for de påtænkte foranstaltninger, fastsættelse af regler for arbejdsforholdene for tredjelandes statsborgere, der er beskæftiget på færger, der driver sejlads mellem medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; de kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 3 B, på grund af de påkrævede bestemmelsers omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er dette direktiv begrænset til det minimum, der er påkrævet for at nå disse mål.	(6) Målene for de påtænkte foranstaltninger, fastsættelse af regler for arbejdsforholdene for tredjelandes statsborgere, der er beskæftiget på færger, der driver sejlads mellem medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; de kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, på grund af de påkrævede bestemmelsers omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er dette direktiv begrænset til det minimum, der er påkrævet for at nå disse mål.
(7) Det bør kræves, at tredjelandes statsborgere, som arbejder inden for ovennævnte sektorer, ikke behandles mindre gunstigt end arbejdstagere, der er bosat i Fællesskabet.	Uændret
(8) Medlemsstaterne bør kunne indrømme undtagelse fra forpligtelsen til at behandle tredjelandes sømænd som EF-bosiddende på fast passager- og færgefart mellem medlemsstater, når det gælder arbejdskontrakter af meget kort varighed, eller når der er akut mangel på færgekapacitet på grund af uforudsete forhold.	
(9) De kompetente organer i de forskellige medlemsstater bør samarbejde med hinanden i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.	
(10) Hver medlemsstat fastsætter de sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af overtrædelse af de bestemmelser, der vedtages med henblik på gennemførelse af dette direktiv —	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:	
Artikel 1	
1. Dette direktiv finder anvendelse på medlemsstaternes statsborgere og på søfartsvirksomheder, der er etableret i en medlemsstat, og som driver fast passager- og færgefart, herunder blandet passager-/godstransport mellem havne i forskellige medlemsstater.	
2. Bestemmelserne i dette direktiv finder også anvendelse på statsborgere i medlemsstater, der er etableret uden for Fællesskabet, og på søfartsvirksomheder, der er etableret uden for Fællesskabet og kontrolleret af en medlemsstats statsborgere, hvis deres fartøjer er registreret i denne medlemsstat og fører dens flag i overensstemmelse med dens lovgivning, og disse statsborgere og søfartsvirksomheder yder de tjenesteydelser, der er nævnt i stk. 1.	
3. Dette direktiv finder også anvendelse i den udstrækning, de i stk. 1 og 2 nævnte statsborgere og søfartsvirksomheder beskæftiger statsborgere fra tredjelande om bord på skibe, der anvendes til at udføre de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser.	
4. Andre søfartsvirksomheder end de i stk. 2 nævnte, der er etableret uden for Fællesskabet, må ikke gives gunstigere behandling end de i stk. 1 og 2 nævnte statsborgere og søfartsvirksomheder.	
	Artikel 1a
	I dette direktiv forstås ved:
	1. »passagerfart«: en søtransportydelse, der udføres af et passagerskib
	2. »rutefart«: en række overfarter, der er tilrettelagt på en sådan måde, at der sikres forbindelse mellem de samme to eller flere havne,
	i) enten i henhold til en offentliggjort fartplan
	ii) eller med en sådan regelmæssighed eller frekvens, at de udgør en genkendelig systematisk række;
	3. »passagerskib«: et søgående fartøj, der medfører mere end tolv passagerer. Dette omfatter højhastighedsfartøjer og skibe eller fartøjer, der medfører både passagerer og gods. Skibe, som udelukkende medfører gods, er ikke omfattet;
	4. »passagerer«: alle andre personer end:
	i) skibsføreren og besætningen eller andre personer, der er forhyret eller beskæftiget i en hvilken som helst egenskab om bord på et skib
	ii) børn under et år
	og
	iii) førere eller medhjælpere på kommercielle landevejskøretøjer eller tog, som i erhvervsmæssigt øjemed rejser sammen med deres køretøjer;

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
	5. »kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, som er blevet erklæret generelt gældende«: kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, som skal overholdes af alle de pågældende søfartsvirksomheder på nationalt niveau.
Artikel 2	Uændret
1. Uanset hvilke retsregler, der finder anvendelse på arbejds- og ansættelsesvilkårene, sikrer medlemsstaterne, at de i artikel 1, stk. 1 og 2, nævnte statsborgere og søfartsvirksomheder, som driver fast passager- og færgefart mellem medlemsstaterne, garanterer statsborgere fra tredjelande, der er beskæftigede på skibe, der udfører sådanne tjenesteydelser, de arbejds- og ansættelsesvilkår, der er fastsat:	
a) ved love og administrative bestemmelser, og/eller	
b) ved kollektive aftaler eller ved voldgiftskendelser, som er blevet erklæret generelt gældende, for så vidt de vedrører de i artikel 1, stk. 1, nævnte aktiviteter, og som er gældende for bosiddende i skibets registreringsstat.	
2. Hvis det pågældende skib ikke er registreret i en medlemsstat, skal de i stk. 1 omhandlede arbejds- og ansættelsesvilkår være dem, der er gældende for bosiddende i en af de medlemsstater, mellem hvis havne sejladsen foregår, og hvormed tjenesteydelsen har den nærmeste forbindelse. Den nærmeste forbindelse afgøres på grundlag af det sted, hvorfra sejladsen reelt administreres, og det sted, hvor de pågældende sømænd er bosiddende.	2. Hvis det pågældende skib ikke er registreret i en medlemsstat, skal de i stk. 1 omhandlede arbejds- og ansættelsesvilkår være dem, der er gældende for bosiddende i en af de medlemsstater, mellem hvis havne sejladsen foregår, og hvormed tjenesteydelsen har den nærmeste forbindelse. Den nærmeste forbindelse afgøres på grundlag af det sted, hvorfra sejladsen reelt administreres.
3. De i stk. 1 nævnte arbejds- og ansættelsesvilkår omfatter følgende:	Uændret
a) maksimal arbejdstid og minimal hviletid	
b) minimalt antal betalte fridage pr. år	
c) mindsteløn, herunder overtidsbetaling	
d) sikkerhed, sundhed og hygiejne på arbejdspladsen	
e) beskyttelsesforanstaltninger med hensyn til arbejds- og ansættelsesvilkår for gravide kvinder og kvinder, der lige har født, samt for børn og for unge	
f) ligebehandling af mænd og kvinder samt andre bestemmelser vedrørende ikke-forskelsbehandling	
g) hjemsendelsesforanstaltninger for sømænd og betaling af løn og sociale bidrag i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens.	
4. Stk. 1, 2 og 3 er ikke til hinder for anvendelse af arbejds- og ansættelsesvilkår, som er gunstigere for arbejdstagerne.	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
5. Ved kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, som er blevet erklæret generelt gældende, forstås kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, der skal overholdes af alle de pågældende søfartsvirksomheder på nationalt niveau.	Udgår
Hvis der ikke findes et system til at erklære, at kollektive aftaler eller voldgiftskendelser er generelt gældende, baserer medlemsstaterne sig på:	Uændret
a) kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, som finder generel anvendelse for alle søfartsvirksomheder som nævnt i artikel 1, stk. 1 og 2, og/eller	
b) kollektive aftaler, der er blevet indgået af de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer på det relevante marked på nationalt niveau.	
Andet afsnit er betinget af, at anvendelsen af de pågældende aftaler og kendelser på de i artikel 1, stk. 1 og 2, nævnte søfartsvirksomheder sikrer ligebehandling hvad angår de anliggender, der er nævnt i stk. 3 i nærværende artikel, for alle de pågældende søfartsvirksomheder.	Udgår
	6. Når en af de i denne artikel nævnte bestemmelser på samme tid er fastlagt ved lov og ved gældende kollektive aftaler, og bestemmelserne i disse aftaler er gunstigere, skal flagmedlemsstaten eller i givet fald den medlemsstat, hvortil der er den nærmeste forbindelse i henhold til artikel 2, stk. 2, påse, at de søfartsvirksomheder, som udfører fast passagertransport, som defineret i artikel 1, litre a), anvender denne bestemmelse på sømænd fra tredjelande.
Artikel 3	Uændret
1. Medlemsstaterne kan, efter høring af arbejdsgivere og arbejdstagere i henhold til skik og brug i den enkelte medlemsstat, beslutte ikke at anvende bestemmelserne i artikel 2, stk. 3, litra b) og c), hvis den periode, hvori de pågældende tredjelandsstatsborgere er beskæftigede, ikke overstiger en måned inden for en tolvmånedersperiode.	
2. Medlemsstaterne kan indrømme undtagelse, for et tidsrum på to måneder, fra bestemmelserne i artikel 2, stk. 3, litra b) og c), til en leverandør af tjenesteydelser, som nævnt i artikel 1, stk. 1, for skibe, der er blevet chartret for at kompensere for akut kapacitetsmangel på en færgerute, som er opstået på grund af uforudsete omstændigheder. Undtagelser for perioder, der overstiger to måneder, kræver Kommissionens forudgående godkendelse.	
3. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om undtagelser i henhold til stk. 2 samt om de omstændigheder, der ligger til grund for undtagelserne.	
Artikel 4	
1. Med henblik på gennemførelsen af dette direktiv udpeger medlemsstaterne i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis et eller flere forbindelseskontorer eller et eller flere kompetente nationale organer.	

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
2. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til samarbejde mellem de offentlige myndigheder, som i henhold til national lovgivning har ansvaret for at overvåge de i artikel 2 nævnte arbejds- og ansættelsesvilkår.	
Gensidig forvaltningsmæssig bistand ydes gratis.	
3. Hver medlemsstat meddeler de andre medlemsstater og Kommissionen de i stk. 1 nævnte forbindelseskontorer og/eller kompetente organer.	
Artikel 5	*Artikel 5*
	Den medlemsstat, der er flagstat eller i givet fald den medlemsstat, hvortil der er den nærmeste forbindelse i henhold til artikel 2, stk. 2, kontrollerer, at de pågældende rederier anvender de samme arbejds- og ansættelsesvilkår over for sømænd, der er statsborgere i et tredjeland, og som beskæftiges om bord på deres skibe, som dem, der er gældende for bosiddende sømænd.
Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der finder anvendelse i tilfælde af overtrædelse af de nationale foranstaltninger, der fastsættes på grundlag af dette direktiv, og træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre gennemførelsen af disse bestemmelser. Medlemsstaterne meddeler disse bestemmelser til Kommissionen senest den i artikel 6 nævnte dato og meddeler eventuelle senere ændringer snarest muligt.	Uændret
	Når rutefarten vedrører andre medlemsstater end den medlemsstat, der er flagstat, samarbejder søfartsmyndighederne i de pågældende medlemsstater om at overvåge, at denne artikel overholdes på de betingelser, der er fastsat i artikel 4.
Artikel 6	*Artikel 6*
Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. juni 1999. De underretter straks Kommissionen herom.	Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 12 måneder efter direktivets ikrafttræden. De underretter straks Kommissionen herom.
De anvender disse love og administrative bestemmelser med virkning fra den [1. januar 2000]	De anvender disse love og administrative bestemmelser senest 18 måneder efter direktivets ikrafttræden.
Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.	Uændreet
	Artikel 6a
	Kommissionen forelægger i rette tid Rådet og Europa-Parlamentet en rapport om gennemførelsen af dette direktiv og i givet fald eventuelle nødvendige forslag.
Artikel 7	Uændret
Direktivet træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.	
Artikel 8	
Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.	

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/67/EF for så vidt angår yderligere åbning af Fællesskabets marked for posttjenester

(2000/C 337 E/36)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 319 endelig udg. — 2000/0139(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 14. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, artikel 55, og

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådet erklærede i sin resolution af 7. februar 1994 om udvikling af Fællesskabets posttjenester [1], at et af de vigtigste mål for Fællesskabets postpolitik er at forene en gradvis og kontrolleret åbning af postmarkedet og en varig garanti for opfyldelse af befordringspligten.

(2) Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet [2] er der fastlagt en lovgivningsmæssig ramme for postsektoren på fællesskabsplan, herunder foranstaltninger der skal sikre, at befordringspligten opfyldes, maksimumgrænser for de posttjenester, som medlemsstaterne kan give deres befordringspligtige virksomhed(er) eneret på med henblik på at opfylde befordringspligten, og en tidsplan for beslutningerne om yderligere åbning af markedet med det formål at skabe et indre marked for posttjenester.

(3) I traktatens artikel 16 understreges den plads, som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse indtager i Unionens fælles værdinormer, og den rolle, som de spiller med henblik på at fremme social og territorial samhørighed. I samme artikel hedder det også, at der skal sørges for, at sådanne tjenester ydes på grundlag af principper og vilkår, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver.

(4) I Europa-Parlamentets beslutning af 14. januar 1999 om posttjenester [3] og i beslutning af 18. februar 2000 ligeledes om posttjenester [4] understreges posttjenesternes økonomiske og sociale betydning og behovet for at fastholde et højt kvalitetsniveau for tjenester, der er omfattet af befordringspligten.

(5) I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 nævnes to områder inden for posttjenester, hvor der kræves en indsats fra Kommissionen, Rådet og medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive beføjelser. For det første skal der inden udgangen af 2000 fastlægges en strategi for fjernelse af hindringer for tjenesteydelser, dvs. posttjenester. For det andet skal der sættes mere skub i liberaliseringen på områder som posttjenester. Målet er, at det indre marked kommer til at fungere fuldt ud på posttjenesteområdet.

(6) Kommissionen har foretaget en grundig gennemgang af Fællesskabets postsektor og har i den forbindelse også iværksat undersøgelser af den økonomiske, sociale og teknologiske udvikling i sektoren samt foretaget omfattende høringer af de berørte parter.

(7) Fællesskabets postsektor kræver en moderne lovgivningsmæssig ramme, som har til formål at fremme det indre marked for posttjenester, således at sektoren kan konkurrere med alternative kommunikationsformer og opfylde brugernes ændrede og voksende behov.

(8) Det høje effektivitetsniveau, som den fri udveksling af tjenesteydelser på dette område medfører, gør det muligt at nå det grundlæggende mål, nemlig at sikre en bæredygtig opfyldelse af befordringspligten på et ensartet grundlag i hele Fællesskabet i overensstemmelse med de kvalitetskrav, der er fastsat i direktiv 97/67/EF.

(9) De konkurrencemæssige fordele, som befordringspligtige virksomheder, som er effektive og fleksible over for kundernes efterspørgsel, har, kan være med til at opveje eventuelle yderligere omkostninger, som skyldes befordringspligten, og som ikke kan dækkes kommercielt.

---

[1] EFT C 48 af 16.2.1994, s. 3.

[2] EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14.

[3] EFT C 104 af 14.4.1999, s. 134.

[4] B5-0116/2000, endnu ikke offentliggjort i EFT.

(10) Erfaringerne har vist, at anvendelsen af prisgrænsen som det eneste middel til at fastsætte den ekstra fordel, som eksprestjenester giver, ikke længere er praktisk, da der nu findes eksprestjenester, der indebærer en ekstra fordel, og som ligger under prisgrænsen.

(11) Der bør derfor defineres en kategori omfattende »særtjenester«, som opfylder særlige kundebehov; denne kategori bør omfatte alle tjenester med de krævede ekstra fordele; der bør ikke kunne gives eneret på disse tjenester, uanset sådanne forsendelsers vægt eller pris; i den forbindelse falder post ikke uden for eneretsområdet blot ved at blive sendt elektronisk med henblik på udprintning et andet sted.

(12) Den forventede stigning i efterspørgslen i postsektoren som helhed på mellemlang sigt vil bidrage til at opveje det tab af markedsandele, som de befordringspligtige virksomheder kan komme ud for som følge af en yderligere markedsåbning, hvilket er en ekstra garanti for, at befordringspligten vil blive opfyldt.

(13) Blandt de faktorer, der påvirker beskæftigelsen inden for postsektoren, er den teknologiske udvikling og markedets krav om effektivitetsgevinster de vigtigste. Markedsåbningen spiller en mindre fremtrædende rolle. Markedsåbningen vil bidrage til at gøre postmarkederne større generelt. Eventuelle nedskæringer i personalet hos de befordringspligtige virksomheder som følge af sådanne foranstaltninger (eller forventningen om dem) vil sandsynligvis blive opvejet af den deraf følgende vækst i beskæftigelsen blandt private virksomheder og nye virksomheder på markedet.

(14) Der bør på fællesskabsplan fastlægges en tidsplan for en gradvis og kontrolleret åbning af brevpostmarkedet, som giver alle de befordringspligtige virksomheder tilstrækkelig tid til at indføre de yderligere moderniserings- og strukturomlægningsforanstaltninger, der er nødvendige for at sikre deres overlevelse på lang sigt på de nye markedsbetingelser. Medlemsstaterne skal også have tilstrækkelig tid til at tilpasse deres lovgivning til et mere åbent miljø. Den yderligere markedsåbning bør derfor ske skridt for skridt, hvor der i første omgang sker en væsentlig, men kontrolleret åbning af markedet, hvorefter der på grundlag af en fornyet gennemgang af markedet skal fremsættes forslag om et yderligere skridt.

(15) Det bør sikres, at den næste fase i markedsåbningen er af omfattende karakter og samtidig opnåelig i praksis for medlemsstaterne.

(16) En generel nedsættelse af vægtgrænsen for de tjenester, som de befordringspligtige virksomheder kan få eneret på, til 50 g kombineret med en fuldstændig åbning af markedet for udgående grænseoverskridende post og eksprestjenester udgør en relativt simpel og kontrolleret næste fase, som ikke desto mindre er væsentlig.

(17) Almindelige brevforsendelser på mellem 50 g og 350 g udgør i gennemsnit inden for Fællesskabet omkring 16 % af de befordringspligtige virksomheders samlede indtægter ved postvirksomhed. Udgående grænseoverskridende post og eksprestjenester under prisgrænsen udgør i gennemsnit inden for Fællesskabet yderligere omkring 4 % af de befordringspligtige virksomheders samlede indtægter ved postvirksomhed.

(18) En prisgrænse for de tjenester, der kan gives eneret på, på to og en halv gange den offentlige takst for en brevforsendelse på første vægtsats i den hurtigste standardkategori er passende i kombination med en vægtgrænse på 50 g, når en sådan finder anvendelse.

(19) En vægtgrænse på 50 g for almindelige indenlandske brevforsendelser er praktisk, da den ikke indebærer en risiko for, at den vil blive omgået ved en kunstig stigning i de enkelte brevforsendelsers vægt, da de fleste brevforsendelser vejer under 20 g.

(20) Adresserede reklameforsendelser udgør allerede i de fleste medlemsstater et dynamisk og voksende marked med store udsigter for vækst, mens der i de resterende medlemsstater er et betydeligt vækstpotentiale. Markedet for adresserede reklameforsendelser er allerede i vidt omfang åbent for konkurrence i seks medlemsstater. Den bedre servicefleksibilitet og prisfastsættelse som følge af konkurrencen vil stille adresserede reklameforsendelser bedre i forhold til alternative kommunikationsmedier. Dette vil til gengæld sandsynligvis medføre nye former for forsendelser som en yderligere følgevirkning og styrke postsektorens position som helhed. I det omfang det er nødvendigt for at sikre, at befordringspligten opfyldes, bør det fastsættes, at der stadig kan gives eneret på adresserede reklameforsendelser inden for ovennævnte vægt- og prisgrænse på 50 g og to en halv gange den offentlige takst for en brevforsendelse på første vægtsats i den hurtigste standardkategori.

(21) Udgående grænseoverskridende post er allerede de facto åben for konkurrence i de fleste medlemsstater. Det er ikke nødvendigt at give eneret herpå for at sikre, at befordringspligten opfyldes, da den i gennemsnit kun udgør 3 % af de samlede indtægter ved postvirksomhed. Hvis dette marked åbnes de jure, får de forskellige postvirksomheder mulighed for at indsamle, sortere og transportere al udgående grænseoverskridende post og levere den i medlemsstaterne, men kun i det omfang lovgivningen i den enkelte medlemsstat tillader dette.

(22) Hvis indgående grænseoverskridende post åbnes for konkurrence, bliver det muligt at omgå grænsen på 50 g ved at sende en del af de indenlandske masseforsendelser et andet sted fra, hvorved virkningerne bliver uforudsigelige. Angivelse af brevforsendelsernes oprindelse kan indebære yderligere vanskeligheder med håndhævelsen. En

vægtgrænse på 50 g for almindelige indgående grænseoverskridende brevforsendelser og adresserede reklameforsendelser ligesom for almindelige indenlandske brevforsendelser er praktisk, da den ikke indebærer en risiko for omgåelse enten på denne måde eller gennem en kunstig stigning i de enkelte forsendelsers vægt.

(23) Det er vigtigt nu at fastsætte en tidsplan med henblik på et yderligere skridt hen imod gennemførelse af det indre marked for posttjenester, både af hensyn til opfyldelsen af befordringspligten på lang sigt og af hensyn til den fortsatte udvikling af moderne og effektive postvæsener.

(24) Der bør fastsættes en yderligere periode, inden for hvilken medlemsstaterne fortsat kan give deres befordringspligtige virksomhed(er) eneret på visse posttjenester. Denne yderligere periode vil give de befordringspligtige virksomheder mulighed for at afslutte processen med at tilpasse deres aktiviteter og menneskelige ressourcer til den øgede konkurrence, uden at deres finansielle balance forrykkes, og dermed uden at opfyldelsen af befordringspligten bringes i fare.

(25) Der bør defineres nye vægt- og prisgrænser, og det bør fastsættes hvilke tjenester, de kan anvendes på, ligesom det bør bestemmes, at der skal foretages en fornyet gennemgang og træffes beslutning om yderligere markedsåbning.

(26) Foranstaltninger vedtaget af en medlemsstat, herunder etablering af en udligningsfond, ændringer i en sådan fonds virksomhed eller udbetalinger fra en sådan fond, kan indebære støtte ydet af en medlemsstat eller gennem andre statslige ressourcer i en hvilken som helst form som efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, som på forhånd skal meddeles Kommissionen i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

(27) Muligheden for at give tilladelser til konkurrenter på befordringspligtområdet kan kombineres med et krav om, at disse skal levere befordringspligttjenester.

(28) Medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder bør kombinere indførelsen af sådanne tilladelser med krav om, at forbrugerne skal have gennemsigtige, enkle og billige procedurer til rådighed i forbindelse med klager, uanset om disse vedrører de(n) befordringspligtige virksomhed(er)s tjenester eller tjenester leveret af virksomheder, der er indehavere af tilladelser, herunder indehavere af individuelle tilladelser. Disse procedurer bør desuden kunne gøres gældende af brugere af alle posttjenester, uanset om der er tale om befordringspligttjenester eller ej.

(29) De befordringspligtige virksomheder leverer normalt tjenester, f.eks. til erhvervskunder, til firmaer, der indsamler post hos forskellige kunder, og til massepostafsendere, hvilket giver dem mulighed for at gå ind i postkæden i forskellige led og på forskellige betingelser i sammenligning med standardbrevtjenester. De befordringspligtige virksomheder bør i så fald overholde principperne om gennemsigtighed og ikke-diskriminering, både over for forskellige kunder og i forholdet mellem kunder og deres egne ligestillede tjenester. Det er også nødvendigt, at disse tjenester er til rådighed for privatkunder, som sender post på lignende betingelser, idet der ikke må ske diskriminering ved levering af tjenester.

(30) På baggrund af de klager, der har været over visse befordringspligtige virksomheder i de seneste år, bør det fastsættes, at medlemsstaterne vedtager bestemmelser, der skal sikre, at de befordringspligtige virksomheder ikke krydssubsidierer tjenester uden for eneretsområdet med indtægter fra tjenester på eneretsområdet, undtagen i det omfang det kan påvises, at det er strengt nødvendigt for at opfylde særlige befordringsforpligtelser. Medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder bør derfor vedtage bestemmelser herom og meddele Kommissionen disse bestemmelser.

(31) I betragtning af ændringerne bør datoen for udløbet af anvendelsesperioden for direktiv 97/67/EF udskydes til den 31. december 2006.

(32) Direktiv 97/67/EF bør ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte.

(33) Dette direktiv berører ikke traktatens bestemmelser om konkurrence og fri udveksling af tjenesteydelser, således som der specielt er gjort rede for i Kommissionens meddelelse om anvendelse af konkurrencereglerne på postsektoren og på vurderingen af visse statslige foranstaltninger i relation til posttjenester [1] —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 97/67/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 indsættes som nr. 20):

»20) Særtjenester: tjenester, som klart adskiller sig fra befordrings-pligttjenester, som opfylder særlige kundekrav, og som giver visse ekstra fordele, som standardbrevtjenesterne ikke giver. Ekstra fordele er for eksempel levering efter aftale, mulighed for at ændre bestemmelsessted eller modtager under selve befordringen eller hvis levering på det første bestemmelsessted ikke kan lade sig gøre, sporing, garanteret leveringstid, mere end et afleveringsforsøg, levering i henhold til den af kunden angivne prioritering eller rækkefølge.

Afhentning hos afsenderen uden disse ekstra fordele er ikke en særtjeneste.

[1] EFT C 39 af 6.2.1998, s. 2.

Elektronisk forsendelse til virksomheden og/eller elektronisk modtagelse i virksomheden med henblik på sortering, printning og/eller behandling af post betragtes ikke som en ekstra fordel efter nr. 1).

Ekspresposttjeneste er en særtjeneste, der ud over hurtigere og mere pålidelig indsamling, befordring og levering er kendetegnet ved, at den giver nogle af eller samtlige følgende ekstra fordele: afhentning på afsenderens adresse, aflevering til modtageren selv eller dennes befuldmægtigede repræsentant; garanteret levering senest en bestemt dag, mulighed for at ændre bestemmelsessted eller modtager under selve befordringen, levering af modtagelseskvittering til afsenderen, sporing, personaliseret kundebehandling og tilbud om en række tjenester i overensstemmelse med behovene.«

2) Artikel 7 affattes således:

»*Artikel 7*

1. I det omfang det er nødvendigt for at opfylde befordringspligten, kan medlemsstaterne fortsat give de(n) befordringspligtige virksomhed(er) eneret på visse standardposttjenester. Disse tjenester omfatter kun indsamling, sortering, transport og omdeling af almindelige indenlandske brevforsendelser og indgående grænseoverskridende brevforsendelser inden for begge følgende vægt- og prisgrænser. Vægtgrænsen er 50 g. Denne vægtgrænse gælder ikke, hvis prisen er lig med eller over to og en halv gange den offentlige takst for en brevforsendelse på første vægtsats i den hurtigste kategori.

I tilfælde af gratis postbefordring for blinde og svagtseende kan der tillades undtagelser fra vægt- og prisbetingelserne.

I det omfang det er nødvendigt for at opfylde befordringspligten, kan der fortsat gives eneret på adresserede reklameforsendelser inden for de i første afsnit nævnte pris- og vægtgrænser.

2. Der kan ikke gives eneret på udgående grænseoverskridende brevforsendelser, dokumentudveksling og særtjenester, herunder ekspresposttjeneste.

I forbindelse med særtjenester er det ikke nok at sende post elektronisk blot med henblik på udprintning et andet sted for at undgå eneretten på indgående grænseoverskridende post.

3. Som et yderligere skridt hen imod gennemførelsen af det indre marked for posttjenester, træffer Europa-Parlamentet og Rådet senest den 31. december 2005 afgørelse om fra den 1. januar 2007 at åbne postmarkedet yderligere. Forslag med henblik herpå forelægges af Kommissionen inden den 31. december 2004 efter en fornyet gennemgang af sektoren, som skal være koncentreret om behovet for at sikre, at befordringspligten opfyldes på en rationel måde i et konkurrencepræget markedsmiljø.

På Kommissionens anmodning giver medlemsstaterne alle oplysninger, der er nødvendige for at gennemføre denne fornyede gennemgang.«

3) I artikel 9 indsættes som stk. 6:

»6. Hvis befordringspligtige virksomheder anvender særlige takster, f.eks. for tjenester for erhvervslivet, afsendere af masseforsendelser eller for virksomheder, der indsamler post fra forskellige kunder, skal de anvende principperne om gennemsigtighed og ikke-diskriminering, både med hensyn til takster og de dertil knyttede betingelser. Der skal ved taksterne tages hensyn til de omkostninger, der spares i forhold til standardtjenester, der omfatter samtlige ydelser i forbindelse med indsamling, befordring, sortering og levering af enkelte forsendelser, og de skal sammen med de dertil knyttede betingelser gælde ens over for forskellige kunder og i forholdet mellem kunder og de befordringspligtige virksomheders ligestillede tjenesteelementer.

Sådanne takster skal også gælde privatkunder, der sender post på lignende betingelser.«

4) I artikel 12 indsættes som sidste led:

»— krydssubsidiering af befordringspligttjenester uden for eneretsområdet med indtægter fra tjenester på eneretsområdet er forbudt, undtagen i det omfang det godtgøres, at det er strengt nødvendigt for at opfylde særlige befordringspligter på området med konkurrence; medlemsstaternes forvaltnings-myndigheder indfører bestemmelser herom og underretter Kommissionen om disse foranstaltninger.«

5) I artikel 19, stk. 1, indsættes som andet punktum:

»Medlemsstaterne skal sikre, at dette princip også bør anvendes på brugere af posttjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten.«

6) I artikel 27 ændres »31. december 2004« til »31. december 2006«.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2002. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets afgørelse om De Europæiske Fællesskabers godkendelse af konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring (Montreal-konventionen)

(2000/C 337 E/37)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 446 endelig udg. — 2000/0193(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 17. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 80, stk. 2, sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første led, første punktum, og artikel 300, stk. 3, første led,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

ud fra følgende betragtninger:

(1) det vil være en fordel for Det Europæiske Fællesskabs luftfartsselskaber, hvis deres erstatningsansvar er omfattet af ensartede, klare regler, og hvis reglerne er de samme som for tredjelandes luftfartsselskaber.

(2) Fællesskabet deltog i den diplomatiske konference i Montreal den 8. maj 1999, hvor konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring (Montreal-konventionen) blev vedtaget.

(3) regionale økonomiske samarbejdsorganisationer, der har kompetence på nogle af de områder, Montreal-konventionen omfatter, kan blive parter i den.

(4) Fællesskabet underskrev konventionen den 9. december 1999.

(5) Fællesskabet og dets medlemsstater deler kompetencen på de områder, Montreal-konventionen omfatter, og Fællesskabet og dets medlemsstater må derfor ratificere den samtidig for at sikre fuldgyldig, ensartet anvendelse af dens bestemmelser i Den Europæiske Union —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Konventionen af 28. maj 1999 om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, godkendes den såkaldte Montreal-konvention herved på Det Europæiske Fællesskabs vegne. Konventionens tekst er vedføjet denne afgørelse som bilag A.

Artikel 2

Rådets formand deponerer på Det Europæiske Fællesskabs vegne ratificeringsinstrumenterne hos generalsekretæren for Organisationen for International Civil Luftfart i overensstemmelse med Konventionens artikel 53 sammen med kompetenceerklæringen i bilag B.

Det Europæiske Fællesskabs ratificeringsinstrument deponeres samtidig med medlemsstaternes ratificeringsinstrumenter.

BILAG A

KONVENTION OM INDFØRELSE AF VISSE ENSARTEDE REGLER FOR INTERNATIONAL LUFTBEFORDRING

DE KONTRAHERENDE STATER I DENNE KONVENTION,

SOM ER KLAR OVER, hvor meget konventionen om indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring, underskrevet i Warszawa den 12. oktober 1929, i det følgende benævnt »Warszawa-konventionen«, og dertil knyttede ordninger har bidraget til harmonisering af lovgivningen om international luftfart;

SOM ER KLAR OVER behovet for at modernisere Warszawa-konventionen og kodificere de dertil knyttede ordninger;

SOM ER KLAR OVER, at det er vigtigt at sikre forbrugernes interesser i international luftfart, og at der er behov for rimelig godtgørelse på grundlag af restitutionsprincippet;

SOM KAN TILSLUTTE SIG, at velordnet afvikling af internationale luftfartsaktiviteter og uhindret transport af passagerer, bagage og gods i overensstemmelse med principperne og målsætningerne i konventionen angående international civil luftfart, undertegnet i Chicago den 7. december 1944, bør tilstræbes;

SOM ER OVERBEVIST OM, at staternes fælles indsats for yderligere at harmonisere og kodificere bestemte regler for international lufttransport ved hjælp af en ny konvention, er den bedste måde, hvorpå en rimelig ligevægt mellem de forskellige interesser kan opnås —

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne konvention gælder al international lufttransport af personer, bagage eller gods mod betaling. Den gælder også gratis lufttransport, som udføres af et luftfartsselskab.

2. I denne konvention betyder international transport enhver transport, hvis afgangs- og bestemmelsessted, uanset om transporten afbrydes eller omlades, efter aftale mellem parterne ligger på to forskellige kontraherende staters territorium eller på en enkelt kontraherende stats territorium, hvis der foretages en aftalt mellemlanding på en anden stats territorium, selv om denne stat ikke er kontraherende part. Transport mellem to punkter på den samme kontraherende stats territorium uden aftalt mellemlanding på en anden stats territorium er ikke international transport i denne konventions betydning.

3. Transport, som udføres fortløbende af flere selskaber, regnes i denne konvention for en enkelt, sammenhængende transport, hvis parterne betragter den som en enkelt transport, uanset om den er blevet aftalt ved hjælp af en enkelt kontrakt eller en række forskellige kontrakter, og den mister ikke sin internationale karakter, selv om en enkelt kontrakt eller en række forskellige kontrakter udelukkende skal udføres på den samme stats territorium.

4. På de i kapitel V fastsatte betingelser gælder denne konvention også for den deri beskrevne form for transport.

Artikel 2

Transport, som udføres af staten, og transport af postforsendelser

1. Denne konvention gælder for transport, som udføres af staten eller ved lov oprettede offentlige foretagender, og som opfylder betingelserne i artikel 1.

2. Ved transport af postforsendelser er luftfartsselskabet kun ansvarligt over for det pågældende postvæsen i overensstemmelse med de gældende regler for forholdet mellem luftfartsselskaberne og postvæsenet.

3. Bortset fra bestemmelserne i denne artikels stk. 2 gælder denne konvention ikke for transport af postforsendelser.

KAPITEL II

PARTERNES DOKUMENTUDSTEDELSE OG FORPLIGTELSER I FORBINDELSE MED TRANSPORT AF PASSAGERER, BAGAGE OG GODS

Artikel 3

Passagerer og bagage

1. Ved transport af passagerer udstedes et enkelt eller fælles transportdokument, som angiver:

a) afgangs- og bestemmelsesstedet

b) mindst et aftalt mellemlandingssted, hvis afgangs- og bestemmelsesstedet ligger på den samme kontraherende stats territorium, men et eller flere mellemlandingssteder på en anden stats territorium er aftalt.

2. Andre former for registrering af oplysningerne i stk. 1 kan træde i stedet for udstedelse af det deri nævnte dokument. Hvis sådanne andre former benyttes, skal luftfartsselskabet tilbyde passageren en skriftlig redegørelse for de således registrerede oplysninger.

3. Luftfartsselskabet giver passageren en bagageidentificeringsmærkeseddel for hvert stykke indchecket bagage.

4. Passageren skal have skriftlig besked om, at denne konvention inden for sit gyldighedsområde regulerer og kan begrænse luftfartsselskabernes erstatningsansvar i tilfælde af død eller tilskadekomst og ved ødelæggelse, bortkomst eller beskadigelse af bagage samt i tilfælde af forsinkelse.

5. Manglende overholdelse af bestemmelserne i de foregående stykker er uden betydning for transportkontraktens eksistens eller gyldighed, og kontrakten er under alle omstændigheder underkastet denne konventions bestemmelser, herunder bestemmelserne om begrænsning af erstatningsansvar.

Artikel 4

Gods

1. Ved transport af gods udstedes et luftfragtbrev.

2. Andre former for registrering af den transport, som skal udføres, kan træde i stedet for udstedelsen af et luftfragtbrev. Hvis sådanne andre former benyttes, skal luftfartsselskabet, hvis afsenderen anmoder om det, give denne en godskvittering, hvormed forsendelsen kan identificeres, og som giver adgang til oplysningerne i den alternative registrering.

Artikel 5

Luftfragtbrevets eller godskvitteringens indhold

Luftfragtbrevet eller godskvitteringen skal angive:

a) afgangs- og bestemmelsesstedet

b) mindst et aftalt mellemlandingssted, hvis afgangs- og bestemmelsesstedet ligger på den samme kontraherende stats territorium, men et eller flere mellemlandingssteder på en anden stats territorium er aftalt

c) forsendelsens vægt.

Artikel 6

Dokumentation af godsets art

Hvis det er nødvendigt for at opfylde toldformaliteter eller politiets eller lignende offentlige myndigheders krav, kan det forlanges, at afsenderen udsteder et dokument, som angiver godsets art. Denne bestemmelse indebærer ikke, at luftfartsselskabet pålægges nogen forpligtelse eller noget ansvar.

Artikel 7

Beskrivelse af luftfragtbrevet

1. Luftfragtbrevet udfærdiges af afsenderen i tre originaleksemplarer.

2. Det første eksemplar mærkes »til luftfartsselskabet«; det underskrives af afsenderen. Det andet eksemplar mærkes »til modtageren«; det underskrives af afsenderen og luftfartsselskabet. Det tredje eksemplar underskrives af luftfartsselskabet, som afleverer det til afsenderen, når det har modtaget godset.

3. Luftfartsselskabets og afsenderens underskrift kan være påtrykt eller påstemplet.

4. Hvis luftfartsselskabet på afsenderens anmodning udfærdiger luftfragtbrevet, anses luftfartsselskabet for at have gjort det på afsenderens vegne, medmindre andet bevises.

Artikel 8

Dokumentation for flere stykker gods

Hvis der er tale om mere end et stykke gods:

a) kan luftfartsselskabet forlange, at afsenderen udfærdiger særskilte luftfragtbreve

b) kan afsenderen forlange, at luftfartsselskabet udsteder særskilte godskvitteringer, hvis de i artikel 4, stk. 2, nævnte andre former for registrering benyttes.

Artikel 9

Manglende overholdelse af dokumentationskravene

Manglende overholdelse af artikel 4-8 er uden betydning for transportkontraktens eksistens eller gyldighed, og kontrakten er under alle omstændigheder underkastet denne konventions bestemmelser, herunder bestemmelserne om begrænsning af erstatningsansvar.

Artikel 10

Ansvar for dokumentationens enkelte oplysninger

1. Afsenderen er ansvarlig for rigtigheden af de oplysninger og opgivelser om godset, som af ham eller på hans vegne anføres i luftfragtbrevet eller af ham eller på hans vegne opgives til luftfartsselskabet for at anføres i godskvitteringen eller i den i artikel 4, stk. 2, omtalte anden form for registrering. Dette gælder også, når den, der optræder på afsenderens vegne, samtidig er luftfartsselskabets agent.

2. Afsenderen holder luftfartsselskabet skadesløst for ethvert tab, som påføres det selv eller andre, over for hvem det er ansvarligt, på grund af urigtige, ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger og opgivelser, som er angivet af afsenderen eller på dennes vegne.

3. Med forbehold af bestemmelserne i denne artikels stk. 1 og 2 holder luftfartsselskabet afsenderen skadesløs for ethvert tab, som påføres ham selv eller andre over for hvem han er ansvarlig, på grund af urigtige, ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger og opgivelser, som er anført i godskvitteringen af luftfartsselskabet eller på dettes vegne eller i den i artikel 4, stk. 2, nævnte anden form for registrering.

Artikel 11

Dokumentationens beviskraft

1. Luftfragtbrevet eller godskvitteringen betragtes umiddelbart som bevis på kontraktens indgåelse, godsets modtagelse og de angivne transportbetingelser.

2. Enhver angivelse af godsets vægt, dimensioner, emballering og stykantal i luftfragtbrevet eller godskvitteringen betragtes umiddelbart som bevis på de angivne oplysningers rigtighed; angivelser vedrørende godsets mængde, volumen og tilstand gælder ikke som bevis mod luftfartsselskabet, medmindre disse forhold er blevet kontrolleret af det selv i afsenderens nærværelse og erklæret kontrolleret i luftfragtbrevet eller godskvitteringen, eller angivelserne gælder godsets synlige tilstand.

Artikel 12

Dispositionsret over godset

1. Under hensyntagen til sit ansvar for udførelse af alle forpligtelser i henhold til transportkontrakten har afsenderen ret til at disponere over godset ved at tilbagekalde det i afgangs- eller bestemmelseslufthavnen eller tilbageholde det ved mellemlanding under transporten eller forlange det udleveret til en anden end den oprindeligt angivne modtager på bestemmelsesstedet eller under transporten eller forlange det tilbagesendt til afgangslufthavnen. Afsenderens udøvelse af denne dispositionsret må ikke være til skade for luftfartsselskabet eller andre afsendere, og alle udgifter, som dispositionsrettens udøvelse indebærer, skal refunderes.

2. Hvis det ikke er muligt at følge afsenderens instrukser, underretter luftfartsselskabet straks afsenderen herom.

3. Hvis luftfartsselskabet disponerer over godset efter afsenderens instrukser uden at forlange afsenderens eksemplar af luftfragtbrevet eller godskvitteringen forelagt, er luftfartsselskabet, uden at fortabe sin godtgørelsesret hos afsenderen, ansvarlig for eventuelle skader over for enhver, som er i retmæssig besiddelse af det pågældende eksemplar af luftfragtbrevet eller godskvitteringen.

4. Afsenderens dispositionsret ophører i det øjeblik, hvor modtagerens opstår jf. artikel 13. Hvis modtageren imidlertid nægter at modtage godset eller ikke kan kontaktes, generhverver afsenderen dispositionsretten.

Artikel 13

Udlevering af godset

1. Medmindre afsenderen har udøvet sin dispositionsret i henhold til artikel 12, har modtageren ved godsets ankomst til bestemmelsesstedet ret til, mod betaling af skyldige beløb og opfyldelse af transportbetingelserne, at forlange det udleveret af luftfartsselskabet.

2. Medmindre andet aftales, er luftfartsselskabet forpligtet til at underrette modtageren, så snart godset ankommer.

3. Hvis luftfartsselskabet vedkender sig godsets bortkomst, eller hvis godset ikke er ankommet senest syv dage efter den oprindelige ankomst, kan modtageren gøre sine rettigheder i henhold til transportkontrakten gældende over for luftfartsselskabet.

Artikel 14

Håndhævelse af afsenderens og modtagerens rettigheder

Afsenderen og modtageren kan hver især, uanset om de optræder på egne eller andres vegne, i eget navn håndhæve alle deres rettigheder i henhold til artikel 12 og 13, forudsat de opfylder de forpligtelser, transportkontrakten pålægger dem.

Artikel 15

Forholdet mellem afsender og modtager og indbyrdes forhold mellem udenforstående

1. Artikel 12, 13 og 14 berører ikke det indbyrdes forhold mellem afsender og modtager eller det indbyrdes forhold mellem udenforstående, hvis rettigheder skriver sig fra afsenderen eller modtageren.

2. Bestemmelserne i artikel 12, 13 og 14 kan kun fraviges ved udtrykkelig angivelse i luftfragtbrevet eller godskvitteringen.

Artikel 16

Toldformaliteter og politiets eller andre offentlige myndigheders krav

1. Afsenderen skal tilvejebringe alle oplysninger og dokumenter, som er nødvendige for at opfylde toldformaliteterne og politiets og andre offentlige myndigheders krav, før godset kan udleveres til modtageren. Afsenderen er over for luftfartsselskabet ansvarlig for enhver skade, der skyldes manglende, utilstrækkelige eller urigtige oplysninger eller dokumenter, medmindre skaden skyldes luftfartsselskabets, dets ansattes eller dets agenters egne fejl.

2. Luftfartsselskabet er ikke forpligtet til at undersøge, om de pågældende oplysninger eller dokumenter er korrekte eller fyldestgørende.

KAPITEL III

LUFTFARTSSELSKABETS ERSTATNINGSANSVAR OG ERSTATNINGENS OMFANG

Artikel 17

Passagerers død eller tilskadekomst — beskadigelse af bagage

1. Luftfartsselskabet er erstatningspligtigt ved en passagers død eller tilskadekomst, hvis den ulykke, der har forvoldt dødsfaldet eller skaden, har fundet sted om bord i flyet eller under ombord- eller frabordestigningen.

2. Luftfartsselskabet er erstatningspligtigt ved ødelæggelse, bortkomst eller beskadigelse af indchecket bagage, hvis den hændelse, der har forvoldt ødelæggelsen, bortkomsten eller beskadigelsen, er indtruffet om bord i flyet eller på et tidspunkt, hvor den indcheckede bagage var i luftfartselskabets forvaring. Luftfartsselskabet er dog ikke ansvarligt, i det omfang skaden skyldes bagagens egne fejl, mangler eller beskaffenhed. Drejer det sig om uchecket bagage, herunder personlige ejendele, er luftfartsselskabet ansvarligt, hvis skaden skyldes dets egne eller dets ansattes eller agenters fejl.

3. Hvis luftfartsselskabet vedkender sig, at indchecket bagage er bortkommet, eller hvis den indcheckede bagage ikke er ankommet senest 21 dage efter den oprindelige ankomst, kan passageren gøre sine rettigheder i henhold til transportkontrakten gældende over for luftfartsselskabet.

4. Medmindre andet angives, betyder ordet »bagage« i denne konvention både indchecket og uchecket bagage.

Artikel 18

Beskadigelse af gods

1. Luftfartsselskabet er erstatningspligtigt ved ødelæggelse, bortkomst eller beskadigelse af gods, hvis den hændelse, der har forvoldt skaden, er indtruffet under lufttransporten.

2. Luftfartsselskabet er dog ikke ansvarligt, i det omfang ødelæggelsen, bortkomsten eller beskadigelsen af godset skyldes et eller flere af følgende forhold:

a) godsets egne fejl, mangler eller beskaffenhed

b) mangelfuld emballering af godset, foretaget af andre end luftfartsselskabet, dets ansatte eller agenter

c) krigshandlinger eller væbnet konflikt

d) offentlig myndighedsudøvelse i forbindelse med godsets ind-, ud- eller transittransport.

3. Lufttransporten omfatter i denne artikels stk. 1's betydning hele det tidsrum, hvori godset er i lufttransportselskabets forvaring.

4. Lufttransporten omfatter ikke transport ad landevejen, søvejen eller indre vandveje uden for lufthavnsområder. Hvis en sådan transport imidlertid finder sted som led i en lufttransportkontrakt med henblik på lastning, udlevering eller omladning, anses enhver skade, for at være forvoldt af en hændelse, som fandt sted under lufttransporten medmindre andet bevises. Hvis luftfartsselskabet uden afsenderens samtykke helt eller delvis udfører den transport, der ifølge aftale mellem parterne skal ske som lufttransport, ved hjælp af en anden transportform, anses denne anden form for transport for at indgå i lufttransporten.

Artikel 19

Forsinkelse

Luftfartsselskabet er ansvarligt for skader, som skyldes forsinket transport af passagerer, bagage eller gods. Luftfartsselskabet er dog ikke ansvarligt for skader, som skyldes forsinkelse, hvis det kan bevise, at det selv, dets ansatte og dets agenter har taget alle forholdsregler, som med rimelighed kan forlanges, for at undgå skaden, eller at det ikke har været muligt for dem at gøre det.

Artikel 20

Fritagelse

Hvis luftfartsselskabet kan bevise, at skaden helt eller delvis skyldes, at den erstatningskrævende eller den person, som er anledning til erstatningskravet, selv har optrådt uagtsomt, forsømmeligt eller ukorrekt, fritages luftfartsselskabet helt eller delvis for sin erstatningspligt over for skadelidte i det

omfang, denne uagtsomme, forsømmelige eller ukorrekte optræden har medvirket til skaden. Hvis der ved en passagers død eller tilskadekomst rejses erstatningskrav af en anden end den pågældende passager, fritages luftfartsselskabet ligeledes helt eller delvis for sin erstatningspligt i det omfang, det kan bevise, at passagerens egen uagtsomme, forsømmelige eller ukorrekte optræden har forårsaget skaden eller medvirket til den. Denne artikel gælder alle denne konventions erstatningsbestemmelser, herunder også artikel 21, stk. 1.

Artikel 21

Erstatning i tilfælde af passagerers død eller tilskadekomst

1. Luftfartsselskabet kan ikke afvise eller begrænse sit erstatningsansvar for skader, der opstår under de i artikel 17, stk. 1, beskrevne omstændigheder og ikke overskrider 100 000 særlige trækningsrettigheder for hver passager.

2. Luftfartsselskabet er ikke ansvarligt for skader, der opstår under de i artikel 17 stk. 1, beskrevne omstændigheder hvis de overskrider 100 000 særlige trækningsrettigheder for hver passager, og luftfartsselskabet kan bevise, at:

a) skaden ikke skyldtes dets egen, dets ansattes eller dets agenters uagtsomme, forsømmelige eller ukorrekte optræden, eller at

b) skaden udelukkende skyldtes andres uagtsomme, forsømmelige eller ukorrekte optræden.

Artikel 22

Erstatningsgrænser i forbindelse med forsinkelse, bagage og gods

1. Ved skader, der skyldes forsinkelse af persontransport, jf. artikel 19, er luftfartsselskabets erstatningsansvar begrænset til 4 150 særlige trækningsrettigheder for hver passager.

2. Ved bagagetransport er luftfartsselskabets erstatningsansvar i tilfælde af ødelæggelse, bortkomst, beskadigelse eller forsinkelse begrænset til 1 000 særlige trækningsrettigheder for hver passager, medmindre passageren samtidig med bagagens indcheckning hos luftfartsselskabet har afgivet en erklæring om særlig interesse i levering på bestemmelsesstedet og betalt et supplerende beløb, hvis dette forlanges. I så fald er luftfartsselskabet forpligtet til at udbetale et beløb, der ikke overskrider det opgivne beløb, medmindre det kan bevise, at beløbet er større end passagerens faktiske interesse i levering på bestemmelsesstedet.

3. Ved transport af gods er luftfartsselskabets erstatningsansvar i tilfælde af ødelæggelse, bortkomst, beskadigelse eller forsinkelse begrænset til 17 særlige trækningsrettigheder pr. kilogram, medmindre afsenderen samtidig med godsets aflevering til luftfartsselskabet har afgivet en erklæring om særlig interesse i levering på bestemmelsesstedet og betalt et supplerende beløb, hvis dette forlanges. I så fald er luftfartsselskabet forpligtet til at betale et beløb, som ikke overskrider det opgivne beløb, medmindre det kan bevise, at beløbet er større end passagerens faktiske interesse i levering på bestemmelsesstedet.

4. Ved ødelæggelse, bortkomst, beskadigelse eller forsinkelse af en del af godset eller stykker, der indgår i det, tages der ved fastsættelse af det beløb, hvortil luftfartsselskabets erstatningsansvar er begrænset, kun hensyn til den samlede vægt af det/de pågældende stykke/stykker gods. Hvis ødelæggelsen, beskadigelsen, bortkomsten eller forsinkelsen af en del af godset eller stykker, der indgår i det, påvirker værdien af andre stykker gods, som omfattes af det samme luftfragtbrev eller den samme godskvittering eller i mangel heraf af en anden form for registrering, jf. artikel 4, stk. 2, tages der imidlertid også hensyn til den samlede vægt af dette stykke gods/disse stykker gods, når erstatningsgrænsen skal fastsættes.

5. Bestemmelserne i denne artikels stk. 1 og 2 gælder ikke, hvis det bevises, at skaden skyldes forsømmelighed fra luftfartsselskabets, dets ansattes eller dets agenters side, og at de har handlet forsætligt eller uagtsomt vel vidende, at skaden kunne opstå; det forudsætter dog, at det også bevises, at den forsømmelige adfærd blev udvist, mens den pågældende ansatte eller agent udførte sit arbejde.

6. Erstatningsgrænserne i artikel 21 og i denne artikel er ikke til hindring for, at retten derudover efter gældende lov helt eller delvis kan tilkende sagsøgeren sagsomkostninger og andre retsudgifter, denne har pådraget sig, herunder renter. Denne bestemmelse gælder ikke, hvis det tilkendte erstatningsbeløb iberegnet sagsomkostninger og andre retsudgifter ikke overskrider det beløb, luftfartsselskabet skriftligt har tilbudt sagsøgeren inden seks måneders forløb fra det tidspunkt, hvor den skadevoldende hændelse indtraf, eller før sagen blev anlagt, hvis dette sker senere.

Artikel 23

Omregning af valutaenheder

1. Beløb, som i denne konvention er angivet i særlige trækningsrettigheder, skal betragtes som udtrykt i særlige trækningsrettigheder efter den internationale valutafonds definition. Beløbenes omregning til national valuta i forbindelse med retssager sker efter de pågældende valutaers værdi i særlige trækningsrettigheder på domsafsigelsestidspunktet. Hvis en kontraherende stat er medlem af den internationale valutafond, beregnes dens nationale valutas værdi i særlige trækningsrettigheder efter den værdiansættelsesmetode, som den internationale valutafond på domsafsigelsestidspunktet benytter i forbindelse med sine forretninger og transaktioner. Hvis en kontraherende stat ikke er medlem af den internationale valutafond, beregnes dens nationale valutas værdi i særlige trækningsrettigheder efter en metode, som fastsættes af den selv.

2. Stater, som ikke er medlemmer af den internationale valutafond, kan dog, hvis deres lovgivning ikke tillader anvendelse af denne artikels stk. 1, på ratifikations- eller tiltrædelsestidspunktet eller på et hvilket som helst senere tidspunkt erklære, at luftfartsselskabets ansvarsgrænse efter bestemmelserne i artikel 21 fastsættes til et beløb på 1 500 000 valutaenheder for hver passager ved retssager på deres territorium; 62 500 valutaenheder for hver passager ved anvendelse af artikel 22, stk. 1; 15 000 valutaenheder for hver passager ved anvendelse af artikel 22, stk. 2; og 250 valutaenheder pr. kilogram ved anvendelse af artikel 22, stk. 3. Denne valutaenhed svarer til 65,5 mg guld af finholdighed 900. Disse beløb kan omregnes til de pågældende nationale valutaer i hele tal. Beløbenes omregning til national valuta sker efter den pågældende stats lovgivning

3. Beregningen i sidste sætning i denne artikels stk. 1 og omregningsmetoden i denne artikels stk. 2 benyttes på en sådan måde, at beløbene i artikel 21 og 22 så vidt muligt får den samme realværdi i den pågældende kontraherende stats nationale valuta, som de ville have fået ved anvendelse af de tre første sætninger i denne artikels stk. 1. De kontraherende parter giver alt efter tilfældet depositaren meddelelse om, hvordan beregningen i henhold til denne artikels stk. 1 foretages, eller om resultatet af omregningen i denne artikels stk. 2, når de deponerer ratificerings-, accepterings-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne til denne konvention, eller hvis der sker ændringer.

Artikel 24

Revurdering af erstatningsgrænserne

1. Med forbehold af denne konventions artikel 25 og denne artikels stk. 2 revurderes erstatningsgrænserne i artikel 21, 22 og 23 hvert femte år af depositaren, idet den første revurdering finder sted ved slutningen af det femte år efter konventionens ikrafttrædelsestidspunkt, eller i løbet af dens første gyldighedsår, hvis den ikke træder i kraft fem år efter at være blevet åbnet for underskrivelse, og der benyttes en inflationsfaktor, som svarer til den samlede inflationstakt siden den forrige revurdering eller i første tilfælde siden konventionens ikrafttrædelsestidspunkt. Som mål for inflationstakten ved bestemmelse af inflationsfaktoren benyttes det vægtede gennemsnit af forbrugerindeksets procentvise årlige stigning eller fald i de stater, hvis valutaer omfatter den særlige trækningsrettighed, der nævnes i artikel 23, stk. 1.

2. Hvis revurderingen i det foregående stykke viser, at inflationsfaktoren overstiger 10 %, giver depositaren de kontraherende stater meddelelse om ændring af erstatningsgrænserne. En sådan ændring træder i kraft seks måneder efter, at de kontraherende stater er blevet underrettet om den. Hvis et flertal af kontraherende stater inden tre måneder efter at være blevet underrettet om ændringen giver udtryk for deres modstand, træder ændringen ikke i kraft, og depositaren forelægger sagen for et møde mellem de kontraherende stater. Depositaren giver øjeblikkelig alle kontraherende stater meddelelse om enhver ændrings ikrafttrædelse.

3. Uanset denne artikels stk. 1 benyttes proceduren i denne artikels stk. 2, når en tredjedel af de kontraherende stater udtrykker ønske om det, forudsat den i stk. 1 nævnte inflationsfaktor er steget med over 30 % siden den sidste revurdering eller siden denne konventions ikrafttrædelsestidspunkt, hvis der ikke tidligere har været foretaget nogen revurdering. Revurdering efter proceduren i denne artikels stk. 1 finder derefter sted hvert femte år, og sker første gang ved slutningen af det femte år efter tidspunktet for en revurdering i henhold til dette stykke.

Artikel 25

Betingede erstatningsgrænser

Luftfartsselskabet kan betinge sig, at transportkontrakten skal være omfattet af højere erstatningsgrænser end dem, der er fastsat i denne konvention, eller slet ikke skal være omfattet af erstatningsgrænser.

Artikel 26

Ugyldige kontraktbestemmelser

Bestemmelser, hvis formål er at fritage luftfartsselskabet for ansvar eller fastsætte lavere erstatningsgrænser end dem, der er fastsat i denne konvention, er ugyldige, men deres ugyldighed indebærer ikke, at kontrakten som sådan, hvis den i øvrigt overholder konventionens bestemmelser, er ugyldig.

Artikel 27

Aftalefrihed

Intet i denne konvention er til hindring for, at luftfartsselskabet kan afslå at indgå transportkontrakt, afstå fra at gøre fritagelsesgrunde, som denne konvention giver det, gældende, eller fastsætte betingelser, der ikke strider mod denne konventions bestemmelser.

Artikel 28

Forskudsudbetaling

Ved flyveulykker, som medfører passagerers død eller tilskadekomst, udbetaler luftfartsselskabet, hvis dets nationale lovgivning kræver det, straks forskud til fysiske erstatningsberettigede for at dække deres øjeblikkelige økonomiske behov. Forskudsudbetalingen er ikke ensbetydende med en anerkendelse af ansvaret og kan fraregnes erstatningsbeløb, som senere udbetales af luftfartsselskabet.

Artikel 29

Grundlaget for erstatningskrav

Erstatningssager i forbindelse med transport af passagerer, bagage og gods kan, uanset om de rejses i henhold til denne konvention, til en kontrakt, som erstatningsretligt søgsmål eller på anden måde, kun anlægges på grundlag af denne konventions betingelser og erstatningsgrænser, uanset hvem der har ret til at anlægge sag og uanset vedkommendes rettigheder. I sådanne sager kan der ikke tilkendes bod eller andre former for økonomisk oprejsning ud over den normale erstatning.

Artikel 30

Ansatte, agenter — sammenlægning af erstatningskrav

1. Hvis der på grund af skader, som omfattes af denne konvention, rejses søgsmål mod luftfartsselskabets ansatte eller agenter, har de, hvis de kan bevise, at de har handlet under udførelse af deres arbejde, ret til de samme betingelser og erstatningsgrænser, som luftfartsselskabet kan påberåbe sig i henhold til denne konvention.

2. Det samlede beløb, som luftfartsselskabet, dets ansatte og dets agenter i så fald kan pålægges, kan ikke overskride erstatningsgrænserne.

3. Medmindre der er tale om godstransport, gælder bestemmelserne i denne artikels stk. 1 og 2 ikke, hvis det bevises, at den pågældende ansatte eller agent har handlet forsætligt, forsømmeligt eller uagtsomt vel vidende, at skaden kunne opstå.

Artikel 31

Rettidig indgivelse af klager

1. En kvittering uden forbehold fra den person, som har ret til at få indchecket bagage eller gods udleveret, betragtes umiddelbart som bevis på, at bagagen eller godset er blevet leveret i god behold i overensstemmelse med transportdokumentet eller en anden form for registrering, jf. artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2.

2. I tilfælde af skader skal den udleveringsberettigede straks klage til luftfartsselskabet, når skaden er opdaget, dvs. senest syv dage efter modtagelsen, når det gælder indchecket bagage, og senest 14 dage efter modtagelsen, når det drejer sig om gods. Ved forsinkelse skal klagen indgives senest 21 dage efter det tidspunkt, hvor den udleveringsberettigede fik bagagen eller godset udleveret.

3. Enhver klage skal ske skriftligt og indgives eller indsendes inden for de nævnte frister.

4. Fremsættes der ingen klager inden for de nævnte frister, kan luftfartsselskabet ikke drages til ansvar, medmindre det har gjort sig skyldigt i svig.

Artikel 32

Den erstatningspligtiges død

Ved den erstatningspligtiges død kan der på denne konventions betingelser anlægges erstatningssag mod den, der retmæssigt repræsenterer vedkommendes bo.

Artikel 33

Jurisdiktion

1. Erstatningssager anlægges på en af de kontraherende staters territorium, hvor de efter sagsøgerens valg indbringes for domstolen enten der, hvor luftfartsselskabet har hjemsted eller hovedkontor, eller der, hvor det har det kontor, som afsluttede kontrakten, eller på bestemmelsesstedet.

2. Erstatningssager i forbindelse med en passagers død eller tilskadekomst kan indbringes for domstolen på de steder, som nævnes i denne artikels stk. 1, eller i den kontraherende stat, hvor passageren på ulykkestidspunktet havde bopæl eller permanent opholdssted, og hvorfra luftfartsselskabet driver lufttransport af passagerer, enten med sine egne fly eller med et andet luftfartsselskabs på grundlag af en forretningsaftale, og hvor luftfartsselskabet driver sin virksomhed i forbindelse med lufttransport af passagerer fra lokaler, der er lejet eller ejes af det selv eller et andet luftfartsselskab, som det har indgået en forretningsaftale med.

3. I stk. 2 forstås ved

a) »forretningsaftale«, en aftale, som til forskel fra en aftale med agenter, er en aftale mellem luftfartsselskaber og gælder deres fælles levering af tjenesteydelser i forbindelse med lufttransport af passagerer

b) »bopæl eller permanent opholdssted«, passagerens faste bolig eller opholdssted på ulykkestidspunktet. Passagerens nationalitet er ikke afgørende i denne forbindelse.

4. Procedurespørgsmål behandles efter gældende lov på det sted, hvor sagen anlægges.

Artikel 34

Voldgift

1. Under hensyntagen til bestemmelserne i denne artikel kan parterne i en kontrakt om godstransport aftale, at uoverensstemmelser om luftfartsselskabets erstatningsansvar i henhold til denne kontrakt skal afgøres ved voldgift. En sådan aftale skal være skriftlig.

2. Voldgiftssagen finder efter klagerens valg sted inden for en af de jurisdiktioner, som nævnes i artikel 33.

3. Voldgiftsdommeren eller voldgiftsdomstolen skal følge denne konventions bestemmelser.

4. Bestemmelserne i denne artikels stk. 2 og 3 anses for at indgå i enhver voldgiftsklausul eller voldgiftsaftale, og hvis bestemmelserne i en sådan klausul eller aftale strider mod dem, er de ugyldige.

Artikel 35

Begrænsning af søgsmålsadgang

1. Erstatningsretten fortabes, hvis der ikke er anlagt sag senest to år efter tidspunktet for ankomst til bestemmelsesstedet eller efter det tidspunkt, hvor flyet skulle være ankommet, eller efter det tidspunkt, hvor transporten ophørte.

2. Metoden for beregning af dette tidsrum fastlægges efter gældende lov på det sted, hvor sagen anlægges.

Artikel 36

Fortløbende transittransport

1. Hvis en transport skal udføres af flere af de i artikel 1, stk. 3, definerede luftfartsselskaber efter hinanden, er hvert enkelt luftfartsselskab, som modtager passagererne, bagagen eller godset, underkastet denne konventions bestemmelser og betragtes som den ene af transportens aftaleparter, hvis transportkontrakten omfatter den del af transporten, der foregår under dets varetagelse.

2. I forbindelse med en sådan transport kan passageren eller den, som er erstatningsberettiget på passagerens vegne, kun anlægge sag mod det luftfartsselskab, der forestod den del af transporten, hvor ulykken eller forsinkelsen indtraf, medmindre det første luftfartsselskab efter udtrykkelig aftale har påtaget sig ansvaret for hele transporten.

3. Når det gælder bagage eller gods, har passageren eller afsenderen søgsmålsret over for det første luftfartsselskab, og den udleveringsberettigede passager eller modtager har søgsmålsret over for det sidste luftfartsselskab, og desuden kan de hver især anlægge sag mod det luftfartsselskab, der forestod den del af transporten, hvor ødelæggelsen, bortkomsten, beskadigelsen eller forsinkelsen fandt sted. Disse luftfartsselskaber hæfter solidarisk over for passageren, afsenderen eller modtageren.

Artikel 37

Regresret over for andre

Intet i denne konvention har betydning for, om en person, som er erstatningspligtig i henhold til konventionens bestemmelser, har regresret over for andre.

KAPITEL IV

KOMBINERET TRANSPORT

Artikel 38

Kombineret transport

1. Ved kombineret transport, der består dels af lufttransport dels af en anden form for transport, gælder denne konventions bestemmelser med forbehold af artikel 18, stk. 4, kun for lufttransporten, forudsat lufttransporten opfylder betingelserne i artikel 1.

2. Intet i denne konvention er til hindring for, at parterne ved kombineret transport kan indføje bestemmelser om andre transportformer i lufttransportdokumentet, forudsat denne konventions bestemmelser overholdes for luftransportens vedkommende.

KAPITEL V

LUFTTRANSPORT, SOM UDFØRES AF ANDRE END DET KONTRAHERENDE LUFTFARTSSELSKAB

Artikel 39

Det kontraherende luftfartsselskab — det faktiske luftfartsselskab

Dette kapitels bestemmelser gælder, når et foretagende (i det følgende benævnt »det kontraherende luftfartsselskab«) som hovedansvarlig indgår en transportkontrakt, der omfattes af denne konvention, med en passager eller afsender eller en person, som optræder på passagerens eller afsenderens vegne, og et andet foretagende (i det følgende benævnt »det faktiske luftfartsselskab«) ved det kontraherende luftfartsselskabs bemyndigelse helt eller delvis udfører transporten, uden at den i denne sammenhæng kan betragtes som fortløbende transittransport i denne konventions forstand. En sådan bemyndigelse antages at foreligge, medmindre andet bevises.

Artikel 40

Det kontraherende og det faktiske luftfartsselskabs erstatningsansvar

Hvis det faktiske luftfartsselskab helt eller delvis udfører en transport, som ifølge kontrakten jf. artikel 39, omfattes af denne konvention, er både det kontraherende og det faktiske luftfartsselskab, medmindre andet er fastsat i dette kapitel, underkastet konventionens regler, der for førstnævntes vedkommende gælder for hele den i kontrakten aftalte transport, for sidstnævntes kun for den del af den, som udføres.

Artikel 41

Fælles ansvar

1. Handlinger og forsømmelser i forbindelse med en transport, som udføres af det faktiske luftfartsselskab og skyldes dette og dets ansatte og agenter under deres arbejdsudøvelse, anses også for at være forårsaget af det kontraherende luftfartsselskab.

2. Handlinger og forsømmelser i forbindelse med en transport, som udføres af det faktiske transportselskab og skyldes det kontraherende luftfartsselskab og dets ansatte og agenter under deres arbejdsudførelse, anses også for at være forårsaget af det faktiske luftfartsselskab. Dog overskrider det faktiske luftfartsselskabs erstatningsansvar for sådanne handlinger eller forsømmelser ikke de beløb, som er angivet i artikel 21, 22, 23 og 24. Særlige aftaler, hvorefter det kontraherende luftfartsselskab påtager sig forpligtelser, denne konvention ikke pålægger det, eller giver afkald på rettigheder eller fritagelsesgrunde, denne konvention giver det, eller særlige erklæringer om interesse i levering på bestemmelsesstedet (jf. artikel 22), berører ikke det faktiske luftfartsselskab, medmindre det har tilsluttet sig dem.

Artikel 42

Klage- og instruksmodtager

Klager eller instrukser til luftfartsselskabet, som fremsættes på grundlag af denne konvention, har samme virkning, uanset om de rettes til det kontraherende eller det faktiske luftfartsselskab. Dog er de instrukser, der omtales i artikel 12, kun gyldige, hvis de henvendes til det kontraherende luftfartsselskab.

Artikel 43

Ansatte og agenter

I forbindelse med transport, som udføres af det faktiske luftfartsselskab, har dettes eller det kontraherende luftfartsselskabs ansatte eller agenter, hvis de kan bevise, at de har handlet under udførelse af deres arbejde, ret til de samme betingelser og erstatningsgrænser, som ifølge denne konvention gælder for det luftfartsselskab, hvis ansatte eller agenter de er, medmindre det bevises, at de har optrådt på en måde, som forhindrer påberåbelse af denne konventions erstatningsgrænser.

Artikel 44

Det samlede erstatningsbeløb

I forbindelse med transport, som udføres af det faktiske luftfartsselskab, kan det erstatningsbeløb, der tilsammen kan pålægges dette og det kontraherende luftfartsselskab og deres ansatte og agenter på grund af udførelsen af deres arbejde, ikke overstige det højeste beløb, som ifølge denne konvention kunne være pålagt enten det kontraherende eller det faktiske luftfartsselskab, og ingen af de nævnte parter har erstatningspligt ud over det beløb, erstatningsgrænsen fastsætter for den pågældende.

Artikel 45

Erstatningskravets modpart

I forbindelse med transport, som udføres af det faktiske luftfartsselskab, kan der efter den skadelidtes valg anlægges erstatningssag mod dette eller mod det kontraherende luftfartsselskab eller mod begge tilsammen eller enkeltvis.

Hvis der kun rejses sag mod et af disse luftfartsselskaber, kan dette luftfartsselskab kræve det andet luftfartsselskab inddraget i sagen, og procedure og retsvirkning er underkastet gældende lov på det sted, hvor sagen anlægges.

Artikel 46

Yderligere jurisdiktion

Erstatningssager, som anlægges efter artikel 45, skal anlægges på en af de kontraherende staters territorium, hvor de efter sagsøgerens valg indbringes enten for en domstol, som det kontraherende luftfartsselskab kan indstævnes for (jf. artikel 33), eller for den domstol, der har jurisdiktion på det sted, hvor det faktiske luftfartsselskab har hjemsted eller hovedkontor.

Artikel 47

Kontraktbestemmelsers ugyldighed

Kontraktbestemmelser, hvis formål er at fritage det kontraherende eller det faktiske luftfartsselskab for ansvar i henhold til dette kapitel eller fastsætte lavere erstatningsgrænser end dem, der gælder ifølge dette kapitel, er ugyldige, men deres ugyldighed indebærer ikke, at kontrakten som sådan, hvis den i øvrigt overholder dette kapitels bestemmelser, er ugyldig.

Artikel 48

Det gensidige forhold mellem det kontraherende og det faktiske luftfartsselskab

Medmindre andet er fastsat i artikel 45, berører dette kapitel ikke luftfartsselskabernes rettigheder og forpligtelser over for hinanden, det gælder også eventuel regres- eller erstatningsret.

KAPITEL VI

ANDRE BESTEMMELSER

AArtikel 49

Obligatorisk anvendelse

Bestemmelser i transportkontrakten og særaftaler, som parterne har indgået, før skaden opstod, med det formål at bryde denne konventions regler, enten ved at fastsætte, hvilken lov der skal være gældende, eller ved at ændre bestemmelserne for jurisdiktion, er ugyldige.

Artikel 50

Forsikring

De kontraherende stater forlanger, at deres luftfartsselskaber skal være forsikret for et beløb, som dækker deres erstatningsansvar i henhold til denne konvention. Et luftfartsselskab kan af den kontraherende stat, hvori det driver sin virksomhed, få pålagt at fremlægge bevis for, at det er tilstrækkeligt forsikret til at dække sit erstatningsansvar i henhold til denne konvention.

Artikel 51

Transport under unormale forhold

Bestemmelserne om transportdokumentation i artikel 3-5, artikel 7 og artikel 8 gælder ikke for transport, der udføres under unormale forhold uden for luftfartsselskabets sædvanlige forretningsvirksomhed.

Artikel 52

Definition af udtrykket dage

Udtrykket »dage« betyder i denne konvention kalenderdage, ikke arbejdsdage.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

AArtikel 53

Underskrivelse, ratificering og ikrafttrædelse

1. Denne konvention kan underskrives i Montreal den 28. maj 1999 af de stater, der deltager i den internationale konference om luftfartslovgivning i Montreal den 10. - 28. maj 1999. Efter den 28. maj 1999 kan konventionen underskrives af alle stater i organisationen for international civil luftfarts hovedkvarter i Montreal indtil sin ikrafttrædelse i overensstemmelse med denne artikels stk. 6.

2. Konventionen kan også underskrives af regionale økonomiske samarbejdsorganisationer. Ved »regional økonomisk samarbejdsorganisation« forstås i denne konvention en organisation, der består af selvstændige stater i en bestemt region og har kompetence på nogle af de områder, konventionen omfatter, samt bemyndigelse til at underskrive og ratificere, acceptere, godkende eller tiltræde den. Henvisninger i denne konvention til »kontraherende stat« eller »kontraherende stater« omfatter bortset fra artikel 1, stk. 2, artikel 3, stk. 1, litra b), artikel 5, litra b), artikel 23, 33 og 36 og artikel 57, litra b), også regionale økonomiske samarbejdsorganisationer. Udtrykkene »et flertal af kontraherende stater« og »en tredjedel af de kontraherende stater« i artikel 24 omfatter ikke regionale økonomiske samarbejdsorganisationer.

3. Konventionen skal ratificeres af de stater og regionale økonomiske samarbejdsorganisationer, der har underskrevet den.

4. Stater eller regionale økonomiske samarbejdsorganisationer, der ikke underskriver konventionen, kan acceptere, godkende eller tiltræde den på et hvilket som helst tidspunkt.

5. Ratificerings-, accepterings-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos organisationen for international civil luftfart, som herved erklæres for depositar.

6. For de stater, der har deponeret deres ratificerings-, accepterings-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter, træder konventionen i kraft på den tresindstyvende dag efter tidspunktet for det 30. instruments deponering hos depositaren. Instrumenter, der afleveres af regionale økonomiske samarbejdsorganisationer, tælles ikke med ved anvendelse af dette stykke.

7. For andre stater og for andre regionale økonomiske samarbejdsorganisationer træder konventionen i kraft 60 dage efter tidspunktet for ratificerings-, accepterings-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentets deponering.

8. Depositaren underretter straks alle underskrivere og kontraherende stater om:

a) enhver underskrivelse af konventionen og tidspunktet for den

b) enhver deponering af ratificerings-, accepterings-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter og tidspunktet for den

c) tidspunktet for konventionens ikrafttrædelse

d) tidspunktet for ikrafttrædelse af ændringer af de ansvarsgrænser, konventionen fastsætter

e) enhver opsigelse i henhold til artikel 54.

Artikel 54

Opsigelse

1. Enhver kontraherende stat kan opsige denne konvention ved skriftlig henvendelse til depositaren.

2. Opsigelsen træder i kraft 180 dage efter det tidspunkt, hvor depositaren har modtaget henvendelsen.

Artikel 55

Forholdet til Warszawa-konventionens øvrige instrumenter

Denne konvention har forrang over andre regler, som gælder for international luftfart

1. for de kontraherende stater i denne konvention, da de fleste af dem er parter i

   a) konventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring, underskrevet i Warszawa den 12. oktober 1929 (i det følgende benævnt Warszawa-konventionen)

   b) protokol om ændring af konventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring underskrevet i Warszawa den 12. oktober 1929, undertegnet i Haag den 28. september 1955 (i det følgende benævnt Haag-protokollen)

   c) tillægskonvention til Warszawa-konventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring, der udføres af en anden person end den kontraherende befordrer, underskrevet i Guadalajara den 18. september 1961 (i det følgende benævnt Guadalajara-konventionen)

   d) protokol om ændring af konventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring underskrevet i Warszawa den 12. oktober 1929, som ændret ved den i Haag den 28. september 1955 undertegnede protokol, underskrevet i Guatemala City den 8. marts 1971 (i det følgende benævnt Guatemala City-protokollen)

e) tillægsprotokol nr. 1-3 og Montreal-protokol nr. 4 om ændring af Warszawa-konventionen som ændret ved Haag-protokollen eller Warszawa-konventionen som ændret både ved Haag-protokollen og Guatemala City-protokollen, underskrevet i Montreal den 25. september 1975 (i det følgende benævnt Montreal-protokollerne), eller

2. på en enkelt kontraherende stats territorium, fordi denne stat er part i en eller flere af de aftaler, som nævnes i litra a)-e).

Artikel 56

Stater med mere end et retssystem

1. Hvis en stat består af to eller flere territoriale enheder, hvor de forhold, som behandles i denne konvention, er underkastet forskellige retssystemer, kan den på underskrivelses-, ratificerings-, accepterings-, godkendelses- eller tiltrædelsestidspunktet afgive erklæring om, at denne konvention gælder for alle dets territoriale enheder eller kun for en eller flere af dem, og ændre denne erklæring ved på et hvilket som helst tidspunkt at afgive en ny.

2. En sådan erklæring skal sendes til depositaren og udtrykkeligt nævne de territoriale enheder, konventionen gælder for.

3. For en kontraherende stat, der har afgivet en sådan erklæring

a) skal der ved udtrykket »national valuta« i artikel 23 forstås den valuta, som er gangbar i den pågældende territoriale enhed

b) skal der ved udtrykket »national lovgivning« i artikel 28 forstås den lovgivning, som er gældende i den pågældende territoriale enhed.

Artikel 57

Forbehold

Der kan ikke tages forbehold over for denne konvention, dog kan en kontraherende stat på ethvert tidspunkt ved henvendelse til depositaren erklære, at denne konvention ikke gælder for:

a) international lufttransport, der uden forretningsformål udføres direkte af den kontraherende stat til opfyldelse af dens opgaver og forpligtelser som selvstændig stat, og/eller

b) transport af personer, gods og bagage for den kontraherende stats forsvarsmyndigheder med fly, som er registreret hos den eller lejet af den, og hvis samlede kapacitet er blevet reserveret af forsvarsmyndighederne eller på deres vegne.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede, der er behørigt bemyndiget til det, underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Montreal den 28. maj 1999 på engelsk, arabisk, kinesisk, fransk, russisk og spansk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed. Denne konvention deponeres i organisationen for international civil luftfarts arkiver, og bekræftede kopier af den sendes af depositaren til samtlige kontraherende stater og til alle kontraherende stater i Warszawa-konvention, Haag-protokollen, Guadalajara-konventionen, Guatemala City-protokollen og Montreal-protokollerne.

BILAG B

Erklæring om Det Europæiske Fællesskabs kompetence på de områder, der omfattes af konventionen af 28. maj 1999 om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring (Montreal-konventionen)

1. Ifølge Montreal-konventionen kan regionale økonomiske samarbejdsorganisationer, som består af selvstændige stater i en bestemt region og har kompetence på nogle af de områder, konventionen omfatter, blive parter i den.

2. Det Europæiske Fællesskabs nuværende medlemsstater er Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Hellenske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Irland, Den Italienske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

3. Denne erklæring gælder ikke for territorier, som tilhører medlemsstaterne, men ikke omfattes af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og er uden betydning for love eller beslutninger, som medlemsstaterne vedtager i henhold til konventionen på disse territoriers vegne eller i deres interesse.

4. Blandt de områder, som omfattes af konventionen, har Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater givet Fællesskabet kompetence i forbindelse med erstatningsansvar ved passagerernes død eller tilskadekomst. [Medlemsstaterne har desuden givet Fællesskabet kompetence i forbindelse med erstatningsansvar ved tab, der skyldes forsinkelse, og ved ødelæggelse, tab, beskadigelse eller forsinkelse af bagage under transporten.] [1] Heri indgår krav om oplysninger til passagererne og et minimalt forsikringskrav. Det er derfor Fællesskabet, der skal vedtage de relevante regler og bestemmelser (som håndhæves af medlemsstaterne) på dette område, og Fællesskabet har beføjelse til at indgå eksterne aftaler med tredjelande eller kompetente organisationer.

5. Den kompetence, medlemsstaterne i overensstemmelse med EF-traktaten har overladt Fællesskabet, kan ifølge sagens natur stadig ændre sig. De kompetente institutioner kan inden for traktatens rammer fastsætte omfanget af Fællesskabets kompetence. Det Europæiske Fællesskab forbeholder sig derfor ret til at ændre denne erklæring i overensstemmelse hermed, selv om dette ikke skal betragtes som en forudsætning for, at det kan udøve sin kompetence på de områder, Montreal-konvention omfatter.

---

[1] Denne sætning indføjes, hvis ændringen af forordning (EF) nr. 2027/97 vedtages inden Montreal-konventionen ratificeres.

Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 95/2/EF om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer [1]

(2000/C 337 E/38)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 451 endelig udg. — 1999/0158(COD)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 den 19. juli 2000)

[1] EFT C 21 E af 25.1.2000, s. 42.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —	Uændret
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,	
under henvisning til Rådets direktiv 89/107/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler [1], ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/34/EF [2], særlig artikel 3, stk. 2, og artikel 5, stk. 3,	
under henvisning til forslag fra Kommissionen,	
under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,	
i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og	
ud fra følgende betragtninger:	
(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/2/EF af 20. februar 1995 om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer [3], senest ændret ved direktiv 98/72/EF [4], fastlægger en liste over tilsætningsstoffer, der er tilladt til anvendelse i Det Europæiske Fællesskab og betingelserne herfor.	
(2) Siden direktiv 95/2/EF blev vedtaget, er der forekommet tekniske udviklinger inden for tilsætningsstoffer til levnedsmidler.	
(3) Direktiv 95/2/EF bør tilpasses under hensyntagen til disse udviklinger.	
(4) I henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 89/107/EØF kan en medlemsstat på sit område tillade anvendelse af et nyt tilsætningsstof for en periode på to år.	

[1] EFT L 40 af 11.2.1989, s. 27.
[2] EFT L 237 af 10.9.1994, s. 1.
[3] EFT L 61 af 18.3.1995, s. 1.
[4] EFT L 295 af 4.11.1998, s. 18.

OPRINDELIGT FORSLAG	ÆNDRET FORSLAG
(5) Følgende nationalt godkendte tilsætningsstoffer foreslås af Kommissionen, på medlemsstaternes anmodning, til godkendelse på EF-niveau: ethyl hydroxyethyl cellulose, propan, butan og iso-butan.	(5) Følgende nationalt godkendte tilsætningsstoffer foreslås af Kommissionen, på medlemsstaternes anmodning, til godkendelse på EF-niveau: propan, butan og iso-butan.
(6) I henhold til artikel 6 i direktiv 89/107/EØF blev Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler, som er oprettet i henhold til Kommissionens beslutning 97/579/EF [1], hørt før vedtagelse af bestemmelser, der vil kunne indvirke på folkesundheden —	Uændret

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Bilagene til direktiv 95/2/EF ændres som anført i bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne foretager de nødvendige ændringer af love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest den 31. august 2000. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de væsentlige bestemmelser i national lov, som de vedtager på det område, der omfattes af nærværende direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

[1] EFT L 237 af 28.8.1997, s. 18.

BILAG

Oprindelig tabel

1) I bilag I:

a) Følgende tilsætningsstof indsættes:

»E 467 Ethyl hydroxyethyl cellulose

E 949 Hydrogen *«

b) I punkt 3 til noten skal stoffet »E 949« indføjes i den forklarende tekst under symbolet *.

2) I bilag II:

Følgende tabel indsættes i bilaget:

»Skrællede og snittede spiseklare gulerødder	E 401 Natrium alginat	quantum satis«

3) I bilag IV:

a) Følgende tilføjes E 445, glycerol estere af fyrreharpiks:

»Spiritus i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1576/89 om fastlæggelse af almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af spiritus (*)	100 mg/l
Spiritus, der indeholder under 15 % alkohol (volumen)	100 mg/l

(*) EFT L 160 af 12.6.1989, s. 1.«

b) Følgende indsættes:

»E 650	Zink acetat	Tyggegummi	1 000 mg/kg
E 943a	Butan	Smøremiddel af vegetabilsk olie til pander, plader og forme (kun til erhvervsmæssig brug)	quantum satis«
E 943b	Isobutan		
E 944	Propan	Vandbaseret emulsionsspray	

4) I bilag V affattes første række således:

»E 1520	Propan-1,2-diol (propylen glycol)	Farvestoffer, emulgatorer, antioxidanter og enzymer (maximalt 1 g/kg i levnedsmidlet)«

Ændret tabel

1) I bilag I:

a) Følgende tilsætningsstof indsættes:

»E 949 Hydrogen *«

b) I punkt 3 til noten skal stoffet »E 949« indføjes i den forklarende tekst under symbolet*.

2) I bilag II:

Følgende tabel indsættes i bilaget:

»Skrællede og snittede spiseklare gulerødder	E 401 Natrium alginat	quantum satis«

3) I bilag IV:

a) Følgende tilføjes E 445, glycerol estere af fyrreharpiks:

»Spiritus i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1576/89 om fastlæggelse af almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af spiritus (*)	100 mg/l
Spiritus, der indeholder under 15 % alkohol (volumen)	100 mg/l

(*) EFT L 160 af 12.6.1989, s. 1.«

b) Følgende indsættes:

»E 650	Zink acetat	Tyggegummi	1 000 mg/kg
E 943a	Butan	Smøremiddel af vegetabilsk olie til pander, plader og forme (kun til erhvervsmæssig brug)	quantum satis«
E 943b	Isobutan		
E 944	Propan	Vandbaseret emulsionsspray	

4. I bilag V affattes første række således:

»E 1520	Propan-1,2-diol (propylen glycol)	Farvestoffer, emulgatorer, antioxidanter og enzymer (maximalt 1 g/kg i levnedsmidlet)«

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om Fællesskabets tilskyndelsesforanstaltninger på beskæftigelsesområdet

(2000/C 337 E/39)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 459 endelig udg. — 2000/0195(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 20. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 129,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Artikel 3 i traktaten bestemmer, at Fællesskabets aktiviteter skal omfatte fremme af samordning mellem medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker med henblik på at øge deres effektivitet ved udvikling af en samordnet beskæftigelsesstrategi.

(2) Afsnit VIII i traktaten, særlig artikel 127, bestemmer, at Fællesskabet i nødvendigt omfang skal supplere medlemsstaternes foranstaltninger; målsætningen om et højt beskæftigelsesniveau skal tages med i overvejelserne ved udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktiviteter.

(3) Afsnit VIII i traktaten, særlig artikel 128, fastlægger de procedurer, i henhold til hvilke medlemsstaterne og Fællesskabet skal arbejde på at udvikle en samordnet strategi for beskæftigelse og især for fremme af en veluddannet, velkvalificeret og smidig arbejdsstyrke og arbejdsmarkeder, som reagerer på økonomiske forandringer. Rådet vedtager nærmere bestemt retningslinjer med henblik på at leve op til målet om at udvikle en koordineret strategi for beskæftigelsen og kan fremsætte forslag til medlemsstaterne. Endelig udarbejder Rådet og Kommissionen en fælles årsrapport til Det Europæiske Råd om beskæftigelsesforholdene.

(4) På Det Europæiske Råds ekstraordinære møde om beskæftigelsen den 20.-21. november 1997 forelagde man en overordnet strategi for beskæftigelsen, den europæiske beskæftigelsesstrategi, som omfatter koordinering af medlemsstaternes beskæftigelsespolitik på grundlag af fælles vedtagne retningslinjer for beskæftigelsen (Luxembourg-processen), videreførelse og yderligere udvikling af en koordineret makroøkonomisk politik og et effektivt indre marked med henblik på at tilvejebringe et grundlag for bæredygtig vækst, ny dynamik og et tillidsskabende klima, som skaber gode muligheder for at fremme beskæftigelsen. Strategien omfatter også, at man på en mere systematisk måde udnytter alle fællesskabspolitikker til fremme for beskæftigelsen, herunder såvel rammeforanstaltninger som støtteforanstaltninger.

(5) På Det Europæiske Råds møde i Lissabon vedtog man et nyt strategisk mål for EU, at skabe en konkurrencedygtig og dynamisk vidensbaseret økonomi, som muliggør vedvarende økonomisk vækst med flere og bedre arbejdspladser samt større social samhørighed for på den måde igen at skabe betingelserne for fuld beskæftigelse. I den forbindelse har man fastlagt en ny række mål og benchmarks og fastlagt dem i en ny åben samordningsmetode på alle planer og samtidig givet Det Europæiske Råd en stærkere ledende og koordinerende rolle for at sikre en mere sammenhængende strategisk styring og effektiv overvågning af udviklingen. Ydermere anmodede man om, at midtvejsevalueringen af Luxembourg-processen kommer til at føre til forbedringer, ved at retningslinjerne tilføres mere konkrete mål, hvorunder der etableres tættere forbindelser til andre relevante politiske områder.

(6) I henhold til artikel 129 kan Rådet vedtage tilskyndelsesforanstaltninger, som har til formål at anspore til samarbejde mellem medlemsstaterne og støtte deres foranstaltninger på beskæftigelsesområdet gennem initiativer, som har til formål at udvikle udveksling af oplysninger og bedste praksis, at tilvejebringe sammenlignende analyser og rådgivning samt at fremme innovative metoder og evaluere erfaringer, særligt ved hjælp af pilotprojekter.

(7) Europa-Parlamentet har tidligere givet stor støtte til fællesskabsaktiviteter til støtte for beskæftigelsen.

(8) Det Europæiske Råd har besluttet, at sammenlignelige og pålidelige statistikker og indikatorer på beskæftigelsesområdet og arbejdsmarkedet skal defineres og indsamles.

(9) Ved Rådets afgørelse 2000/98/EF af 24. januar 2000 blev der nedsat et beskæftigelsesudvalg på grundlag af artikel 130 i traktaten til fremme af samordningen mellem medlemsstaterne vedrørende beskæftigelses- og arbejdsmarkedspolitikkerne [1].

[1] EFT L 29 af 4.2.2000, s. 21.

(10) Denne afgørelse omfatter et finansielt referencegrundlag, som ikke foregriber budgetmyndighedens beføjelser, som de er beskrevet i traktaten.

(11) Rådets afgørelse 98/171/EF af 23. februar 1998 om fællesskabsaktiviteter i forbindelse med analyse, forskning og samarbejde på beskæftigelses- og samarbejdsmarkedsområdet, som omfatter de nuværende bestemmelser vedrørende disse aktiviteter, er gældende indtil den 31. december 2000 ([1]).

(12) Nærværende afgørelse indeholder bestemmelser om fortsættelse og udvikling af de aktiviteter, som blev iværksat på grundlag af Rådets afgørelse 98/171/EF.

(13) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([2]), skal der vedtages foranstaltninger til gennemførelse af nærværende afgørelse ved hjælp af den rådgivningsprocedure, som er omhandlet i artikel 3 i afgørelsen —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Fastlæggelse af fællesskabsaktiviteter

1. I perioden fra den 1. januar 2001 til den 31. december 2005 gennemføres der fællesskabsaktiviteter vedrørende analyse, forskning og samarbejde mellem medlemsstaterne på beskæftigelsesområdet og arbejdsmarkedet.

2. Aktiviteterne skal også bidrage til at udvikle den koordinerede strategi for beskæftigelsen gennem analyse, overvågning og støtte af aktioner, som gennemføres i medlemsstaterne, under passende hensyntagen til disses ansvar på området.

Artikel 2

Formål

1. De aktiviteter, der refereres til i afgørelsen, er direkte forbundet med gennemførelsen af afsnittet om beskæftigelsen i EF-traktaten. De tager hovedsagelig sigte på at udvikle, planlægge, overvåge, følge op på og evaluere den europæiske beskæftigelsesstrategi med særlig vægt på fremtidsperspektivet.

2. Forslaget har særligt til formål at udbygge samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende analyse, forskning og overvågning af arbejdsmarkedspolitikken, at bestemme bedste praksis og fremme udveksling og overførsel af oplysninger og erfaring, at udvikle tilgangen til og indholdet af den europæiske beskæftigelsesstrategi samt at vedtage en aktiv oplysningspolitik på dette område.

Artikel 3

Fællesskabsforanstaltninger

1. Med henblik på at leve op til de formål, der refereres til i artikel 2, dækker fællesskabsforanstaltningerne følgende aktiviteter:

1) Aktiviteter, som i overensstemmelse med den politiske målsætning om at øge beskæftigelsesgraden understøtter en mere strategisk tilgangsvinkel til beskæftigelsespolitikken i EU ved hjælp af analyse og evaluering af tendenser inden for beskæftigelsen og de politiske rammebetingelser samt vurdering af politiske muligheder og betydningen af fællesskabspolitikkerne. Så vidt muligt skal analysen være kønsspecifik.

2) Aktiviteter, som har til formål at støtte medlemsstaternes arbejde med konsekvent og koordineret at evaluere deres nationale handlingsplaner; en særlig evaluering gennemføres inden femårsdagen for beskæftigelsestopmødet i Luxembourg, dvs. mod slutningen af den første periode for implementeringen af retningslinjerne.

3) Aktiviteter, som har til formål at indsamle og udveksle erfaringer i medlemsstaterne, både som de kommer til udtryk i søjlerne og de individuelle retningslinjer, som det er beskrevet i de årlige retningslinjer for beskæftigelsespolitikken for medlemsstaterne. En forøgelse af samarbejdet vil hjælpe medlemsstaterne med at udvikle deres beskæftigelsespolitikker på baggrund af de erfaringer, de har opnået.

4) Aktiviteter, som har til formål at overvåge den europæiske beskæftigelsesstrategi i medlemsstaterne, særligt gennem Det Europæiske Observationsorgan for Beskæftigelse.

5) Det tekniske og videnskabelige arbejde, som er nødvendigt for at udvikle fælles indikatorer, forbedre og færdiggøre statistikker, benchmarke resultater og udvekslingen af oplysninger om bedste praksis, da det er mere omkostningseffektivt at udføre dette arbejde på fællesskabsplan end i de individuelle medlemsstater.

6) Fremtidsanalyser af områder, som er af betydning for Kommissionen og medlemsstaterne, for at udvikle den europæiske beskæftigelsesstrategi ved hjælp af fremadrettede analyser, nye forskningsområder og mainstreaming af fællesskabspolitikkernes betydning for beskæftigelsen.

7) Aktiviteter, som skal støtte EU-formandsskabernes input med henblik på at skabe særlig interesse for strategiens prioriterede elementer og særlige arrangementer af stor international betydning eller af almindelig interesse for EU og medlemsstaterne.

([1]) EFT L 63 af 4.3.1998, s. 26.

([2]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

2. Ved gennemførelsen af de foranstaltninger, der refereres til i stk. 1, skal Kommissionen tage hensyn til de statistiske oplysninger, undersøgelser og projektrapporter, som er udarbejdet af internationale organisationer, som f.eks. Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) og Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO).

Artikel 4

Resultater

Resultaterne af de aktiviteter, der er nævnt i artikel 3, vil være forskellige afhængigt af, hvilken aktivitetstype det drejer sig om. De omfatter rapporten om beskæftigelsen i Europa og andre publikationer, arbejdsdokumenter, rapporter, som skal forelægges Rådet og Kommissionen, herunder særlig den fælles beskæftigelsesrapport, nationale seminarer, f.eks. i forbindelse med udarbejdelsen af de nationale handlingsplaner, seminarer om beskæftigelsespolitikken eller tilrettelæggelse af betydningsfulde internationale arrangementer, som vedrører prioriterede områder eller er af generel betydning. Der vil blive gjort større brug af internetfaciliteter til videreformidling af resultaterne (offentliggørelse på Internet, forummer og seminarer på Internet) og som redskab til at tilvejebringe samarbejde og udveksling af oplysninger.

Artikel 5

Sammenhæng og komplementaritet

Kommissionen sikrer, at der er sammenhæng og komplementaritet mellem de foranstaltninger, som gennemføres i henhold til afgørelsen, og de øvrige relevante fællesskabsprogrammer og -initiativer (som f.eks. programmet for social integration og rammeprogrammet for forskning, teknologisk udvikling og demonstration). Resultaterne af andre fællesskabsinitiativer kan anvendes som input til de aktioner, som omfattes af afgørelsen, og resultaterne fra de aktiviteter, som nævnes i afgørelsen, kan anvendes som input til andre fællesskabsinitiativer.

Artikel 6

Tredjelandes deltagelse

1. Aktiviteterne skal være åbne for deltagelse af:

— landene i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde,

— ansøgerlandene i Central- og Østeuropa i henhold til de betingelser, der er fastsat i Europaaftalerne, i tillægsprotokollerne til disse aftaler og i de afgørelser, som er truffet af de respektive associeringsråd,

— Cypern, Malta og Tyrkiet på grundlag af de bilaterale aftaler, som skal indgås med disse lande,

— andre middelhavslande inden for rammerne af EU's forbindelser med disse lande.

2. Udgifterne til den deltagelse, der er omhandlet i stk. 1, vil blive afholdt af de berørte lande selv eller over Fællesskabets konti til gennemførelse af samarbejds-, associerings- eller partnerskabsaftaler med disse lande på det pågældende område.

Artikel 7

Gennemførelse

1. Kommissionen gennemfører disse aktiviteter i overensstemmelse med denne afgørelse.

2. Kommissionen skal bistås af et rådgivende udvalg, som består af repræsentanter fra medlemstaterne og har Kommissionens repræsentant som formand (i det følgende benævnt »udvalget«).

3. Når der refereres til dette stykke, skal den rådgivningsprocedure, som er omhandlet i artikel 3 i Rådets afgørelse 1999/468/EF, finde anvendelse i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3 og artikel 8.

4. Kommissionens repræsentant skal særligt høre udvalget vedrørende:

— de generelle retningslinjer for gennemførelsen af programmet,

— årsbudgetterne og støttens fordeling på de forskellige foranstaltninger,

— den årlige arbejdsplan for gennemførelsen af aktiviteterne under programmet og Kommissionens forslag til udvælgelseskriterier for økonomisk støtte.

5. For at sikre programmets sammenhæng og komplementaritet med de andre foranstaltninger, der refereres til i artikel 5, skal Kommissionen regelmæssigt underrette udvalget om andre relevante fællesskabsaktiviteter. Kommissionen skal, hvor det er relevant, etablere et regelmæssigt og struktureret samarbejde mellem dette udvalg og de udvalg, der er nedsat i forbindelse med andre relevante politikker, instrumenter og aktiviteter.

Artikel 8

Forbindelser som skal etableres

Kommissionen skal etablere de nødvendige forbindelser med beskæftigelsesudvalget samt arbejdsmarkedets parter inden for rammerne af de aktiviteter, der refereres til i afgørelsen.

Kommissionen skal på anmodning fra arbejdsmarkedets parter i Europa underrette disse om resultaterne af gennemførelsesaktiviteterne.

Artikel 9

Finansiering

1. Det finansielle referencegrundlag til gennemførelse af de fællesskabsaktiviteter, som er omfattet af denne afgørelse, er for perioden fra 1. januar 2001 til 31. december 2005 på 55 mio. EUR.

2. Budgetmyndigheden fastsætter de årlige bevillinger inden for de grænser, der sættes af det finansielle overslag.

3. Kommissionen kan anvende teknisk og/eller administrativ støtte til gensidig fordel for Kommissionen og modtagerne samt af støtteudgifter.

Artikel 10

Evaluering og rapportering

1. Kommissionen skal opstille et sæt resultatindikatorer for aktionerne, overvåge hvorvidt de foreløbige mål nås og gennemføre uafhængige evalueringer i løbet af det tredje år (midtvejsevalueringer) og i begyndelsen af det sidste år (ex-post) af programmets løbetid. Evalueringer skal især klarlægge de opnåede resultater og effektiviteten af brugen af ressourcer samt tilvejebringe beslutningsorienterede henstillinger vedrørende tilpasning og i sidste ende forlængelse af programmet.

2. Kommissionen skal gøre resultaterne af de gennemførte aktioner og evalueringsrapporterne offentligt tilgængelige.

3. Kommissionen kan på baggrund af evalueringerne foreslå en forlængelse af programmet.

4. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2003 Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg samt Regionsudvalget en foreløbig rapport om resultaterne af disse aktiviteter og senest den 31. december 2006 en endelig rapport. Rapporterne skal omfatte oplysninger om fællesskabsstøtte inden for rammerne af programmet og om sammenhæng og komplementaritet med andre relevante programmer, aktiviteter og initiativer samt de relevante resultater af evalueringen.

Artikel 11

Offentliggørelse

Denne afgørelse offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om en række foranstaltninger vedrørende det transeuropæiske net til indsamling, udarbejdelse og udbredelse af statistikker over udveksling af goder inden for Fællesskabet og med tredjelande (Edicom)

(2000/C 337 E/40)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 458 endelig udg. — 2000/0201(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 20. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 285,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) De foranstaltninger, der er blevet iværksat på grundlag af Rådets beslutning 96/715/EF af 9. december 1996 om datanet mellem administrationer til brug i forbindelse med statistikker over udveksling af goder mellem medlemsstater [1], har forbedret kvaliteten af statistikkerne over udvekslingen af goder mellem medlemsstaterne væsentligt.

(2) Statistikkerne over handelen med tredjelande og handelen mellem medlemsstaterne træder nu ind i en ny udviklingsfase med voksende og mere krævende informationsbehov fra brugernes side.

(3) Det er nødvendigt at opfylde Den Økonomiske og Monetære Unions presserende behov ved hurtigt at stille pålidelige og præcise makroøkonomiske statistikker til rådighed.

(4) En modernisering af det transeuropæiske net til indsamling, udarbejdelse og udbredelse af statistikker over udveksling af goder inden for Fællesskabet og med tredjelande bør være et af de bærende elementer i udviklingen af disse statistikker.

(5) I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3330/91 af 7. november 1991 om statistikker over udveksling af goder mellem medlemsstater (Intrastat) [2] og Rådets forordning (EF) nr. 1172/95 af 22. maj 1995 om statistikker over Fællesskabets og dets medlemsstaters udveksling af goder med tredjelande [3] bør der skabes forudsætninger for øget brug af automatisk databehandling og af elektronisk fremsendelse af oplysninger.

(6) En forenkling af Intrastat-systemet er blevet valgt som pilotprojekt som led i Slim-projektet om enklere lovgivning for det indre marked, der blev iværksat i 1996, og de konkrete forslag om lettelse af indberetningsbyrden for de oplysningspligtige er blevet modtaget positivt af Europa-Parlamentet og Rådet.

(7) Målsætningerne i denne beslutning er i overensstemmelse med målsætningerne i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1719/1999/EF [4] og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1720/1999/EF [5] om transeuropæiske net til elektronisk dataudveksling mellem administrationerne (Ida); der vil også blive taget højde for disse Ida-retsakter, særlig artikel 11 i beslutning nr. 1719/1999/EF, ved gennemførelsen af denne beslutning.

(8) Der er i overensstemmelse med bestemmelserne om finansforvaltning blevet gennemført en forhåndsevaluering med henblik på at opfylde det krav, at programmet skal være effektivt i forhold til de tilsigtede mål, og med henblik på at tage hensyn til de knappe ressourcer allerede ved udarbejdelsen af programmet.

(9) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet som omhandlet i traktatens artikel 5 kan målene med denne beslutning ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; udviklingen og moderniseringen af de transeuropæiske net til indsamling, udarbejdelse og udbredelse af statistikker over udveksling af goder inden for Fællesskabet og med tredjelande kan bedst gennemføres på fællesskabsplan, og denne beslutning går ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at opfylde disse mål.

(10) Rådets forordning (EF) nr. 322/97 af 17. februar 1997 om EF-statistikker [6] udgør den retlige ramme for bestemmelserne i denne beslutning, specielt bestemmelserne vedrørende adgang til administrative datakilder, statistisk fortrolighed og princippet om omkostningseffektivitet.

(11) Eftersom de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne beslutning er forvaltningsforanstaltninger i henhold til artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [7], skal disse foranstaltninger træffes i overensstemmelse med forvaltningsproceduren i denne afgørelses artikel 4.

---

[1] EFT L 327 af 18.12.1996, s. 34.

[2] EFT L 316 af 16.11.1991, s. 1.

[3] EFT L 118 af 25.5.1995, s. 10.

[4] EFT L 203 af 3.8.1999, s. 1.

[5] EFT L 203 af 3.8.1999, s. 9.

[6] EFT L 52 af 22.2.1997, s. 1.

[7] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(12) I denne beslutning fastlægges der for programmets samlede varighed en finansieringsramme, der udgør det primære referencegrundlag for budgetmyndigheden inden for rammerne af den årlige budgetprocedure, jf. punkt 1 i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens erklæring af 6. marts 1995 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde og generelle målsætninger

1. De foranstaltninger, der er fastsat i denne beslutning, vedrører det transeuropæiske net til indsamling, udarbejdelse og udbredelse af statistikker over udveksling af goder inden for Fællesskabet og med tredjelande.

2. De generelle målsætninger er:

a) at fremme en så moderne, rationel og effektiv opbygning af det i stk. 1 omhandlede net som muligt, idet der samtidig indføres de nødvendige foranstaltninger til forbedring og harmonisering af metoderne, således at der kan udarbejdes statistikker, der:

— er mere pålidelige og mindre omkostningskrævende for de oplysningspligtige og myndighederne, og som stilles hurtigere til rådighed

— bedre opfylder brugernes eksisterende og nye forventninger

b) at videreudvikle de eksisterende edb-værktøjer til indsamling, udarbejdelse, indberetning og udbredelse af statistiske data, idet der tages hensyn til den seneste teknologiske udvikling og den bedste omkostningseffektivitet.

Artikel 2

Foranstaltninger

1. For at opfylde de i artikel 1 omhandlede målsætninger iværksættes der et sæt foranstaltninger (benævnt »Edicom«-programmet) vedrørende:

a) Udvikling af det i artikel 1, stk. 1, omhandlede net med henblik på:

— at producere statistisk information, der er af bedre kvalitet og mindre omkostningskrævende, og som stilles hurtigere til rådighed, således at de krav, som Fællesskabets politikker stiller, opfyldes

— at producere statistiske data, der er relevante, og som opfylder brugernes nye behov i forbindelse med Den Økonomiske og Monetære Union og udviklingen i det internationale økonomiske miljø

— bedre at integrere statistikkerne over udveksling af goder i det overordnede statistiske system, både på fællesskabsplan og internationalt plan, og at tilpasse dem til udviklingen i det administrative miljø

— at forbedre den service, der tilbydes myndighederne og informationsleverandørerne og -brugerne, ved at stille samtlige disponible statistikker og metadata om udveksling af goder til rådighed for dem.

b) Udvikling og fremme af værktøjer til indsamling af information om udveksling af goder, idet der tages hensyn til den seneste teknologiske udvikling, for at forbedre de funktionaliteter, som tilbydes de oplysningspligtige.

De særlige betingelser for iværksættelsen af disse foranstaltninger fremgår af bilag 1 til denne beslutning.

2. Gennemførelsesforanstaltningerne for de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fastsættes efter proceduren i artikel 4, stk. 2.

Artikel 3

Årligt arbejdsprogram og udgiftsforvaltning

1. I overensstemmelse med proceduren i artikel 4, stk. 2, godkender Kommissionen:

— det årlige arbejdsprogram, herunder fordelingen af de årlige budgetudgifter i medfør af denne beslutning

— ændringer af den fordeling af udgifterne, der er anført i bilag 2, hvis disse medfører en ændring på over 200 000 EUR pr. foranstaltningskategori i årets løb.

2. Kommissionen underretter Udvalget for De Europæiske Fællesskabers Statistiske Program, der er nedsat ved afgørelse 89/382/EØF, Euratom [1] om det årlige arbejdsprogram.

Artikel 4

Procedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Statistikker over Udveksling af Goder mellem Medlemsstater, der er nedsat ved forordning (EØF) nr. 3330/91, og af Udvalget for Statistikker over Udveksling af Goder med tredjelande, der er nedsat ved forordning (EF) nr. 1172/95, inden for hvert af disse udvalgs kompetenceområde.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 4 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forvaltningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3, og artikel 8.

3. Det i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på 3 måneder.

[1] EFT L 181 af 28.6.1989, s. 47.

Artikel 5

Evaluering

1. Kommissionen foretager regelmæssigt i samarbejde med medlemsstaterne en evaluering af de foranstaltninger, der er finansieret som led i denne beslutning, med henblik på at fastslå, om målsætningerne er opfyldt, og med henblik på at give retningslinjer for en forbedring af fremtidige foranstaltningers effektivitet. Kommissionen forelægger et resumé af evalueringerne for de i artikel 4, stk. 1, nævnte udvalg, der eventuelt kan behandle disse. Evalueringsrapporterne står til rådighed for de medlemsstater, som anmoder herom.

2. Når de fem år, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2, er gået, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om anvendelsen af denne beslutning, eventuelt ledsaget af forslag om nye foranstaltninger.

Formålet med denne beretning er specielt at undersøge de gennemførte foranstaltningers gavnlige virkninger for Fællesskabet, medlemsstaterne og leverandørerne og brugerne af statistisk information i lyset af de udgifter, Fællesskabet har haft, og at udpege emner for mulige forbedringer, ligesom synergien med andre fællesskabsaktiviteter, specielt inden for transeuropæiske telekommunikationsnet og teknologiudviklingsprogrammer, vurderes.

3. Kommissionen træffer alle andre fornødne forholdsregler for at kontrollere, at de finansierede foranstaltninger gennemføres korrekt og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne beslutning.

Artikel 6

Finansielle aspekter

Finansieringsrammen for gennemførelsen af fællesskabsforanstaltningerne som fastlagt i denne beslutning fastsættes for perioden 2000-2004 til 51,2 mio. EUR. En vejledende fordeling efter de kategorier af foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 2, fremgår af bilag 2.

De årlige bevillinger godkendes af budgetmyndigheden inden for rammerne af det finansielle overslag.

Der gives ikke finansielle ressourcer i medfør af denne beslutning til foranstaltninger, som finansieres af andre fællesskabskilder.

Artikel 7

Ikrafttræden og anvendelse

Denne beslutning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne beslutning anvendes i et tidsrum på fem år regnet fra dens ikrafttræden.

Artikel 8

Adressater

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

BILAG 1

Særlige betingelser for gennemførelsen af foranstaltninger som omhandlet i artikel 2

1. Ved gennemførelsen af foranstaltninger som omhandlet i artikel 2:

   a) tages der hensyn til, at de eksisterende edb-værktøjer, hvis anvendelighed i relation til de i artikel 1 omhandlede målsætninger er anerkendt, fortsat skal kunne anvendes, idet konkurrencen med den private sektor inden for forretningsservice skal overholdes

   b) tages der hensyn til de relevante resultater, der er opnået som led i andre af Fællesskabets aktiviteter på området, specielt inden for transeuropæiske telekommunikationsnet og Fællesskabets forsknings- og teknologiudviklingsprogrammer; der tages desuden hensyn til forpligtelserne i forbindelse med artikel 11 i Ida-beslutning nr. 1719/1999/EF

   c) refereres der til de eksisterende europæiske standarder og til offentligt tilgængelige specifikationer, f.eks. åbne internetstandarder, således at de nationale systemer og fællesskabssystemerne får stor interoperabilitet i og mellem de administrative sektorer og med den private sektor.

2. I forbindelse med de i artikel 2 nævnte foranstaltninger skal der som led i det årlige arbejdsprogram først foretages:

   a) en beskrivelse af deres mål, deres anvendelsesområde, deres berettigelse samt de forventede omkostninger og fordele

   b) en beskrivelse af funktionaliteterne og den tekniske indfaldsvinkel

   c) et detaljeret program for deres gennemførelse, bl.a. med en beskrivelse af hver opgave og den rækkefølge, disse skal afvikles i.

3. Gennemførelsen af det årlige arbejdsprogram kræver teknisk og administrativ bistand samt støtteforanstaltninger; hertil anvendes højst 7 % af de samlede bevillinger.

BILAG 2

Vejledende opdeling pr. kategori Edicom-foranstaltninger for årene 2000-2004, jf. artikel 2

(i mio. EUR)

Opdeling	2000	2001	2002	2003	2004	Total
Net af informationer, der er af bedre kvalitet og mindre omkostningskrævende, og som stilles hurtigere til rådighed, således at de krav, som Fællesskabets politikker stiller, opfyldes	2,262	2,226	2,394	2,250	2,250	11,382
Net af informationer, der er relevante, og som er indrettet efter udviklingen i brugernes behov i forbindelse med Den Økonomiske og Monetære Union og udviklingen i det internationale økonomiske miljø	0,696	1,128	1,236	2,371	1,503	6,934
Net af informationer, der er bedre integreret i det overordnede statistiske system og tilpasset udviklingen i det administrative miljø	2,493	2,884	2,405	2,381	2,758	12,921
Net, der forbedrer den statistikservice, der tilbydes myndighederne og informationsleverandørerne og -brugerne	1,130	1,118	1,124	0,986	1,634	5,992
Net baseret på værktøjer til indsamling af information, idet der tages hensyn til den seneste teknologiske udvikling, for at forbedre de funktionaliteter, som tilbydes informationsleverandørerne	1,188	1,068	1,068	0,648	0,648	4,620
Integreret og interoperabelt net	1,496	0,874	1,290	1,050	1,086	5,796
Teknisk og administrativ bistand; støtteforanstaltninger	0,697	0,700	0,711	0,715	0,732	3,555
Total	9,962	9,998	10,228	10,401	10,611	51,200

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om vurdering og styring af ekstern støj

(2000/C 337 E/41)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 468 endelig udg. — 2000/0194(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 26. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Inden for rammerne af Fællesskabets politik skal der nås et højt beskyttelsesniveau med hensyn til sundhed og miljø, og en af målsætningerne er beskyttelse mod støj. I grønbogen om fremtidens støjpolitik [1] behandlede Kommissionen støj i miljøet som et af de vigtigste lokale miljøproblemer i Europa.

(2) Europa-Parlamentet støttede i sin beslutning af 10. juni 1997 [2] Kommissionens grønbog, opfordrede til, at der blev truffet særlige foranstaltninger og tiltag i et rammedirektiv om nedbringelse af ekstern støj, og bemærkede manglen på pålidelige og sammenlignelige data om situationen, hvad angår de forskellige støjkilder.

(3) Det specifikke forslag til fælles indikatorer og vurderingsmetoder for støjberegning og -måling i nærheden af lufthavne, der blev fremsat i meddelelsen af 1. december 1999 [3] om lufttransport og miljø, bør fuldt ud tages i betragtning i bestemmelserne i dette direktiv.

(4) Støjemission fra produkter er allerede omfattet af Rådets direktiv 86/188/EØF af 12. maj 1986 om beskyttelse af arbejdstagere mod risici ved at være udsat for støj under arbejdet [4], ændret ved direktiv 98/24/EØF [5], og støjisolering mellem boliger, af Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og bestemmelser om byggevarer [6], senest ændret ved 93/68/EØF [7]; støj inde i transportmidler og støj fra huslige gøremål er ikke omfattet af nærværende direktiv.

(5) I overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og forholdsmæssighed, fastsat ved traktatens artikel 5 kan målene at opnå et højt miljøbeskyttelsesniveau ikke tilstrækkeligt nås af medlemsstaterne alene, fordi niveauerne af ekstern støj ikke indsamles, sammenstilles eller rapporteres efter sammenlignelige kriterier og kan derfor, gennem harmonisering af indikatorer og evalueringsmetoder og sidestilling af støjkortlægningskriterier, bedre opnås på fællesskabsplan. Dette direktiv er begrænset til mindstekrav for at nå de pågældende mål og går ikke videre, end det er nødvendigt med henblik herpå.

(6) I øjeblikket har medlemsstaterne ikke nogen fælles definitioner på nationale grænseværdier for vejstøj, jernbanestøj, flystøj omkring lufthavne og industristøj. Sådanne grænseværdier bør defineres i form af harmoniserede indikatorer for bestemmelse af støjniveauer.

(7) Indikatoren skal bestemmes efter ensartede metoder.

(8) Støjkortlægning kan opfange data til at illustrere de støjniveauer, der opfattes i det pågældende område. Der kræves handlingsplaner, der tager principperne om forebyggelse, forureneren betaler, nærhed og forholdsmæssighed i betragtning. Med Fællesskabets forpligtelse med hensyn til informationssamfundet in mente skal der vælges det mest hensigtsmæssige informationsmedie.

(9) Det er nødvendigt at indsamle data og konsolidere egnede fællesskabsdækkende rapporter som grundlag for Fællesskabets fremtidige politik og som yderligere oplysning til borgere.

([1]) KOM(96) 540 endelig udg. 4.11.1996.

([2]) EFT C 200 af 30.6.1997, s. 28.

([3]) KOM(1999) 640 endelig udg.

([4]) EFT L 137 af 24.5.1986, s. 28.

([5]) EFT L 131 af 5.5.1998, s. 11.

([6]) EFT L 40 af 11.2.1989, s. 12.

([7]) EFT L 220 af 30.8.1993, s. 1.

(10) Der kan nu fastlægges mål på mellemlang og lang sigt for reduktion af antallet af de fællesskabsborgere, der påvirkes af støj fra specifikke kilder, og yderligere forskning kunne endog give mere overbevisende resultater. Der bør fastsættes en tidsfrist. Sådanne resultater skal falde inden for rimelige udgiftsrammer i overensstemmelse med andre miljømæssige og livskvalitetsmæssige forventninger.

(11) De tekniske bestemmelser vedrørende vurderingsmetoderne skal suppleres og tilpasses efter behov til den tekniske og videnskabelige udvikling og til udviklingen i den europæiske standardisering.

(12) Da de for gennemførelsen af nærværende direktiv nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [1], bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse.

(13) Kommissionen bør foretage en evaluering af direktivets gennemførelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

1. Dette direktiv har som formål at definere en fælles fremgangsmåde for at undgå, forhindre eller begrænse skadelige virkninger på menneskers sundhed forårsaget af eksponering for ekstern støj ved at:

a) vurdere ekstern støj i medlemsstaterne på grundlag af fælles metoder

b) sørge for, at oplysninger om ekstern støj og dens virkninger stilles til rådighed for offentligheden.

2. Der skal træffes foranstaltninger til at reducere støj, hvor det er nødvendigt, og til at opretholde støjkvaliteten, hvor den er god.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv gælder for ekstern støj, som opfattes af mennesker i og i nærheden af deres bolig, i offentlige parker eller relativt stille områder i byområder, i relativt stille områder i det åbne land, i og nær skoler som elev, i og nær et hospital som patient og i andre støjfølsomme bygninger og områder.

2. Dette direktiv gælder ikke for støj, der forårsages af den udsatte person selv, støj fra hjemlige gøremål, fra naboer, støj på arbejdspladsen og støj i transportmidler.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) »ekstern støj«: uønsket eller skadelig lyd fremkommet ved menneskers aktiviteter udendørs, herunder støj fra transportmidler og industrianlæg eller industribygninger

b) »menneskers sundhed«: en tilstand af fuldstændig fysisk, mentalt og socialt velvære i overensstemmelse med Verdenssundhedsorganisationens statutter (WHO)

c) »skadelige virkninger«: negative virkninger for menneskets sundhed; f.eks. støjgener, søvnforstyrrelser, gene ved kommunikation, negative virkninger for indlæring, hørelsestab, stress og forhøjet blodtryk

d) »gene«: graden af samfundets støjgener som fastlagt ved hjælp af undersøgelser i marken

e) »støjindikator«: en fysisk mængde til beskrivelse af ekstern støj, der har vist forbindelse til skadelig virkning

f) »vurdering«: enhver metode til at måle, beregne, forudsige eller anslå værdien af en støjindikator eller hertil tilknyttede skadelige virkninger

g) »day-evening-night level L_{den} (eller LDEN)«: støjindikator for gene, som yderligere defineret i bilag I

h) »støjindikator for natperioden, L_{night} (eller LNIGHT)« støjindikatoren for selvrapporterede søvnforstyrrelser, som yderligere defineret i bilag I

i) »dosis/effekt-forhold«: forholdet mellem værdien af en støjindikator og en skadelig virkning

j) »byområde«: afgrænset del af medlemsstatens område, med et indbyggertal på over 100 000 personer og en sådan befolkningstæthed, at medlemsstaten betragter det som et byområde

k) »relativt stille område i et byområde«: et område afgrænset af den ansvarlige lokale myndighed, der ikke fra nogen støjkilde udsættes for en L_{den}-værdi, der ligger over en bestemt værdi, som medlemsstaten fastlægger

[1] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

l) »relativt stille område i det åbne land«: et område afgrænset af den nationale eller regionale ansvarlige myndighed, der ikke forstyrres af støj fra trafik, industri eller fritidsaktiviteter, og hvor den naturlige stilhed kan opleves

m) »støjzone«: medlemsstatens indførte juridiske definition på et område langs med eller omkring støjkilder, hvor støjforskrifter finder anvendelse for at begrænse støjen; »støjzoneopdeling«: alle foranstaltninger i forbindelse med gennemførelse af en støjzone og anvendelse af hertil knyttede regler

n) »større vej«: en regional, national eller international vej, udpeget af medlemsstaten, hvor der passerer over 3 millioner køretøjer om året

o) »større jernbane«: en jernbane, udpeget af medlemsstaten, hvor der passerer over 30 000 tog om året

p) »større lufthavn«: en civil lufthavn, udpeget af medlemsstaten, hvor der finder over 50 000 starter og landinger sted om året

q) »støjkort«: præsentation af data om en eksisterende eller forudsagt støjsituation i form af støjindikator, overskridelse af en grænseværdi, antal berørte personer i et bestemt område, antal boliger udsat for bestemte værdier af støjindikator i et bestemt område, eller om cost/benefit-forhold eller andre økonomiske data om støjbekæmpelsesmetoder eller -scenarier

r) »strategisk støjkort«: et støjkort bestemt til global vurdering af situationen i et bestemt område eller til generelle prognoser for det pågældende område

s) »grænseværdi«: en L_{den}-værdi eller en L_{night}-værdi som fastsat af medlemsstaten, hvis overskridelse forårsager de ansvarlige myndigheder til at overveje eller indføre støjbekæmpelsesforanstaltninger; grænseværdierne kan være forskellige for forskellige typer støj (vej, bane, flystøj, industristøj osv.), forskellige omgivelser, forskellige grupper af befolkningen, og de kan også være forskellige for eksisterende situationer og for nye situationer (hvor der er en ændring i situationen med hensyn til støjkilde eller anvendelsen af omgivelserne)

t) »handlingsplan for et byområde«: aktiviteter med henblik på at reducere støj i det bymæssige område på steder, hvor grænseværdien for L_{den} eller L_{night} overskrides og på at beskytte relativt stille områder i det bymæssige område mod en forøgelse af støjen

u) »handlingsplan for en større vej, jernbane eller lufthavn«: aktiviteter med henblik på at reducere støj på steder nær en større vej, jernbane eller lufthavn, hvor grænseværdien for L_{den} eller L_{night} overskrides

v) »akustisk planlægning«: bekæmpelse af fremtidig støj ved planlagte foranstaltninger; den omfatter arealanvendelsesplanlægning, trafiksystemudvikling, trafikplanlægning, bekæmpelse gennem afskærmning og isolering samt støjbekæmpelse ved kilden

w) »særlig støjisolering«: særlig støjisolering af bygninger mod en eller flere typer ekstern støj, kombineret med sådanne ventilations- og luftkonditioneringsfaciliteter, at der er en konstant høj miljøstøjsisolering

x) »en relativ stille facade«: en boligfacade, hvor LDEN-værdien (4 m over jorden og 2 m foran facaden) for støj fra en bestemt kilde er mere end 20 dB lavere end ved facaden med den højeste LDEN-værdi.

Artikel 4

Gennemførelse og ansvarsområder

1. Med henblik på gennemførelse af dette direktiv skal medlemsstaterne på egnede niveauer udpege de ansvarlige myndigheder eller organer, der skal:

a) udarbejde og godkende støjkort og handlingsplaner for byområder, større veje, jernbaner og lufthavne

b) indsamle støjkort og handlingsplaner.

2. Medlemsstaterne sikrer vurderingsmetodernes nøjagtighed, idet de samordner med de fællesskabsdækkende kvalitetsstyringsprogrammer.

3. Medlemsstaterne stiller de oplysninger, der omhandles i stk. 1, til rådighed for Kommissionen og for offentligheden senest den 30. juni 2003.

Artikel 5

Støjindikatorer og deres anvendelse

1. De støjindikatorer, der skal anvendes til strategisk støjkortlægning, akustisk planlægning og støjzoneopdeling, er L_{den} og L_{night}. Medlemsstaterne anvender disse indikatorer:

a) til støjkort i henhold til artikel 7

b) i ny lovgivning om strategisk støjkortlægning, akustisk planlægning eller støjzoneopdeling

c) til revision af gældende lovgivning om strategisk støjkortlægning, akustisk planlægning eller støjzoneopdeling.

2. Medlemsstaterne kan anvende supplerende støjindikatorer til særlige tilfælde som anført i bilag I(3).

3. Senest 30. juni 2003 meddeler medlemsstaterne Kommissionen grænseværdierne udtrykt som L_{den} og L_{night} for vejstøj, jernbanestøj, flystøj omkring lufthavne og industristøj, der er i kraft eller under udarbejdelse. Disse oplysninger ledsages af en udtalelse om følgerne af en overskridelse af grænseværdierne.

Artikel 6

Kontrolmetoder

1. L_{den}- og L_{night}-værdierne kontrolleres med de beregnings- og målemetoder, der er defineret i bilag II.

2. Sundhedsvirkninger vurderes med de dosis/effekt-forhold, der er defineret i bilag II.

Artikel 7

Støjkort

1. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder senest 31. december 2004 har udarbejdet og godkendt støjkort over situationen i det foregående kalenderår for alle byområder med over 250 000 indbyggere og for alle større veje, større jernbaner og større lufthavne på deres område.

Senest 30. juni 2003 informerer medlemsstaterne Kommissionen om de større veje, større jernbaner og større lufthavne og byområder med over 250 000 indbyggere på deres område, der er omfattet af definitionerne i artikel 3.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder senest 31. december 2009 har udarbejdet og godkendt støjkort over situationen i det foregående kalenderår for alle byområder med over 100 000 indbyggere på deres område.

Senest 31. december 2008 informerer medlemsstaterne Kommissionen om alle byområder, der er omfattet af definitionerne i artikel 3.

3. Støjkortene skal opfylde mindstekravene i bilag IV.

4. Nabomedlemsstater samarbejder om støjkortlægningen i grænseområder.

5. Støjkortene udarbejdes igen hvert 5. år efter den første udarbejdelse.

Artikel 8

Handlingsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder senest 31. december 2005 har udarbejdet og godkendt handlingsplaner for større veje, større jernbaner og større lufthavne og byområder med over 250 000 indbyggere på deres område.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder senest 31. december 2010 har udarbejdet og godkendt handlingsplaner for større veje, større jernbaner og større lufthavne og byområder med over 100 000 indbyggere.

3. Handlingsplanerne skal opfylde mindstekravene i bilag V.

4. Handlingssplanerne udarbejdes igen hvert 5. år efter den første udarbejdelse.

Artikel 9

Oplysninger til offentligheden

1. Medlemsstaterne sikrer, at støjkortene offentliggøres på Internettet eller ved andre onlinefaciliteter, eller offentliggøres på en anden passende måde inden 2 måneder efter deres godkendelse af de ansvarlige myndigheder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder foretager en offentlig høring og tager resultaterne i betragtning, inden handlingsplanerne godkendes.

3. Handlingsplanerne offentliggøres på Internettet eller ved andre onlinefaciliteter eller offentliggøres på en anden passende måde inden 2 måneder efter deres godkendelse af de ansvarlige myndigheder.

Artikel 10

Indsamling og offentliggørelse af data af medlemsstaten og Kommissionen

1. Medlemsstaterne indsamler støjkort og handlingsplaner.

2. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne fra støjkort og resumeer af handlingsplaner som yderligere defineret i bilag VI, tilsendes Kommissionen senest 3 måneder efter de datoer, der er omhandlet i artikel 7, henholdsvis artikel 8.

3. Kommissionen opretter en databank med oplysninger om støjkort.

4. Hvert femte år offentliggør Kommissionen en sammenfattet rapport over data fra støjkort og handlingsplaner. Den første rapport forelægges inden 1 år efter den dato, der henvises til i stk. 2.

Artikel 11

Gennemgang og rapportering

1. Senest den 31. december 2007 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om erfaringerne med direktivets anvendelse.

2. Den i stk. 1 omhandlede rapport indeholder en gennemgang af behovet for fællesskabskvalitetsmål i forbindelse med ekstern støj og i givet fald forslag til sådanne mål og til gennemførelsesstrategier for at sikre, at målene nås. Strategien skal omfatte:

a) mål på mellemlang og lang sigt for reduktion af antallet af personer, der berøres af støj fra specifikke kilder; disse specifikke kilder omfatter vejtrafik, togtrafik, civil luftfart og industri

b) alle de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at nå målene; disse foranstaltninger kunne omfatte EF-politikken for støjkilder og alle andre relevante foranstaltninger

c) relativt stille områder i det åbne land.

3. Den i stk. 1 omhandlede rapport baseres på de i artikel 10 omhandlede data, på videnskabelige og tekniske fremskridt og på andre relevante oplysninger. Nedbringelse af skadelige sundhedsvirkninger og omkostningseffektivitetskriterier bliver hovedkriterierne for udvælgelse for de strategier og foranstaltninger, der foreslås.

4. Rapporterne revideres hvert femte år, eller når det er hensigtsmæssigt.

5. Rapporten ledsages eventuelt af forslag om ændring af nærværende direktiv.

Artikel 12

Tilpasning

Kommissionen tilpasser bilagene til direktivet til den tekniske og videnskabelige udvikling efter proceduren i artikel 13, stk. 2.

Artikel 13

Udvalg

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/14/EF [1].

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

3. Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

4. Udvalget:

a) udveksler oplysninger og erfaring vedrørende direktivets gennemførelse og anvendelse i praksis

b) bistår Kommissionen med udarbejdelse af retningslinjer til støtte for direktivets anvendelse.

Artikel 14

Evaluering

Hvert 5. år, og senest den 1. januar 2009, forlægger Europa-Kommissionen en evalueringsrapport om dette direktivs gennemførelse for Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 15

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 30. juni 2003. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen ordlyden af de nationale lovbestemmelser, de vedtager på det område, der omfattes af dette direktiv.

Artikel 16

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 17

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

---

[1] EFT L 162 af 3.7.2000, s. 1.

BILAG I

STØJINDIKATORER

1. **Day-evening-night level**

1.1. *Definition*

L_{den} (eller LDEN), dvs. day-evening-night-værdien i decibel (dB), defineres ved følgende udtryk:

$$L_{den} = 10 \lg \frac{1}{24} \left(12 \times 10^{\frac{L_{day}}{10}} + 4 \times 10^{\frac{L_{evening}+5}{10}} + 8 \times 10^{\frac{L_{night}+10}{10}} \right)$$

hvor:

— L_{day} er det A-vægtede gennemsnitlige lydtrykniveau som defineret i ISO 1996-2: 1987 og bestemt over alle dagperioder i et år

— $L_{evening}$ er det A-vægtede gennemsnitlige lydtrykniveau som defineret i ISO 1996-2: 1987 og bestemt over alle aftenperioder i et år

— L_{night} er det A-vægtede gennemsnitlige lydtrykniveau som defineret i ISO 1996-2: 1987 og bestemt over alle natperioder i et år

hvor:

— en dag er på 12 timer, en aften er på 4 timer, og en nat er på 8 timer; medlemsstaterne kan medregne en generel hvileperiode om eftermiddagen som en del af »aftenen« og afkorte den faktiske aftenperiode tilsvarende (valget gælder for støj fra samtlige støjkilder)

— dagsperiodens begyndelse (og dermed også aften- og natperiodens begyndelse) vælges af medlemsstaten (valget gælder for støj fra samtlige støjkilder); udgangsværdierne er kl. 7.00-19.00, 19.00-23.00 og 23.00-7.00 lokal tid

— et år er et relevant år for så vidt angår støjemissionen og et gennemsnitsår for så vidt angår meteorologiske forhold; et meteorologisk gennemsnitsår defineres som et år, hvis meteorologiske forhold er som gennemsnittet over mindst de 10 foregående år

og hvor:

— kun den direkte transmitterede støj medregnes, dvs. at der ses bort fra støj, der reflekteres fra facaden på en bolig eller den pågældende bygning.

Beregningspunktets højde over jorden afhænger af anvendelsen:

— til strategisk støjkortlægning i og omkring bygninger ligger beregningspunkterne i en højde af 4,0 ± 0,2 m (3,8-4,2 m) over jorden 2,0 ± 0,2 m foran den mest belastede facade; i forbindelse med støjkortlægning som defineret i artikel 7 i dette direktiv forstås der ved mest belastede facade den ydervæg, der vender i retning mod den specifikke støjkilde og er nærmest ved denne; i andre forbindelser kan den vælges anderledes

— til strategisk støjkortlægning i offentlige parker og relativ stille områder i det åbne land ligger beregningspunkterne i en højde af 4,0 ± 0,2 m over jorden

— det anbefales at basere zonekonturer på L_{den}-værdier i 4 m's højde, hvis det er hensigtsmæssigt

— i andre forbindelser kan højden vælges anderledes, men den må aldrig være mindre end 1,5 m over jorden, f.eks. følgende:

  — ved udformning af lokale foranstaltninger med henblik på at reducere støjbelastningen af specifikke boliger

  — ved detaljeret støjkortlægning af et mindre område, som skal vise enkeltboligers støjbelastning.

1.2. *Brug af LDEN til vurdering og reduktion af generende støj*

Ved udsættelse for støj i længere tid vides det, at der er en sammenhæng mellem LDEN og befolkningens støjgener og især med andelen af stærkt generede (%HA).

LDEN kan også, sammen med særlige dosis/effekt-forhold, anvendes i følgende tilfælde:

— gener fra støj med høje frekvenser

— gener fra støj af skiftende karakter

— hæmning af børns indlæring.

En nedsættelse af LDEN-værdien vil ligeledes mindske antallet af personer, der lider af specifikke sundhedsvirkninger såsom søvnforstyrrelser, stress, forhøjet blodtryk og kommunikationsforstyrrelser. Skal vurderingen blive optimal og sådanne specifikke reaktioner nedbringes, kan det dog vise sig nødvendigt at benytte en supplerende støjindikator.

2. **Støjindikator for natperioden**

2.1. *Definition*

L_{night} (eller LNIGHT) er det A-vægtede gennemsnitlige lydtrykniveau som defineret i ISO 1996-2: 1987 og bestemt over alle døgnperioder i et år,

hvor:

— en natperiode er på 8 timer som defineret i punkt 1.1

— et år er et relevant år for så vidt angår støjemissionen og et gennemsnitsår for så vidt angår meteorologiske forhold som defineret i punkt 1.1

— kun den direkte transmitterede støj medregnes som defineret i punkt 1.1

— beregningspunkterne er de samme som for LDEN.

Bemærk at der i definitionen af L_{night} ikke er noget tillæg på 10 dB.

2.2. *Brug af LNIGHT*

Ved udsættelse for støj i længere tid vides det, at der er en sammenhæng mellem LNIGHT og selvrapporterede søvnforstyrrelser, f.eks. udtrykt ved den procentdel af personer, der angiver at have kraftige søvnforstyrrelser (%HS).

LNIGHT kan ligeledes være en egnet indikator for specifikke medicinske og sociale virkninger, der hænger sammen med udsættelse for støj om natten (søvnkvalitet, vækning, problemer med at falde i søvn, mv.). Derfor vil en nedbringelse af værdien af LNIGHT med sikkerhed mindske alle sundhedsskadelige virkninger af udsættelse for støj om natten. Dog kan man ved brug af supplerende indikatorer gøre foranstaltningerne mere effektive over for specifikke virkninger og visse støjtyper.

3. **Supplerende støjindikatorer for særlige tilfælde**

Det kan være fordelagtigt at benytte særlige støjindikatorer og dertil hørende grænseværdier ud over LDEN og LNIGHT. Nogle eksempler herpå er følgende:

— den pågældende støjkilde er kun aktiv i en mindre del af tiden (f.eks. mindre end 20 % af tiden i årets samlede dagperioder, årets samlede aftenperioder eller årets samlede natperioder)

— der er i gennemsnit kun meget få begivenheder i en eller flere af perioderne (f.eks. mindre end én støjbegivenhed pr. time, hvor en støjbegivenhed defineres som støj, der varer mindre end 5 minutter; eksempler herpå er støj fra forbipasserende tog eller fly)

— støjen har højt lavfrekvent indhold

— særlig beskyttelse af weekenden eller en bestemt del af året

— særlig beskyttelse af aftenperioden

— kombination af støj fra forskellige kilder

— forholdsvis stille områder i det åbne land.

Nedenstående specialtilfælde kan enten behandles efter LDEN-metoden kombineret med særlige dosis/effekt-forhold, eller ved hjælp af en særlig støjindikator, der består af LDEN, der er justeret for afvigelsen fra dosis/effekt-forholdene i forhold til normaltilfældet;

— støjen har høje frekvenser

— støjen er af skiftende karakter.

Vælges sidstnævnte metode, skal der for den justerede indikator benyttes et helt andet symbol end »LDEN« eller »L_{den}.«

BILAG II

KONTROLMETODER

1. **Indledning**

Værdierne af L_{den} og L_{night} kan bestemmes enten ved måling (i kontrolpunktet) eller ved beregning. Forventede værdier kan kun findes ved beregning.

I nedenstående punkt 2 og 3 omtales nogle metoder til foreløbig beregning og måling.

I punkt 4 gøres der rede for dosis/effekt-forholdet i overgangsperioden.

2. **Foreløbige målemetoder af L_{den} og L_{night}**

Hvis en medlemsstat allerede har en lovfæstet målemetode, må den tilpasses til definitionen af indikatorerne i bilag I i overensstemmelse med principperne for gennemsnitsmålinger over lang tid i ISO 1996-2: 1987 og ISO 1996-1: 1982.

De medlemsstater, der ikke allerede har en målemetode eller foretrækker at skifte til en anden metode, kan fastlægge en metode på grundlag af definitionen af indikatoren og principperne i ISO 1996-2: 1987 og ISO 1996-1: 1982.

3. **Foreløbige beregningsmetoder af L_{den} og L_{night}**

3.1. *Tilpasning af eksisterende nationale metoder*

Hvis en medlemsstat allerede har nationale metoder til bestemmelse af langtidsindikatorer, kan de benyttes, forudsat at de tilpasses til definitionen af indikatorerne i bilag I. Det betyder for de fleste nationale metoder, at aftenperioden skal indføres som særskilt periode, og at der indføres årsgennemsnit. Nogle eksisterende metoder skal ligeledes tilpasses til, at der ses bort fra facadefleksion, og at der indføres natperiode og/eller kontrolpunkt. Sådanne tilpasninger skulle ikke betyde noget for videreførelse af eksisterende lovhjemlede støjbekæmpelsesprogrammer, ej heller for de ordninger med økonomisk kompensation og støjdæmpning, som ofte indgår i sådanne programmer.

Årsgennemsnittet kræver særlig omhu ved beregningen. Udsving i emissionen og udsving i transmissionen giver sig udslag i udsving gennem hele året.

3.2. *Foreløbige beregningsmetoder*

For de medlemsstater, der ikke allerede har en målemetode eller foretrækker at skifte til en anden metode, anbefales nedenstående metoder.

For STØJ FRA VIRKSOMHEDER: ISO 9613-2: »Akustik. Måling og beskrivelse af ekstern støj. Støjafskærmning udendørs. Del 2: Generel beregningsmetode«.

Til denne metode kan der opnås egnede støjemissionsdata (inputdata) ved måling efter en af følgende metoder:

— ISO 8297: 1994 »Akustik. Store maskiner og anlæg. Bestemmelse af lydeffektniveau med henblik på vurdering af lydtrykniveau i det eksterne miljø. Teknikermetode«

— EN ISO 3744: 1995 »Akustik. Bestemmelse af lydeffektniveauer for støjkilder ved måling af lydtryk. Måling i tilnærmet frit felt over et reflekterende plan. Teknikermetode«

— EN ISO 3746: 1995 »Akustik. Bestemmelse af lydeffektniveauer for støjkilder. Overslagsmetode«.

For FLYSTØJ OMKRING LUFTHAVNE: ECAC Doc. 29 »Report on Standard Method of Computing Noise Contours around Civil Airports«, 1997. Den segmenteringsteknik, der er omhandlet i rapportens punkt 7.5, skal benyttes som metode til modellering af flyveveje.

For vejstøj: Frankrigs nationale beregningsmetode »NMPB« som offentliggjort i »Arrêté du 5 mai 1995 relatif au bruit des infrastructures routières, Journal officiel du 10 mai 1995, article 6« (bekendtgørelse om støj fra vejinfrastruktur) og i standard »XPS 31-133«. Hvad angår inputdata vedrørende emissionen, henvises der til »Guide du bruit des transports terrestres, fascicule prévision des niveaux sonores, CETUR 1980«.

For togstøj: Nederlandenes nationale beregningsmetode »Standaard-Rekenmethode II« som offentliggjort i »Reken en Meetvoorschrift Railverkeerslawaai '96, Ministerie Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 20 november 1996«.

Alle ovennævnte metoder skal tilpasses til definitionerne af LDEN og LNIGHT. Senest 1. juli 2003 offentliggør Kommissionen retningslinjer for de reviderede metoder og fremlægger emissionsdata for flystøj, vejstøj og togstøj, som bygger på eksisterende data.

Medlemsstater, der ønsker at benytte en anden metode end de i punkt 3.1 og 3.2 beskrevne, skal godtgøre, at den ønskede metode giver resultater, der er ækvivalente med de ovenfor anførte.

4. **Dosis/effekt-forholdet i overgangsperioden**

For at kunne vurdere støjens virkninger på befolkningen er der behov for at kende dosis/effekt-forhold. I overgangsperioden kan der benyttes forhold fra et dokument fra Kommissionens arbejdsgruppe 2 »dosis/effekt« om den nuværende viden om dosis/effekt-forhold, forhold fra litteraturen eller forhold fastlagt af medlemsstaten.

BILAG III

MINDSTEKRAV TIL KORTLÆGNINGSSOFTWARE

Kortlægningssoftware til gennemførelse af artikel 7 skal opfylde nedenstående mindstekrav:

— være baseret på den beregningsmodel, der er fastlagt i artikel 6 og bilag II

— indeholde en facilitet for områdemodellering

— indeholde støjemissionsmodeller; geometriske oplysninger om støjkilderne vil normalt indgå i faciliteten for modellering af området

— indeholde faciliteter til beregning af støjudbredelse

— indeholde faciliteter til præsentation af kortlægningsinformationerne om det eksterne støjniveau

— grænseflade for eksport af data til EU-databaser: eksport af data som omhandlet i bilag VI i ensartet dataformat, som senere defineres i retningslinjer fra Kommissionen.

BILAG IV

MINDSTEKRAV TIL STØJKORT

1) Et støjkort præsenterer data om et af følgende aspekter:

   — en tidligere, den nuværende eller en fremtidig situation med hensyn til en støjindikator

   — overskridelse af en grænseværdi (»konfliktkort«)

   — antallet af boliger i et bestemt område, hvor en støjindikator ligger over en bestemt værdi

   — antallet af personer i et bestemt område, som belastes (genevirkninger, søvnforstyrrelser, mv.)

   — cost/benefit-forhold eller andre økonomiske data om støjbekæmpelsesforanstaltninger eller -scenarier.

2) Støjkort kan fremtræde som:

   — grafiske kort

   — data i talform opstillet i tabeller

   — data i talform lagret elektronisk.

3) Støjkort skal tilgodese følgende mål:

   — danne grundlag for de data, der skal sendes til Kommissionen i henhold til direktivets artikel 10, stk. 2, og bilag VI

   — udgøre en informationskilde for borgerne i henhold til direktivets artikel 9

   — danne grundlag for handlingsplaner i henhold til direktivets artikel 8.

   Disse mål kræver hver sin type støjkort.

4) Mindstekravene til støjkortene over de data, der sendes til Kommissionen, er opregnet i punkt 1.5, 1.6, 1.7, 2.5, 2.6 og 2.7 i direktivets bilag VI.

5) Oplysning af offentligheden i henhold til direktivets artikel 9 og udarbejdelse af handlingsplaner i henhold til direktivets artikel 8 kræver derudover mere detaljeret information såsom følgende:

   — grafisk præsentation

   — konfliktkort, der viser overskridelse af en grænseværdi

   — differenskort, hvor den nuværende situation sammenlignes med forskellige fremtidige situationer

   — kort, der viser værdien af en støjindikator foran individuelle bolger (i forskellig højde).

   Medlemsstaterne kan opstille regler for sådanne støjkorts type og format.

6) Der skal til lokal og national anvendelse udarbejdes strategiske støjkort i en højde af 4 m og med de 5 dB-intervaller for LDEN og LNIGHT, som er fastlagt i bilag VI.

7) For byområder skal der udarbejdes støjkort for vejstøj, togstøj, flystøj og virksomheder. Der kan tillige udarbejdes kort for andre støjkilder.

8) Kommissionen kan opstille retningslinjer med yderligere vejledning vedrørende støjkort og støjkortlægning.

BILAG V

MINDSTEKRAV TIL HANDLINGSPLANER

1) Handlingsplaner skal mindst rumme følgende elementer:

— En beskrivelse af byområdet (størrelse, beliggenhed, indbyggertal, arealanvendelse, vigtigste støjkilder samt bygningernes type og anvendelse) og den vigtigste vej, jernbane eller lufthavn (beliggenhed, størrelse, trafikdata og omgivelser)

— Ansvarlig myndighed

— Juridisk kontekst

— Grænseværdier i henhold til artikel 5

— Sammenfatning af resultaterne af støjkortlægningen

— En analyse af sundhedstilstanden, baseret på støjkort og dosis/effekt-forhold

— Indkredsning af problemer

— Allerede indførte eller planlagte støjbekæmpelsesforanstaltninger

— Situationer, der skal forbedres

— Aktiviteter i de følgende 5 år, herunder aktiviteter til bevarelse af forholdsvis stille områder

— Budget til aktiviteterne

— Strategien på langt sigt

— Referat af høringer af offentligheden i henhold til artikel 9, stk. 2

— Eventuelle omkostningseffektivitets- og lønsomhedsanalyser.

Foranstaltninger, som myndighedene har til hensigt at træffe på deres ressort, f.eks.:

— Trafikplanlægning, herunder omdirigering af trafik, indførelse og håndhævelse af hastighedsgrænser, fremme af brug af offentlig transport og ændring af transportmåde (f.eks. fra vej til bane), mv.

— Fysisk planlægning

— Tekniske foranstaltninger ved kilden, herunder vejbelægninger og jernbanespor

— Valg af mindre støjende kilder

— Nedbringelse af støjtransmissionen (støjbarrierer, tunneler, isolering af boliger, mv.)

— Licenser

— Oplysningskampagner

— Støjovervågning (måling af støjen ét eller flere steder for at kontrollere, om støjbelastningen eller støjemissionen opfylder forud fastsatte krav)

— Finansielle foranstaltninger såsom afgifter og bøder.

Der skal være et passende budget til rådighed til aktiviteterne, og det skal være godkendt af de ansvarlige myndigheder.

Påregnede aktiviteter, som der endnu ikke foreligger et godkendt budget for, skal omtales for sig med angivelse af den tidshorisont, inden for hvilket finansieringen ventes at komme på plads.

Af handlingsplanerne skal det fremgå, hvilke virkninger der forventes i form af nedbringelse af antallet af støjbelastede personer (gener, søvnforstyrrelser mv.).

2) Kommissionen kan opstille retningslinjer med yderligere vejledning vedrørende handlingsplaner.

BILAG VI

DATA, DER SKAL SENDES TIL KOMMISSIONEN

Kommissionen skal have tilsendt følgende data:

1. **For byområder**

1.1. En kortfattet beskrivelse af byområdet med beliggenhed, størrelse og indbyggertal.

1.2. Ansvarlig myndighed.

1.3. Tidligere gennemførte støjbekæmpelsesprogrammer og gældende støjbegrænsende foranstaltninger.

1.4. Anvendte beregnings- og målemetoder.

1.5. Hvis der er benyttet foreløbige beregningsmetoder, jf. bilag II, det samlede antal personer i boliger, der udsættes for en støjbelastning, udtrykt ved LDEN i dB i 4 m's højde ved den stærkest belastede facade, i hvert af følgende intervaller: < 55, 55-59, 60-64, 65-69, 70-74, 75-79, > 79, anført for vej-, tog- og flytrafik og virksomheder hver for sig. Tallene opgives afrundet til nærmeste 100 personer (f.eks. betyder 5 200 fra 5 150 til 5 249, 100 fra 50 til 149, og 0 færre end 50).

Derudover skal det anføres, hvor mange personer i ovennævnte kategorier, der bor i boliger med:

— særlig isolering mod den pågældende støj

— en relativ stille facade.

Det skal ligeledes oplyses, hvor mange skoler og hospitaler der udsættes for ovennævnte LDEN-støjbelastninger, og hvor mange elever og patienter dette berører.

Også det samlede areal af parker (i km^2) med ovennævnte LDEN-støjbelastninger skal anføres.

Det skal endvidere oplyses, hvordan større veje, jernbaner og lufthavne, jf. definitionerne i direktivets artikel 3, bidrager til ovenstående.

Når de fælles metoder i artikel 6, stk. 2, og bilag II benyttes, tilføjes intervallerne < 50 og 50-54 til ovennævnte intervaller, idet < 55 dB udgår.

1.6. Hvis der er benyttet foreløbige beregningsmetoder, jf. bilag II, det samlede antal personer (hundreder) i boliger, der udsættes for en støjbelastning, udtrykt ved LNIGHT i dB i 4 m's højde ved den stærkest belastede facade, i hvert af følgende intervaller: < 45, 45-49, 50-54, 55-59, 60-64, 65-69, 70-74, og > 74 anført for vej-, tog- og flytrafik og virksomheder hver for sig.

Derudover skal det anføres, hvor mange personer i ovennævnte kategorier, der bor i boliger med:

— særlig isolering mod den pågældende støj

— en relativ stille facade.

Det skal endvidere oplyses, hvordan større veje, jernbaner og lufthavne bidrager til ovenstående.

Når de fælles metoder i artikel 6, stk. 2, og bilag II benyttes, tilføjes intervallerne < 40 og 40-44 til ovennævnte intervaller, idet < 45 dB udgår.

1.7. Arealet (i km^2) og den relative størrelse (i % af byområdets samlede areal) af offentlige parker og andre offentlige rekreative områder med LDEN-værdier under 55 dB, uanset støjkilden.

1.8. Et sammendrag af handlingsplanen, herunder de relevante aspekter som omhandlet i bilag V, på højst 10 sider.

2. **For større veje, jernbaner og lufthavne**

2.1. En generel beskrivelse af den pågældende vej, jernbane eller lufthavn med beliggenhed, størrelse og trafikdata.

2.2. En beskrivelse af omgivelserne: byområde, landsbyer, åbent land el. lign., oplysninger om arealanvendelse, bygningernes type og anvendelse samt andre støjkilder.

2.3. Tidligere gennemførte støjbekæmpelsesprogrammer og gældende støjbegrænsende foranstaltninger.

2.4. Anvendte beregnings- og målemetoder.

2.5. Hvis der er benyttet foreløbige beregningsmetoder, jf. bilag II, det samlede antal personer (hundreder) i boliger uden for byområder, der udsættes for en støjbelastning, udtrykt ved LDEN i dB i 4 m's højde over jorden og 2,0 ± 0,2 m foran den stærkest belastede facade, i hvert af følgende intervaller: <55-59, 60-64, 65-69, 70-74, 75-79, og > 79.

Derudover skal det anføres, hvor mange personer i ovennævnte kategorier, der bor i boliger med:

— særlig isolering mod den pågældende støj

— en relativ stille facade.

Det skal ligeledes oplyses, hvor mange skoler og hospitaler der udsættes for ovennævnte LDEN-støjbelastninger, og hvor mange elever og patienter dette berører.

Når de fælles metoder i artikel 6, stk. 2, og bilag II benyttes, tilføjes intervallet 50-54 dB til ovennævnte intervaller.

2.6. Hvis der er benyttet foreløbige beregningsmetoder, jf. bilag II, det samlede antal personer (hundreder) i boliger uden for byområder, der udsættes for en støjbelastning, udtrykt ved LNIGHT i dB ved den stærkest belastede facade, i hvert af følgende intervaller: 45-49, 50-54, 55-59, 60-64, 65-69, 70-74, og > 74.

Derudover skal det anføres, hvor mange personer i ovennævnte kategorier, der bor i boliger med:

— særlig isolering mod den pågældende støj

— en relativ stille facade.

Når de fælles metoder i artikel 6, stk. 2, og bilag II benyttes, tilføjes intervallet 40-44 dB til ovennævnte intervaller.

2.7. Det samlede areal (i km^2) af de områder, der udsættes for LDEN-værdier over henholdsvis 55, 65 og 75 dB. Derudover oplyses, hvor mange boliger (i hundreder) og personer (i hundreder) der befinder sig i disse områder. I tallene skal byområder medregnes.

Konturlinjerne for 55 og 65 dB skal ligeledes være vist på et eller flere kort; derpå skal desuden være påført oplysninger om landsbyer, byer og byområder inden for konturerne.

2.8. Et sammendrag af handlingsplanen, herunder de relevante aspekter som omhandlet i bilag V, på højst 10 sider.

3. **Vejledning**

Kommissionen udarbejder retningslinjer med yderligere vejledning i, hvordan ovennævnte data skal afleveres.

Forslag til Rådets forordning om beskyttelse af euroen mod falskmøntneri

(2000/C 337 E/42)

KOM(2000) 492 endelig udg. — 2000/0208(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 123, stk. 4, tredje punktum, og artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I Rådets forordning (EF) nr. 974/98 af 3. maj 1998 om indførelse af euroen [1] foreskrives det, at fra den 1. januar 2002 sætter Den Europæiske Centralbank og de deltagende medlemsstaters centralbanker pengesedler denomineret i euro i omløb, og de deltagende medlemsstater udsteder mønter denomineret i euro. Der skal hurtigt etableres et beskyttelsessystem, således at det kan være operationelt, før der sættes eurosedler og euromønter i omløb.

(2) Det er nødvendigt at definere, hvad der i denne forordning forstås ved visse begreber, som falske eurosedler og euromønter, tekniske, operationelle og strategiske oplysninger, og at udpege de kompetente nationale myndigheder.

(3) I Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen [2] traf Rådet visse foranstaltninger for at sikre, at euroen omfattes af en egnet strafferetlig beskyttelse.

(4) Rådets afgørelse af 29. april 1999 udvidede Europols mandat til også at omfatte bekæmpelse af falskmøntneri og forfalskning af betalingsmidler [3].

(5) Centret for analyse af falske sedler (CAC), der er oprettet og drevet af Den Europæiske Centralbank (ECB) i overensstemmelse med ECB's retningslinje [4], centraliserer klassifikationen og analysen af tekniske oplysninger om forfalskning af eurosedler.

(6) Det tekniske system til behandling af falske euromønter, som Rådet den 28. februar 2000 besluttede at indføre, foreskriver systematisk indsamling af tekniske oplysninger om forfalskning af euroen via Den Europæiske Centralbank, oprettelse på europæisk niveau af et europæisk teknisk og videnskabeligt center (European Technical and Scientific Centre, ETSC), der skal analysere og klassificere nye forfalskede mønter, og på nationalt niveau oprettelse af nationale møntanalysecentre (Coin National Analysis Centre, CNAC).

(7) Det europæiske tekniske og videnskabelige center oprettes midlertidigt som en særskilt administrativ enhed inden for den franske mønt »Monnaie de Paris« (korrespondance mellem Rådets formand og den franske finansminister). Dets opgaver fastsættes i denne forordning.

(8) Den Europæiske Centralbank indsamler og behandler alle tekniske oplysninger både om falske eurosedler og om falske euromønter.

(9) Falske eurosedler, der beslaglægges, skal afleveres til de nationale centralbanker (eller de nationale analysecentre - NAC) med henblik på identifikation. Falske euromønter skal afleveres til de nationale møntanalysecentre.

(10) Der skal pålægges kreditinstitutter og vekselkontorer pligt til at tage falske eurosedler og euromønter ud af omløb og videresende dem til de kompetente myndigheder.

(11) Det er hensigtsmæssigt at oprette en enhed til bekæmpelse af eurofalskmøntneri. På grund af Europols mandat bør denne enhed, hvis opgaver skal præciseres, oprettes og forvaltes af Europol, der er indforstået med at påtage sig denne opgave. Medlemsstaterne skal inden for rammerne af de regler, der gælder for Europol, træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at denne enhed kan udøve sin funktion, således som fastsat i denne forordning, og råde over de nødvendige midler.

(12) Der skal etableres et informationssystem vedrørende forfalskning af euroen, der forvaltes i enheden til bekæmpelse af eurofalskmøntneri. Det skal omfatte en operationel og strategisk database, der opfylder målene i artikel 13 i Genève-konventionen af 20. april 1929 for at gøre forebyggelsen og afsløringen af forfalskning af euroen mere effektiv.

---

[1] EFT L 139 af 11.5.1998, s. 1.

[2] EFT L 140 af 14.6.2000, s. 1.

[3] Konvention om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol-konventionen), EFT L 316 af 27.11.1995, s. 2, og Rådets afgørelse af 29.4.1999 om udvidelse af Europols mandat til at omfatte bekæmpelse af falskmøntneri og forfalskning af betalingsmidler, EFT C 149 af 28.5.1999, s. 17 og korrigendum EFT C 229 af 12.8.1999, s. 4.

[4] Den Europæiske Centralbanks retningslinje af 26. august 1998 om visse bestemmelser vedrørende eurosedler, som ændret den 26. august 1999 (ECB/1999/3), EFT L 258 af 5.10.1999, s. 32, artikel 3.

(13) Det er nødvendigt at præcisere de opgaver, der skal udføres af enheden til bekæmpelse af eurofalskmøntneri, hvad angår oplysning af de kompetente myndigheder om analyse og opfølgning af tilfælde af forfalskning af euroen, samt at fastslå, hvilke forpligtelser enheden tillægges hvad angår det tekniske og operationelle samarbejde samt samarbejdet med de kompetente nationale og europæiske myndigheder for at stille oplysninger til rådighed så hurtigt som muligt og fremme det operationelle samarbejde.

(14) For at sikre en ajourført, fuldstændig og ensartet udveksling af oplysninger bør der være bestemmelser om national centralisering af operationelle og strategiske oplysninger samt om forpligtelsen til underretning.

(15) Der skal sikres gensidig bistand mellem de kompetente myndigheder og indføres en mekanisme til omgående bistand og hurtig rundsendelse af oplysninger (system til hurtig varsling). Dette system skal forvaltes af enheden til bekæmpelse af eurofalskmøntneri. Medlemsstaterne skal i den henseende træffe de nødvendige foranstaltninger.

(16) Da euroen vil blive anvendt i tredjelande som international transaktionsvaluta, er det nødvendigt at indføre regler for samarbejde i tilfælde af forfalskning i tredjelande.

(17) Personoplysninger skal sikres fortrolighed ved at anvende principperne i direktiv 95/46/EF på behandling af personoplysninger inden for rammerne af denne forordning. Disse principper skal ligeledes anvendes, hvis behandlingen af personoplysninger ikke falder ind under anvendelsesområdet for dette direktiv, således som defineret i artikel 3. Oplysninger om den tekniske sikkerhed er omfattet af tavshedspligt.

(18) For at sikre en fortsættelse af det arbejde, der er udført af eksperterne i gruppen vedrørende eurofalskmøntneri, der har stået for Kommissionens forberedende arbejde, vil det være hensigtsmæssigt fortsat at afholde informationsmøder og udveksle synspunkter mellem alle de personer, der arbejder med forebyggelse og bekæmpelse af falskmøntneri. Der vil ligeledes i den henseende blive arrangeret uddannelsestiltag for de nationale myndigheder eller tredjelande for at sikre, at de nationale og europæiske initiativer i højere grad supplerer hinanden. I den henseende har Kommissionen i det rådgivende udvalgs regi nedsat en særlig gruppe til beskyttelse af euroen mod falskmøntneri. Gruppen består af eksperter inden for bekæmpelse af falskmøntneri, repræsentanter for Den Europæiske Centralbank, det europæiske tekniske og videnskabelige center, den i artikel 7 nævnte enhed, Europol og Interpol.

(19) En centraliseret informationsudveksling hos de kompetente nationale myndigheder om konstaterede tilfælde af forfalskning af euroen er ligeledes af afgørende betydning, idet det på grund af omfanget og følgerne af et initiativ på europæisk plan kan gøre de foranstaltninger, der har til formål at sikre euroens troværdighed, mere effektive. En sådan foranstaltning skal indføres sideløbende med de foranstaltninger, der er nødvendige for en hurtig indførelse af euroen som fælles valuta for de deltagende medlemsstater.

(20) Foranstaltninger vedrørende forfalskning af euroen vedrører Fællesskabet som led i dets ansvar for den fælles valuta. Den retlige beskyttelse af euroen kan ikke udelukkende sikres på tilfredsstillende vis af medlemsstaterne, da eurosedler og euromønter vil være i omløb ud over medlemsstaternes grænser.

(21) Foranstaltningerne i denne forordning påvirker ikke medlemsstaternes kompetence hvad angår anvendelsen af de nationale strafferetlige bestemmelser på beskyttelsen af euroen mod falskmøntneri og påvirker ikke de nationale retlige myndigheders uafhængighed.

(22) De medlemsstater, der ikke har indført euroen, har som potentielle deltagere i den fælles valuta ligeledes interesse i at sikre den retlige beskyttelse, og det er nødvendigt at samarbejde med disse medlemsstater for at sikre en effektiv beskyttelse. For at denne forordning ligeledes kan finde anvendelse i disse medlemsstater, tilføjes artikel 308 som retsgrundlag sammen med artikel 123, stk. 4, tredje led —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL 1

DEFINITIONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 1

Definitioner

I denne forordning forstås følgende ved:

1) »Falske eurosedler« eller »falske euromønter«: de sedler eller mønter, der er udstedt i euro, og som er:

— fremstillet eller ændret uden tilladelse fra de kompetente udstedende myndigheder

— fremstillet ved hjælp af lovlige redskaber eller midler, der udgør en krænkelse af de rettigheder eller de betingelser, ifølge hvilke de kompetente myndigheder kan udstede penge

— bragt i omløb under vilkår, der krænker de rettigheder eller de betingelser, ifølge hvilke de kompetente myndigheder kan udstede penge.

2. »Falskmøntneri« eller »forfalskning« af euroen: de handlinger, der er beskrevet i artikel 3-5 i Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelse af euroen ([1]).

3. »Tekniske oplysninger«: oplysninger, der beskriver de karakteristika, der adskiller ægte sedler og mønter fra falske sedler og mønter (teknisk beskrivelse af forfalskningstypen).

4. »Operationelle oplysninger«: oplysninger, der vedrører krænkelser i forbindelse med forfalskning, herunder personoplysninger til anvendelse i undersøgelser og efterforskning på stedet for at gøre disse mere effektive.

5. »Strategiske oplysninger«: oplysninger, der anvendes til risikovurderinger, der er mere vidtrækkende end behandling af en bestemt sag, der allerede efterforskes eller vil blive efterforsket.

6. »Genève-konventionen«: den internationale konvention til bekæmpelse af falskmøntneri af 20. april 1929 ([2]).

Artikel 2

Kompetente nationale myndigheder

1. Ved »kompetente nationale myndigheder« forstås i denne forordning de myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget med henblik på:

— indsamling og analyse af tekniske oplysninger om falske eurosedler, herunder de nationale centralbanker eller andre bemyndigede organismer

— indsamling og analyse af tekniske oplysninger om falske euromønter, herunder de nationale møntudstedende myndigheder, de nationale centralbanker eller andre bemyndigede organismer

— indsamling og analyse af operationelle og strategiske oplysninger om forfalskning af euroen, herunder de nationale centralkontorer som nævnt i artikel 12 i Genève-konventionen

— afsløring, registrering, retsforfølgning og domfældelse.

2. Hver medlemsstat sender en liste over de udpegede myndigheder til Den Europæiske Centralbank, Kommissionen og Europol.

([1]) EFT L 140 af 14.6.2000, s. 1.

([2]) Bekendtgørelse nr. 252 af 17.10.1931

KAPITEL 2

TEKNISKE OPLYSNINGER

Artikel 3

Indsamling og adgang

1. De tekniske oplysninger om falske eurosedler og euromønter fra medlemslande indsamles og registreres af de kompetente nationale myndigheder og fremsendes til Den Europæiske Centralbank med henblik på lagring og behandling. Den Europæiske Centralbank står ligeledes for indsamling af tekniske oplysninger om falske eurosedler og euromønter fra tredjelande.

2. De kompetente nationale myndigheder samt Kommissionen og Europol har inden for deres respektive ansvarsområder direkte adgang til de tekniske oplysninger i Den Europæiske Centralbank.

Artikel 4

Forpligtelse til at videresende falske eurosedler til identifikation

1. Med henblik på afsløring og registrering af falske eurosedler fremsender de kompetente nationale myndigheder uden forsinkelse til den bemyndigede nationale organisme to eksemplarer af hver type falsk euroseddel til analyse og identifikation samt de tekniske og statistiske oplysninger, de råder over. Den bemyndigede nationale organisme videresender til Den Europæiske Centralbank alle nye typer falske eurosedler, der svarer til de kriterier, som banker har fastsat.

2. Denne procedure finder ligeledes anvendelse ved strafferetlige undersøgelser, med mindre det er bydende nødvendigt at anvende alle de falske sedler som bevismateriale.

3. Den Europæiske Centralbank giver uden forsinkelse de berørte myndigheder meddelelse om det endelige resultat af analysen.

Artikel 5

Forpligtelse til at videresende falske euromønter til identifikation

1. Hver medlemsstat opretter eller udpeger et nationalt møntanalysecenter (Coin National Analysis Centre, CNAC) i overensstemmelse med national lovgivning og praksis.

2. Med henblik på afsløring og registrering af falske euromønter fremsender de kompetente nationale myndigheder uden forsinkelse til det nationale møntanalysecenter to eksemplarer af hver type falsk euromønt samt de tekniske og statistiske oplysninger, de råder over. Det nationale møntanalysecenter videresender til det europæiske tekniske og videnskabelige center (ETSC) alle nye typer falske euromønter, der svarer til de kriterier, som centret har fastsat. I den henseende stiller Den Europæiske Centralbank alle de tekniske oplysninger om falske euromønter, som banken råder over, til rådighed for de nationale møntanalysecentre.

3. Denne procedure finder ligeledes anvendelse ved strafferetlige undersøgelser, med mindre det er bydende nødvendigt at anvende alle de falske mønter som bevismateriale.

4. Det europæiske tekniske og videnskabelige center (ETSC) analyserer og klassificerer de falske euromønter og giver uden forsinkelse Den Europæiske Centralbank og de berørte myndigheder meddelelse om det endelige resultat af analysen.

Artikel 6

Kreditinstitutternes forpligtelser

1. Kreditinstitutter således som defineret i direktiv 2000/12/EF [1], samt virksomheder, hvis aktiviteter indebærer veksling af sedler og mønter i forskellig valuta, som f.eks. vekselkontorer, skal tage falske eurosedler og euromønter ud af omløb og videresende dem til de kompetente nationale myndigheder. I den henseende skal de foretage den nødvendige kontrol af ægtheden af de eurosedler og euromønter, som de modtager.

2. De institutter, der er nævnt i stk. 1, som på grund af uagtsomhed eller forsætligt ikke opfylder deres forpligtelser efter stk. 1, kan idømmes sanktioner, der er effektive og står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og som har afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler inden for en frist på et år fra vedtagelsen af denne forordning Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Centralbank, hvilke foranstaltninger der er indført i den henseende.

KAPITEL 3

OPERATIONELLE OG STRATEGISKE OPLYSNINGER

Artikel 7

Enheden til bekæmpelse af eurofalskmøntneri

1. Medlemsstaterne sikrer, at Europol opretter en enhed til bekæmpelse af eurofalskmøntneri (herefter benævnt »enhed«), der forvaltes som en administrativ enhed i Europol.

2. Inden for rammerne af Europols informationssystem forvalter enheden et system til udveksling, indsamling og analyse af operationelle og strategiske oplysninger.

Artikel 8

Enhedens opgaver

Medlemsstaterne sikrer, at enheden:

— bidrager med støtte til en mere effektiv informationsudveksling mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder i forbindelse med forebyggelse og bekæmpelse af falskmøntneri og forfalskning af euroen

— regelmæssigt oplyser de kompetente myndigheder, Den Europæiske Centralbank og Kommissionen om opfølgningen af forfalskningsaktiviteter med henblik på en strategisk analyse. Enheden skal bl.a. oplyse om forfalskningstype, forfalskningsaktiviteternes geografiske placering og de midler, der er anvendt til forfalskningen

— efter anmodning eller på eget initiativ yder de kompetente myndigheder i medlemsstaterne og i tredjelande den nødvendige bistand i forbindelse med forebyggelse og bekæmpelse af falskmøntneri og forfalskning af euroen; denne bistand omfatter videnskabelig bistand

— samarbejder med Den Europæiske Centralbank og Kommissionen inden for rammerne af deres respektive kompetenceområder med henblik på den operationelle og strategiske analyse og beskyttelsen af euroen mod falskmøntneri. Dette samarbejde giver Den Europæiske Centralbank og Kommissionen mulighed for inden for rammerne af deres respektive kompetenceområder på et hvilket som helst tidspunkt at konsultere enhedens system til udveksling, indsamling og analyse af operationelle og strategiske oplysninger.

Artikel 9

Centralisering af oplysningerne på nationalt niveau

Hver medlemsstat sikrer ved egnede foranstaltninger, at alle oplysninger på nationalt niveau om tilfælde af falskmøntneri i forbindelse med euroen videresendes til det nationale centralkontor efter artikel 12 i Genève-konventionen umiddelbart efter den første administrative eller retlige undersøgelse.

Artikel 10

Forpligtelse til underretning

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale centralkontorer efter artikel 12 i Genève-konventionen umiddelbart efter den første administrative eller retlige undersøgelse via den nationale Europol-enhed videresender alle oplysninger om falskmøntneri i forbindelse med euroen til det informationssystem, der er nævnt i artikel 7. De nationale centralkontorer har direkte adgang til dette informationssystem.

2. Disse oplysninger vedrører identifikation af sagen, identifikation af de forfalskede eurosedler eller euromønter, de nærmere omstændigheder ved afsløringen af de forfalskede eurosedler eller euromønter, beslaglæggelsen, de involverede personer, forbindelserne til andre sager (se bilag 1).

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale centralkontorer regelmæssigt ajourfører oplysningerne og under alle omstændigheder indberetter oplysninger om de forskellige trin i proceduren og retsforfølgningen. Hvis det ifølge national ret er nødvendigt, indhenter de tilladelse hos den kompetente retlige myndighed.

[1] EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1.

KAPITEL 4

SAMARBEJDE OG GENSIDIG BISTAND

Artikel 11

Gensidig bistand

Medlemsstaterne sikrer, at en bistandssøgt kompetent national myndighed på anmodning af en bistandssøgende kompetent national myndighed fremsender alle de oplysninger, eventuelt med kopi til den europæiske enhed, der kan være til hjælp ved forebyggelse, efterforskning og bekæmpelse af falskmøntneri i forbindelse med euroen.

Artikel 12

Øjeblikkelig bistand og hurtig rundsendelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at den i artikel 7 nævnte enhed opretter et meddelelsessystem, der gør det muligt at udløse en øjeblikkelig og egnet aktion.

2. Meddelelsessystemet (hurtig varsling) skal kunne benyttes døgnet rundt og alle ugens dage. Det skal være interaktivt med det operationelle og strategiske informationssystem, give mulighed for let overførsel af billeder og fotos og svarmeddelelser. Det skal under alle omstændigheder give mulighed for at identificere meddelelsen, typen af forfalskning, de implicerede personer og den handling eller bistand, der anmodes om (se bilag 2).

Artikel 13

Eksterne aspekter

1. Medlemsstaterne sikrer, at den i artikel 7 nævnte enhed indsamler operationelle og strategiske oplysninger fra tredjelande om falskmøntneri i forbindelse med euroen.

2. Der etableres et samarbejde med tredjelande. Det omfatter teknisk og administrativ bistand med henblik på forebyggelse og bekæmpelse af forfalskning af euroen i overensstemmelse med bestemmelserne i samarbejds-, associerings- og førtiltrædelsesaftalerne om forebyggelse af ulovlige aktiviteter.

3. Når de kompetente nationale myndigheder modtager oplysninger om forfalskning af euroen i et tredjeland, stiller de med henblik på forebyggelse og afsløring og med Europols og Kommissionens støtte deres kompetente tjenestegrene, herunder deres forbindelsesofficerer, til rådighed. Denne forpligtelse gælder, uanset om forfalskningerne har forbindelse med den medlemsstat, der yder denne bistand.

KAPITEL 5

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 14

Beskyttelse af oplysningerne og fortrolighed

Medlemsstaterne, institutionerne og andre organismer sikrer mindst samme beskyttelse ved behandlingen af personoplysninger inden for rammerne af denne forordning som den beskyttelse, der er foreskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46 af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Oplysninger om den tekniske sikkerhed er omfattet af tavshedspligt.

Artikel 15

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG 1

OPERATIONELT OG STRATEGISK INFORMATIONSSYSTEM

(standardiserede oplysninger og data)

1. **Identifikation af sagen**

Meddelelsens identifikationsnummer:
Dato for meddelelsen:
Myndighed ansvarlig for meddelelsen:
Internt referencenummer:
Stadium i proceduren: ☐ administrativ undersøgelse
☐ politiundersøgelse
☐ retlig undersøgelse
☐ afventer dom
Kontaktperson: navn:
telefonnr.:
telefaxnr.:
e-mail-adresse:

2. **Identifikation af forfalskningen**

	Sedler	Mønter
Pålydende værdi:	☐ 500 EUR	☐ 2 EUR
	☐ 200 EUR	☐ 1 EUR
	☐ 100 EUR	☐ 50 cent
	☐ 50 EUR	☐ 20 cent
	☐ 20 EUR	☐ 10 cent
	☐ 10 EUR	☐ 5 cent
	☐ 5 EUR	☐ 2 cent
		☐ 1 cent

Serie:
Klassificeringskode for forfalskningen (ECB):
Maskinnummer:
Serienummer:
Pladenummer:

Mønt: national side:	BE ☐	FR ☐	LUX ☐
	DE ☐	IR ☐	NL ☐
	ES ☐	IT ☐	AU ☐
	PT ☐	FIN ☐	EL ☐

Mængde:
Beslaglagte eller identificerede instrumenter eller genstande:

3. **Nærmere omstændigheder ved afsløringen af forfalskningen**

Datoen for afsløring:

Beslaglagt eller inddraget:

- ☐ i en persons besiddelse
- ☐ på fremstillingsstedet
- ☐ andet sted
- ☐ finansieringsinstitut eller bank
- ☐ ved kontrol på stedet, hvor valutaen er sat i omløb
- ☐ pengeautomat, anden automat
- ☐ nationale centralbank

Stadium:

- ☐ fremstilling
- ☐ indførsel (til EF)
- ☐ udførsel (ud af EF)
- ☐ transport
- ☐ salg/køb/veksling
- ☐ ved indførelsen på markedet

Sted, hvor valutaen er sat i omløb:

- ☐ butik/distribution
- ☐ veksling
- ☐ andet
- ☐ bankafdeling

Beslaglæggelsessted:

land:
postnummer:
by:

4. **Omstændigheder ved beslaglæggelsen**

Forhold, der har gjort det muligt at afsløre falskmøntneriet:

Oprindelse (anden end stedet, hvor valutaen er sat i omløb):

Modus operandi, særlige forhold:

Den seneste ihændehavers forklaring:

5. **Implicerede personer**

FOTO

Efternavn:
Fornavn:
Alias:
Fødselsdato:
Fødselssted: Nationalitet:
Adresse: gade/vej:
postnummer:
by:
land:
rolle: producent
importør
eksportør
transportør
ihændehaver
ihændehaver i god tro
medlem af et kriminelt netværk
Personens status: anholdt
mistænkt
afhørt som vidne
ikke identificeret
Anvendt køretøj: Registreringsnummer:

Elementer til identificering eller særlige kendetegn (farlighed mv., navne på kriminelle netværk):

6. **Forbindelser med andre sager:** .....
.....
.....
.....

Meddelelsens nummer: ☐

☐

☐

☐

Tidligere retslige foranstaltninger:

BILAG 2

System til hurtig varsling

1. **Identifikation af meddelelsen**

Identifikation af afsenderen:
Kontaktpersonen:
- Efternavn:
- fornavn:
- kontoradresse:
- telefonnr.:
- telefaxnr.:
- e-mail-adresse:

Dato for meddelelsen:
Modtager:
Kopier til:
Meddelelsens identifikationsnummer i den operationelle database:
Bilag: billede af efterligningen (valgfrit)
foto af en mistænkt person
andet

2. **Forfalskningstype**

	Sedler	Mønter
Pålydende værdi:	500 EUR	2 EUR
	200 EUR	1 EUR
	100 EUR	50 cent
	50 EUR	20 cent
	20 EUR	10 cent
	10 EUR	5 cent
	5 EUR	2 cent
		1 cent

Klassificeringskode for forfalskningen (ECB):

Stadium: fremstilling
første forekomst på markedet
bredere distribution

Foreløbig bestemmelse af risiko: meget høj
høj
bør overvåges

3. **Implicerede personer**

Efternavn:
Fornavn:
Alias:
Fødselsdato:
Fødselssted:
Adresse: gade/vej:
postnummer:
by:
land:

Formodet rolle: producent
importør
eksportør
transportør
ihændehaver
medlem af et kriminelt netværk
hovedperson
ukendt

Elementer til identificering eller særlige kendetegn (farlighed mv., navne på kriminelle netværk):

4. **Ønskede foranstaltninger**

Vedrørende de implicerede personer:

diskret eller organiseret overvågning, kontrol, tilbageholdelse
afhøring som vidne
anholdelse, arrestordrens nummer
anmodning om gensidig politibistand
under forberedelse
fremsat

Vedrørende forfalskningen: underretning af banksektoren
underretning af offentligheden
iværksættelse af efterforskning

Forslag til Rådets forordning om ydelse af bistand til Tyrkiet inden for rammerne af førtiltrædelsesstrategien, særlig om etablering af et tiltrædelsespartnerskab

(2000/C 337 E/43)

KOM(2000) 502 endelig udg. — 2000/0205(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) De betingelser, der skal opfyldes af ansøgerlande, der ønsker at tiltræde Den Europæiske Union, blev fastlagt på Det Europæiske Råds møde i København i juni 1993.

(2) Stats- og regeringscheferne, der mødtes i Det Europæiske Råd i Helsinki den 10. og 11. december 1999, bekræftede, at tiltrædelsesprocessen, som nu omfatter 13 ansøgerlande, skal være af en samlet karakter inden for en enkelt ramme.

(3) Stats- og regeringscheferne erklærede på mødet i Det Europæiske Råd i Helsinki, at Tyrkiet er et ansøgerland, der vil kunne tiltræde Unionen på grundlag af samme kriterier, som finder anvendelse på de andre ansøgerlande, og at Tyrkiet med udgangspunkt i den bestående Europastrategi og i lighed med de andre ansøgerlande vil drage fordel af en førtiltrædelsesstrategi med henblik på at fremme og støtte dets reformer.

(4) Det Europæiske Råd i Helsinki erklærede, at der ville blive udformet et tiltrædelsespartnerskab for Tyrkiet på grundlag af de tidligere konklusioner fra Det Europæiske Råd, og at dette partnerskab skal rumme en række prioriteter, som forberedelserne til tiltrædelsen skal centreres om, i lyset af de politiske og økonomiske kriterier og en medlemsstats forpligtelser.

(5) Det vil være hensigtsmæssigt, om Det Europæiske Fællesskabs bistand inden for rammerne af tiltrædelsespartnerskabet fokuserer på de kriterier, der er fastlagt i konklusioner fra tidligere Europæiske Råd, og styres af veldefinerede principper, prioriteter, foreløbige mål og betingelser.

(6) Stats- og regeringscheferne, der mødtes i Det Europæiske Råd i Feira den 19. og 20 juni, opfordrede Kommissionen til snarest muligt at fremlægge disse forslag.

(7) Partnerskabet, og især de foreløbige mål, bør kunne hjælpe Tyrkiet med at forberede sig til medlemskabet inden for rammerne af økonomisk og social konvergens, og hjælpe det med at udvikle dets nationale program for overtagelse af Fællesskabets regelværk og med at fastlægge en rimelig tidsplan for anvendelsen af regelværket.

(8) Det er vigtigt, at de disponible finansielle ressourcer forvaltes omhyggeligt og i overensstemmelse med den prioritering, der fremgår af Kommissionens tiltrædelsespartnerskab for Tyrkiet og af de periodiske rapporter.

(9) Fællesskabets bistand i forbindelse med førtiltrædelsesstrategien bør ydes, ved at de bistandsprogrammer, som er vedtaget i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne, finder anvendelse på Tyrkiet, hvorfor denne forordning ikke vil få nogen finansielle følgevirkninger.

(10) Fællesskabets bistand forudsætter, at de forpligtelser, der er indeholdt i aftalerne mellem EF og Tyrkiet og i tiltrædelsespartnerskabet, overholdes, og at der gøres fremskridt hen imod opfyldelsen af de i København fastlagte kriterier.

(11) Programmeringen af de finansielle ressourcer, der udgør Fællesskabets bistand, vil ske i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i diverse forordninger i tilknytning til tilsvarende finansielle instrumenter eller programmer.

(12) Det er ønskværdigt, at der vedtages principper, prioriteter, foreløbige mål og betingelser for Tyrkiets tiltrædelsespartnerskab så hurtigt som muligt, så Kommissionen kan udarbejde en periodisk rapport om Tyrkiets fremskridt i 2001 efter vedtagelsen af tiltrædelsespartnerskabet.

(13) De instanser, der er oprettet under associeringsaftalen, bør spille en central rolle, så man sikrer en effektiv gennemførelse og opfølgning af tiltrædelsespartnerskabet.

(14) Gennemførelsen af tiltrædelsespartnerskabet vil sandsynligvis kunne bidrage til landets opfyldelse af Fællesskabets mål. Med henblik på udstedelsen af denne forordning rummer traktaten ikke anden hjemmel end den i artikel 308 indeholdte —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Som led i førtiltrædelsesstrategien etableres et tiltrædelsespartnerskab for Tyrkiet. Tiltrædelsespartnerskabet består af en samlet ramme, der omfatter:

De prioriteter, som fastlægges ud fra en analyse af situationen i Tyrkiet, og som tiltrædelsesforberedelserne skal centreres om med henblik på opfyldelse af de politiske og økonomiske kriterier, der er fastlagt i konklusioner fra tidligere Europæiske Råd, og de forpligtelser, der påhviler en EU-medlemsstat i henhold til Det Europæiske Råd.

De finansielle ressourcer, der er nødvendige for at bistå Tyrkiet med at virkeliggøre de prioriteter, der er blevet indkredset i førtiltrædelsesperioden.

Artikel 2

På grundlag af et forslag fra Kommissionen træffer Rådet afgørelse med kvalificeret flertal om de principper, prioriteter, foreløbige mål og betingelser, der indgår i tiltrædelsespartnerskabet, når det forelægges Tyrkiet, samt om de efterfølgende væsentlige justeringer heraf.

Artikel 3

Denne forordning får ikke nogen finansielle følgevirkninger. Under gennemførelsen af førtiltrædelsesstrategien består Fællesskabets bistand i den bistand, der er omhandlet i programmerne, som er vedtaget i overensstemmelse med traktatens bestemmelser.

På grundlag af den afgørelse, der træffes af Rådet i henhold til artikel 2, sker programmeringen af de finansielle bistandsmidler, der bevilges inden for rammerne af tiltrædelsespartnerskabet, i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i diverse forordninger i tilknytning til tilsvarende finansielle instrumenter eller programmer.

Artikel 4

Såfremt der mangler et element, som er af afgørende betydning for ydelsen af førtiltrædelsesbistand, og især hvis de i aftalerne mellem EF og Tyrkiet indeholdte forpligtelser ikke overholdes og/eller hvis der kun gøres utilstrækkelige fremskridt med opfyldelsen af Københavnkriterierne, kan Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på grundlag af et forslag fra Kommissionen, tage de nødvendige skridt med hensyn til ydelse af førtiltrædelsesbistand til Tyrkiet.

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1258/1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik og af forskellige andre forordninger om denne politik

(2000/C 337 E/44)

KOM(2000) 494 endelig udg. — 2000/0204(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Revisionsretten, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) De negative udgifter bliver hvert år opført under forskellige budgetkonti for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen.

(2) Det er i forbindelse med omarbejdelsen af finansforordningen besluttet, at de negative udgifter i fremtiden skal betragtes som formålsbestemte indtægter. Denne ændring har ingen virkninger på budgettet, og den nødvendige klarhed opnås.

(3) Ifølge artikel 17 i finansforordningen af ... findes der to forskellige kategorier af formålsbestemte indtægter, nemlig indtægter, der anerkendes som formålsbestemte i selve finansforordningen og indtægter, der anerkendes som formålsbestemte i bestemte forordninger.

(4) Da de negative udgifter kun udskiftes med formålsbestemte indtægter i forbindelse med landbruget, og denne udskiftning kræver ændringer af forskellige landbrugsforordninger, bør de formålsbestemte indtægter ikke omhandles i finansforordningen af ..., men i de omtalte landbrugsforordninger, og især i forordning (EF) nr. 1258/1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik ([1]).

(5) For at der ikke skal ske en udligning på medlemsstatsplan mellem udgifterne over Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, og de indtægter, der er formålsbestemt til finansiering af disse udgifter, er det nødvendigt, at de pågældende indtægter indbetales til anvendelse i forbindelse med den fælles landbrugspolitik.

(6) Det er væsentligt og hensigtsmæssigt, at der gennemføres samme kontrol, herunder beslutninger om regnskabsafslutning, for formålsbestemte indtægter på fællesskabsplan, som for udgifter, der finansieres af Fonden.

(7) I medfør af artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([2]), bør der fastsættes visse foranstaltninger til gennemførelse af forordning (EF) nr. 1258/1999 efter rådgivningsproceduren i artikel 3 i nævnte afgørelse.

(8) Forvaltningsforanstaltninger som omhandlet i artikel 2 i afgørelse 1999/468/EF, som er nødvendige til gennemførelse af forordning (EF) nr. 1258/1999, bør vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 3 i nævnte afgørelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I. **I forordning (EF) nr. 1258/1999 foretages følgende ændringer:**

1. Følgende stk. 2a indsættes efter artikel 1, stk. 2:

»2 a. Følgende er formålsbestemte indtægter:

— tilbagebetalinger i forbindelse med udgifter, der er finansieret af Fondens garantisektion ifølge denne forordning, herunder de tilbagebetalinger, der omhandles i artikel 7 og 8 i denne forordning, og alle nedsættelser og/eller suspensioner af de månedlige forskud.

— alle andre beløb, der opkræves og inddrives af medlemsstaterne eller tilbageholdes af Kommissionen, og som ikke omhandles i artikel 2, stk. 1, litra a), i Rådets afgørelse 94/728/EF om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter, hvis de defineres som formålsbestemte indtægter i fællesskabslovgivningen om den fælles landbrugspolitik.

De kan kun anvendes til finansiering af udgifter under Fondens garantisektion.

Artikel 4 til 10 i denne forordning gælder for formålsbestemte indtægter i betydningen i første afsnit.«

([1]) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

([2]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

2. Artikel 7, stk. 1 affattes således:

»1. Kommissionen vedtager efter den procedure, der er fastsat i artikel 14, stk. 3, de i stk. 2, 3 og 4 omhandlede beslutninger.«

3. Artikel 8, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»De tilbagebetalte beløb og renterne af disse beløb eller af for sent indbetalte beløb er formålsbestemte indtægter i betydningen i artikel 1, stk. 2a, i denne forordning. De skal indbetales til Fonden med henblik på finansiering af udgifterne under dennes garantisektion.«

4. Artikel 11 og 12 udgår.

5. Artikel 13 affattes således:

»*Artikel 13*

1. Kommissionen bistås af Komitéen for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget — herefter benævnt »Fondskomitéen« — der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 4 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forvaltningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3.

3. Det i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på en måned.«

6. Indledningen til artikel 14, stk. 1, affattes således:

»Fondskomitéen høres efter proceduren i stk. 3:«

7. Følgende stk. 3 indsættes i artikel 14:

»3. Når der henvises til dette stykke, anvendes rådgivningsproceduren i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3.«

8. Artikel 15 udgår.

II. **I forordning (EØF) nr. 3950/92 foretages følgende ændring:**

Artikel 10 affattes således:

»*Artikel 10*

Afgiften og i givet fald de påløbne renter er en formålsbestemt indtægt i betydningen i artikel 1, stk. 2a, i forordning (EF) nr. 1258/1999. Den skal indbetales til Fonden til finansiering af udgifterne over garantisektionen.«

III. **I forordning (EØF) nr. 3492/90 foretages følgende ændring:**

Artikel 1, stk. 3, affattes således:

»3. Når der på en konto opstår en kreditsaldo, er denne en formålsbestemt indtægt i betydningen i artikel 1, stk. 2a, i forordning (EF) nr. 1258/1999. Den skal indbetales til Fonden med henblik på finansiering af udgifterne under dennes garantisektion.«

IV. **I forordning (EØF) nr. 352/78 foretages følgende ændring:**

1. Artikel 2 affattes således:

»*Artikel 2*

Den i artikel 1 nævnte sikkerhedsstillelse, som fortabes, er en formålsbestemt indtægt i betydningen i artikel 1, stk. 2a, i forordning (EF) nr. 1258/1999. Den skal indbetales til Fonden med henblik på finansiering af udgifterne under dennes garantisektion.«

2. Artikel 3 udgår.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra det regnskabsår, der følger efter datoen for dens ikrafttrædelse.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets forordning om EF-patenter

(2000/C 337 E/45)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 412 endelig udg. — 2000/0177(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 1. august 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Fællesskabets virke forudsætter et indre marked, der er kendetegnet ved fjernelse af hindringerne for de frie varebevægelser og gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes i det indre marked. Indførelsen af retlige forudsætninger, der gør det muligt for virksomhederne at tilpasse deres produktion og distribution af varer til Fællesskabets dimensioner, bidrager til opnåelsen af disse mål. Blandt de retlige instrumenter, virksomhederne bør råde over med henblik herpå, er patenter, der er omfattet af ensartet beskyttelse og har ensartede virkninger på hele Fællesskabets område, særlig velegnede.

(2) Ved München-konventionen af 5. oktober 1973 om meddelelse af europæiske patenter (i det følgende benævnt »München-konventionen«) oprettedes Den Europæiske Patentmyndighed (i det følgende benævnt »Myndigheden«), der fik til opgave at meddele europæiske patenter. Denne myndigheds sagkundskab bør udnyttes i forbindelse med meddelelsen og forvaltningen af EF-patenter.

(3) Fællesskabets tiltrædelse af München-konventionen vil gøre det muligt at optage Fællesskabet i det system, der er indført ved konventionen, som et område, for hvilket der kan meddeles enhedspatenter. Fællesskabet kan derfor i denne forordning indskrænke sig til at fastlægge den ret, der skal finde anvendelse på EF-patenter, når først de er meddelt.

(4) EF-patentretten, der finder anvendelse på EF-patentet, træder ikke i stedet for hverken medlemsstaternes patentret eller den europæiske patentret, der blev indført ved München-konventionen. Det synes nemlig ikke berettiget at forpligte virksomhederne til at indlevere deres patentansøgninger som EF-patentansøgninger, idet nationale og europæiske patenter fortsat er nødvendige for virksomheder, der ikke ønsker en patentbeskyttelse, der omfatter hele Fællesskabet; følgelig berører denne forordning ikke medlemsstaternes ret til at meddele nationale patenter.

(5) Det er hensigten at indføre et EF-patent til overkommelig pris, og dette taler for et patent, som er gyldigt i hele Fællesskabet på det sprog, på hvilket det er blevet meddelt i medfør af München-konventionen.

(6) Det er i givet fald nødvendigt at forebygge de negative virkninger af et monopol skabt af EF-patentet ved at indføre et system med tvangslicenser. Der skal derfor gives Kommissionen beføjelser til at træffe afgørelse på dette område. Kommissionens afgørelser kan i medfør af traktatens artikel 230 indbringes for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

(7) Af hensyn til retssikkerheden er det nødvendigt, at alle søgsmål vedrørende visse aspekter af EF-patentet indbringes for én retsinstans, og at afgørelser truffet af denne retsinstans kan fuldbyrdes i hele Fællesskabet; følgelig skal EF-retten for intellektuel ejendomsret tillægges enekompetence til behandling af en kategori af sager og krav vedrørende EF-patenter, særlig sager om krænkelse og gyldighed. Det skal endvidere sikres, at afgørelser truffet af en førsteinstans-afdeling i denne ret kan appelleres til en appelafdeling i samme ret.

(8) Det er nødvendigt, at den retsinstans, der træffer afgørelse i sager om krænkelse og gyldighed, tillige på grundlag af fælles regler kan træffe afgørelse om sanktioner og erstatning. Disse beføjelser berører ikke kompetencen til at anvende de bestemmelser om strafansvar og illoyal konkurrence, der måtte være fastsat i medlemsstaternes lovgivninger.

(9) Bestemmelserne vedrørende sagsbehandlingen ved EF-retten for intellektuel ejendomsret fastsættes i rettens statut og procesreglement.

(10) I overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og proportionalitet som udtrykt i traktatens artikel 5, kan målet for den foreslåede retsakt, og navnlig vedtagelsen af én ret, der har virkning i hele Fællesskabet, kun gennemføres på fællesskabsplan. Denne forordning begrænser sig til, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål, og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt hertil.

(11) Da de for gennemførelsen af nærværende forordning nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [1], bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

EF-patentret

Ved denne forordning indføres en EF-patentret. EF-patentretten finder anvendelse på ethvert patent, der er meddelt af Den Europæiske Patentmyndighed (i det følgende benævnt »Myndigheden«) i medfør af bestemmelserne i konventionen af 5. oktober 1973 om meddelelse af europæiske patenter (i det følgende benævnt »München-konventionen«) for hele Fællesskabets område.

Ved anvendelsen af denne forordning betragtes et sådant patent som et EF-patent.

Artikel 2

EF-patent

1. EF-patentet har enhedskarakter. Det har samme virkning overalt på Fællesskabets område og kan kun meddeles, overføres, erklæres ugyldigt eller ophøre for hele Fællesskabets område.

2. EF-patentet har uafhængig karakter. Det er alene undergivet denne forordnings bestemmelser samt de almindelige fællesskabsretlige principper. Dog udelukker denne forordnings bestemmelser ikke anvendelsen af medlemsstaternes lovgivninger om strafansvar og illoyal konkurrence.

3. Medmindre andet er bestemt, har de udtryk, der anvendes i denne forordning, samme betydning som de tilsvarende udtryk i München-konventionen.

4. I denne forordning forstås ved en »EF-patentansøgning« en europæisk patentansøgning, der designerer Fællesskabets område.

Artikel 3

Anvendelse på havområder og undervandsområder samt i rummet

1. Denne forordning gælder for de havområder og undervandsområder, der grænser op til en medlemsstats område, og som i henhold til folkeretten omfattes af denne stats suveræne rettigheder eller jurisdiktion.

2. Denne forordning gælder for opfindelser, der gøres eller udnyttes i rummet uden for atmosfæren, herunder på himmellegemerne og i eller på rumobjekter, der i henhold til folkeretten er underlagt en eller flere medlemsstaters jurisdiktion og kontrol.

KAPITEL II

PATENTRET

AFDELING 1

RET TIL PATENT

Artikel 4

Ret til EF-patent

1. Retten til et EF-patent tilkommer opfinderen eller hans efterfølger i retlig henseende.

2. Er opfinderen arbejdstager, er lovgivningen i den stat, i hvilken arbejdstageren har sin hovedbeskæftigelse, bestemmende for retten til EF-patentet; kan det ikke fastslås, i hvilken stat arbejdstageren har sin hovedbeskæftigelse, anvendes lovgivningen i den stat, i hvilken arbejdsgiveren har den virksomhed, til hvilken arbejdstageren er knyttet.

3. Har to eller flere personer uafhængigt af hinanden gjort en opfindelse, tilkommer retten til EF-patentet den, hvis patentansøgning har den tidligste indleveringsdag eller i givet fald prioritetsdag. Dette gælder dog kun, hvis den første EF-patentansøgning er offentliggjort.

Artikel 5

Påstand om ret til EF-patentet

1. Hvis et EF-patent er blevet meddelt en person, der ikke efter artikel 4, stk. 1 og 2, er berettiget til patentet, kan den efter nævnte bestemmelse berettigede kræve at få patentet overdraget til sig, uden at hans adgang til andre retsmidler derved begrænses.

2. Er en person kun berettiget til en del af EF-patentet, kan han i overensstemmelse med stk. 1 kræve at blive medindehaver af patentet.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede rettigheder kan kun gøres gældende for retterne i et tidsrum af to år fra den dato, på hvilken meddelelsen om udstedelsen af EF-patentet er offentliggjort i den i artikel 57 omhandlede EF-Patenttidende. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis patenthaveren, da patentet blev udstedt eller overdraget til ham, vidste, at han ikke var berettiget til patentet.

[1] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

4. Ved anlæggelse af søgsmål sker der indførelse herom i det i artikel 56 omhandlede EF-patentregister. Den endelige afgørelse i sagen eller enhver anden afslutning af sagen indføres ligeledes.

Artikel 6

Virkning af ændring af ejerforholdet

1. I tilfælde af fuldstændig ændring af ejerforholdet til EF-patentet som følge af søgsmål i henhold til artikel 5 bortfalder licenser og andre rettigheder ved indførelsen i EF-patentregistret som omhandlet i artikel 56 af navnet på den, der er berettiget til patentet.

2. Hvis, før indførelse om søgsmålet finder sted:

a) patenthaveren har udnyttet opfindelsen på Fællesskabets område eller har truffet formålstjenlige og væsentlige forberedelser hertil

eller

b) en licenshaver har erhvervet sin licens og har udnyttet opfindelsen på Fællesskabets område eller har truffet formålstjenlige og væsentlige forberedelser hertil,

kan han fortsætte udnyttelsen, hvis han anmoder den nye patenthaver, der er indført i EF-patentregistret, om en ikke-eksklusiv licens. En sådan anmodning skal foreligge inden udløbet af den frist, der er fastsat i gennemførelsesforordningen. Licensen skal meddeles for et rimeligt tidsrum og på rimelige betingelser.

3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis patenthaveren eller licenshaveren på det tidspunkt, hvor han begyndte at udnytte opfindelsen eller træffe forberedelser hertil, var i ond tro.

AFDELING 2

VIRKNINGER AF EF-PATENTET OG AF EF-PATENTANSØGNINGEN

Artikel 7

Forbud mod direkte brug af opfindelsen

EF-patentet indebærer, at tredjemand ikke uden patenthaverens samtykke må:

a) fremstille, udbyde, bringe i omsætning eller bruge en frembringelse, der er genstand for patentet, eller med nævnte formål importere eller besidde en sådan frembringelse

b) bruge en fremgangsmåde, der er genstand for patentet, eller når den pågældende tredjemand ved, eller omstændighederne gør det indlysende, at det er forbudt at bruge fremgangsmåden uden patenthaverens samtykke, udbyde fremgangsmåden til brug på medlemsstaternes område

c) udbyde, bringe i omsætning, bruge eller med nævnte formål importere eller besidde en frembringelse, der direkte er opnået ved den fremgangsmåde, der er genstand for patentet.

Artikel 8

Forbud mod indirekte brug af opfindelsen

1. EF-patentet indebærer ud over retten i henhold til artikel 7 for patenthaveren, at tredjemand ikke uden patenthaverens samtykke på medlemsstaternes område må levere eller tilbyde at levere andre end en person, der er berettiget til at udnytte den patenterede opfindelse, midler til at iværksætte opfindelsen på nævnte område, såfremt disse vedrører et væsentligt element i denne, når den pågældende tredjemand ved, eller omstændighederne gør det indlysende, at disse midler er egnet og bestemt til at iværksætte nævnte opfindelse.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når midlerne til opfindelsens iværksættelse er frembringelser, som normalt findes i handelen, medmindre den pågældende tredjemand tilskynder den person, som han foretager levering til, til at begå handlinger, som er forbudt i henhold til artikel 7.

3. Personer, der udfører de i artikel 9, litra a), b) og c), nævnte handlinger, betragtes ikke som personer, der i henhold til stk. 1 er berettiget til at udnytte opfindelsen.

Artikel 9

Begrænsning i EF-patentets virkninger

De rettigheder, der er knyttet til EF-patentet, udstrækker sig ikke til:

a) handlinger, der er udført inden for private rammer og til ikke-erhvervsmæssige formål

b) handlinger, der er udført i forsøgsøjemed i forbindelse med den patenterede opfindelses genstand

c) den umiddelbare tilvirkning i individuelle tilfælde i et apotek af et lægemiddel efter en lægerecept eller handlinger, der vedrører det således fremstillede lægemiddel

d) brugen ombord på fartøjer fra andre lande end medlemsstaterne af den patenterede opfindelse i fartøjets skrog, maskiner, takkelage, udrustning eller andet tilbehør, når sådanne fartøjer midlertidigt eller tilfældigt kommer ind på medlemsstaternes søterritorium, når denne opfindelse udelukkende anvendes til skibets behov

e) brugen af den patenterede opfindelse ved bygning eller drift af luftfartøjer eller landtransportmidler eller andre transportmidler fra andre lande end medlemsstaterne eller af tilbehør til sådanne befordringsmidler, når disse midlertidigt eller tilfældigt kommer ind på medlemsstaternes område

f) de handlinger, der er nævnt i artikel 27 i konventionen af 7. december 1944 angående international civil luftfart, når disse handlinger angår et luftfartøj fra en anden stat end medlemsstaterne.

Artikel 10

Konsumption efter fællesskabsretten af de rettigheder, der er knyttet til et EF-patent

De rettigheder, der er knyttet til et EF-patent, udstrækker sig ikke til handlinger, der angår en af patentet dækket frembringelse, og som udføres på medlemsstaternes område, efter at denne frembringelse er bragt i omsætning i Fællesskabet af patenthaveren eller med dennes samtykke, medmindre patenthaveren har lovlige grunde til at modsætte sig yderligere markedsføring af frembringelsen.

Artikel 11

Rettigheder knyttet til en EF-patentansøgning efter offentliggørelsen

1. En efter omstændighederne rimelig erstatning kan afkræves enhver, der i tiden mellem offentliggørelsen af en EF-patentansøgning og offentliggørelsen af meddelelsen om udstedelse af EF-patentet har udnyttet opfindelsen på en måde, som efter dette tidsrum ville være forbudt i medfør af EF-patentet.

2. Den rimelige erstatning skal kun betales, hvis ansøgeren enten til den person, der udnytter opfindelsen, har leveret en oversættelse, eller har indleveret en oversættelse til Myndigheden, som Myndigheden har gjort offentligt tilgængelig, af patentkravene til det officielle sprog i den medlemsstat, hvor den person, der udnytter opfindelsen, har bopæl eller hjemsted, eller, hvis der er tale om en stat, der har flere officielle sprog, til det sprog, den pågældende person har accepteret eller valgt, idet det forudsættes, at den anfægtede udnyttelse udgør en krænkelse af ansøgningen både i den originale og i den oversatte udgave. Er den person, der udnytter opfindelsen, dog i stand til at forstå ordlyden af EF-patentansøgningen på det sprog, på hvilket den er blevet gjort offentligt tilgængelig, kan der kræves en rimelig erstatning, også selv om der ikke er fremlagt nogen oversættelse.

3. Ved fastlæggelsen af den rimelige erstatning tages der hensyn til god tro hos den person, der har udnyttet opfindelsen.

4. Det i stk. 2 nævnte officielle sprog skal være et af Fællesskabets officielle sprog.

Artikel 12

Ret på grundlag af tidligere udnyttelse af opfindelsen

1. Et EF-patent kan ikke gøres gældende over for en person, som i sin virksomhed i god tro inden indleveringsdagen eller, hvis der er begæret prioritet, inden prioritetsdagen for den ansøgning, på grundlag af hvilken patentet er meddelt, har udnyttet opfindelsen i Fællesskabet eller har truffet formålstjenlige og væsentlige forberedelser hertil (i det følgende benævnt »den tidligere bruger«); den tidligere bruger har ret til at fortsætte den pågældende udnyttelse i virksomheden eller til at påbegynde den forberedte udnyttelse.

2. Den tidligere brugers ret kan alene overdrages i levende live eller på grund af dødsfald sammen med den tidligere brugers virksomhed eller den del af virksomheden, i hvilken udnyttelsen eller forberedelserne til udnyttelsen har fundet sted.

Artikel 13

Patenter på fremgangsmåder: bevisbyrde

1. Angår EF-patentet en fremgangsmåde til fremstilling af en ny frembringelse, betragtes enhver identisk frembringelse, der er fremstillet uden patenthaverens samtykke, som fremstillet ved den patenterede fremgangsmåde, medmindre det modsatte bevises.

2. I forbindelse med bevisførelsen for det modsatte skal sagsøgtes berettigede interesse i at beskytte sine fabrikations- og forretningshemmeligheder tilgodeses.

AFDELING 3

EF-PATENTET SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET

Artikel 14

Tilfælde, hvor EF-patentet behandles som et nationalt patent

1. Medmindre andet er fastsat i artikel 15-24, behandles EF-patentet som genstand for ejendomsret i sin helhed og i hele Fællesskabets område som et nationalt patent i den medlemsstat, i hvilken efter det EF-patentregister, der er omhandlet i artikel 56:

a) patentansøgeren havde sin bopæl eller sit hjemsted på indleveringsdagen for EF-patentansøgningen, eller

b) hvis litra a) ikke kan anvendes, ansøgeren havde et forretningssted på indleveringsdagen, eller

c) hvis hverken litra a) eller b) kan anvendes, den af ansøgerens befuldmægtigede, hvis navn er først indført i EF-patentregistret, havde sit forretningssted på indførelsestidspunktet.

I alle andre tilfælde er den nævnte medlemsstat den stat, i hvilken Den Europæiske Patentorganisation har sit hjemsted.

2. Hvis flere personer er indført i EF-patentregistret som ansøgere i forening, gælder stk. 1, første afsnit, for den af ansøgerne, der er nævnt først. Er dette ikke muligt, gælder stk. 1, første afsnit, for den næste i registret indførte ansøger, som det kan anvendes på. Kan stk. 1, første afsnit, ikke anvendes på nogen af ansøgerne, finder stk. 1, andet afsnit, anvendelse.

3. Om en ret får virkning, kan ikke gøres afhængigt af eventuel indførelse i et nationalt patentregister.

Artikel 15

Overførelse

1. Et EF-patent, der indehaves af en virksomhed, kan overføres uafhængigt af overførelsen af virksomheden.

2. Overførelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overførelse af EF-patentet, medmindre der i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på overførelsen, foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis dette klart fremgår af omstændighederne. Denne bestemmelse gælder for en kontraktlig forpligtelse til at overføre en virksomhed.

3. Overførelsen af EF-patentet skal være skriftlig og underskrevet af kontraktparterne, medmindre overførelsen er en følge af en retsafgørelse; i modsat fald er overførelsen ugyldig.

4. Overførelsen berører ikke de rettigheder, der er erhvervet af tredjemand før overførelsesdagen, jf. dog artikel 6, stk. 1.

5. En overførelse kan først gøres gældende over for tredjemand, efter at overførelsen er indført i det EF-patentregister, der er omhandlet i artikel 56, og kun i den udstrækning, der fremgår af de dokumenter, der er foreskrevet i den i artikel 59 omhandlede gennemførelsesforordning. Overførelsen kan dog før indførelsen i registret gøres gældende over for tredjemand, som har erhvervet rettigheder efter overførelsesdagen, men som havde kendskab til overførelsen på tidspunktet for erhvervelsen af disse rettigheder.

Artikel 16

Tinglige rettigheder

1. EF-patentet kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for anden tinglig ret.

2. De i stk. 1 omhandlede rettigheder skal, hvis en af parterne anmoder herom, indføres i det EF-patentregister, der er omhandlet i artikel 56, og offentliggøres i den i artikel 57 omhandlede EF-Patenttidende.

Artikel 17

Tvangsfuldbyrdelse

1. EF-patentet kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.

2. Tvangsfuldbyrdelse skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i det EF-patentregister, der er omhandlet i artikel 56, og offentliggøres i den i artikel 57 omhandlede EF-Patenttidende.

Artikel 18

Konkursbehandling eller lignende

1. Et EF-patent kan alene indgå i konkursbehandling eller lignende i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig.

2. Er et EF-patent genstand for sameje mellem flere, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse med hensyn til vedkommende medindehavers andel.

3. Indgår et EF-patent i konkursbehandling eller lignende, skal dette indføres i det EF-patentregister, der er omhandlet i artikel 56, og offentliggøres i den i artikel 57 omhandlede EF-Patenttidende på begæring af den kompetente nationale myndighed.

Artikel 19

Aftalte licenser

1. Der kan gives licens til hel eller delvis udnyttelse af et EF-patent i hele eller en del af Fællesskabet. Licensen kan være eksklusiv eller ikke-eksklusiv.

2. De rettigheder, der er knyttet til EF-patentet, kan påberåbes over for en licenshaver, som overtræder en af grænserne i licensaftalen.

3. Artikel 15, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse ved meddelelse eller overførelse af en licens, der vedrører et EF-patent.

Artikel 20

Licensberedskab

1. Indehaveren af et EF-patent kan indlevere en skriftlig erklæring til Myndigheden, ifølge hvilken han er villig til at tillade enhver at udnytte opfindelsen som licenshaver mod passende godtgørelse. I så fald nedsættes de årsgebyrer for opretholdelse af EF-patentet, der forfalder efter modtagelsen af erklæringen; størrelsen af nedsættelsen fastsættes i den i artikel 60 omhandlede forordning om gebyrer. I tilfælde af fuldstændig ændring af ejerforholdet som følge af et søgsmål i henhold til artikel 5, anses erklæringen for at være tilbagetaget fra tidspunktet for indførelsen i EF-patentregistret af navnet på den, der er berettiget til patentet.

2. Erklæringen kan til enhver tid tilbagetages ved skriftlig meddelelse herom til Myndigheden, hvis ingen over for patenthaveren har tilkendegivet at ville udnytte opfindelsen. Tilbagetagelsen får virkning fra Myndighedens modtagelse af nævnte meddelelse. Det beløb, hvormed årsgebyrerne blev nedsat, skal betales inden for en måned fra tilbagetagelsen; artikel 25, stk. 2, finder anvendelse, dog således, at fristen på seks måneder løber fra udløbet af ovennævnte frist.

3. Erklæringen kan ikke indleveres, så længe der er indført en eksklusiv licens i EF-patentregistret, eller såfremt begæring om indførelse af en sådan licens er indgivet til Myndigheden.

4. I kraft af erklæringen er enhver berettiget til som licenshaver at udnytte opfindelsen på de betingelser, som er fastsat i den i artikel 59 omhandlede gennemførelsesforordning. Ved anvendelsen af denne forordning skal en licens, som er erhvervet på denne måde, behandles som en aftalt licens.

5. På skriftlig begæring fra en af parterne fastsætter Kommissionen en passende godtgørelse, jf. stk. 1, eller ændrer den tidligere fastsatte godtgørelse, hvis der er indtruffet eller konstateret omstændigheder, som gør, at den er åbenbart urimelig.

6. Begæring om indførelse af en eksklusiv licens i EF-patentregistret kan ikke fremsættes, når erklæringen er indgivet, medmindre denne er tilbagetaget eller anses for at være tilbagetaget.

7. Medlemsstaterne kan ikke meddele licens ifølge licensberedskab til udnyttelse af et EF-patent.

Artikel 21

Meddelelse af tvangslicenser

1. Efter ansøgning indgivet efter udløbet af en frist på fire år fra indleveringsdagen for patentansøgningen og tre år fra meddelelsen af patentet kan Kommissionen til enhver meddele tvangslicens i anledning af manglende eller utilstrækkelig udnyttelse af et EF-patent, hvis patenthaveren ikke har udnyttet patentet i Fællesskabet på en rimelig måde eller ikke har truffet formålstjenlige og væsentlige forberedelser hertil, medmindre patenthaverens passivitet er lovligt undskyldt. Ved vurderingen af patentets manglende eller utilstrækkelige udnyttelse sondres der ikke mellem frembringelser, der har deres oprindelse i Fællesskabet, og importerede frembringelser.

2. Kommissionen kan efter anmodning meddele en indehaver af et nationalt patent eller EF-patent eller en indehaver af en ret til en plantenyhed, som ikke kan udnytte sit patent (andet patent) eller sin nationale ret eller EF-ret til en plantenyhed uden at krænke et EF-patent (første patent), tvangslicens til udnyttelse af det første patent, hvis den opfindelse eller plantenyhed, der er genstand for det andet patent, eller retten til plantenyheden forudsætter et mærkbart teknisk fremskridt af stor økonomisk betydning i forhold til den opfindelse, der er genstand for det første patent. Kommissionen kan træffe enhver foranstaltning, den finder hensigtsmæssig, for at kontrollere, om det forholder sig således. Ved en tvangslicens til udnyttelse af et afhængigt patent eller en afhængig ret til en plantenyhed er indehaveren af det første patent berettiget til på rimelige vilkår at få en gensidig licens til udnyttelse af den patenterede opfindelse eller den beskyttede plantenyhed.

3. Kommissionen kan i en kriseperiode eller i andre ekstreme nødsituationer eller i en situation, hvor der som følge af en judiciel eller administrativ procedure skal rådes bod på en praksis, der betragtes som konkurrencebegrænsende, give tilladelse til at udnytte et EF-patent.

4. Er der tale om halvlederteknologi, er udnyttelsen alene mulig i de i stk. 3 omhandlede situationer.

5. En licens eller ret til udnyttelse som omhandlet i stk. 1, 2 og 3 kan kun meddeles, hvis den potentielle bruger har forsøgt at opnå patenthaverens tilladelse på rimelige kommercielle vilkår, uden at forsøget har givet resultat inden for en rimelig frist. Kommissionen kan dog i de i stk. 3 omhandlede situationer fravige denne bestemmelse. I disse situationer underrettes rettighedsindehaveren så snart, det med rimelighed kan anses for muligt.

6. Reglerne for og proceduren ved anvendelsen af de i denne artikel indeholdte principper fastlægges i gennemførelsesforordningen.

Artikel 22

Betingelser vedrørende tvangslicenser

1. Ved meddelelsen af tvangslicens i medfør af artikel 21 angiver Kommissionen, hvilke former for brug der er omfattet, og hvilke betingelser der skal overholdes. Følgende bestemmelser finder anvendelse:

a) en sådan brugs omfang og varighed skal begrænses til det formål, hvortil den blev tilladt

b) en sådan brug må ikke være eksklusiv

c) en sådan brug må ikke kunne overdrages, undtagen hvad angår den del af den pågældende virksomhed eller goodwill, som brugen kommer tilgode

d) enhver sådan brug skal overvejende tillades med henblik på forsyning af Fællesskabets indre marked, medmindre det er nødvendigt at råde bod på en praksis, der efter judiciel eller administrativ behandling er fundet konkurrencebegrænsende

e) Kommissionen kan efter begrundet anmodning beslutte, at tilladelsen skal ophøre, forudsat at de således bemyndigede personers legitime interesser er beskyttet på passende måde, hvis og når de forhold, der førte til tilladelsen, ophører med at eksistere og efter al sandsynlighed ikke vil opstå igen

f) licenshaveren skal til rettighedsindehaveren betale et passende vederlag under hensyn til tilladelsens økonomiske værdi og til en eventuel nødvendighed af at råde bod på en konkurrencebegrænsende praksis

g) i tilfælde af tvangslicens til udnyttelse af et afhængigt patent eller en ret til en plantenyhed må den brug, der tillades vedrørende det første patent, ikke kunne overdrages, medmindre det andet patent eller retten til plantenyheden ligeledes overdrages.

2. Medlemsstaterne kan ikke meddele tvangslicenser til udnyttelse af et EF-patent.

Artikel 23

Retsvirkning over for tredjemand

1. De i artikel 16-22 omhandlede overdragelser af rettigheder i forbindelse med EF-patenter har først virkning over for tredjemand i alle medlemsstaterne, når de er indført i EF-patentregistret. En sådan overdragelse har dog også forud for indførelsen i registret virkning over for tredjemand, som har erhvervet rettigheder til patentet efter tidspunktet for den pågældende overdragelse, men som var bekendt med den på tidspunktet for erhvervelsen af rettigheden.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en person, der erhverver EF-patentet eller en ret til EF-patentet ved overdragelse af virksomheden som helhed eller ved en anden generel overdragelse.

Artikel 24

EF-patentansøgning som genstand for ejendomsret

1. Artikel 14-19, artikel 21, stk. 3-6, samt artikel 22 finder tilsvarende anvendelse på EF-patentansøgninger.

2. Rettigheder erhvervet af tredjemand over en EF-patentansøgning som omhandlet i stk. 1 gælder tillige i forhold til det EF-patent, der meddeles på grundlag af ansøgningen.

KAPITEL III

OPRETHOLDELSE, OPHØR OG UGYLDIGHED AF EF-PATENTER

AFDELING 1

OPRETHOLDELSE OG OPHØR

Artikel 25

Årsgebyrer

1. Årsgebyrer for opretholdelse af EF-patenter betales til Myndigheden i overensstemmelse med bestemmelserne i den i artikel 60 omhandlede gennemførelsesforordning. Årsgebyrerne betales for de år, der følger efter det år, i hvilket meddelelsen om udstedelse af patentet er blevet offentliggjort i den i artikel 57 omhandlede EF-Patenttidende.

2. Er et årsgebyr ikke betalt på forfaldsdagen, kan det gyldigt betales inden seks måneder fra forfaldsdagen, når der samtidig betales et tillægsgebyr.

3. Hvis et årsgebyr for EF-patentet forfalder inden to måneder fra den dag, på hvilken meddelelsen om udstedelsen af det europæiske patent er offentliggjort, anses det pågældende årsgebyr for at være gyldigt betalt, når det betales inden for den i stk. 2 nævnte frist. Der opkræves intet tillægsgebyr.

Artikel 26

Afkald

1. Der kan alene gives afkald på EF-patentet i dets helhed.

2. Afkald skal gives skriftligt over for Myndigheden af patenthaveren. Det har først virkning, når det er indført i EF-patentregistret.

3. Er en tredjemand indført i EF-patentregistret som indehaver af en tinglig ret, eller er der i tredjemands navn sket indførelse i registret i medfør af artikel 5, stk. 4, første punktum, indføres afkaldet kun med vedkommendes samtykke. Hvis en licens er indført i registret, kan afkaldet kun indføres, hvis patenthaveren godtgør, at han forud har underrettet licenshaveren om, at han har til hensigt at give afkald; denne indførelse finder sted ved udløbet af den frist, der er fastsat i den i artikel 59 omhandlede gennemførelsesforordning.

Artikel 27

Ophør

1. EF-patentet ophører:

a) ved udløbet af et tidsrum på 20 år fra indleveringsdagen for ansøgningen

b) hvis patenthaveren giver afkald på patentet efter bestemmelserne i artikel 26

c) hvis et årsgebyr og et eventuelt tillægsgebyr ikke er betalt til den fastsatte tid.

2. Er et årsgebyr og et eventuelt tillægsgebyr ikke betalt til den fastsatte tid, betragtes EF-patentet som ophørt den dag, på hvilken årsgebyret forfaldt.

AFDELING 2

EF-PATENTETS UGYLDIGHED

Artikel 28

Ugyldighedsgrunde

1. EF-patentet kan alene erklæres ugyldigt af følgende grunde:

a) at genstanden for patentet ikke er patenterbar efter bestemmelserne i München-konventionens artikel 52-57

b) at patentet ikke forklarer opfindelsen på en måde, der er tilstrækkelig klar og fyldestgørende til, at en fagmand kan udøve opfindelsen

c) at genstanden for patentet går videre end indholdet af patentansøgningen, som denne er indleveret, eller, hvis patentet er meddelt på grundlag af en afdelt ansøgning eller en ny patentansøgning indleveret i overensstemmelse med München-konventionens artikel 61, at genstanden for patentet går videre end indholdet af den oprindelige ansøgning, som denne er indleveret

d) at patentbeskyttelsen er blevet udvidet

e) at patenthaveren ikke er berettiget til patentet efter denne forordnings artikel 4, stk. 1 og 2

f) at genstanden for patentet ikke er ny i forhold til genstanden for en national patentansøgning eller et nationalt patent, der er blevet offentligt tilgængeligt i en medlemsstat på eller efter indleveringsdagen, eller, hvis der er begæret prioritet, på prioritetsdagen for EF-patentet, men som har en tidligere indleverings- eller prioritetsdag.

2. Hvis ugyldighedsgrundene kun angår en del af patentet, afsiges ugyldigkendelsen i form af en tilsvarende begrænsning af patentet. Begrænsningen kan finde sted ved en ændring af kravene, beskrivelsen eller tegningerne.

Artikel 29

Virkninger af ugyldighed

1. I det omfang EF-patentet erklæres helt eller delvis ugyldigt, anses de virkninger, der er fastsat i denne forordning, for ikke at have eksisteret.

2. Den tilbagevirkende kraft, der er knyttet til patentets ugyldighed, berører ikke:

a) afgørelser i sager om patentkrænkelse, som har fået retskraft og er blevet fuldbyrdet før ugyldigkendelsen

b) aftaler, der er indgået før afgørelsen om ugyldighed, i det omfang de er blevet opfyldt før afgørelsen. Beløb, der er erlagt i henhold til den pågældende aftale, kan dog ud fra rimelighedshensyn tilbagesøges, i det omfang omstændighederne berettiger det.

KAPITEL IV

KOMPETENCEN OG RETSPLEJEN I RETSSAGER VEDRØRENDE ET EF-PATENT

AFDELING 1

SAGER OM GYLDIGHED, KRÆNKELSE OG UDNYTTELSE AF ET EF-PATENT

Artikel 30

Retssager og krav vedrørende et EF-patent — sager, hvori EF-retten for intellektuel ejendomsret er enekompetent

1. EF-patentet kan gøres til genstand for sager om ugyldighed og krænkelse samt om anerkendelse af, at der ikke foreligger patentkrænkelse, og sager om udnyttelse af patentet eller om en ret på grundlag af tidligere udnyttelse af patentet såvel som for en begæring om begrænsning, modkrav med påstand om ugyldighed eller krav om anerkendelse af patentets ophør. EF-patentet kan tillige gøres til genstand for erstatningssager eller -krav.

2. EF-patentet kan ikke gøres til genstand for en sag om trussel om krænkelse.

3. EF-retten for intellektuel ejendomsret er enekompetent til at behandle de i stk. 1 omhandlede sager og krav. Disse rejses i første instans ved rettens førsteinstansafdeling.

4. Med forbehold af bestemmelserne i traktaten og denne forordning fastsættes betingelserne og retningslinjerne vedrørende de i stk. 1 nævnte sager og krav samt bestemmelserne om de afgørelser, der afsiges, i statutten eller procesreglementet for EF-retten for intellektuel ejendomsret.

Artikel 31

Sag om ugyldighed

1. Sager om ugyldighed af et EF-patent kan alene støttes på en af de ugyldighedsgrunde, der er angivet i artikel 28, stk. 1.

2. Enhver kan rejse sag om ugyldighed; men i det i artikel 28, stk. 1, litra e), omhandlede tilfælde kan sagen dog alene rejses af den person, der har ret til at være indført i EF-patentregistret som patenthaver, eller i forening af de personer, der har ret til at være indført som medindehavere af patentet, jf. artikel 5.

3. Sag kan rejses, også selv om der endnu kan rejses indsigelse, eller en indsigelsessag verserer for Myndigheden.

4. Sag kan rejses, selv om EF-patentet er ophørt.

Artikel 32

Modkrav med påstand om ugyldighed

1. Modkrav med påstand om EF-patentets ugyldighed kan alene støttes på de ugyldighedsgrunde, der er angivet i artikel 28, stk. 1.

2. Hvis modkravet fremføres i en tvist, hvori patenthaveren ikke allerede er part, underrettes patenthaveren herom, ligesom han kan intervenere i tvisten.

Artikel 33

Sag om krænkelse

1. Sag om krænkelse kan alene støttes på de forhold, der er omhandlet i artikel 7, 8 og 19.

2. Sag om krænkelse anlægges af patenthaveren. Indehaveren af en aftalt licens kan, medmindre andet er bestemt i aftalen, kun anlægge sag om krænkelse med patenthaverens samtykke. Dog kan indehaveren af en eksklusiv licens samt indehaveren af en licens meddelt ifølge licensberedskab og af en tvangslicens anlægge en sådan sag, hvis patenthaveren ikke selv anlægger sag efter at være blevet opfordret hertil.

3. Patenthaveren kan intervenere i en sag om krænkelse, der er anlagt af licenshaveren i medfør af stk. 2.

4. Enhver licenshaver kan intervenere i en sag om krænkelse, der er anlagt af patenthaveren i medfør af stk. 2, med henblik på at opnå erstatning for sit eget tab.

Artikel 34

Sag om anerkendelse af, at der ikke foreligger patentkrænkelse

1. Enhver kan anlægge sag mod patenthaveren eller indehaveren af en eksklusiv licens med påstand om anerkendelse af, at den erhvervsvirksomhed, han udøver eller har truffet konkrete forberedelser til at udøve eller påtænker at udøve, ikke krænker de i artikel 7, 8 og 19 omhandlede rettigheder.

2. Et EF-patents gyldighed kan ikke anfægtes ved en sag om anerkendelse af, at der ikke foreligger patentkrænkelse.

Artikel 35

Sag om udnyttelse af opfindelsen før meddelelsen af patentet

Sag om udnyttelse af opfindelsen i det tidsrum, der er nævnt i artikel 11, stk. 1, kan anlægges af patentansøgeren eller patenthaveren. En indehaver af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, såfremt patenthaveren ikke selv anlægger sag efter at være blevet opfordret hertil.

Artikel 36

Sag om en ret på grundlag af en tidligere udnyttelse af opfindelsen

Sag om en ret på grundlag af en tidligere udnyttelse af et patent, jf. artikel 12, stk. 1, anlægges af den tidligere bruger eller af den person, til hvem den tidligere bruger har overdraget sin ret i henhold til artikel 12, stk. 2, med påstand om anerkendelse af retten til at udnytte den pågældende opfindelse.

Artikel 37

Begæring om begrænsning

1. På begæring af patenthaveren kan EF-patentet begrænses ved ændring af patentkravene, beskrivelsen eller tegningerne.

2. Begæringen kan ikke indleveres, så længe indsigelse endnu kan rejses, eller så længe en indsigelsessag eller en sag om ugyldigkendelse endnu verserer.

3. Begæringen kan alene antages til behandling, såfremt den person, der har en tinglig ret, der er indført i EF-patentregistret, eller på hvis vegne der er foretaget indførelse i registret i medfør af artikel 5, stk. 4, første punktum, giver sit samtykke. Er en licens indført i registret, kan begæringen kun antages til behandling, såfremt patenthaveren godtgør, at licenshaveren har givet sit samtykke, eller efter udløbet af en frist på tre måneder fra det tidspunkt, hvor patenthaveren godtgør, at han har underrettet licenshaveren om, at han har til hensigt at begrænse patentet.

4. Såfremt EF-retten for intellektuel ejendomsret ved procedurens afslutning finder, at ingen af de i artikel 28 omhandlede ugyldighedsgrunde efter patenthaverens ændringer er til hinder for opretholdelsen af EF-patentet, beslutter retten at begrænse patentet i overensstemmelse med ændringerne. Finder retten, at ændringerne ikke kan accepteres, afviser den begæringen.

Artikel 38

Krav om anerkendelse af ophør

Enhver kan fremsætte krav om anerkendelse af EF-patentets ophør af de grunde, der er nævnt i artikel 27.

Artikel 39

Anke

1. De afgørelser fra EF-retten for intellektuel ejendomsret, der er afsagt af rettens førsteinstansafdeling i forbindelse med sager og krav rejst i henhold til bestemmelserne i denne afdeling, kan indankes for rettens appelafdeling.

2. Ankesagen skal anlægges ved appelafdelingen inden to måneder fra forkyndelsen af afgørelsen i henhold til statutten for EF-retten for intellektuel ejendomsret.

3. Appelafdelingen er kompetent til at tage stilling til både faktiske og retlige spørgsmål og kan såvel annullere som ændre den appellerede afgørelse.

4. Adgang til anke har enhver part i sagen for EF-retten for intellektuel ejendomsret, for så vidt rettens afgørelse er gået ham imod.

5. Anke har opsættende virkning. Førsteinstansafdelingen kan dog gøre sin afgørelse eksigibel, i givet fald mod sikkerhedsstillelse.

Artikel 40

Kommissionens handleevne

1. Hvis hensynet til Fællesskabets interesser kræver det, kan Kommissionen anlægge sag for EF-retten for intellektuel ejendomsret med påstand om ugyldigkendelse af EF-patentet.

2. Kommissionen kan tillige på den i stk. 1 fastsatte betingelse intervenere i alle sager, der verserer for EF-retten for intellektuel ejendomsret.

Artikel 41

Den territoriale kompetence

EF-retten for intellektuel ejendomsret er i de i artikel 33-36 omhandlede sager kompetent til at tage stilling til handlinger, der er begået, og aktiviteter, der er iværksat, på hele eller en del af det geografiske område eller det rum, hvor denne forordning finder anvendelse.

Artikel 42

Foreløbige og sikrende forholdsregler

EF-retten for intellektuel ejendomsret kan i medfør af sin statut anvende ethvert foreløbigt og bevarende retsmiddel, der er nødvendigt.

Artikel 43

Sanktioner

Når EF-retten for intellektuel ejendomsret i en sag, der er omhandlet i artikel 33, fastslår, at sagsøgte har krænket et EF-patent, kan den afsige følgende kendelser:

a) en kendelse, hvorved sagsøgte forbydes at fortsætte krænkelsen

b) en kendelse om beslaglæggelse af de patentkrænkende frembringelser

c) en kendelse om beslaglæggelse af de genstande, materialer og instrumenter, hvorved den beskyttede opfindelse skal iværksættes, og som er blevet leveret eller tilbudt leveret på de i artikel 8 fastsatte betingelser

d) enhver kendelse om iværksættelse af andre sanktioner, der er tilpasset omstændighederne eller kan sikre overholdelsen af de i litra a), b) og c) omhandlede kendelser.

Artikel 44

Erstatningssager og -krav

1. EF-retten for intellektuel ejendomsret kan påbyde betaling af erstatning for skader i forbindelse med de i artikel 31-36 omhandlede sager.

2. Ved fastsættelsen af en passende erstatning tager retten hensyn til alle relevante forhold, som f.eks. de økonomiske konsekvenser af skaden for skadelidte og parternes adfærd og gode eller onde tro. Erstatningen har ikke karakter af straf.

3. Ved anvendelsen af stk. 2 formodes den påståede patentkrænker, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, hvis officielle sprog, der ligeledes er et af Fællesskabets officielle sprog, ikke er det sprog, på hvilket patentet er meddelt eller på hvilket en oversættelse af patentet er blevet gjort offentligt tilgængelig i medfør af artikel 58, indtil det modsatte er bevist, ikke at have vidst eller ikke at have haft rimelige grunde til at vide, at han krænkede patentet. I en sådan situation skal erstatning for krænkelse alene betales for det tidsrum, der løber fra det tidspunkt, på hvilket den formodede patentkrænker har fået tilstillet en oversættelse af patentet på dette officielle sprog i den medlemsstat, i hvilken han har bopæl eller hjemsted.

4. Hvis den i stk. 3 omhandlede medlemsstat har to eller flere officielle sprog, der ligeledes er officielle sprog i Fællesskabet, har patentkrænkeren krav på, at oversættelsen tilstilles ham på det af sprogene, han kender.

Artikel 45

Forældelse

Sager om udnyttelse, om en ret, der bygger på tidligere udnyttelse, samt sager om krænkelse og erstatning som omhandlet i denne afdeling forældes efter fem år fra tidspunktet for de begivenheder, der har givet anledning til sagerne, eller, hvis sagsøgeren ikke har haft kendskab til begivenhederne, da de fandt sted, fra det tidpunkt, hvor han har eller burde have fået kendskab til dem.

AFDELING 2

KOMPETETENCEN OG RETSPLEJEN I ANDRE RETSSAGER VEDRØRENDE ET EF-PATENT

Artikel 46

De nationale retters kompetence

Medlemsstaternes nationale retter er kompetente til at behandle sager vedrørende EF-patentet, der ikke henhører under hverken Domstolens enekompetence i medfør af traktaten eller EF-retten for intellektuel ejendomsrets enekompetence i medfør af kapitel IV, afdeling 1.

Artikel 47

Anvendelse af Bruxelles-konventionen

Medmindre andet er bestemt i denne forordning, finder bestemmelserne i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, der blev underskrevet i Bruxelles den 27. september 1968 [1], anvendelse på sager anlagt ved de nationale retter samt på de afgørelser, der træffes i disse sager.

Artikel 48

Sager om retten til patent mellem arbejdsgivere og arbejdstagere

1. Uanset de bestemmelser, der finder anvendelse i medfør af artikel 47, er alene retterne i den medlemsstat, hvis lovgivning er bestemmende for retten til EF-patentet jf. artikel 4, stk. 2, kompetente i sager mellem arbejdsgivere og arbejdstagere vedrørende retten til patent.

2. En værnetingsaftale er kun gyldig, hvis den er indgået efter tvistens opståen, eller hvis den tillader arbejdstageren at anlægge sag for andre retter end de retter, der er kompetente i medfør af stk. 1.

Artikel 49

Sager om tvangsfuldbyrdelse vedrørende et EF-patent

Uanset de bestemmelser, der finder anvendelse i medfør af artikel 47, har alene retterne og andre myndigheder i den efter artikel 14 fastlagte medlemsstat kompetence med hensyn til tvangsfuldbyrdelse vedrørende et EF-patent.

Artikel 50

Supplerende bestemmelser om kompetence

1. I den medlemsstat, hvis retter er kompetente i henhold til artikel 47, indbringes sager for de retter, der ville have stedlig og saglig kompetence i tilfælde af sager vedrørende nationale patenter meddelt i den pågældende medlemsstat.

2. Hvis ingen ret ifølge artikel 47 og 48 samt denne artikels stk. 1 har kompetence til at afgøre en sag vedrørende EF-patenter, kan den pågældende sag indbringes for retterne i den medlemsstat, i hvilken Den Europæiske Patentorganisation har sit hjemsted.

Artikel 51

Forpligtelser for den nationale ret

1. En national ret, for hvilken en sag eller et krav, der er omhandlet i artikel 30, er indbragt, skal af egen drift erklære sig inkompetent.

2. En national ret, for hvilken en anden sag eller et krav vedrørende et EF-patent end de i artikel 30 omhandlede sager er indbragt, skal betragte patentet som gyldigt, medmindre EF-retten for intellektuel ejendomsret ved en retskraftig afgørelse har erklæret patentet ugyldigt.

3. En national ret, for hvilken en anden sag eller et andet krav vedrørende et EF-patent end de i artikel 30 omhandlede sager er indbragt, skal udsætte sagen, hvis den finder, at en afgørelse vedrørende en sag eller et krav som omhandlet i artikel 30 er en nødvendig forudsætning for domsafsigelsen. Retten skal udsætte sagen enten af egen drift efter høring af parterne, når en sag eller et krav, der er omhandlet i artikel 30, er indbragt for EF-retten for intellektuel ejendomsret, eller på begæring af en af parterne og efter høring af de øvrige parter, hvis sagen eller kravet endnu ikke er blevet indbragt for EF-retten. I sidstnævnte tilfælde opfordrer den nationale ret parterne til at indbringe sagen eller kravet for EF-retten inden for en af den nationale ret selv fastsat frist. Sker dette ikke inden udløbet af fristen, fortsættes behandlingen af sagen.

Artikel 52

Procesretlige regler

Medmindre andet er fastsat i denne forordning, anvender den nationale ret de retsplejeregler, som gælder for tilsvarende sager vedrørende nationale patenter i den medlemsstat, på hvis område den nationale ret er beliggende.

AFDELING 3

VOLDGIFT

Artikel 53

Voldgift

Dette kapitels bestemmelser om kompetence og retspleje begrænser ikke anvendelsen af medlemsstaternes nationale voldgiftsbestemmelser. EF-patenter kan dog ikke erklæres ugyldige under en voldgiftssag.

[1] EFT C 27 af 26.1.1998, s. 3.

KAPITEL V

INDVIRKNING PÅ NATIONAL LOVGIVNING

Artikel 54

Forbud mod dobbeltbeskyttelse

1. For så vidt et nationalt patent, som er meddelt i en medlemsstat, vedrører en opfindelse, for hvilken et EF-patent er meddelt den samme opfinder eller dennes retsefterfølger med samme ansøgningsdag, eller, såfremt der er begæret prioritet med samme prioritetsdag, ophører det nationale patent at have virkning i den udstrækning, det dækker den samme opfindelse som EF-patentet, fra den dag, på hvilken:

a) fristen for at rejse indsigelse mod Myndighedens beslutning om at meddele EF-patentet er udløbet, uden at en sådan indsigelse er rejst,

b) behandlingen af indsigelsen er afsluttet med en afgørelse om at opretholde EF-patentet, eller

c) det nationale patent er meddelt, hvis denne dag ligger efter den i litra a) eller litra b) nævnte dag.

2. Stk. 1 finder anvendelse, uanset om EF-patentet senere ophører eller kendes ugyldigt.

3. Hver medlemsstat kan fastsætte den procedure, hvorved det fastslås, at det nationale patents virkning ophører helt, eller i givet fald delvist. Medlemsstaten kan også fastsætte, at virkningen af det nationale patent ophører ex tunc.

4. Samtidig beskyttelse i henhold til et EF-patent eller en EF-patentansøgning og et nationalt patent eller en national patentansøgning er sikret indtil den dag, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 55

Nationale brugsmønstre og tilsvarende certifikater

Artikel 54 finder anvendelse på brugsmønstre og tilsvarende certifikater og på ansøgninger herom i de medlemsstater, hvis lovgivning indeholder hjemmel for sådanne former for beskyttelse.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 56

EF-patentregistret

Myndigheden fører et EF-patentregister i hvilket de oplysninger, hvis indførelse er foreskrevet i denne forordning, optages. Registret er offentligt tilgængeligt.

Artikel 57

EF-Patenttidende

Myndigheden udgiver periodisk en EF-Patenttidende. Denne indeholder de oplysninger, der er optaget i EF-patentregistret, samt alle øvrige oplysninger, hvis offentliggørelse er foreskrevet i nærværende forordning eller i gennemførelsesforordningen.

Artikel 58

Fakultative oversættelser

Patenthaveren har mulighed for at forelægge Myndigheden og til denne indlevere en oversættelse af sit patent til flere af eller alle de af medlemsstaternes officielle sprog, der er officielle sprog i Fællesskabet. Myndigheden gør disse oversættelser offentligt tilgængelige.

Artikel 59

Gennemførelsesforordning

1. Reglerne for anvendelsen af nærværende forordning fastsættes i en gennemførelsesforordning.

2. Gennemførelsesforordningen vedtages og ændres efter proceduren i artikel 61, stk. 2.

Artikel 60

Gennemførelsesforordning vedrørende gebyrer

1. I gebyrforordningen fastsættes årsgebyrerne for opretholdelse af patenter, herunder tillægsgebyr, gebyrernes størrelse og opkrævningsmåde.

2. Gebyrforordningen vedtages og ændres efter proceduren i artikel 61, stk. 2.

Artikel 61

Nedsættelse af et udvalg samt procedure for vedtagelse af gennemførelsesforordningerne

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der benævnes »Udvalget vedrørende Gebyrer og Gennemførelsesbestemmelser til Forordningen om EF-patenter«, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7.

3. Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

Artikel 62

Rapport om gennemførelsen af denne forordning

Hvert femte år fra denne forordnings ikrafttræden offentliggør Kommissionen en rapport om forordningens gennemførelse. I denne rapport skal der særlig lægges vægt på virkningen af de omkostninger, der er forbundet med opnåelse og opretholdelse af EF-patentet, og virkningen af systemet for tvister om krænkelse og gyldighed.

Artikel 63

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft tres dage efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. EF-patentansøgninger kan indleveres til Myndigheden fra den dato, der fastsættes af Kommissionen i en beslutning truffet efter proceduren i artikel 61, stk. 2.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.